tutkun

A. L. Jackson

aspendos

tutkun

Melanie ve Daniel, rüya gibi bir aşk yaşamakta, bir ömür boyu birlikte olacaklarına inanmaktadırlar. Aralarında aşkla ve tutkuyla örülü, asla kopmayacak gibi görünen bir bağ vardır. Ancak küçük kızlarını kaybetmelerinin ardından yaşadıkları acı, üzüntü ve suçluluk duygusu, gerçekleri farklı algılamalarına neden olur. İlişkileri, cevaplanmamış sorularla beklenmedik bir sona gider.

Dokuz yıl boyunca hayatın içinde sürüklenip dururlar. İkisi de yüreğinin zincirlerinden kurtulamaz. Melanie, geçmişinden uzaklaşmak için kendini sevgisiz bir evliliğe hapsolmuş hâlde bulur. Daniel ise kendini yalnızca işine vermiştir ve Melanie'siz hiçbir şeyin onun için bir anlamı yoktur.

Günün birinde yolları tekrar kesişir ve ikisi de duygularını inkâr edemezler.

Peki birbirlerine bunca tutkun olmaları, geçmişten gelen yaraları iyileştirmeye, güvensizliklerinin ve korkularının üstesinden gelmelerine yetecek midir?

Tutkun; bir tutku ve ayrılık hikâyesi. Her şeye rağmen pes etmeyen bir aşkın destanı.

403255
AED
040

facebook.com/aspendos yayınevi
aspendos

KAKTUSUN

₺18
ISBN 978-605-5175-10-8
9 786055 175108

"Bu yıl okuduğum en iyi
kitaplardan biri."
-Grace, Feeding My Book Addiction

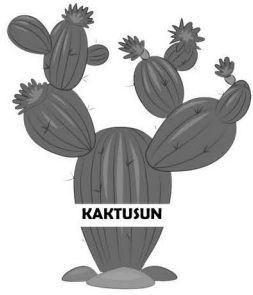
"Bu kitabı tekrar tekrar tavsiye
edeceğim."
-Teresa, Teresa's Reading Corner.

"Bu kitap sanki duygusal bir lunapark
treni gibi. Dürüst olmak gerekirse
uzun zamandır bir kitap okurken
bu kadar çok ağlayıp, gülümsediğim
olmamıştı. Bayıldım."
***-Chrystal, Snowdrop Dreams of
Books***

"Bu şahane bir kitap... Tüm engellerin
üzerinden gelen iki insanın aşk
hikâyesini okumak isteyen herkese
mutlaka tavsiye ediyorum. "
***-Nattie, Books from the Purple Jelly
Bean Chair***

"Okumak için yanıp tutuştuğum aşkı
ve romantizmi bu kitapta buldum...
Güzel, sürükleyici, acı verici derecede
romantik ve hüzünlü..."
-Yazar Courtney Lyn Batten

tutkun

TUTKUN

Orijinal Adı: Pulled
Yazarı: A. L. Jackson
Çevirmen: Peren Demirel
Editör: Dilda Eşiyok
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Sayfa Düzenleme: Ceyda Baş

© 2010, A.L. JACKSON

Sapphire Star Publishing aracılığıyla Türkçe yayım hakkı
©ASPENDOS YAYINCILIK VE EĞITIM HIZMETLERI

1. Baskı: Ocak 2013

ISBN: 978-605-5175-10-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 TOPKAPI / İSTANBUL
Sertifika No: 16053
Tel: (0212) 482 99 10
Faks: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ
Lamartin Cad. Arda İş Merkezi No: 26 Kat: 5 Taksim – İSTANBUL
Tel: (0212) 220 61 88
Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

A. L. Jackson

Çeviri
Peren Demirel

aspendos

Chad'e ithaf edilmiştir.

Her zaman.

Teşekkürler

İlk kelimenin yazıldığı andan beri yanımda olan Katie'ye; adadığın sayısız saat için, fikirlerin için ve bitmez tükenmez desteğin için. Ginger'a; zamanın, cesaretlendirmen ve paha biçilemez açıksözlülüğün için. İkinizi de çok seviyorum.

Gail'a; bu hikâyeyi olduğu gibi gördüğün için, görüşlerin ve rehberliğin için ve her şeyden öte bana olan inancın için. Teşekkür ederim ve seni çok seviyorum.

Ve tüm bunlara katlandığı için Chad'e. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum.

Birinci Bölüm

Saate baktım.

Lanet olsun, altı olmak üzereydi. Acele etmeliydim. Zamanın nasıl geçtiğini unutmuştum ve Nicholas da neredeyse evde olurdu. Yatak odasının zeminindeki fotoğrafları dikkatlice toplamadan önce gözlerimdeki yaşları sildim. Fotoğrafları birer birer toplarken göğsüm ağırlaşıyor, zarfa yerleştirirken hatıraları biraz daha yâd ediyordum.

Elimde sadece hatıralar kalmıştı; onlar da bir kez solduğunda artık devam etmek için hiçbir sebep kalmayacağını bildiğimden, hepsine sanki son nefesimmiş gibi sarılıyordum. Zarfı dolabın arkasındaki büyük mücevher kutusunun dibine saklayıp gizli bölmenin üzerine de birkaç kolye saçmaya dikkat ettim. Nicholas daha önce onları hiç bulamamıştı; bulsaydı da yok edeceğinden emindim.

Derin bir nefes alarak ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim ve kendimi son iki saattir kapılmış olduğum maziden sıyrılıp aşağı inmeye zorladım.

Adımlarım boşluğu vurgularmış gibi mermer zeminde yankılandı. Yegâne sığınağım olan mutfağa girdim. Kendini beğenmişlerin kendini beğenmişler için yaptığı bu evin her bir odası şatafatlı ve abartılıydı; bu sığınak hariç. Burânın daha az müsrif döşendiği söylenemezdi ama diğerlerinde olmayan bir sıcaklık barındırıyordu.

Çalışırken düşüncelerim kaçınılmaz olarak dolabımın arkasında gizlenmiş o sevgili resimlere gidiyordu. Ama geçen dakikalar beni Nicholas'ın gelişi konusunda uyardıkça, o resimler bile içimde gittikçe büyüyen endişeyi engelleyemiyordu. Saat altıyı otuz bir geçe garaj kapısının açıldığını duydum. Yüreğim ağzıma geldi.

"Melanie?" diye seslendi Nicholas antreden.

"Mutfaktayım!" diyerek cılız bir sesle cevap verdim. Belki üst kata çıkar ve birkaç dakika daha beni rahat bırakırdı. Ama elbette hiçbir zaman o kadar şanslı olmamıştım. Ayak seslerinin yaklaştığını duyunca kendimi hazırladım.

"Yemek hazır mı?" Kapıdan girerken kravatını hızlıca çekiverdi.

"Şey, daha değil. Sadece birkaç dakikası kaldı," dedim ona hiç dönmeden.

Her ne kadar ona bakmamak için direnseme de durakladığını hissettim. Cehennemde hayatta kalmayı çok uzun süre önce öğrenmiştim. Onunla ne kadar az etkileşime girersem o kadar iyiydi.

Burnundan soluyarak kısık sesle "Hayırsız sürtük!" diye homurdandı.

İthamlarının tetiklediği öfkeyi zapt etmeye çalışırken dişlerim gıcırdadı.

Evrak çantasını yanımdaki tezgâha koydu ve kravatını üstüne fırlattı. "Ben işten saat kaçta geliyorum Melanie?" Nicholas başını eğip beni kendine bakmaya zorladı.

"Altı buçukta."

"Eve geldiğimde yemeğin hazır olmasını istemem çok mu?" dedi. "Yoksa şu beş para etmez hayatında yapacağın daha iyi şeyler mi var?"

Olduğum yere sindim ama hiçbir şey söylemedim. Benim çalışmamı istemeyen oydu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Biraz daha yaklaştı, sözle-

ri uyarı anlamı taşıyordu. "Akşam yemeği altı buçukta hazır olmalı diyorsam, o saatte hazır olacak. Anlıyor musun?"

Gözlerindeki tehdidi görebiliyordum. Beni fiziksel olarak hiç incitmemişti ama yine de kimin patron olduğunu bildiğimden hep emin olmuştu. Herhangi bir gücüm vardıysa bile, dokuz yıl önce acımdan kaçmanın bir yolunu arayıp, Şikago'ya kadar Nicholas'ın peşinden gelirken, bu güçten vazgeçmiştim.

Daha o zamandan bu hayatın nasıl olacağını biliyordum. Onunla, Colorado'yu son kez terk ettiğim o gün, kalbimi bir arada tutan son ipliği de koparan o son yolculuk esnasında, havaalanında tanışmıştım.

Nicholas, gözlerinde acıdan başka bir şey olmayan, donuk bir ifadeyle oturmuş o üzgün kızı görmemişti. Hiçbir şey söylemeyen ama onun dediği her şeyi yapmaya gönüllü olan genç ve güzel kızı görmüştü.

Aptal değildim. Tam olarak ne istediğini biliyordum. Ancak, artık sahip olamayacağım şeyle yüzleşmek için Colorado Springs'e dönemezdim. Annemle Dallas'ta yaşamayı da reddetmiştim.

Böylece Colorado'dan döndükten sadece günler sonra Nicholas ile Şikago'ya taşınarak her şeyi geride bırakmıştım.

Nicholas'ın bana mutluluk getirmeyeceğini biliyordum. Amacım asla bu olmamıştı. Kalbim başkasına aitti ve asla onun olmayacaktı. Nicholas kendine zafer nişanesi gibi bir eş alırken, benim tek istediğim bir çıkış yoluydu. Öngöremediğim tek şey ona karşı olan hissizliğimin dokuz yıl boyunca nasıl da gelişip öfke ve tiksinmeye dönüşeceğiydi.

"Ben yukarıya üstümü değiştirmeye gidiyorum ve indiğimde yemeğin masada hazır olmasını istiyorum." Geldiğim ilk günden beri böyleydi; oynamam gereken bir rol vardı ve iyi oynamamı bekliyordu.

O mutfaktan çıkınca, tabaklarımızı aldım ve yemek odasına götürdüm. Aslında Nicholas'tan korkmuyordum ama kavga etmek de istemiyordum. Bu çok yorucuydu ve beni bir yere götürdüğü de yoktu. Götürseydi bile yine de mutlu olamazdım. Dolayısıyla sahiden de hiçbir şeyin fark edeceği yoktu. Sadece söylediğini yapmak daha kolaydı.

On dakika sonra geri döndüğünü duydum. Ağır adımlarının sesi bile midemi allak bullak etmişti. Bir insana karşı bu kadar nefret besleyebilmek beni hâlâ şoke ediyordu. Onu merdivenlerden zıplayarak inerken izledim. Uzun vücudu oldukça kaslıydı ve kırk dört yaşında biri için çevikti. Siyah saçları seyrelmemişti ve ellerini arasından geçirdiği belli olduğu hâlde, genellikle titizce şekillendirilmiş olurdu. Gözleri neredeyse saçları kadar koyu ve haksız bir gururla doluydu. Çekici olabilirdi. Her ne kadar bu benim asla göremeyeceğim bir şey olsa da. Sadece varlığı bile, her zaman aklımdan daha zeki olan içgüdülerime kaçma uyarısı verirdi.

"Hele şükür," diye tükürerek söylenirken ne kadar da umut kırıcı olduğumu belirtiyordu.

Aşağılık herif.

Karşıma oturup çatalını kaldırdı ve yemeye başladı. Ben tavuğumu tabağın içinde iteleye iteleye azıcık yedim. Nicholas etraftayken midem genelde pek bir şey almıyordu.

O yemeğini yerken, ben kendimi sessizlikte kaybettim ve aklım Colorado'ya kaydı yine.

"Perşembe akşamı iş yemeğimiz var." Sözleri aniden sessizliği yarıp geçti, beni de düşümden uzaklaştırdı. Ne söylediğini anlamadan önce kelimelerini zihnimden tekrar etmem gerekti.

Bir iç çekişi bastırarak gözlerimi kapadım. Harika. Bir iş yemeği daha. Benim rolümü oynamam için kusursuz zaman. Sanki varlığı sonucu bir şekilde değiştirecekmiş gibi,

kocası teklifini verirken düşünmeden kafa sallayan, kusursuz suratına bantlanmış kusursuz gülümsemesiyle kusursuz eş. Tüm bu olay çok saçmaydı. Yine de işimin bir parçasıydı. O yüzden başımı sallayarak onu duyduğumu belli ettim ve yeniden tabağıma baktım.

"Muazzam bir müşteri bu, Melanie." Geriye yaslandı ve bu küçük maskaralıktaki rolümü sanki daha anlamamışım gibi ciddi ciddi beni süzdü. "Birkaç milyon dolar kâr getirecek tıbbi bir tesis işi. Dolayısıyla bu işin içine etmeni istemiyorum."

Neredeyse kahkaha atacaktım. Gerçekten de varlığımın karar üzerinde etkisi olacağını mı düşünüyordu?

Nicholas bu tesisi inşa etmeleri durumunda ne kadar para kazanacakları ve şirketin ne kadar çok kabul göreceği gibi hiç de umurumda olmayan detaylarla devam etti.

Beni tek rahatlatan, Shane'in de yemekte olacağını bilmek oldu. Shane Preston, Nicholas'ın iş ortağı ve tanıdığım en iyi insandı. Nicholas ne kadar ukalâ, küstah ve dünyanın kendisine borçlu olduğu hissinde bir insansa, Shane de bir o kadar alçakgönüllü ve elindekiler için müteşekkir bir insandı. Sürekli Nicholas'ın sebep olduğu pislikleri temizler, müşterilerin sinirlerini yatıştırır ve Nicholas ahlaksız bir şey yaptıktan sonra tekrar güvenlerini kazanırdı.

Akşam yemeği aynı zamanda Shane'in eşi Katie'nin de orada olması demekti. Bu dünyadaki tek arkadaşım oydu. Gerçek beni sadece o biliyordu ve Nicholas ile evlendiğimden beri sırrımı açabildiğim tek kişi o olmuştu. Shane ve Katie'nin varlığı geceyi en azından biraz daha katlanır bir hâle getirecekti.

Ben masayı toplar ve tabakları mutfağa götürürken Nicholas da yemeğini bitirdi. Çok yorulmuştum. Bunu daha ne kadar kaldırabileceğimi bilmiyordum. Kendime dayattığım bu müebbet hapis cezasından kurtulamayacağım ke-

sindi. Bulaşıkları makineye koydum ve yukarı duş almaya çıktım.

Sıcak su musluğunu sonuna kadar açıp, heyecanla kaslarımı gevşetecek sıcaklığı beklerken suyun bir süre boşa akmasına izin verdim. Pantolonumun düğmelerini çözüp aşağı kaydırdım ve ayaklarımdan silkiverdim. Bluzumu kafamdan geçirirken bakışlarım refleks olarak karnıma gitti. Aynadaki yansımamı gördüğümde ilk içgüdüm cildimde, ondan kalma yaraları taşıyan pürüzlü yeri aramak oldu.

Alt karın bölgemdeki boydan boya tırtıklı çizginin içine eğilmiş kırışık, kızgın yarayı okşarken, dokunuşumla birazcık da olsa bir huzur bulmasını diliyordum. Hâlâ hassas olan derimde parmaklarımı gezdirirken tüm vücudum ürperdi. Ve tıpkı her gece olduğu gibi kızımın elle tutulur yadigârında kaybolurken, kendimi hissederken bulduğum acı ve öfke solup, üzüntüye dönüştü. Onu çok sevmiştim.

Banyo buharla doldu. Suyun içinde gevşerken kendime, Daniel'a doğru sürüklenmek için izin verdim. Onu dayanabileceğimden daha fazla özlemiştim. Bu bizim başımıza asla gelmemeliydi. Bizim başarmamız gerekliydi; biz *başarmalıydık.*

"Melanie, acele et ve buraya gel." Nicholas yatak odasından bağırınca olduğum yerde büzülüp kaldım.

Lanet olsun. Şimdiye dek uyumuştur, diye ummuştum.

Gönülsüzce doğruldum ve hatıraları bir yana ittim. Rutinimi normalden kısa tutup bornozuma sarındım. Ağırdan almamalıydım. Bekleyecekti. Yine de dişimi fırçalamak ve uzun kahverengi dalgalı saçlarımı taramak için acele etmedim. Yatak odasına girmeden önce derin bir nefes alıp kendime son bir bakış attım.

"Beni böyle bekletme," diye çıkıştı Nicholas yorganın arasından.

Bu, anlaşmamızın açık ara en kötü kısmıydı. Bu adamın

yanında yatıp, kalbime ihanet ederken kendimi bir fahişe gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. En azından ışığı kapatma inceliğini göstereceğini umarak yatağa, yanına yattım.

Bornozumun kuşağını çözdü ve nasırlı eliyle göğsümü avuçladı. Bedenim onun beklenti sandığı bir tiksintiyle çalkalandı. "Hoşuna gidiyor, değil mi? Tüm kokuşmuşluğunu suratıma saçarak gürledi. Karşı koyduğum kaçma güdümün yerine komodine uzanıp lambayı kapadım.

Karanlık odayı sararken zihnimi de bu hastalıklı durumdan uzaklaştırmama izin verdi. Daniel'in yüzünü görebilmek için gözlerimi kapadım; *hızla belirip kaybolan sarı dağınık saçlar.*

"Sen benimsin." Nicholas'ın sesi, üzerimde gezinen terli ve nefes nefese bedenin şiddetle farkına varmamı sağlayarak beni gerçekliğin içine çekti.

"Melanie, sevgilim. Öyle güzelsin ki," dedi vücudumu kendisininkinin karşısında tutarken, içimde ta derinlerde yangınlar çıkaran yumuşak dokunuşlarla...

Benimle sevişirken tüm yapabildiğim "Daniel" demekti. Her bir dokunuşu tenimin üzerinden akan bir fısıltı gibiydi. Üstümde hareket ederken nazikçe boynumdan öptü. Vücudunun her bir darbesiyle basıncın arttığını hissettim.

"Melanie, bana kendimi harika hissettiriyorsun," dedi heyecandan kısılmış sesiyle.

Vücudum sadece Daniel'ın bana hissettirebildiklerini hatırlayınca bedenimi saran arzu dalgası ile ağzımdan çıkan küçük iniltiye engel olamadım.

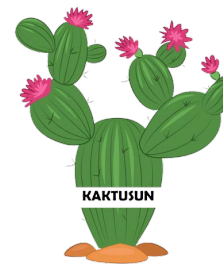
"Tabii. Çok iyiyim, değil mi?" dedi Nicholas gıcırdayarak, işini bitirip tüm ağırlığını üstüme bırakırken.

Bir bulantı hissi üstümü süpürüp geçti ve Nicholas'ı ittim. "Temizlenmem gerek," deyip, standart bahaneme sarılarak banyoya koştum. Umutsuzca kendime karşı olan

nefretimi gidermek için tuvaletin önünde diz çöktüm. Bu hareket, kendimi daha boş ve yalnız hissettirmekten başka bir işe yaramadı.

Lavabodan destek alarak ayağa kalktım. Ağzımı çalkalayıp suratıma su çarptım - kendimi tekrar temiz hissetmemi sağlayacak herhangi bir şey - ama hiçbir şey utancı silip atamıyordu.

Aynada kendime, artık tanıyamadığım yansımaya baktım. Hatırladığım kız on yedisindeydi; hayat ve sevgi dolu. Bana aynadan bakan ise ölü bile olabilirdi. Kalan son hayat parçası, bilincimin çeperlerinde; tanıdık bir huzurun beklediği karanlığın içinde titreşiyordu. Yatağa girdiğimde bu huzura uzandım. *Onu* bir dakika daha hissetme arzusuyla...

İkinci Bölüm

Saçlarımı bugün belki yüzüncü defa elimle tararken "Çalış, Daniel. Haydi, topla kendini," diye kendi kendime sessizce geveledim. Ona ait düşünceler gölge gibi aklıma süzülürken, önümdeki sözleşmelere odaklanmakta zorlanıyordum. Dokuz yıl sonra unutmuş olmam gerekirdi. Ama biliyordum ki asla unutamayacaktım.

Melanie.

Bir parçam ondan nefret ediyor ve bu parça hâlâ onun izini bulup nasıl da kalbimi söküp attığını söylemek istiyordu suratına. Yine de onu nasıl suçlayabilirdim ki? Ne yaptığımı biliyordum. Ancak o zamanlar bunu beraber atlatacağımıza inanıyordum.

İçimi çekip yüzümü avuç içimle ezerek kendimi uyandırmaya çalıştım ki teklifi bir kez daha okuyayım. Uyumak yerine kahve tüketmekten tamamen harap hâldeydim.

Beş ay önce Şikago'ya geldiğimden beri, yeni tıbbi tesisimiz için sayısız müteahhit teklifi incelemiş ve az niteliklilerle aşırı fiyatlı olanları elemiştim. Artık tüm Şikago'da işinin erbabı bir tane bile müteahhit bulamayacağımı düşünürken nihayet umut verici görünen bir teklif elime ulaşmıştı. Proje müdürleri ile daha bu sabah konuşmuştum ve şimdi de CEO'larından telefon bekliyordum.

Melanie beni terk ettikten sonra kendimi derslerime ver-

miş ve lisans okulu, tıbbiye ve nihayetinde ihtisas yıllarında kaybolmuştum. Her ne kadar bunu asla başaramayacağımı düşündüğüm bir dönem olduysa da sonuçta fazlasıyla iyi bir doktor olmuştum.

Babam New York City'deki rotasyonumu bitirdikten sonra Colorado Springs'e dönüp onun muayenehanesinde çalışmam konusunda ısrar etmişti. Ve ikinci kez sormasına gerek kalmamıştı.

Babam, Patrick Montgomery, kendini göğüs kanserini araştırmaya ve tedavi etmeye adamış parlak bir cerrah ve araştırmacıydı. Colorado'ya geri döndüğümde bunun sadece geçici bir dönem için olduğunu biliyordum. Babam tarafından yönetilen yeni bir muayenehane Şikago'da çoktan iş yapmaya başlamıştı. Doğrusu nereye yerleşeceğimiz umurumda bile değildi; o orada olmayacaktı, dolayısıyla benim için fark etmezdi.

Binayı iyice yoluna koymadan hasta kabul etmeye başlayamayacaktım, o yüzden bu işi vadesinden önce bitirmek istiyorsam hafta sonuna kadar bir müteahhitte karar kılmam gerekiyordu.

"Hey, Daniel?" Kumral saçları hafiften beyazlamış olan babam kapıda göründü. Yaşına dair ipucu veren tek parçası oydu. Elli altı yaşında bile ince ve kaslı bir vücuda sahipti ve bu yapı benim ondan miras aldığım tek özellikti. Ela gözlü ve koyu sarı kıvırcık saçlı annem Julia'ya daha çok çekmiştim.

"Efendim, baba. Ne oldu?" Ona bakarken kahvemden bir yudum daha aldım.

"Erin bu hafta sonu şehre geliyor ve cuma günü akşam yemeği yiyeceğiz. Katılabilir misin?"

"Erin mi? Tabii, orada olurum. Şehirde ne kadar kalacak?" Bir pazarlama şirketinin teklifini kabul ettikten sonra küçük kardeşim Los Angeles'a taşınmıştı ve son üç senedir

orada yaşıyordu. Ailenin geri kalanı burada Şikago'da yaşarken onun bu kadar uzakta olması hiç hoşuma gitmiyordu.

Ailemle her zaman yakın olmuştum. En zor yıllarımda sarsılmaz bir sevgi ve destekle, hep yanı başımda olmuşlardı. Her şeyimi onlara borçluydum.

"Hafta boyunca burada olacak. Annenin içi içine sığmıyor." Babamın gözleri ışıldadı. İnsan otuz yıl biriyle olduktan sonra artık sıkılır sanırdınız. Ama babam öyle değildi. Onun ve annemin birbirlerini bugün de evlendikleri gün kadar sevdikleri aşikârdı.

Bir zamanlar Melanie ile benim de böyle bir sevgiyi paylaştığımıza inanıyordum.

Başıyla masamı işaret etti. "Ee, araştırma nasıl gidiyor?"

Yaklaşan vade sonunun baskısını ikimiz de hissediyorduk ama en iyisinden daha azına da razı gelmiyorduk.

Küçük bir sayfa yığınını kaldırdım. "Aradığımız bu olabilir," diye sırıttım; sonunda biraz iyi haber.

Yüzüne hoşnut bir gülümseme yayıldı. "Bunu duyduğuma ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin." O hoşnutluk değişip daha çok şefkat gibi görünmeye başladı. "Seninle gurur duyuyorum, oğlum."

Başımı hüsranla sallarken bir iniltiyi bastırdım. "Baba... Hayır."

Bunun nereye gittiğini biliyordum. Daha önce söylenmemiş ne söyleyebilirdi ki?

"Daniel," dedi, bir adım öne atıp kapıyı ardından kaparken, "*Dokuz* yıl oldu. Seni böyle görmekten yoruldum. Artık hayatını yaşamanın vakti."

"Ben iyiyim," diye çıkıştım.

Ailemi ne kadar sevsem ve babama ne kadar saygı duysam da bu sürekli müdahalelerinden sıkılıyordum.

Kapıya doğru giderken başını salladı. Duraklayıp om-

zunun üzerinden bakarken yüzümde bir anlayış emaresi arayan gözleri endişe doluydu. "Biz sadece senin için kaygılanıyoruz."

Ani tepkimden dolayı suçluluk hissiyle bir of çekip sandalyemde geriye doğru sallandım. "Evet, biliyorum."

Sandalyeme yığılıp, kahve için dışarı çıktığım zaman Lisa'nın benim için almış olduğu notları karıştırmaya başladım. Nicholas Borelli'den geleni gördüğümde durdum. Geri aradığına memnun olmuştum.

Numarayı çevirdim. Üçüncü çalışta açtı, "Nicholas Borelli."

"Merhaba, Bay Borelli. Ben Doktor Daniel Montgomery. Şikago meydanındaki tıbbi tesis için sizi arıyorum. Bu sabah Shane Preston ile görüştüm ve teklifinizi daha detaylı gözden geçirmek için üçümüzün ne zaman bir araya gelebileceğini öğrenmek istedim."

"Evet, telefonunuzu bekliyordum." Sesi güçlü, emin ve açıkça kibirli bir tondaydı. Bu beni, bilhassa sabah ortağıyla yaptığım görüşmeden sonra, gafil avladı.

"Şey, önümüzdeki birkaç gün içinde bir araya gelip özelliklerin üzerinden geçebileceğimizi, böylece sizin de bana nihai bir fiyat verebileceğinizi umuyordum."

"Daha kıdemli bir Doktor Montgomery olduğu izlenimine kapılmıştım. Onunla çalışacağımı zannediyordum," dedi Borelli küçümseyen bir sesle.

Sinirlerime hâkim olmaya çalışırken, dişlerimi sıkmıştım. Sürekli baş ettiğim bir sorundu öfke. Her zaman yüzeyin hemen altında kaynar durumda olurdu. Melanie'ye mi kendime mi daha çok öfkeliydim, bilmiyordum. Melanie'den veya benden, ama nereden gelirse gelsin bu öfke,

bam telime basacak ilk kişinin üstüne gazabını salmaya hazır daima orada duruyordu.

Ancak şu anda kendimi kaybetmenin beni bir yere götüreceği yoktu. O yüzden tüm rahatsızlığımı bastırdım.

"Hayır..." diye kesip attım. "Tüm inşaat kararlarından ben sorumluyum.

"Anlıyorum." Borelli'nin memnuniyetsizliği telefondan bana kadar ulaştı. "Cuma akşam yemeğinde buluşabiliriz."

Kız kardeşimle olan yemekten vazgeçmemin ihtimali bile yoktu, hem ayrıca gece saatleri benim için iyi değildi. Gün içinde konsantre olup Melanie'yi düşünmemeye çalışmak yeterince zordu ama gece perdesini aralarken tek düşünebildiğim o oluyordu. "Cuma akşamı için planlarım var. Perşembe öğle yemeği saatlerine ne dersiniz?"

Borelli durakladı. "Perşembe gün içinde tamamen doluyum. Akşam yemeği için müsait misiniz?" Tuzağa düşmüştüm. Boştaki elimi yüzümde gezdirip kendimi kabul etmeye zorladım.

"Perşembe gecesi olur. Nereyi düşünüyordunuz?" diye sordum.

"Saat yedide, Michigan'daki Cushing Grill'e ne dersiniz?"

"Tamam, not aldım, Cushing Grill'de yedide."

"Shane ve ben sizinle orada görüşürüz o zaman, Daniel. Eminim eşlerimiz de sizinle tanışmaktan çok memnun olacaklar."

Bu sefer çileden çıkmış iniltime engel olamadım. Bana pahalı bir yemekle yaltaklanmaya çalışmaları şaşırtıcı değildi ama anlamadığım, neden eşlerini de yanlarında getirme ihtiyacını hissettikleriydi. Bu tip bir şey ilk kez olmuyordu ve ben bunu çok uygunsuz buluyordum. Ailelerini tanıdıktan ve birazcık da kişisel hayatlarını öğrendikten sonra aklımın çelineceğini mi düşünüyorlardı? Tek önem-

sediğim maliyet, kalite ve işi ne kadar hızlı tamamlayabilecekleri idi. Ona bu işi unutmasını söylemeyi düşündüm ama o zaman en başa dönmüş olacaktım.

"Pekâlâ, perşembe günü görüşürüz."

Yılmış bir şekilde, telefonu çarparak kapadım. Şimdi benimle gelecek birini bulmam gerekecekti ve nereden başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Lisa'ya sormayı düşündüm ama bunu garip bulacak tek kişinin kocası olmayacağını biliyordum.

Ve ben kimseyle çıkmazdım.

Ofisten saat beş buçukta tamamen bitkin bir hâlde ayrıldım. Geceler hep en kötüsüydü. Park yerine gittim, alarmı kapattım ve siyah 650i'min deri koltuklarına yayıldım.

Annem ve Erin'in benim için bulduğu lüks daireye olan kısa mesafe boyunca arabamı sürdüm. Burası hoştu ama benim için uyuyacak bir yerden fazlası değildi. Yeraltındaki garaja arabayı çektiğimde başım dönmeye başlamıştı. Uzun bir gün olmuştu ve tek istediğim yukarı çıkıp bir duş almaktı. Yolcu koltuğundaki kâğıtları toparlayıp çantamın içine attım ve dışarı çıktım. Bir şeyler yemek için durmalıydım ama enerjim yoktu. Ben girecekken asansörden çıkan yaşlıca çifti dalgınca selamlayıp çatı katı için asansör düğmesine bastım.

Günün sonunda dairemin boşluğuna doğru yürürken hissettiğim kadar yalnız hissetmemiştim hiç kendimi. Işığı açtım, eşyalarımı yere koydum ve kapıyı kapadım. O çok tanıdık hüzün üzerime çöktü ve burası yerine evime, bebeklerime geliyor olmayı diledim.

Çabucak bir duş aldım ve yiyecek bir şeyler bulma umuduyla mutfağa gittim. Midem kazınıyordu ancak tek bula-

bildiğim biraz bayat pizzaydı. Pizzayı mikrodalgaya koyup bir bira kaptım ve dört sandalyeli küçük yemek masasına çökmeden önce yarısını yuttum.

Her geceyi böyle geçiriyordum; lanet olası bir yalnızlık içinde.

Bu gece o yalnızlık dayanılmaz geliyordu.

Boş şişeyi masaya çarptım, uzun adımlarla odama yürüyüp üzerime bir tişörtle kot pantolon geçirdim ve anahtarlarımı aldım. On dakika sonra şehir merkezindeki gece kulübünün kapısında durmuş, bar fedaisine kimliğimi gösteriyordum.

İçeri adım atıp gözlerimin loş atmosfere ve yanıp sönen ışıklara alışmasını bekledim. Bar kalabalıktı ve kimi sağır edici müzik arasında sohbet etmeye çalışan, kimi de dans pistinde vücutlarını birbirine yapıştırmış dans eden üniversitelilerle dolup taşıyordu.

Arkada boş bir kabin buldum, bir viski siparişi verip bekledim.

Neden orada olduğum belliydi. Yirmi sekiz yaşında hiçbir erkek bir şeyin peşinde olmadığı müddetçe böyle bir yerde tek başına bulunmazdı.

Geriye yaslandım, viskimi yudumlarken gözlerim dumanlı odada dolaştı ve sonunda barın karşısındaki odadan beni kesen sarışının üstünde durdu. Kadın ayağa kalkıp odayı geçmeden önce birasını ağzına boca edip bitirdi.

Dairemin kapısını açtığımda saat sabahın ikisine geliyordu.

Geceyi vücudumdan yıkayıp atmak için hemen banyoya girdim. Uzandığım anda hatıraların nöbeti devralacağını bildiğimden, suyun altında oyalandım. Su soğuyunca

kaçınılmaz olana teslim oldum. Erin ısrar ettiği için aldığım - neden olduğunu asla bilemeyeceğim - en büyük boy yatağın içine girip yastığa sarıldım. Sonra kabaran enerjiyi hissettim ve işte oradaydı.

Karanlığın içine fısıldadım: "Seni özledim, Melanie," ve onu bana bağlayan kuvvetin hafifçe çekişini hissettim. Gözlerimi kapayıp gece karşısında yenik düşmeden önce onun varlığının kalıntılarının tadını çıkardım.

Üçüncü Bölüm

Cennet... Kollarının arasında uzanmak o kadar güvenli ki olmayı yeğleyeceğim başka bir yer asla olmadı. Tüm varlığı ile etrafımda, her bir nefesi ile beni rahatlatıyor. Daha da sokuluyorum ona, sanki tek olabilecekmişiz gibi saplıyorum vücudumu onunkine.

Daniel'in görüntüsü solmaya başlarken paniğe kapıldım. Derince bir nefes aldım. Çıldırmış gibiydim, vücudunu benimkine kilitlemek için çaresizce mücadele ettim ama işe yaramadı. Bilincimin açıldığı hızla kayıp gitti.

Gözlerim kırpışarak açılırken bir korku hissi geçti üzerimden. Komodine baktım. Saatin kırmızı ışığı beş kırk üçü gösteriyordu.

"Lanet olsun."

Beni rahatsız eden, ona dair rüyalar değil, artık onun bana ait olmadığı, beni her gün daha da mahveden gerçekliğe uyanmaktı. Her sabah, kalbim çıplak, yaralarım açık ve vücudumdaki her bir gözenekten taze acılar sızar hâlde uyanıyordum.

Bu hissi bir kenara itip, her şeyi dışarıda bırakmak için duvarları tekrar ördüm. Kendime, anlayamayacak olanların önünde, hissetme izni veremezdim.

Tutulmuş olan boynumu ovarken yorganı çektim. Nicholas arkasını bana dönmüş, hâlâ horlayarak uyuyordu. İçimi

çekerek, kendimi bir başka hiçlikle dolu güne hazırlamak üzere sessizce banyoya yürüdüm.

Duşumu alınca kahvaltıyı hazırlamak için aşağıya indim. Nicholas yakında kalkardı ve gitmeden önce sıcak bir kahvaltı isterdi. Dolaba gittim. Kahveyi çıkardım. Bir cezve içinde, ateşe koydum ve demlenirken kokusunu içime çektim.

Tam Nicholas aşağı inmeden yumurtaları pişirip tabaklara yerleştirmek suretiyle çabuk bir kahvaltı hazırladım.

Mutfağa geldiğinde, yemeğini uzattım ve karşılığında, tabağı alırken bir tasdik hırıltısı dışında bir şey almadım.

"Bir şey değil," diye fısıldadım.

Kahvaltımızı sessizce ettik. Ben düşünceler içinde kaybolmuştum. Nicholas ise gazetenin içine gömülmüştü.

Yemeğini bitirdi. Tabağını lavaboya götürüp çalkaladı ve bulaşık makinesinin içine koydu. Ceketini giydi, evrak çantasını aldı ve kapıya yöneldi. Durup geriye, bana baktı. "Altı buçuk gibi evde olurum, o yüzden yine yemeği geciktirme. Ayrıca Perşembe günkü yemeği de unutma."

"Evet, hatırlıyorum."

Keşke unutabilseydim. Sen ona karşı duygusal bir yakınlığın varmış gibi davranırken, kocanın da seni yanında geçit töreninde gibi gezdirmesinden daha kötü bir şey olamazdı. Ondan iğreniyor olduğum bariz ortada olmalıydı. Bu rolü oynamak gittikçe zorlaşıyordu.

Bulaşık makinesini doldurup düşüncelerimin içinde kaybolurken, beni oyalayacak bir iş bulmak için etrafa baktım. Nicholas kâhyalara güvenmediği için bu evde, ev işlerini bana layık görmüştü. Benim için sorun değildi. Boş otursaydım, aklımı kaçıracağıma emindim.

Telefonum cebimde titreştiğinde, iyice çalışmış, tüm mutfağı fırçayla ovmuş, evin sessizliğinin tadını çıkarıyor-

dum. Saate baktım ve iki saat geçmiş olduğunu fark ettim. Telefonu çıkarttım ve ekrandaki ismi görünce gülümsedim.

"Selam, Katie. Ne haber?"

Hafta boyunca birkaç kez konuşur ve en az bir kere buluşurduk. O yüzden sabah erken araması beklenmedik değildi.

"Tatlım, beraber bir kahveye var mısın?"

"Kulağa ne kadar iyi geldiğini tahmin bile edemezsin." Musluğu çevirip akan suyun altında süngeri sıktım. "Bana toparlanmam için birkaç dakika ver sadece... Mesela... Yarım saat."

"Benim için de uygun."

"Tamam, o zaman. Görüşürüz," dedim aramayı sonlandırmadan önce. Aceleyle yukarı çıkıp üstümü değiştirdim.

Yarım saat sonra dört kapılı siyah sedan aracımı en sevdiğimiz kafenin önündeki park alanına çekiyor ve ilk gördüğüm boş yere park ediyordum. Katie park yerinde durmuş, el sallıyordu. Çarpıcı mavi gözlere sahip doğal bir sarışındı ama işleri hep zorlaştırması gerekiyordu. En koyu siyaha boyanmış saçları ve sırtıyla kollarını kaplayan canlı dövmelerle çoğu insanı büyülüyor ve onlara biraz da gözdağı veriyordu.

Daha ilk tanıştığımız anda aramızda oluşan bağ beni şaşırtmıştı. Açık sözlü ve güçlüydü. Beni yargılayacağından, büyümemi ve geçmişimi unutmamı söyleyeceğinden korkmuştum ama bunu asla yapmadı.

O sadece benim yanımdaydı.

"Selam, bebek," diye sırıttı ben yaklaşırken.

"Selam, nasılsın?" diye sordum uzanıp en yakın arkadaşıma sarılmak için tereddüt etmeden. Benden üç santim kadar kısa olmasına rağmen giydiği aşırı yüksek topuklu çizmeler yüzünden yukarı bakmak zorunda kalıyordum.

"Harikayım." Bir adım geri atıp elimi tuttu. Beni ardı sıra kafeye götürürken, mavi gözleri dans eder gibiydi.

Sipariş verip arka tarafta hemen yastıklarına gömüldüğüm sessiz bir köşe bulduk. Moka lattemden ilk yudumumu alınca keyifle inledim ve sıcaklığının beni yatıştırmasına izin verdim.

Katie vişneçürüğü renkli pelüş koltuğa daha da yayıldı. "Ee, çocukların verdiği ihale teklifine ne diyorsun? Eğer bu işi kazanırlarsa Shane sonunda kendi şirketini kurması için yeterli parayı kazanacak."

Shane de Nicholas'ın yanında en az benim olduğum kadar perişan durumdaydı. Ortağına hoşça kal diyeceği anı zor bekliyordu ve ben de onun Nicholas'ın nüfuzundan kurtulacağı günün gelmesi için dua ediyordum.

Bu beni aynı zamanda mutsuz ediyordu. Shane'in ondan ayrıldığı anda Nicholas'ın Katie ve Shane'in hayatımda yerlerinin olmasına izin verilmeyeceğini biliyordum. Bir kez daha benim için bir şey ifade eden yegâne insanları kaybedecektim.

"Dinle," dedi sesini yumuşatarak "Seninle konuşmam gerek." Söyleyecekleri için kendimi hazırladım. "Shane ve ben konuştuk. Shane ayrıldığında sen de ayrılmalısın, diye düşünüyoruz." Tepkimi ölçerek, çekingen bir ifadeyle bana baktı. Tanıştığımız andan beri beni Nicholas'ı terk etmeye ikna etmeye çalışıyordu.

"Katie," diyerek sözünü kestim. Ben Nicholas ile olmak istiyor muydum? Hayır, ama gidecek başka bir yerim yoktu. Dallas'tan ayrıldıktan sonra annem ve ben asla eskisi gibi olamamıştık ve Colorado Springs'e dönmemin de hiçbir yolu yoktu. Ayrıldığımdan beri babamla konuşmamıştım ve son duyduğuma göre Montgomeryler hâlâ oradaydılar. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Nicholas ile kalman için hiçbir sebep yok. Bak," dedi, sandalyenin ucuna kayıp başını bana doğru eğerken, "Shane ve ben, senin gelip bizimle kalmanı istiyoruz... İhtiyacın olduğu müddetçe." Gözlerinden alevler çıkıyordu. "O aşağılık heriften uzaklaşman gerek. Oturup seni daha fazla yıpratmasını izlemeyeceğim."

"Biliyorsun, bunu düşünmeniz beni çok mutlu etti ama bu hayatı çok uzun zaman önce seçtim," dedim. *Olan olmuştu bir kere.*

"Böyle olması gerekmiyor. Seninle ilgilenmeme izin ver, lütfen." Sadece benim mutlu olmamı istediğini biliyordum ama anlamadığı şey; nerede olursam olayım, mutsuz olacağımdı. Nicholas olsun olmasın. Kalmak sadece daha kolaydı işte. Kalbim çoktan ölmüştü. O yüzden daha fazla zarar gelemezdi.

İçimi çekerek kahvemin son damlasını da bitirdim ve sohbetten kaçma umuduyla kapıya doğru koşturdum.

Katie tam arkamdaydı. Kolumu tutup beni döndürdü. "Ciddiyim, Melanie. Bu konu hakkında konuşacağız."

"Gidebilir miyiz? Lütfen? Bunu daha önce konuştuk ve artık vazgeçmen gerekiyor, tamam mı?"

Yalvararak elimi sıktı. "Shane ve ben seni seviyoruz. Hayatını böyle geçirmek zorunda değilsin."

"Biliyorum, Katie. Ben de sizi seviyorum..." Gözlerimde biriken yaşların akmasına direnerek titreyen dudağımı ısırdım. "... Ama bu bir şey değiştirmiyor."

Suratı üzüntüden karardı. "Melanie..."

Sözünü kestim. "Dinle, ben eve gidiyorum." Konuşmamızdan sonra hatıralar yine gölge gibi süzülmeye başlamıştı ve kırılma noktama gelmek üzere olduğumu biliyordum.

"Tamam..." Bana doğru adım atıp beni kollarıyla sarıverdi. Sıkıca sarıldı ve kulağıma fısıldadı. "...ama senden vazgeçmeyeceğim."

Üzerimde eski bir kot pantolon ve ince beyaz bir tişörtle arka kapıya yöneldim. Hava hâlâ sıcaktı, bu da beni dışarı çıkarmıştı. Geniş çimenlikten geçip bahçenin arka tarafını bir hat gibi saran çitlere ve yanı başında uzanan çiçek tarhına doğru gittim. Dizlerimin üstüne çöküp, çiçeklenmiş bitkilerin arasındaki yabani otları ayıklamaya başladım. Ellerim çalışır hâldeyken, zihnim ona doğru gitti; onun asla unutamadığım güzel yüzüne, ela gözlerine. Sanki gözleri, bizi ayıran mesafeden beni izliyor gibiydi. Gözleri bana musallat oluyor, aynı anda beni teselli ediyordu.

"Daniel, seni özledim."

Beni bir şekilde hissedebilmesi için dua ettim. Onu ne kadar sık düşündüğümü bilip bilmediğini merak ediyordum. Tek düşünebildiğim, şimdiye çoktan başka bir aile kurduğuydu.

Aile.

Elimdeki yabani otları bir dayanak gibi kavradım. Yeterince sıkı tutarsam belki o mutluluğu, kendi küçük ailemiz için olan mutlu bekleyişimizi bir an daha yaşayabilirdim. Istırabın gitmesi arzusuyla ve kendime sadece kızıma karşı beslediğim sevgiyi hissetmek için izin vererek, ölçülü nefesler aldım. Onu kucaklayamamıştım bile. Ama onu *tanıyordum.* Yaşasaydı şimdi olacağı o harika kızı görür gibiydim. Yüzünün etrafında uçuşan kumral saçları ve alev gibi yanan ela gözleri ile arka bahçede oynarken...

Patrick ve Julia'ya kayana kadar düşüncelerim çok uzun bir zaman boyunca kızımın etrafında girdap gibi döndü. Benim için anne baba gibiydiler ve ben de onları öyle sevmiştim. Tüm yaptıklarını, bana verdikleri desteği asla unutamazdım. Onların da benim için aynı şekilde hissettiğine emindim.

Ve Erin. Hem en iyi arkadaşım hem de hiç sahip olmadığım kız kardeşim. Onu düşününce gözyaşlarım oluk gibi akmaya başladı. Gençlik hayatımın en belirsiz zamanlarında benim için hep orada, yanı başımda olmuştu. Daniel'ın beni artık neden istemediğini biliyordum. Anlayamadığım şey neden Erin'in de beni terk ettiğiydi.

İçeride çalan telefon beni kendime getirdi. Ne kadar zamandır dışarıda olduğumu bilmiyordum ama ellerim çamurla kaplanmıştı ve neredeyse tüm çiçek tarhını temizlemiştim. Ellerimi pantolonuma silerek içeriye koştum ve dördüncü çalışta ahizeyi kaldırdım. "Alo," dedim nefes nefese.

"Melanie? Tatlım, iyi misin?"

"Anne?" Telefondakinin annem olduğu gerçeğini kavramak bir saniyemi aldı. "Evet, iyiyim. Dışarıdaydım da, içeri koştum."

Aradığına inanamıyordum. Beş ay önce kısa süren, zorunlu bir doğum günü kutlaması için onu aradığım zamandan beri konuşmamıştık.

"Nasılsın? Mark nasıl?" diye sordum.

Şikago'dan ayrıldığımdan beri işler annemle benim için aynı olmamıştı. Onu elbette hâlâ seviyordum ama içimde ona karşı büyük bir dargınlık besliyordum. Tüm suçu Daniel'a attığı için kızgındım, fakat sonunda o haklı çıkmıştı. İşler zora girince, Daniel beni bir başkası için terk etmişti. Bunun ötesinde, sanırım annemin Nicholas'tan bu kadar etkilenmiş görünmesi bana kendimi daha da ihanete uğramış gibi hissettirmişti. Ama bu onun suçu muydu ki? Bu hayatı seçen bendim.

Bir tek ben değildim üstelik. O da kendini geri çekiyordu. Belki onu o kadar hayal kırıklığına uğratmıştım ki bana eskisi gibi bakamıyordu. Cevapların hepsini bilmiyordum

ama bildiğim tek şey annemle ilişkimin o yazdan sonra asla düzelmediğiydi.

"Ben gayet iyiyim," dedi. "Sen nasılsın?"

"Hmm, şey, iyiyim işte, her zamanki Melanie." Ona yalan söyleyemiyordum. Öyle olmadığım çok belliydi.

Hiçbir şey söylemedi.

"Anne, neler oluyor?" Ne kadar uzak olsak da bir şeylerin ters gidiyor olma ihtimali beni dehşete düşürdü.

"Hiçbir şey yok, Melanie. Sadece *seni* özledim. Yani, seni özledim, bir zamanlar tanıdığım kızı." Sesindeki hüznü duyabiliyordum ve ağladığından emindim. Son dokuz senedir bir kere bile böyle konuşmamıştık ve şimdi bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

"Anne... O kız artık yok."

Hattan bir hıçkırık sesi geldi. Destek almak için sırtımı duvara verdim. Konuşmanın bu yöne gitmesini beklemiyordum.

"Melanie, canım, gelip seni görmem lazım. Bana müsaade eder misin?"

Her ikimizin de böyle olmasını istemediği belliyken birbirimizden ne kadar koptuğumuz açıktı. Bu, onun olduğu kadar benim de suçumdu. O sadece durumu düzeltmek için ilk adımı atıyordu.

Geçen seneler süresince Mark ve o civardan geçerken birkaç kere gecelemek için uğramışlar ama ben bir kere bile onu ziyarete gitmemiştim. Bu ziyaretin farklı olacağını biliyordum.

"Tabii, anne. Gelmeni isterim. Ne zaman?" Kelimelerim duygularımla yoğunlaşmıştı ve umuyordum ki o da onu ne kadar çok görmek istediğimi anlamıştı. Onu çok özlemiştim ama çektiğim tüm diğer acılarla bunu gölgelemiştim.

"Düşünüyordum da Şükran Günü haftası gelebilir ve ta-

til boyunca kalabilirim. Tabii eğer çok sorun olmayacaksa. Sana ve Nicholas'a emrivaki yapmak istemem."

Onu görmem için daha sekiz hafta geçmesinin gerekmesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu da ona ne kadar ihtiyacım olduğunun bir başka teyidiydi.

"Hayır, anne. Seni gerçekten burada istiyorum. Lütfen... Gel." Basit bir ziyaret için bir davetten fazlasıydı bu.

Burnunu çekti. Yine de rahatladığını hissedebiliyordum. "Tamam... Orada olacağım."

Çok uzun zaman önce mağdur edilen bu ilişkiyi düzeltmenin zamanıydı.

Dördüncü Bölüm

"Daniel, artık çok geç."

Dinlemeyecektim, sözlerini kabul etmeyi reddediyordum. Onun yerine yalvardım. "Hayır. Lütfen. Kurtar onu. Onu kurtarmalısın."

Elleri beni zapt etti ama bedenim çaresizce ileri atılıyordu.

"Hayır." Sanki yeteri kadar söylersem gerçekleştirebilirmişim gibi.

Ölmüş olamaz. Onu şimdi gördüm.

"Tanrım, hayır. Lütfen!"

Neden onun için mücadele etmiyorlardı? Neden hepsi boş boş ayakta duruyordu?

Kızıma ulaşmak, onu korumak için, onu geçmem gerekiyordu.

"Çok geç." Aynı sözleri tekrar etti. Kollarını etrafımda sıkıca sararken, beni zapt etme çabasından vazgeçip, avutma girişiminde bulundu.

Gerçekler beni dizlerimin üstünde çökertirken, kelimeleri beni paramparça etti. Azıcık görebildiğim o mükemmel surat zihnimde çakıp duruyor ve ruhumu iki parçaya bölünüyordu.

Bir panik duygusu vücudumu yakıp geçti ve sırtımdan ter boşandı.

Alarm bangır bangır çalıp, bir şok dalgasıyla zihnimi şu ana, beni ise hiç yüzleşmek istemediğim bilinç hâline geri getirdi. Gözlerimi yumdum. Bir an daha kapalı dursunlar istedim. Neyin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Her gece aynı kâbusu yaşamak mı yoksa yaşamak istemediğim bir hayata uyanmak mı?

Boğazımı yakan asitlerle çalkalanan midem, bulanmaya başladı. Vücudum acıyı bildiği tek yöntemle defetmeden önce zar zor banyoya yetiştim. Sanki bu yolla huzura erecekmiş gibi...

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Öğürtüler sonunda durdu ve ben de nefesimi toparlayıp yavaşlatmaya çalışarak kalanlarını oturduğum zeminde geçirmeye çalıştım.

"Lanet olsun."

Yerden kalkarken destek için lavaboya tutundum. Suyu açtım ve suratımı yıkayıp gerginliğimi atmaya çalıştım

Her sabah aynıydı. Salı gününün de farklı olmadığı ortaya çıkmıştı.

Şu akşam yemeği olayını endişeyle beklerken duş aldım ve giyindim. Ümitsizlikten annemi çağırmayı bile düşündüm ama fark ettim ki annemi getirmek pek de hoş olmayacaktı. Hatta neredeyse zavallıca duracaktı.

Kapıya yürüdüm, eğilip çantamın sapını kavradım ve anahtarlarımı almak için antredeki masaya uzandım. Üstündeki fotoğrafa bakarak durdum. Melanie'ye sarılarak durduğum fotoğraf; ikimizi hiçbir şeyin ayıramayacağına inandığımız o geçmiş zamanlardan... İkimiz de gülüyorduk ve dakikalar sonra lise diplomamı almak için sahneye çıkacaktım.

Tanrım, onu çok özledim.

Başımdaki gittikçe artan baskıyı yok sayarak saat sekizden biraz önce ofise vardım. Yapacak çok işim vardı. Bir binanın bu kadar çok strese neden olabileceğine inanamıyordum.

"Günaydın, Lisa."

"Günaydın Dr. Montgomery." Gülümsemesi içtendi.

"Bu sabah benim için hiç mesaj var mı?"

"Telesekreterden aldığım birkaç tanesi şurada olacaktı." Masasındaki kâğıt yığınını karıştırıp, not öbeğini çıkardı ve bana uzattı.

Masama çöküp mesajları gözden geçirmeden önce o günün randevularını kontrol ettim. İlk ikisi bankadandı.

Sonuncusu ise Vanessa'dan.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Bu kız aylardır peşimi bırakmıyordu. Bu işi elime yüzüme bulaştırmıştım. Daha akıllı olmalıydım ama beni tamamen gafil avlamıştı.

Büyük ilaç şirketlerinden birinin ilaç mümessiliydi ve belli ki ilk adımı atan olmak istiyordu. Onunla Şikago'ya geldiğimiz hafta tanışmıştım. Yeni muayenehane kliniği ile ilgili haberi yaymak için bir tanışma toplantısı düzenlenmişti ve anında ilgi ve müracaata sebep olmuştu.

Daha onu ilk gördüğüm anda anlamıştım. O da tıpkı diğerleri gibiydi; başarıya ulaşmanın kolay yolunu arayan ve istediğini elde etmesini sağlayacağını düşündüğü her yöntemi kullanacak biri. Beni araştırmıştı ve kim olduğumu, onun için neler yapabileceğimi biliyordu. İlk içgüdüm kaçmak olmuştu ama o insafsız bir kadındı, bense çok içmiştim.

Dokuz yıl önce, en iyisinin uzak durmak olduğunu öğrenmiştim ama zayıf ve yorgun - yalnızlıktan yorgun - olduğum zamanlar oluyordu ve kafamın içinde, rahat olmam için ısrar eden küçük sese teslim oluyordum. Tıpkı geçen gece olduğu gibi. Pişman olmadığım bir an bile olmamıştı.

İlk seferi en kötüsüydü. Stephanie, üniversitede ortak çalışma grubumdandı. Sahiden de arkadaşım olduğuna inanmıştım. Saftım ve acımı bana ulaşmak için kullanmasına izin vermiştim.

Sadece bir kere olmuştu ve Stephanie'yi gördüğüm son seferdi. Ona kırılgan hâlimden faydalandığı için çok kızmıştım; kendime ise bu kadar zayıf olduğum için. Sonradan fark etmiştim ki başka birinin de bana Melanie ile aynı şeyleri hissettirebileceğine inanmak istemiştim. Tek vücut olduğumuzda hissettiğimiz katıksız bir coşku olurdu ama bu his bir başkasıyla asla tekrarlanamazdı. Melanie'nin vücudu benimkine, sanki aynı taştan oyulmuşuz gibi oturuyordu; ikisi de birbiri için yapılmış gibi.

Kimse Melanie'nin yerini tutamazdı.

Bunu bilince, daha güçlü olacağımı, asla sevemeyeceğim, hatta hoşlanamayacağım birinin yanında uyandıktan sonra oluşacak pişmanlıktan kaçacağımı sanırdınız.

Fakat bazen bu pişmanlığı yaşamak tek başına uyuyakalmaktan daha iyiydi.

Gerçi Vanessa ile durum farklıydı. Konu iki insanın vücutlarına teslim olması, cinsel çekime boyun eğmesi değildi. Konu birinin diğerinin zayıflığından faydalanmasıydı.

Kadın tam bir yırtıcı hayvan gibiydi ve bu fahişe şimdi de benim ona borçlu olduğumu düşünüyordu.

"Siktir." Mesajını fırlatıp attım. Ondan daha fazla kaçamayacağımı biliyordum.

Üstelik Perşembe gecesi için birini bulmam gerekiyordu.

Ahizeyi kaldırdım ve numarasını tuşladım. Tüm isteğinin, kendi ilacının benim ofisimde pazarlamasını yapmak için tam yetki olduğunu biliyordum. Sanki benimle yatmak ona bu hakkı verirmiş gibi... Bu beni çileden çıkarmıştı fakat bunun benim suçum olduğunu biliyordum. Bir mümessille yatmayacak kadar akıllı olmalıydım.

Telesekreterin çıkması için dua ettim ama ikinci çalışta telefonu açtı. "Günaydın, ben Vanessa." Her zaman profesyonel; bu bana, seksin de işinin bir parçası olduğunu hatırlattı.

"Evet, Vanessa, ben Daniel Montgomery... Beni aramışsın." Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Tüm bu durum beni çok rahatsız etmişti.

"Daniel, sana ulaşmaya çalışıyordum." Sesinde kızgın bir tını vardı.

Ona ne söyleyebilirdim ki? Onunla konuşmak istemediğimi ve ondan kaçtığımı mı?

"Ah, şey, üzgünüm. Meşguldüm." Sanki son üç ay içinde beş dakikamı bile onun telefonlarına dönmek için ayıramazmışım gibi.

"Seninle gerçekten görüşmem lazım."

Bunu sahiden kabul edecek miydim?

"Ah, tabii, Vanessa. Perşembe öğle yemeğinde biraz boş vaktim var. O zaman bir araya gelebilir miyiz?" Bir şey söylemeye başlıyordu, o yüzden cesaretimi kaybetmeden sözünü kestim. "Dinle, bir iyiliğe ihtiyacım var." Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyordum. Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bu hareketle bu işi sonuna kadar götürebilmek için kendi kendimi cesaretlendirmeyi umuyordum. "Perşembe gecesi bir toplantım var ve yanımda birini götürmem gerek. O gece müsait misin?"

Ruhumu satıyormuşum gibi hissettim.

"Son üç aydır tüm telefonlarımı savuşturduktan sonra,

şimdi bana çıkma mı teklif ediyorsun?" Kızgın mı şaşkın mı anlayamamıştım ama fark etmezdi. Onunla gerçekten çıkmak istiyor falan değildim.

Cevap vermeden önce durakladım. "Sanırım, ediyorum." Şimdi ona borçluydum işte. Tam beş ay önce gözünü diktiği şeyi az önce ellerine teslim etmiştim.

Niyetimi anlamaya çalışırmış gibi durdu ve duyulur bir sesle nefes verdi. "Tamam... Perşembe gecesi seninle gelirim; perşembe öğlen yemekte buluştuğumuz takdirde. "

"İyi."

Tüm bu olayın hiçbir yanı iyi değildi ama ne yapabilirdim ki?

"Öğlen benimle Tavalindos'da buluşur musun?" diye sordu.

"Tamam... Orada olurum." Telefonu kapattım ve kendimi bu boka nasıl bulaştırdığımı merak ederek, sandalyemde geriye yaslandım.

Saate göz attım. Öğle vakti. Hiç iştahım yoktu ama kendimi küçük ofisimden dışarı atmalıydım. Kafese kapatılmış gibi huzursuzdum.

Lobiden geçtim, ön kapıdan çıkarken Lisa'ya gönülsüzce el salladım. Ellerimi kumaş pantolonumun ceplerine soktum ve geçici ofisimizin sokağının yukarısında yer alan en sevdiğim kafeye doğru yarım blok yürüdüm.

Siparişimi alan kumral barista ile göz kontağı kurmamaya çalışarak, her zamanki içeceğimi, duble espressolu büyük latte ısmarladım.

Kadın kahvemi uzattı. Bahşiş kutusuna bozukluk atarken bir yudum içtim ve dışarıya seğirtmeden önce "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Gerçeklikten birkaç dakika kopmak arzusuyla, kaldırım üzerindeki bir bistro masasının metal sandalyesine çöküverdim. Gözlerimi kapatıp yüzümü göğe kaldırdım ve zihnimin serin Şikago melteminde sürüklenmesine izin verdim.

Eylül 1997

"Günaydın, hayatım, dedi annem ben mutfağa girerken. Babam ve Erin ile oturduğu kahvaltı masasında ona doğru gülümsedim.

"Günaydın," diyerek esnedim, kendimi uyandırmaya çabalayarak yüzümü ovuşturdum. Bir kâseyi mısır gevreği ve süt ile doldurdum ve Erin'in yanında yerimi aldım. Babam ve Erin önümüzdeki eğitim dönemi hakkında konuşuyorlardı. Erin kayıt olduğu iki adet ikinci sınıf ders atlama sınıfı konusunda endişeliydi ve anne ve babamız da onu teşvik etmeye çalışıyordu.

Kardeşimin omzunu dürttüm, sarı kıvırcık saçları sırtına döküldü.

"Haydi ama bu konu hakkında endişelenme. Geçen sene her iki dersi de aldım. İhtiyacın olursa ben çalışmana yardım ederim."

Erin'in yüzü aydınlandı ve başını salladı. "Teşekkürler, Daniel."

"Sorun değil." Gülümsedim. Elbette ona yardım edecektim. Her ne kadar bazen beni çıldırtsa da ona tapıyordum.

Babam saatine baktı ve kupasında kalan son damla kahveyi de bitirip gönülsüzce ayağa kalktı. "Hastaneye gitmem lazım."

Benim omzumu sıvazlayıp Erin'in başını öptü ve annemin yanında durdu. Onu kollarıyla sardı ve kıkırdamasına sebep olacak kadar sıkıca öptü. Annem de numaradan itekledi.

Ben onları taklit etmek için suratımı acayip şekillere sokarken, Erin ise bana sırıtıp gözlerini devirdi.

Babam gittikten sonra annem bulaşık işini Erin ve bana bırakıp yukarı duş almaya çıktı. Okul hakkında biraz daha sohbet ediyorduk ki Erin'in ela gözleri parladı.

"Geçen akşam kafede yeni bir kız çalışmaya başladı. Adı Melanie Winters. Buraya babasıyla Texas'tan yeni taşınmışlar. Bugün bize davet ettim." Erin durakladı ve şarkı söyler gibi bir sesle "Ve kız çok güzel," diye ekledi.

Erin'in bununla nereye varmak istediğini anlayıp gözlerimi kıstım. Sürekli bana birilerini ayarlamaya çalışıyordu.

"Azıcık bile ilgimi çekmedi."

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Her zaman böyle olmak zorunda değilsin. Ondan sahiden hoşlandım. Ona iyi davransan ölür müsün sanki?"

Onun arkadaşlarına iyi davranmıyor falan değildim ama sanırım hepsiyle dost da değildim. Bu kızın da diğer arkadaşlarından farklı olacağını zannetmiyordum, tek bir beyin hücresi bile olmayan basit bir kız... Hayır, teşekkürler.

Elbette, orada burada çıktığım kızlar olmuştu ama tanıdığım kızlar ilgimi uzun süre çekemiyordu. Hepsi çok yüzeyseldi. Tek ilgilendikleri nasıl göründüğüm, nelerim olduğu ve onlara ne verebileceğimdi. O yüzden zamanımı boşa harcamıyordum. Bu da bana, kendini diğerleri için fazla iyi gören bir hıyar unvanını kazandırmıştı. Ama bu umurumda falan değildi.

Üniversiteye hazırlanmak için kalan son iki senemde, nihayet doktor olmak istediğime karar verdiğimden mükemmel notlara ihtiyacım vardı. Babam beni asla zorlamamıştı ama biliyordum ki her zaman onun adımlarını takip etmemi umut etmişti. Ailesini mutlu etmek dışında hiçbir şey ona birilerinin iyileşmesine yardımcı olmak kadar sevinç vermemişti.

"İyi. Ona merhaba demek için fazladan çaba sarf ederim," diye homurdandım.

Anneme ev işlerinde yardım ettikten sonra televizyon izlemek için üst kata, odama çıktım. Bir arabanın garaj yolumuza girip evimizin önünde durduğunu işittim. Ahşap verandada ayak sesleri yankılandı ve uzaktan odama sesler sızdı.

Futbol maçına odaklanmaya çalışarak kafamı salladım. Aşağıda neler olduğuyla ilgilenmiyordum. Alttan gelen sesleri bastırmak için televizyonun sesini açtım ama yardımcı olmadı. Ön kapı açılıp kapanınca daha fazla duymazdan gelemedim.

Odamdan ve holden aşağı, kayarak ilerledim. Onu gördüğümde merdivenlerin tepesinde donakaldım. Odanın ortasında duran, çarpıcı gözleriyle bana bakan kızdan gözlerimi alamıyordum. Gerisini de görebilmek için gözlerimi kızın gözlerinden koparana dek orada ne kadar dikildim bilmiyorum. Erin kızın güzel olduğunu söylemişti ama güzelliği kelimelerin ötesindeydi. Tüm sırtı boyunca ipeksi, kalın bukleler hâlinde dökülen uzun kumral saçları vardı. Cildi, porselen bir bebek gibi beyaz ve pürüzsüzdü. Erin'inki gibi kum saati şeklinde bir vücudu yoktu ama ince yapısı kadınsı hatlarla zarifleşmişti ve Erin'in 1.73'lük boyundan belki birkaç santim kısaydı. Dar bir kot pantolon ve üzerinde eski bir grubun resmi olan dar bir tişört giymişti. Kıyafetleri, ismi Melanie Winters olan kusursuzluğu daha da vurguluyordu.

O anda bir daha asla aynı olmayacağımı anlamıştım.

Erin boğazını temizledi.

"Melanie, bu benim ağabeyim, Daniel. Daniel... Melanie." İkimizi baş hareketleri ile gösterdi ama bu gereksizdi. Çoktan merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştım. Sanki beni ona çeken bir mıknatıs vardı. Deneseydim bile geri

dönemezdim. Melanie'nin eline uzandım; sıkmak değil, elimde tutmak için. Cildinin sıcaklığı vücudumda gezindi. Rahatlatıcı ama aynı zamanda heyecanlandırıcıydı.

Melanie ellerime baktı, sonra yüzüme baktı ve ürkekçe gülümsedi. "Selam." Sesiyle tüm bedenim ürperdi.

"Selam," diyerek ben de gülümsedim, hâlâ başka yöne bakamıyordum.

"Ee, Melanie, aç mısın? Bir şeyler yer misin?" Erin'in sesi kulağa temkinli, neredeyse garip geliyordu.

Melanie elini çekmeden önce düşünceli bir şekilde bana göz attı. "Olur."

Onun uzaklaşıp, Erin'in peşinden kapıdan çıkıp mutfağa gidişini izlerken, hayatımda ilk defa boş hissettim.

Odama dönmeye gönülsüz, kendimi kanepeye attım. Kumandayı aldım ve yukarıda izlediğim maçı açtım. Melanie ve Erin'in sesleri, mutfak kapısının zayıf engelini aşıyordu; boğuk ama birbirinden farklı... Erin'in kahkahası yüksek ve güçlüydü. Melanie'ninki ise alçak ve kibardı. Ama çekingen veya ürkek değil. Melanie'nin sesi, kulağa rahat geliyordu. Sakin bir güven içinde.

Benim de aç olduğuma karar vermem yaklaşık beş dakikamı aldı.

İçeri girdiğimde mutfağa sessizlik hâkim oldu. Melanie ve Erin, oturup patates cipsi yiyip, gazoz içtikleri küçük masadan bana baktılar. Melanie'nin suratına sıcak bir gülümseme yayıldı.

Tanrım, çok güzeldi.

Kendimi onun etkisinden sıyırmadan önce bir an daha bakışına tutundum ve içecek bir şeyler almak için mutfağı geçtim. Buzdolabına eğilmiş gazoz alırken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Yüzümü ona döndürdüğümde gözlerimiz buluştu, kapıya doğru attığım iki adım boyunca da birbirlerinden ayrılmadılar.

Çıkmam gerekiyordu, biliyordum ama yapamadım.

"Erin." Kardeşime baktım, gözlerimle yalvarıyor ve Melanie ile beni yalnız bırakmasını istediğimi anlayacağını umuyordum.

Ve bıraktı da. "Beşte işte olmam lazım. Hazırlanmalıyım." Melanie ile bana garip garip bakarak ayağa kalktı. Hızlıca şükran dolu bir gülücük gönderdim ona.

Melanie gidecekmiş gibi ayağa kalktı.

Neredeyse panikliyordum.

"Kalabilir misin?" Sesim kulağa çok çaresiz gelmişti.

Melanie'nin yüzünden rahatlamaya benzer bir şey geçti ve başını salladı.

"Seninle sonra görüşür müyüz, Melanie?" diye sordu Erin, sanki Melanie'nin ne istediğini anlamaya çalışır gibi.

Kardeşime dönüp ona sarıldı. "Evet, çok isterim. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim." Sesi yumuşak ve nazikti. İçten...

Melanie bana doğru gelirken, Erin bize gözleri onayla ve biraz da ukalalıkla ışıldayarak sırıttı.

Şüphesiz küçük kız kardeşimden bu konuyla ilgili çok şey işitecektim.

Kapı Erin'in ardından bizi yalnız bırakarak kapandı.

Yeşil gözlerinin sıcaklığına dalarak, daha önce hiç hissetmediğim hisler içerisinde ondan birkaç santim ötede öylece duruyordum.

Bu sefer o bana yaklaştı, eliyle işaret parmağımı kavradı.

Gözlerimi kapayıp aramızda neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda onu, sanki her bir çizgisini ezberlemeye çalışırmış gibi, yüzümü incelerken buldum.

Elini tutmaya devam ederek onu, arada bir gerçek oldu-

ğundan emin olmak için attığım bakışlarla, mutfaktan dışarı ve yukarı çıkardım.

Öğleden sonrayı odamda birbirimizi tanımaya çalışarak geçirdik.

On beş yaşında olduğunu, nisan ayında on altısına basacağını, benden on ay ve bir sınıf küçük olduğunu öğrendim.

Bana çocukluğunu, sevdiği ve sevmediği şeyleri anlatırken, her kelimesine sıkıca tutundum. Neyin ona kaşlarını çattırdığına, neyin onu gülümsettiğine dikkat ettim. O küçükken ailesinin boşandığını ama her iki ebeveyni de birbirine birkaç dakikalık mesafede oturduğundan, büyük, genişlemiş bir ailede mutlu bir şekilde büyüdüğünü anlatırken onu dinledim. Annesi Peggy, üvey babası Mark ile evlenmiş ve Sarah adında küçük bir kız kardeşi olmuş.

Melanie'nin babasının ikinci eşi Cheryl ile olan evliliğinden iki üvey erkek kardeşi varmış. Melanie'yi Colorado'ya getiren de babasının Cheryl'den yakın zamanda boşanmış olmasıymış. Steve, Melanie'nin babası, boşanmayı zor karşılamış ve Cheryl ile aynı şehirde kalmak istememiş. Melanie babasının bu zor zamanlarında tek başına kalmaması için, onunla taşınmış.

Ailesinin onun için tıpkı benim ailemin benim için olduğu kadar önemli olduğu belliydi.

Düşünceli bir gülümseme ile benim çocukluk hikâyelerimi dinledi. Erin ile başımıza açtığımız belaları anlatınca kıkırdadı. Neleri sevip neleri sevmediğimi sordu ve anladım ki gerçekten de cevapları ile ilgileniyordu. Okuldan ve nasıl da babam gibi bir doktor olmayı istediğimden bahsettik.

Sanki birbirimizi çoktandır tanıyormuş gibiydik. Sadece aradaki boşlukları doldurmamız gerekliydi.

Hiçbir açıklama yapmamız gerekmiyordu.

Neysek oyduk.

Tüm konuştuğumuz süre boyunca, yüz yüze uzanmış, ellerimizi birbirine kenetlemiştik.

"Daniel, geç oluyor. Babam fark etmeden önce eve gitsem iyi olur." Melanie, en az benim onun gitmesini istemediğim kadar gitmeye isteksiz, gerindi.

"Tamam," dedim ama gitmesine izin vermedim.

Yavaşça ona doğru kaydım ve nazikçe yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duyabileceğinden emindim, tıpkı benim onunkini duyabildiğim gibi. Parmaklarımın titrediğini fark etmeyeceğini umarak yanaklarını okşadım.

Beni beklentiyle izledi. Benim kadar heyecanlı olduğu belliydi ama tereddüt ediyor gibi de değildi. Azıcık daha yanaştı. Dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Birkaç saniye boyunca, onu yumuşakça ve yavaşça öptüm. Onu kendime doğru çekerken ellerim buklelerinin arasında gezindi. Dillerimiz ilk buluştuğunda bir ürpertinin vücudu boyunca dalgalandığını hissettim. Besbelli ikimiz de tecrübeli olmadığımızdan, öpücük yavaş ve kararsız kalıyor, biz birbirimizi öğrenirken, ağızlarımız nazikçe hareket ediyordu.

Elleri titrer hâlde, kollarımdan yukarı yüzüme ulaşıp oradan saçlarıma doğru uzanırken, o ilk dokunduğumuz zamanki sıcaklığın izlerini bıraktı gerisinde. Parmakları hiç bilmediğim arzular uyandırıyordu içimde. Öpücük hızlandıkça ve onu yiyip bitirme arzusu yoğunlaştıkça, onu daha da sıkı kavradım. O da benim ona gösterdiğim yoğunlukla beni öpüyor, vücudunu benimkine bastırıyordu. Tüm vücudum onun arzusuyla şarkılar söylüyordu. Ne kadar çılgınca devam etmek istiyor olsam da bunun çok fazla olduğunu, çok hızlı olduğunu biliyordum.

Öpücüğü yavaşlatıp, ellerimi yüzüne geri getirdim. Alnımı onunkine yasladım ve soluklandım.

Gözlerine baktım, o coşkuyu gördüm ve işte, biliyordum. Melanie Winters'a âşık olmuştum.

Beşinci Bölüm

"Selam, Katie," dedim gülümseyerek arabaya binerken.

"Günaydın, Mel." Bana sarılmak için konsolun üzerinden uzandı. "Hazır mısın?"

"Evet." Katie ile geçirilecek alışveriş dolu bir gün için ne kadar hazır olunabilirse o kadar hazırdım.

Emniyet kemerimi takarken Katie gümüş rengi Camry'sini yola çıkardı. Mahallemizin dışına çıkana kadar hız yaptı ve sonra şehir merkezine gitmek üzere otoyola saptı.

Eğer bana kalmış olsaydı ilk gördüğüm şeyi alırdım ama her alışverişe çıktığımızda, Katie her şeyi denememiz konusunda ısrar ediyordu. Bu çok yorucuydu. Zaten ne giyse harika oluyordu. Her kadının kıskanacağı bir vücuda sahipti.

Üçüncü dükkânda, ikimizin de beğendiği bir elbise bulduk. Koyu yeşildi ve tam dizlerimin altında bitiyor, ince belimi ve kalçalarımın mütevazı kabarıklığını, çok belli etmeden vurguluyordu. Nicholas böyle gecelerde hep en iyi şekilde görünmemi ister, ben de onu hayal kırıklığına uğratmazdım. Kibirli biri değildim ama insanların bana nasıl tepki verdiklerini bilirdim. Tam da bu yüzden Nicholas, bir salona girdiğinde kolunda benim olmamı isterdi.

En azından alışveriş yapmak dikkatimi dağıtıp beni acıdan uzaklaştırmıştı. Acı, sürekli kenarlarda çırpınıyor, bir

yerden patlak verip, beynimi allak bullak etmek için hazır bekliyordu. Yalnız kalacağım zamana kadar sancıyı bir kenara itebilmeyi, çok uzun zaman önce öğrenmiştim.

Katie, koyu mavi bir kokteyl elbisesinde karar kıldığında saat iki olmuştu.

"Katie, hazırlanmak için yeterli vaktimiz olmasını istiyorsak eve gitsek iyi olur."

Kredi kartını cüzdanına yerleştirirken bana baktı. "Bir de sokağın yukarısındaki kuyumcuya uğramam lazım."

Kuyumculardan nefret ederdim. Hepsinin gösterişli bir havası olurdu, oturduğum ev gibi. Gösterişçi her şeyden nefret etmeme rağmen tüm hayatımı bu tip şeylerle ve insanlarla doldurmayı becermiştim.

Tek bir bakışla, dilimin ucundaki tüm itirazları bastırdı. "Bu kuyumcu farklı. Bir antika bölümleri var. Bayılacaksın."

Katie beni nasıl ikna edeceğini biliyordu. Eski her şeye bayılırdım. Eski kitaplar, eski mobilyalar, eski mücevherler; bir zamanlar birilerinin kullandığı ve sevdiği her şey.

Antika dükkânlarında dolaşarak saatler geçirebilirdim. Bir anneyi ahşap bir sallanan sandalyede kucağında çocuğuyla oturmuş sallanırken ve ona uyku öncesi bir hikâye okurken hayal edebiliyordum. Gelinliğini giymiş genç ve güzel bir kızı, sevgilisi ile kol kola girmiş, siyah beyaz bir fotoğraf için poz verirken resmedebiliyordum. Müstakbel karısına babaannesinin yüzüğüyle evlenme teklif edip, ebediyen birlikte olma arzusunu dile getiren bir adamın heyecanlı beklentisini anlayabiliyordum. Her bir parçaya ilelebet kazınmış sevinç ve hüznü, neredeyse hissedebiliyordum.

Küçük dükkâna girdik ve ben hemen antika bölümüne gittim. Asla bir şey satın almıyordum ama kendimi bir başkasının dünyasına birkaç dakikalığına da olsa kaptırıveriyordum. Yıllarca kullanılmaktan, sahibinin parmağının

şeklini almış yüzükleri elledim. Altının içine yerleştirilmiş taşları hissettim. Tüm bulundukları yerleri hayal edince gülümsedim. Bilezikler vardı, bazıları kusursuz durumda, bazıları ise zamanın yeşil pasını taşıyan. Onlar en sevdiklerimdi. Kolyelerle devam ettim; eski inciler ve en resmi etkinliklerde gururla takılan elmas kolyeler.

Vitrin boyunca elimi gezdirirken son buluşum ile sesli bir nefes verdim. Uzanıp, basit kolye ucunu elime alırken geçmişe savruldum. İmkânsız gibi görünse de aynısıydı.

Nisan 1998

"Heyecanlanacak bir şey yok," deyip duruyordum kendime üst üste. "O sadece Daniel; benim Daniel'ım."

Son yedi ayın izahı yoktu. Böyle bir aşk bulabileceğimi hayal bile edemezdim ama daha ilk günden anlamıştım.

Dallas'ta lisenin birinci sınıfını bitirdiğimde, oradan ayrılmayı planlamıyordum. Ancak Cheryl onu kovduktan ve boşanma davası açtıktan sonra babam Colorado'ya taşınmaya karar verdiğinde, onunla gitmem gerekmişti. Çok acı çekiyordu. Onu hiç böyle görmemiştim ve tek başına taşınıyor olması fikrine dayanamamıştım. Annem ilk başta direnmişti ama babamın bana ondan daha fazla ihtiyacı olduğunu anlattığımda pes etmişti.

Daha önce Teksas dışına hiç çıkmamıştım ve Colorado Springs'in güzelliği ile büyülenmiştim. Dallas'ta geniş düzlükler üzerindeki gökdelenler ile çevriliydim. Burada ise kendimi karla kaplı dağlarla çevrili bulmuştum. Dallas'ın tersine her şey yeşil ve bereketliydi. Buna bayılmıştım. Gerçi Colorado Springs için hissettiğim bu hoşnutluk tamamen burada tanıştığım insanlardan kaynaklanıyor da olabilirdi.

Babam için gelmiştim ama burada hayatımı bulmuştum.

Kafede işe başladığım ilk gün Erin bana karşı çok iyi davranmıştı. Biraz heyecanlıydım ama o bana etrafı gös-

termiş, tavsiyelerde bulunmuş ve vardiyamızın sonunda, ertesi gün takılmak için evine davet etmişti. Davetini kabul etmenin, hayatımın gidişatını değiştireceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Babam arabayı durdurduğu anda içimde bir şey kıpırdanmaya başladı. İçeri girdiğimde bu duygu daha da yoğunlaştı. Sanki etrafımdaki havada beni ileri çeken, öne iten bir manyetizma vardı. Bu çağrı, dış hatları kahverengi ile çizilmiş, altın rengi beneklerle dolu, çeşitli yeşiller içinde eriyen ela gözlerle karşılanmıştı.

Bir an için, kalbimin hızla koşturduğu yere zihnim de yetişmeye çalışırken, donakalmıştım. Sanki o zamana kadar uykuda olduğunun farkında olmayan kalbim, canlanmıştı.

O merdivenlerin başında hareketsiz dururken başka yöne bakamıyordum. Koyu sarı saçları inatçı; dağınık bukleleri tam kulaklarının ve kaşlarının hizasındaydı. Uzun ve inceydi; ön kollarındaki ahenkli kaslardan güzel yapılı çenesine kadar her bir santimi biçimliydi. Mükemmeldi ama bunların hiçbiri fark etmezdi çünkü sadece gözleri bile beni bütün olarak yutabilirdi.

Ve o günden sonra ondan bir gün bile ayrı kalmadım.

On altıncı yaş günümden önce çantamı hazırlarken, kalbim Daniel'a ait düşünceler ile çırpınıyordu. Ailesi hafta sonu için San Diego'ya gitmiş böylece tüm ev bize kalmıştı.

Babama söyleyeceklerimi hazırlayarak koridoru hızla geçtim. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum.

"Babacığım." Kanepede oturmuş bira içiyor, izlemediği televizyona bakıyordu. Boşanma işi ile iyi başa çıkamıyordu ve ben onun hakkında gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Hayatımda bir kere bile onun içtiğini görmemiştim ve şimdi her gün içiyordu.

Düşüncelerinden sıyrılıp bana döndü ve kendini gülümsemeye zorladı. Birasını sehpaya koydu. "İyi ki doğdun, Mel."

"Teşekkürler." Gerilmiştim ve bunun yüzümden belli olduğundan emindim. " Stacy sinemaya gitmek için beni alacak ve sonra geceyi de onlarda geçireceğim. Olur mu?"

"Tabii tatlım. İyi eğlenceler." Televizyona geri döndü ve birasını aldı. Rahatlayarak iç çektim.

Kapıdan dörtnala çıktım. Stacy sokağa park etmişti. Arabaya bindim. "Bunu yaptığın için teşekkürler." Onu da yalanıma alet ettiğim için kendimi suçlu hissederek gülümsedim.

"Sorun değil. Mutlu bir on altıncı yaş geçir, tamam mı?" Arabayı, Daniel'ın beni beklediği marketin otoparkına çekti.

"Teşekkürler," dedim. "Pazartesi okulda görüşürüz."

Gülümsedi ve uzaklaşırken tane tane "İyi eğlenceler," dedi.

"Selam bebeğim." İki kuvvetli kol belimin etrafına sarıldı. Daniel'ın yüzüne bakmak için döndüm. "İyi ki doğdun." Beni öptü ve arabanın yolcu tarafına doğru götürdü.

"Hazır mısın?" diye sordu sürücü koltuğuna otururken. Bu sözün iki anlamlı olduğunu fark ettiğimde, tişörtümün eteklerini eğip bükmekle meşguldüm. Hazır mıydım? Öyle olduğumu düşünüyordum ama bu beni daha az heyecanlı yapmıyordu. Hiçbir şey söylemedim. Sessizliğin Daniel'ın sinirlerini bozduğunu anlayabiliyordum.

Uzandı ve saçımı kulağımın arkasına attı. "Hey, bana bak. Bunu yapmak zorunda olmadığımızı biliyorsun, değil mi? Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin." Başparmağını yanağımda gezdirdi. Söylediğinde samimi olduğunu biliyordum. Beni incitecek bir şeyi asla yapmazdı.

"Sen hazır mısın?" Cevabını çoktan bildiğim hâlde, çekinerek sordum.

"Elbette. Çok istiyorum." Kaşını biraz kaldırdı ve tam olarak ne demek istediğini anladım. Son yedi aydır kendini

tutmakta zorlanıyordu ama beni asla zorlamamıştı. "Fakat bu hiç önemli değil. Seni sonsuza kadar beklerim."

İşte bu yüzden Daniel'ın hayatımda bu rolü oynamasını istiyordum. Beni sevdiğini biliyordum ve ne kadar sürerse sürsün beni bekleyeceğini biliyordum. Bugün için konuşmamış ve plan yapmamış değildik ama bu karnımda uçuşan kelebeklere engel değildi. Hayatlarımızı birbirimize adamıştık. Şimdi sıra bedenlerimizi adamaktaydı.

Ona hafifçe gülümsedim, elini kavradım ve kucağımda tuttum.

"Hayır, hazırım, sadece gerginim."

Başını salladı ve yola çıktı.

Eve vardığımızda, arabayı garaj yoluna park etti ve benim inmeme yardım etmek için arabanın etrafını dolaştı.

Elinin benimkini tutarken nasıl da titrediğini fark etmeden edemedim. Benim kadar gergindi o da. Bu onun da ilk seferi olacaktı.

Kapıdan geçer geçmez beni kollarına çekti. Hiçbir şey söylemeden, sadece birbirimizi sarmalayarak durduk. Bir şey söylememize gerek yoktu.

Beni tekrar öptü ve sonra çalışma odasına götürdü. Şöminede ateş çıtırdıyor, serin nisan havasını ısıtıyordu. Odada mumlar yanıyordu ve şöminenin önüne battaniyeler ve yastıklar saçılmıştı.

"Buraya gel. Sana bir şey vereceğim."

Beni battaniye yuvasına götürüp oturttu. Ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara attım ve bağdaş kurdum.

Daniel önümde eğildi ve elime küçük bir kutu verdi. "Mutlu yıllar."

Paketi çözdüm, kâğıdı bir kenara koydum ve siyah kadife kutuyu açtım.

"Daniel," diye fısıldadım. "Nasıl? Nasıl?" Soruyu ağ-

zımdan çıkaramıyordum bile. Duygular girdap olmuş, beni kifayetsiz bırakmıştı.

Kolyeyi, ilk randevumuzda bir antika dükkânında görmüştüm. Yassı altın kolye ucunun ön tarafına narin bir sanat eseri oyulmuştu. Ama o kadar yıpranmıştı ki resmin ne olduğunu söylemek güçtü. Ona âşık olmuş ama hiçbir söz söylememiştim; sadece hayran olup ilerlemiştim.

"Beğendin mi? Onu dükkânda ilk gördüğünde yüzünün hâlini görmüştüm ve ona sahip olmanı istedim. Biliyorum, çok eski ve umarım berbat etmemişimdir ama bu kolyenin bizim de bir parçamıza sahip olmasını istedim."

Kolyeyi kutudan çıkardı ve arkasına el yazısıyla kazınmış "D & M" harflerini gösterecek şekilde çevirdi.

"Bayıldım." Onu kendime çektim ve beni bu kadar iyi tanımasının benim için ne kadar önemli olduğunu öpücüğümle göstermek istedim. Aldığım en güzel hediyeydi bu. "Seni seviyorum," diye fısıldadım ağzına doğru.

"Keşke seni ne kadar çok sevdiğimi anlatabilseydim," diye fısıldadı. "Benim için neler ifade ettiğini." Burnunu yanağımda gezdirdi ve boynuma doğru inerken tenimde bir yangın çıkardı, ruhumun derinliklerinde çalkalanan kömürler alev aldı.

"Göster bana."

Gözyaşlarım fışkırarak taştı ve kontrolsüzce yüzümden aşağı aktı. O kadar dikkatle yerleştirdiğim yerden duvarları kırarak taşan yoğun bir aşk ve acı karışımı göğsümü sıkıştırdı. Boğuk bir hıçkırık duydum ve benden geldiğini fark ettim.

Kolumun üzerinde yumuşak bir el hissettim.

"Mel, ne oldu?" Yüzümdeki ifadeyi çözmeye çalışan Katie'nin sesi endişe doluydu.

Konuşamıyordum, nefesim hızlı ve gergindi ama bir hırıltı çıkarmayı başardım: "Daniel."

Sıkıca yumulmuş elime baktı. İçindekini arayarak parmaklarımı gevşetti.

Kolyeyi bir an için inceledikten sonra parmağını kolye ucunun arkasındaki soluk "D & M" harflerinin üzerinde gezdirdi. Küçük, anlayışlı bir gülümseme oluştu dudaklarında ve kolyeyi doğruca kasaya götürdü.

Sersemlemiş bir şekilde, sıcak akan suyun altında durdum. Onun bana geri geldiğine hâlâ inanamıyordum. Elim boynumdaki kolyeye gitti. Neredeyse kolyeden yayılan enerjiyi hissedebilecektim.

Colorado'dan geldiğim son seferde kendimi artık daha fazla sahip olamayacağım hayatın her bir anısından kurtarmaya çalışmıştım. Bana verdiği her şeyi bir kutuya koymuş ve bu bir şekilde unutmamı sağlayacakmış gibi, Goodwill'de çöpe atıp bırakmıştım.

Ertesi gün ise asla unutmak istemediğimi anlayarak, paniklemiştim. Benim için bir şey ifade eden yegâne anılarımdı onlar. Onların var olmasına ihtiyacım vardı. Geri almak için gittim ama çok geçti. En çok istediğim şey, gitmişti.

Yine de kader, kalbimin bana sürekli söylediği şeyi teyit edercesine, onu bana geri getirmişti. Daniel beni sevmişti. Sadece bunu bilmek bile yıllardır hissettiğim tek gerçek sevinci yaşamamı sağladı.

Kendimi tazelenmiş hissettiğim için şaşkın bir hâlde duştan çıktım. Her zaman yorgun ve yıpranmış hissederdim kendimi. Ama bilinç yüzeyimin altında kabaran, ne olduğunu tam çözemediğim bir şey vardı.

Alt katta kapı çarptı ve tüm hissettiğim rahatlama buhar-

laştı. Nicholas'ın beni çıplak görmesini hiç istemediğimden, havluyu bir bornozla değiştirdim. Ayaklarını merdivene vura vura çıktı.

"Geç kaldım." Sesi öfke doluydu. Ayakkabılarını fırlatıp attı, soyundu ve duşa girdi. Eve daha erken gelmediğine şaşırmıştım ama bu hoş bir sürprizdi. En azından duşta kendi düşüncelerimle baş başa geçirecek zamanım olmuştu. Şimdi maskemi takma ve rolümü oynama zamanıydı. Bunun gibi geceler, burada olmamın tüm sebebiydi.

"Takım elbiseni temizleyiciden aldım. Dolapta asılı."

Duşakabinin kapısını ardından kaparken başını salladı.

Nicholas duşa girip çıkmış, dolaptan havlu almaya gitmişti.

"Bu gece mükemmel olmalı, Melanie." Kurulanırken, gözlerinde bir uyarı ile bana baktı.

Neden bana nasıl davranacağım konusunda ders vermek zorunda olduğunu düşündüğünü anlamıyordum. Daha önce onun yüzünü kara çıkarmamıştım. Onun iyi görünmesi için oradaydım ve öyle de yapıyordum.

"Elbette, Nicholas." Asgari kelime kullanarak, onunla aynı fikirde olduğumu belirttim.

Saçımı yaptıktan sonra elbisemi almak için banyonun yanındaki devasa giyinme odasına girdim. Nicholas çoktan oraya gitmiş takımını giyiyordu.

Bornozu vücudumdan kaydırırken, Nicholas fark etmeden giyinmeyi umarak hızlandım. Tabii ki başaramadım. Nicholas arkamdan inledi. Onu görmezden gelmeye çalışarak, iç çamaşırımı giymek için acele ettim.

"Dön de seni bir göreyim!" diye emretti.

Lanet olsun. Bundan nefret ediyordum.

Yavaşça, örtünecek bir tek çamaşırım olduğu hâlde döndüm. Onunla göz temasında bulunmayı reddederek, başımı eğik tuttum.

"Neredeyse mükemmelsin, *Melanie*," sözleri ile nefret saçarak alayla gülümsedi. Beni, en az benim onu gördüğüm kadar hakir görüp görmediğini merak ettim. Beni tepeden tırnağa süzdü, uzanıp parmaklarını boynumdan aşağı bir hat boyunca gezdirdi. Göbek deliğime gelince aniden elini çekti. "Bir estetik cerraha görünmelisin. Bu yaralara bakmaktan fenalık geldi." O an için beni kullanması bitince, giyinmesini tamamlamak için benden uzaklaştı

Damarlarımda alevler yayılmaya başladı. O gün neler hissettiğimi hatırlayarak parmaklarımı yaralı tenimde gezdirdim.

Nicholas'ın onu benden çalmasına *asla* izin veremezdim.

"Asla." Kelime kısık sesle çıkmıştı ama açık ve tereddütsüzdü.

Yüzü bana dönük değildi ama kısacık bir an için durakladığında sırtındaki kasların kasıldığını görebilmiştim.

Ona ilk defa hayır demiştim. İçimde bir şeyler yer değiştiriyordu. Bitkindim; bir yalanı yaşamaktan bitkin...

Tüm bu zaman boyunca, onunla buraya gelmenin bir hata olduğunu biliyordum ama bunu daima kaderim olarak kabul etmiştim. İçimde, derinlerde bir yerde, bir şeyler buna karşı savaşmaya başlamıştı.

Nasıl ve niçin bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı; değişim başlıyordu.

Altıncı Bölüm

Nihayet Perşembe günü gelip çatmıştı.

Bu bina işini bir an önce tamamlamak için sabırsızlanıyordum. Bu iş beni aylardır yıpratıyordu ve artık her gün bunu düşünmek zorunda olmayacağım fikri kulağa harika geliyordu.

Perşembenin kötü tarafı ise Vanessa ile ilgilenme kısmıydı. O kız tüm günümü kontrolü altına almıştı ve iki yemek boyunca o fahişenin yanında oturma fikri tenimi karıncalandırıyordu.

"İşte yanına kalan bu olur." Kuralları çiğnemiştim ve ödemem gerekiyordu.

Belki bu bana yeterince kahır çektirirse, zihnime kazınır ve bir daha böyle bir hataya düşmemi engellerdi. Kadınla sadece konuşacak olma fikri bile önümüzdeki yüzyıl boyunca kadınlara tövbe etmeme yeterdi. Buna o kadar değmezdi ki...

"Günaydın, Lisa," dedim lobiye girerken.

"Günaydın, Dr. Montgomery." Sıcak bir gülümseme ile bilgisayarından başını kaldırdı.

Sabahımı bankaya teslim edilmesi gereken son evrak işini bitirerek harcarken bir yandan da çaresizce Vanessa ile buluşmayı düşünmemeye çalışıyordum. Beni parmağında oynatmak için kullanacağı yöntemleri hayal bile edemez-

dim. Saat öğle vaktine yaklaştıkça kafamın içinde her türden senaryo canlanmaya başlamıştı.

Son belgeyi de bitirip krediyi veren bankaya fakslarken nefes seslerime konsantre olmaya çalıştım.

On ikiye çeyrek var; mahşer zamanı.

Pardösümü ve evrak çantamı almadan önce kendimi hazırlamak üzere bir nefes aldım.

"Lisa, öğle yemeğinde toplantım var. Şimdi çıkıyorum ama birkaç saate kadar dönmüş olurum. Bana ihtiyacın olursa arayabilirsin."

"Tabii, Dr. Montgomery."

Tavalindos arabayla çok yakındı; ben de arabada oturup aklımı toplamam için birkaç dakikaya sahiptim. Ne olursa olsun bu görüşme nahoş olacaktı. Bu yüzden bir an önce bitirip kurtulmaya baksam yeriydi.

Arabadan çıkıp restoranın fuayesine girdim. Daha önce buraya birkaç kere gelmiştim. Yemekleri iyiydi ama bugün, midem düğümlenmeden yemek yiyebilmemin imkânı yoktu.

"Tam bir korkaksın, Daniel," diye sessizce homurdandım. Bu çok saçmaydı. O sadece bir kadındı. Teklif ettiği şeyden hoşlanmazsam ona öyle söylerdim. O kadar basit. Beni kontrol etmesine izin vermem gerekmiyordu. Bilinmedik sularda olmam zararlı çıkmamı gerektirmiyordu.

Restoranı gözlerimle tararken bu düşünceler bana cesaret verdi. Arka camlardan birinin kenarında oturan Vanessa'yı seçtim.

Gerçekten güzel bir kadındı. Kızılımsı sarı saçları ve yüzüne dağılmış azıcık çil ona masumane bir görünüm veriyordu. Ama buz mavisi gözlerinin ardında gürleyen alev ve o mükemmel vücuduna hâkimiyeti size, masumdan başka her şey olduğunu anlatıyordu. Yine de benim üzerimde hiçbir etkisi yoktu. Kimsenin yoktu.

Bulunduğu yerden bana başını salladı, ben de arayı aşıp yanına gittim.

"Vanessa." Tamamen resmi olmaya karar vererek başımı kısacık eğdim.

"Merhaba, Daniel." Sanki bir tür sarılma beklermiş gibi sandalyesinde doğruldu. Ona elimi uzattım. Resmi el sıkışmayı gerçekleştirirken gözlerini kıstı ve geri oturdu. Suyundan bir yudum alıp beni incelemeye başladı.

Ona tam bir hıyarmışım gibi davranmak istemiyordum. Sonuçta akşam yemeği boyunca onunla oturmak zorundaydım. Ama bu görüşmede üstünlüğe onun sahip olmasını da istemiyordum.

"Ee, nasıl gidiyor yeni muayenehane işi?" diye gelişigüzel soruverdi.

Sohbete başlamak için güzel bir yol. "Her şey gayet güzel gidiyor. Bu akşamki yemek de bununla alakalı. Proje için tutacağım müteahhitlerle bir toplantı olacak."

Garson geldi ve siparişimizi aldı. Birkaç dakika da olsa dikkatimizi dağıttığı için minnettardım. Garson gider gitmez üzerimize rahatsız edici bir sessizlik çöktü, Vanessa da ben de bir etrafa bir masaya bakıyorduk; göz teması kurmamızı engelleyecek her şeye. Tüm bu durumdan artık bıkıp usandığıma karar verene kadar kravatımla oynadım.

"Neden buradayım, Vanessa?"

Hazırlıksız yakalanmış bir şekilde başını yukarı kaldırdı. Dudaklarını büktü ve gözlerimin içine dik dik bakmadan önce, sinirli bir şekilde alt dudağını emdi. "Hamileyim." Bu bilginin neden benim için önemli olabileceğini düşündüğünü anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı.

"Tebrikler. Ama bunun benimle ne ilgisi var?" Tüm bu konuşma çok rahatsız ediciydi. Sandalyemden fırlamamak için var gücümle çabalıyordum.

"Daniel, neredeyse beş aylık hamileyim. Ne diye son üç

aydır sana ulaşmaya çalışıyorum sanıyorsun?" diyerek kelimeleri tükürdü.

Sonunda jeton düşünce ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Vanessa hamileydi ve babanın ben olduğumu söylüyordu.

Başımı iki yana salladım. Bu olamazdı.

Yüzümdeki kan çekildi. Sersemlemiştim. Alnım ter içinde kalmış ensem ise karıncalanmaya başlamıştı. Bir bulantı dalgasıyla çarpılınca ellerim titremeye başladı ve kuvvet almak için masaya tutundum.

"Daniel. Daniel." Vanessa yüzümün önünde parmaklarını şaklattı. "Söylediğim herhangi bir şeyi duydun mu? Sana diyorum ki önümüzdeki hafta sonu ultrasonum var..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım; kulağımdaki uğultudan dolayı dediği hiçbir şeyi anlayamıyordum. "Gitmem lazım."

"Ne? Beni böyle bırakıp gidemezsin. Bu konu hakkında konuşmalıyız ve daha yemeğimiz bile gelmedi." Sesi çaresiz çıkıyor, oturmam için yalvarıyordu ama şu anda onunla uğraşamazdım. Sanki vücudumda barındırdığım iyileşmemiş tüm yaralar yeniden açılıyordu.

Sadece başımı sallayıp söylediklerimi tekrar edebildim. "Gitmem lazım."

Yalpalayarak ilerlerken fark ettim ki nerede oturduğunu bile bilmiyordum.

"Ahh... Şey, bu gece konuşuruz, tamam mı? Şimdi gitmem lazım. Bana adresini mesaj at."

Bir şekilde restorandan dışarı çıkıp arabama kadar gidebilmiştim. Düşünceler hızlıca kafama doluşuyordu ve onları uzak tutmanın imkânı yoktu. Bu dünyada kendisinden çocuğum olmasını istediğim yegâne insan Melanie'ydi. Kendimden bir parçanın bir başka kadının vücudunda büyüyor olması fikri midemi bulandırıyordu.

Arabayı çalıştırıp park yerinden hızla dışarı çıktım.

Bu öğlen ofise gitmem mümkün değildi. Kendimi ofisi aramaya yetecek kadar topladım.

"Montgomery Onkoloji," diye cevapladı Lisa ikinci çalışta. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lisa, ben... Ben Daniel." Sesimi sakin tutmaya çalışıyordum ama titriyordu. "Bir işim çıktı. Bu öğlen ofise geri gelemeyeceğim."

"Daniel, sorun nedir?" Lisa'nın sesinde hiç ona özgü olmayan bir panik doğdu. Benin sesimin kulağına nasıl geldiğini hayal bile edemiyordum.

"Sadece bir işim çıktı. Babama onunla yarın görüşeceğimi söyle." Zorla konuşup hemen telefonu kapadım.

Sokaklardan uçarak dakikalar içinde daireme ulaştım.

Telefonum çaldığında duymazdan geldim. Ama önce bir mesaj sesi geldi, sonra tekrar çalmaya başladı. Ekrana bakınca arayanın babam olduğunu gördüm.

"Lanet olsun!" Patlamak üzere olan duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak ellerimle saçlarımı taradım.

Aramaya devam ediyordu ve cevap vermezsem muhtemelen annemi beni kontrol etmesi için gönderecekti.

"Selam, baba," dedim boğuk bir sesle, beni ezmek üzere olan acıyı gizlemeye çalışarak.

"Daniel, ne haltlar dönüyor? Lisa aradı, senin için endişelenmiş." Babam genellikle sakin, kontrollü bir adamdı ama sesinden dehşet içinde olduğunu anlayabiliyordum. "Neredesin? Gelip seni alayım. "

"Hayır, baba. İyiyim. Şimdi sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var. Söz, yarın akşam yemekte açıklayacağım, tamam mı?" Tüm aileye, yaptığım korkunç hatayı açıklamadan önce bana kendimi toplamam için biraz zaman vermesine ihtiyacım vardı.

"Daniel..." Beni telefonda tutmaya çalışırken tereddüt içindeydi.

"Baba, söz veriyorum yarın orada olacağım." Anne ve babamın, benim çok büyük bir depresyonda olduğumdan ötürü kendime zarar vereceğime dair her zaman altta yatan bir korkuları olduğunu biliyordum. Ama onlara böyle bir şeyi asla yapamazdım. Onlara şimdiye kadar sebep olduğumdan daha çok acı çektirmektense, sonsuza değin ıstırap içinde yaşamayı yeğlerdim.

"Tamam, oğlum. Ama bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Tamam, baba. Ararım."

Holden geçip daireme ulaştım. Telefonu kapadım ve anahtarı yavaşça kilitte çevirdim.

Kapıdan geçer geçmez her şeyin biteceğini biliyordum.

Kapıyı açtım ve içeri girdim. Engel dağıldı ve tüm duygular ezici bir şekilde üstüme gelip beni dizlerimin üstünde çöktürdü.

Çok istediğim kız bebeğimizin kaybından dolayı yaşadığım hüzün ve düşünmesi bile beni hasta eden bebeğin yarattığı suçluluk galip gelirken soluğum kesildi.

Ekim 1999

"Geciktim."

Melanie'nin yüzündeki ifadeden dolayı öyle korkmuştum ki ne dediğini kavramam için bir dakika geçmesi gerekti. Çarpıcı yeşil gözleri öyle bir korku ve endişe ile doluydu ki son iki saattir başına gelmiş olabilecek her tür korkunç şeyi düşünmeye başlamıştım. O yüzden gafil avlandım.

"Geciktim derken... Adet gecikmesi mi?" diye sordum. Ellerimi kollarından yüzüne doğru kaldırıp onu benimle göz teması kurmaya zorladım.

Tek yaptığı başını sallayıp aşağı bakmaktı.

"Hey, sorun yok bebeğim. İyi olacağız, ne olursa olsun." Endişesini biraz olsun giderebilmek için onu tekrar kolları-

mın arasına aldım. Kendi endişem mide boşluğumda toplanırken, bu biraz zor oluyordu.

"Ne olursa olsun mu?" diye sordu bana bakarken. Gözlerinin içinde girdap gibi dönen duygular benim de başımı döndürdü.

"Ne olursa olsun." Hafifçe gülümsedim ve başımı salladım. "Ee, ne yapmamız gerekiyor? Yani, test falan yaptın mı?" Söylediği şeyin kesin olup olmadığını bilmiyordum.

"Hayır, henüz değil. Belirtilere pek aldırmıyordum ama Erin bir parça pizza yiyor, diye öğle yemeğimi çıkarınca daha fazla aldırmazlık yapamadım." Melanie'nin evinin önündeki Erin'in arabasına göz attım.

"Erin biliyor mu?"

"Evet, benden önce anladı."

"O zaman, sanırım eczaneye gitmemiz gerek." Gerçekten çıldıracak bir şey olduğundan emin olmadan çıldırmak istemiyordum.

"Sanırım öyle." Benden açıkça bir teselli bekleyerek elimi sıktı.

Sarsılmıştım ama Melanie için güçlü olmam gerektiğini biliyordum. Bitirmesi gereken bir lisesi olan oydu ve ben böyle bir şeyin onun üstünde yaratacağı baskıyı hayal bile edemiyordum.

Yani, her zaman baba olmak istemiştim ve Melanie'yi bulduktan sonra başka bir kadından çocuk sahibi olduğumu düşünemiyordum bile. Ama şu anda, çok erkendi.

Aynı zamanda içimde aşina olmadığım bir his büyüyordu. Melanie'nin karnının içinde bebeğimizle büyüdüğünü hayal ettikçe ince bir gülümseme ağzımın kenarını çekiştiriyordu. Bundan daha güzel bir şey olamazdı.

Ön kapı açıldı ve Erin çekingen bir şekilde bize doğru yürüdü.

"Selam, ağabey." Sözleri yumuşak ve duygu yüklüydü.

Ona uzanıp sarılmaya engel olamadım.

"Onunla ilgilendiğin için teşekkürler." Benim bu kadar uzakta olmamın Melanie için çok zor olduğunu biliyordum ve Erin'in onunla zaman geçiriyor olması stresimi biraz azaltıyordu.

Neredeyse her hafta sonu geliyordum ama bazı zamanlar zor oluyordu. Hem okulu idare ediyor hem de her cuma Boulder'dan Colorado Springs'e neredeyse iki saatlik yolculuklar yapıyordum. Ama Melanie buna fazlasıyla değerdi.

Onu her gün göremiyor olmak zordu. Fakat bu durum sadece bu yıl içindi. Mayıs ayında mezun olduğunda o da Colorado Üniversitesi'ne gelecekti ve tekrar birlikte olacaktık. Ama şimdilik fazladan her dakikayı ya çalışarak ya sınıfta ya da Melanie ile telefonda geçiriyordum.

Artık Erin'e daha fazla ihtiyacımız olacak gibi görünüyordu.

"Ne çıktı?" Daracık alanda volta atıp dururken, sırayla parmaklarımı çıtlatıp sonra elimi saçlarımın arasından geçiriyordum.

Diğer yandan Melanie klozet kapağına sıkıca oturmuş, test çubuğunun değişmesini bekliyordu. Bize bir saat gibi gelen bir zaman geçtikten sonra bana baktı. "Sonuç pozitif."

Aman Tanrım, pozitifti. Baba olacaktım. Aniden kabaran duygular damarlarıma akın etti; korku, endişe ve sevinç iması taşıyan bir şey.

Melanie, yüzü solmuş, gözlerinde dökülemeyen yaşların ışıltısıyla buz kesmiş bir şekilde oturuyordu.

Elimi uzatıp onu yakınıma çektim. "Şşş." Ayakta sarılarak sallanırken kulağına fısıldadım. "Her şey düzelecek."

"Üzgün değil misin?" diye sordu yüzüme dokunmak için geri yaslanıp parmak uçlarının dokunduğu yerlerde bir yangının izini bırakırken.

"Mel, üzgün değilim... Yani... Korkuyorum, evet ama seninle bir aile kurmaktan daha fazla istediğim bir şey yok." Ona ve bebeğimize kendimi nasıl adadığımı bilmesini sağlamalıydım. "Biliyorsun, hayattaki en büyük arzum hep baba olmaktı. Doktor olmaktan bile çok bunu istedim." Bu doğruydu. Bu dünyada daha önemli hiçbir şey yoktu.

Melanie'nin dudaklarına ürkek bir gülümseme kondu ve gözlerinden yaşlar boşandı. Çok korkmuş olmalıydı. Lanet olsun, ben dehşet içindeydim ama birlikte bunu bir şekilde yürütebilirdik.

"Tamam, planladığımızdan erken oldu. Ne olmuş yani? Birazcık daha fazla çalışmamız gerekecek. Bebek doğmadan son sınıfı bitirirsin ve evleniriz. Rüyasını kurduğumuz gibi bir ev yaparız." Melanie'yi verandadaki salıncakta, kucağında çocuğumuzla oturmuş resmedince dudaklarımda beliren küçük gülümsemeye engel olamadım.

Melanie uzaklara dalıp gitmişti ve hafifçe gülümsüyordu. Onun da benzer şeyleri hayal edip etmediğini merak ettim.

"Bebeğim, bana ne düşündüğünü söyle." Göğsüme doğru kıvrılmıştı. Ellerim sırtında yatıştırıcı daireler çiziyor, onunkiler ise kalçalarımda duruyordu.

Düşüncelerini toplamaya çalışır gibi başını salladı. Bana baktı. "Ölesiye korkuyorum, Daniel." Elini karnına koyup geri adım attı. "Çocuğumuz içimde büyüyor ve bunu nasıl yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yok. Ama ben bu kızı istiyorum."

Önümde duran bu şahane yaratığa usulca gülümsedim. Onu iki sene önce tanıdığımda mükemmeldi ve bugün yine mükemmeldi.

"Kızı mı?" Sormak zorundaydım.

Bir kız çocuğu. Ne kadar güzel olacağını ancak hayal edebilirdim. Kafamdaki resmin Melanie'nin daha küçük ve tombul bir versiyonu olduğunu fark edince gülüşümü saklamak zorunda kaldım.

İkisine birden sahip olacak kadar şanslı olabilseydim keşke.

Yatak odasına geçip, yatağına karşılıklı uzanmış yatarken tüm olanları sindirmeye çalıştık. İçimizde büyümeye başlayan tüm korkularımızdan ve heyecanımızdan bahsettik. Benim her bir korkumu Melanie basit birer çözümle yatıştırdı, ben de aynısını onun için yaptım.

Bunu yapabilirdik.

Melanie'nin yüzü ciddileşti. "Babamın seni öldüreceğini biliyorsun, değil mi?"

Lanet olsun.

Steve.

Bana fiziksel zarar verme olasılığı çok yüksekti. Steve kadar göz korkutucu adam çok az görmüştüm. En azından 1.90 boyundaydı ve muhtemelen 110 kilo geliyordu. Kafasını tıraşlıyor muydu yoksa sahiden kel miydi asla anlayamamıştım ama her iki durumda da görünüşü tehditkârdı.

"Ah, haydi, Melanie. Beni öldürecek değil ya... Belki birazcık canımı acıtır," diye dalga geçtim. Bir yandan da bedenini üzerime çekip kendime yaklaştırdım. Çok iyi hissettiriyordu bu bana kendimi. Hafta sonu ziyaretlerim arasındaki günler eziyet gibiydi. Uyandığımda onu özlüyor oluyordum ve yatağa onu özleyerek gidiyordum. Onu kollarımda istemediğim tek bir an bile yoktu.

Vücudumu onunkine bastırırken zevkle mırıldanarak beni öptü. Beş gün çok, çok uzundu.

Ama bunun beklemesi gerekiyordu çünkü tam o anda Steve'in kamyonetinin garaj yoluna girdiğini duyduk.

Melanie testi bir koşu odasındaki çöpe atmak için yuvarlanarak üzerimden kalkınca homurdandım.

"Ee, ona şimdi mi söyleyeceğiz?" Bir an önce bundan kurtulmanın en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Steve duygularını göstermekte pek iyi değildi ve onu önümüzdeki altı ay boyunca sevgilimi sırf kendini kötü hissetsin, diye sıkıştırır hâlde görebiliyordum. Ama benim içinde bazı kırıcı sözleri olacağından emindim.

"Hayır!" diye çığlık attı Melanie, bir panik dalgası yüzünden geçerken.

"Melanie, ona elbet bir zaman söylememiz gerekecek. Geç olmasındansa erken olması daha iyi."

"Bu işi enikonu düşünmemiz ve tam olarak ne yapacağımıza karar vermemiz için biraz zamana ihtiyacımız olduğunu düşünmüyor musun? Yani, eğer yerinde bir planımız olursa ve ne yaptığımızı bildiğimizi görürse babam bunu daha iyi karşılamaz mı?" Ne demek istediğini anlamıştım. Vermemiz gereken büyük kararlar vardı.

"Tamam, bu işe biraz zaman tanıyalım... Ama bunu benim ailemden de saklamayı planlamıyorsun, değil mi?" Tıpkı babasına karşı hissettiklerini hissedecek, diye endişeliydim ama benim annem ve babamla olaylar, Steve ile olduğundan daha farklıydı. Evet, hayal kırıklığına uğrayacaklardı ama bizi destekleyeceklerinden emindim. Hem öyle olmasaydı bile böyle bir şeyi onlardan saklamak için fazla yakındık.

"Hayır, elbette onlara anlatacağız. Bilmek isterler." Çekingen bir tavırla gülümseyip başını salladı.

Rahatlamış bir şekilde yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bu öpücük ona karşı beslediğim her bir saygı ve sevgi zerresini taşıyordu. "Teşekkür ederim." Dudakları tatlıydı, derisi ise gözyaşlarından tuzlanmıştı. Steve'in ön kapıyı açtığını duyunca kendimi çektim.

"Melanie?"

"Selam, baba. Bir dakikaya kadar geliyorum."

Bana gülümsedi ve elimi tutup koridora çıkarmadan önce son kez minik bir buse verdi.

"Selam, baba." Melanie eğilip bükülüyor, babasının küçük mutfağının ortasında bakışlarını ayaklarına dikiyordu. Sırf Melanie'nin suratının hâlinden, Steve'in bir şeylerin döndüğünü anlaması gerekirdi ama etrafındaki her şeye karşı ilgisiz kalmakta bir numaraydı. Gerçekten fark etmiyor muydu yoksa bir şeylerle uğraşmak zorunda kalmamak için etrafına bir kalkan mı örüyordu, bilmiyordum.

"Selam, Mel." Bir bira almak için buzdolabına eğilirken Melanie'ye baktı. Bana bir bakış atmadan önce biranın kapağını açtı ve sonra uzaklara daldı. Benden hep nefret etmiş, evinde olduğum zamanlar varlığımı zar zor kabullenmişti. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyordum ama Melanie sonsuza dek hayatımın bir parçası olacaktı ve Steve ile benim daha iyi anlaşamıyor olmamızdan nefret ediyordum. Mevcut durumumuz da aramızdaki ilişkiye pek katkı sağlamayacaktı.

"Selam, Steve." En azından deneyebilirdim.

Bana bir şeyler hırıldadı ve dikkatini Melanie'ye verdi.

"Şey, baba, biz de tam Daniellara gidiyorduk, olur mu?" Melanie, tişörtünün eteğiyle oynuyor ve huzursuz görünüyordu. Hiçbir sebep yokken kendinden utanıyor olmasından nefret ediyordum.

"Çok geç kalma." Bu ifadeden sonra Steve bana baktı. Kızını makul bir saatte eve bırakmak benim sorumluluğumdaydı. Çok uzun bir zaman önce bu saatin akşam on olduğunu öğrenmiştim. Elbette bu Steve uyuduktan sonra benim arka kapıdan içeri sızmama asla engel olmamıştı.

"Tamam. Hoşça kal, baba." Ben elini tutarken diğer elini arkaya salladı.

Melanie'nin arabaya binmesine yardım edip, Steve'in tetiklerinden uzak olacağım için ferahlamış hâlde kendi tarafıma geçtim.

Melanie'nin yüzünü inceledim. "Nasılsın?" Babasının etrafında olduğu her an böyle aklını kaybetmesini istemiyorum. Kendisinin ve bebeğimizin üstüne böyle bir baskı yüklememeliydi.

"İyi, sanırım. Bu sadece... Biraz rahatsız ediciydi?" Ağzından bir soru gibi çıkmıştı. İçini çekti. "Sanırım sadece babam aklımdan geçenleri anlayacak diye endişe ettim, sanki alnımda 'Ben hamileyim' yazılıymış falan gibi."

"Bunu fazla uzatmayalım, tamam mı? Onunla her konuştuğunda bu kadar çok baskı hissetmemelisin." Uzanıp cesaretlendirmek için elini tuttum. Babasının etrafındayken, her şey onun daha da strese girmesine sebep olur endişesi ile sürekli tetikteydi.

"Bilmeye hakkı var ve evet, kızacak." Onu sakinleştirmeyi umarak sesimi yumuşattım. Steve'in sert olabileceğini biliyordum ve Melanie bununla yüzleşmeyi babasının endişelerini artırmaktan daha fazla istemiyordu. "Ama bunu atlatacağız. Seni seviyor ve ona bu şokla başa çıkmak için yeterince zaman tanırsak iyi olacaktır, diye düşünüyorum."

En azından böyle tepki vermesini umuyordum ama kendi korkularımla Melanie'nin de başını daha çok ağrıtmak istemiyordum. Yani ben on sekiz yaşımdaydım ve Melanie değildi. Steve çok istiyorsa beni pataklayabilirdi.

Konuşmamız gereken çok fazla şey vardı ve tüm o soruları ve korkuları Melanie'nin gözlerinin arkasında girdap gibi dönerken görebiliyordum. Bana öyle baktığı zaman düzgün düşünemiyordum. Geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu, birbirimize sahiptik ve her şey yolunda gidecekti. Öyle olmalıydı.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak onu öptüm.

"Seni seviyorum, bebeğim," diye fısıldadım dudaklarının arasına.

Kıkırdadı. "Sanırım artık bana böyle söylemeyi bırakman gerekiyor. Çünkü kiminle konuştuğundan emin olamıyorum." Ben uzanıp göbeğini okşarken dudaklarına tatlı bir gülümseme yerleşti.

Elimi onunkinin üzerine koyarken kahkaha attım. "Evet, seni de seviyorum, bebeğim." Doğruydu. Elbette, "kızımızı" sadece son iki saattir biliyordum, ama seviyordum. Melanie ve benim yarattığımız bir şeyi nasıl olurdu da sevmezdim ki?

Hayatımın tüm pişmanlıkları üzerime yığılırken vücudum titriyor; kalbim, durmanın eşiğinde gibi hissediyordum. Ruhum onu çağırıyordu. Dokuz yıldır onu aramayı asla bırakmamıştı ve onun da hâlâ beni çağırdığını hissedebiliyordum.

Elimde ondan geriye kalan tek şey buydu: aramıza ne kadar zaman ve mesafe girse de kırılamayacak bir bağ...

"Melanie, bunu sensiz yapmak istemiyorum. Senin olman gerekiyordu." Onu sadece bir saniye daha hissedebilme arzusuyla parmaklarımı halıya gömdüm. Bedenimin artık verecek daha fazla bir şeyi kalmadığında, zihnimdeki imgeleri bulanıklaştıran karanlığa teslim oldum.

Yedinci Bölüm

Yavaşça bilincimi kazanırken başım dönüyordu. Vücudum tutulmuştu ve kaslarım acıyordu. Kendimi ortama alıştırmaya çalışırken, gözlerim sadece zeminden parçalar ve kirpiklerimi görerek kırpıştı. Güneşin battığına işaret eden ışınlar, pencereden içeri güçsüzce süzüldü. Zihnim adım adım bedenimin hayata dönmesine müsaade etti.

Ayağa kalkmama yetecek kadar güç toplayabilmek için ellerimin ve ayaklarımın üzerinde durdum. Belli ki beni uyandıran şey olan telefonum hemen yanı başımda, yerde titreşiyordu.

Duvardaki saate baktım: beş buçuk.

"Lanet olsun." Üzerimdeki ağırlığı geçirmek için ellerimle yüzümü ovuşturdum. Bir an önce harekete geçmem lazımdı, yoksa geç kalacaktım. Telefona uzanıp önyüzündeki mesajı okudum.

Vanessa'nın ev adresi.

Midem asitten yandı. Kendimi bu pisliğin içine bulaştırdığıma inanamıyordum. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

Kendimi duşa sürükledim ve dayanabileceğim kadar sıcak suyu açıp vücudumu akan suyun altında gevşettim. Zihnimi aydınlatmak için buharı içime çektim.

Ne yapacaktım? Kaybolmuş hâldeydim. Bir çocuk sa-

hibi olmak benim için çok önemliydi ama bu rüya kızımla beraber yitip gitmişti.

Öncelikle bu çocuğun sahiden benden olup olmadığını öğrenmeliydim. Kadın beş ay sonra gelmiş, bana baba olacağımı söylüyordu. Ona güvenmiyordum. Hiç güvenmemiştim ve şimdi de güvenmeyecektim. Ama ya çocuk benimse? O zaman ne olacaktı?

Vanessa ile evlenmek mi?

Hayatta olmaz.

O fahişe ile yaşama fikri varlığımın her bir parçasını savunmaya geçirdi. Bunu yapabilmemin bir yolu yoktu. Evet, doğrusu bu olabilirdi ama ne o kadar asildim ne de aptal. Çocuğa karşı bir sorumluluğum olabilirdi ama Vanessa'ya değil.

Duştan sonra kuru temizleyiciden birkaç gün önce aldığım takım elbiseyi giydim. Islak saçlarımın arasında ellerimi gezdirip bu hâliyle yetindim.

Tüm ihtiyacım olan bilgiyi alıp kâğıtları çantama tıktım. Bu öğlen yapmayı planladığım çalışmayı savuşturduktan sonra bu işi kotarmak için yeterince organize olduğumu umdum.

Kapıyı kilitleyip otoparka, arabama gittim ve yön bulma aletine Vanessa'nın adresini girdim. Saat altıyı yirmi geçiyordu. Onu evinden alıp Cushing Grill'e zamanında gitmek için yeterince vakit vardı.

Vanessa'nın evinin önündeki kaldırıma arabamı çekip bir dakika oturdum. Hoş bir muhitte küçük, dubleks bir evde oturuyordu. Üst tabaka değildi ama aileye uygun hissi veriyordu. En azından bir çocuğun büyüyebileceği düzgün bir evi vardı.

Kaldırımdan hızla geçip kapıyı çaldım. Gergin gergin etrafa bakıyor ve karşılaşmamıza odaklanmamaya çalışıyordum.

Kapıyı çaldıktan saniyeler sonra Vanessa kapıyı açtı. Dışarı çıktığında şaşkına dönmüştüm. Elbisesinden belli olan çıkıntıyı görebiliyordum. Bugün yaşadığım şok sırasında hamileliğinin ne kadar ilerlemiş olduğunu fark etmemiştim. Dört ay sonra bebeği olacaktı.

Ensem karıncalanmıştı ve bu hoş bir his değildi.

"Merhaba, Daniel." Eliyle hafifçe koluma dokundu ve arabaya doğru yürümeye başladı.

Arabaya bindi. Ben de kendi tarafıma geçip koltukta kaykıldım ve tereddüt etmeden arabayı çalıştırıp ilerledim. Direksiyonun üstündeki ellerim titriyordu. Söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışırken dümdüz ileri bakıyordum.

"Beş aylık." Bulabildiğim tek kelimeler bunlardı. Bana daha önce söylemek için bir yol bulamadığına inanmıyordum. Yüzeyin hemen altında şüphe fokur fokur kaynıyordu.

Göz ucuyla, başını sallayarak çantasının fermuarı ile oynadığını görebiliyordum.

Sonunda cevap verdi. "Ne yapacağımı bilemedim. Seni aradım ve sen hiç dönmedin. Korkmuştum. Ofisine dalıp seni görmeyi istedim ama kaçacağını düşündüm. Eğer aramaya devam edersem sonunda pes edip arayacağını anladım... Öyle oldu ve aradın." Son söylediğiyle cevabımı bekler hâlde bana baktı.

"Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum, Vanessa. Seninle beş ay önce bir kere buluştuk ve şimdi dört aya kadar bir bebeğimiz oluyor." Sesimdeki öfke belliydi. "Şu anda bunu kavramaya çalışamayacağım. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok." Sert çıktığımın farkındaydım ama doğruydu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Bebek erkek," dedi sessizce kucağına doğru.

Bu haberin getirdiği hatıralardan kendimi korumaya çalıştım ama nafile. Tek görebildiğim onlardı.

Ocak 2000

Melanie elime tutundu. Onun da benimkini hissettiğinden emin, heyecan ve endişesini hissedebiliyordum. Midem düğüm düğüm olmuştu ve başım bilmem kaç kere saçlarımda gezdirdiğim ellerimden dolayı uyuşmuştu. Ona güldüm ve içinden duygular taşan yeşil gözlerine bakarak yanağını okşadım.

"Evet, Melanie. Bu biraz soğuk gelecek." Babam Melanie'nin karın bölgesine biraz jel fışkırttı ve ölçüm aletini kaldırdı. "Ufaklığa işte böyle bakacağız." Neşesi gün gibi açık, bize gülümsedi. Annem arkamda ayakta dururken iki elini de omuzlarıma koymuştu.

Melanie yirmi haftalık hamileydi ve ilk ultrasona girme zamanı gelmişti. Babam görüntülemeyi kendi yapmak için her şeyi ayarlamıştı.

Bebeği görmek için çok hevesliydim ancak hâlâ kaygılıydım. Ya bir terslik vardıysa? Bu küçük bir ihtimaldi, fakat endişelenmeme engel değildi.

*Babam aleti Melanie'nin karnına doğru indirdi ve doğru noktayı bulmak için hareket ettirdikçe monit*örde hareketlenmeler oldu. "İşte, *buradasın." Ekrandaki bulanık görüntü netleşti ve çocuğumu gördüm. O an nefesim kesildi. Melanie elimi daha da sıkınca ona döndüm. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu.*

"Bizim bebeğimiz," diye fısıldadı Melanie.

Uzanıp onu öptüm ve aynısını mırıldandım. "Bizim bebeğimiz."

Babam ölçüler almaya, her bir vücut uzvu hakkında konuşmaya başladı. Bebeğin başının bu kadar büyük olması beni şaşırtmıştı ama bu aşamada böyle olması gerektiğini söyledi babam. On adet el ve on adet ayak parmağı saydık ve kalbi tam da olması gerektiği gibi atıyordu.

Babam her şeyin yerinde olduğuna dair bize güvence

verince üzerimden bir rahatlama dalgası geçti. Doğum tarihinin 7 Haziran olacağını saptadı. Yarısı bitmiş, yarısı kalmıştı.

"Ee, bebeğinizin cinsiyetini öğrenmek istiyor musunuz?" Bunu ne kadar çok bilmek istediğimizin tamamen farkında olan babam bize gülümsedi.

"Evet," dedik Melanie ile aynı anda.

Babam yumuşacık gülümsedi. "Bir kız."

*Bir kızımız olacaktı. Dudaklar*ını oynatan Melanie'ye baktım. *"Biliyordum," dedi sessizce.*

Melanie'nin yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve onu öptüm. "Elbette biliyordun," diye fısıldadım dudaklarının arasına.

Annem ve Melanie beraber tuvalete gittiklerinde babamı bir köşeye çektim. "Baba?"

Babam sırtıma vurarak bana sarıldı. "Beni büyükbaba yaptığına inanamıyorum." Acı tatlı bir ifade ile doğruldu. Ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsalar da bizi desteklemeyi hiç bırakmadılar. Melanie hâlâ ailesine bahsetmemişti ve hayatındaki anne rolünü benim annem üstleniyordu.

"Biliyorsun, sen ve annem olmasa bunu yapamazdık. Bunun benim için ne demek olduğunun umarım farkındasındır."

Babam başını kısacık bir süre sallarken kaşları çatıldı. "Senin için her şeyi yapacağımızı biliyorsun, Daniel."

"İşte tam da bu konuda konuşmamız lazım." Zaten bunca şey yapmışken onlardan daha fazlasını istemekten nefret ediyordum ama bunu enine boyuna düşünmüştüm ve en iyi planını bu olduğunu biliyordum. "Parama erişime ihtiyacım var."

*Büyükanne ve babamdan kalan ve ben yirmi bir ya*şıma basana kadar kontrolü anne ve *babamda olacak bir güven fonum vardı. Niyetim bu parayı büyüdükleri zaman için*

kendi çocuklarıma saklamaktı ama çocuğum buna şimdi ihtiyaç duyuyordu.

Babam başını salladı. "Ne zaman soracağını merak ediyordum."

Mart 2000

Hazırlık tam iki ay sürdü. Hafta boyunca annem her şeyi mükemmel yapmak için ortadan sıvışıp durmuştu ve şimdi tamamlandığına göre Melanie'ye göstermek için sabırsızlanıyordum.

Telefon numarasını çevirirken kendi kendime gülümsedim.

İlk çalışta açtı. "Hey!" diye nefes verdi telefona. "Seni özledim."

"Biliyorum, Mel. Ben ise seni çok özledim." Her hafta onu bırakmak gittikçe daha da zorlaşıyordu.

"Yarın geliyorsun, değil mi?" Sözleri üzüntüyle ağırlaşmıştı.

"Seninle bunu konuşmak istiyordum. Babana bu hafta sonu Stacy ile kaldığını söyleyebilir misin? Senin buraya gelmeni istiyorum."

"Daniel, benim arabamla bu yolu yapabileceğimi sanmıyorum." Telefonun diğer ucundan hayal kırıklığı duyuluyordu.

"O konuda endişelenme. Ben gelip seni alacağım. Arabanı bizimkilere bırakır, sonra buraya geliriz. Okuldan erken çıkabilir misin?"

"Evet, harika olur," diye cıyakladı telefonun içine. "Sabırsızlanıyorum. Noel'den beri kendimize ait bir hafta sonumuz olmamıştı. Buradan sahiden uzaklaşmam lazım."

"Yani anlıyorum ki beni görmek için heyecanlanıyor-

sun," diye dalga geçtim onunla; beni görmenin onu her zaman heyecanlandırdığını bilerek, tıpkı benim de onun için olduğum gibi.

"Hayır, hiç de değil," diye inceden alay ettiği belli bir kahkaha attı.

Onu sevdiğimi söyledim ve telefonu kapadım. Sonraysa gideceğim zamana kadar kalan saatleri saymaya başladım.

Erkenden uyandım. Saat ona kadar ailemin evinde olmayı planlıyordum, böylece Melanie ile geri dönmeden önce onlarla zaman geçirebilecektim.

Eve vardığımda, annemi verandada beni beklerken buldum.

"Selam, anne!" diye seslendim arabadan çıkarken.

"Melanie bayılacak, Daniel," dedi ışıl ışıl bir yüzle. Tüm bu işe çok çaba harcamıştı ve Melanie'nin tepkisini görmek için en az benim kadar hevesliydi.

"Öyle mi diyorsun?" Melanie'nin her şeyi sevmesini istiyordum ve seveceğinden de emindim ama bu işin bir parçası olamadı, diye üzülmesini de istemiyordum.

"Elbette, tatlım. Merak etme, göreceksin." Tüm duymam gereken buydu.

Bir saati ailemle beraber geç bir kahvaltı ederek harcadık.

Küçük kızım dünyanın en iyi büyükanne ve babasına sahip olacaktı. Elbette onu deli gibi şımartacaklardı ama aynı zamanda bana tüm hayatım boyunca verdikleri o koşulsuz sevgiyi vereceklerdi kızıma.

Melanie'nin arabasının yoldan geldiğini duyduğumda ayağa sıçradım. Kapıdan fırlamadan önce aileme heyecanlı ve çabuk bir gülücük attım. Kalbim onu kucaklama arzusuyla yanıyordu. Paylaştığımız manyetizma sürekli aramızdaydı ama yakınlaştığımızda daha da kuvvetleniyordu.

Görüş alanıma girdiğinde tüm maneviyatının dalga dalga yayıldığını sezinledim.

Bir bana bir arabama, suratı inanmazlık içinde bakarken, park ettiğim yerin arkasına kendi arabasını çekti.

Kıkırdayarak çıktı arabadan. "Bunu yapmadın, değil mi?" Yanına gelebilmek için üç basamağı atlayarak indim. "Beğendin mi?"

"Daniel, sahiden yeni bir araba mı aldın?"

"Küçük kızımızı o külüstürde mi gezdireceğimi sandın?" Melanie'yi kollarıma alıp dokunuşunun getirdiği huzuru hissederken gülüyordum.

Melanie'nin arabası çok eskiydi ve sürekli bozuluyordu. O yüzden ailemiz için yeni bir araba almıştım. Dört kapılı sedan beyazdı ve pek fazla özelliği yoktu ama güvenilir ve sağlamdı.

Bana sarıldı. "Bizimle böyle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Onu kollarımın arasına aldım. Beraber ayakta sallanırken onun üzerine titriyordum. Karnını bana yaslayınca gülümsedim. Bebeğimiz artık ikimizin de önünde geliyordu. Onu hiç bırakmak istemiyordum. O benim evimdi.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?"

Elimi tutup yüzüne götürdü. Yanağını avucumun içine yerleştirdi. Kolumun tamamı onun yaktığı ateşle yanıyordu. "Hissediyorum, Daniel, bana her dokunduğunda..." İkimizi bir arada tutan gücü, aramızda deliksiz akan enerjiyi göstermek istercesine, yanağını elime daha da sıkı bastırdı.

Arkamızdan gelen kısık bir "öhö" sesi çekilmeme sebep oldu.

"Siz hafta sonu için gitmeden önce Melanie'ye bir merhaba diyelim istemiştik." Babam Melanie'ye sarılıp alnından öptü. *"Kızlarım nasılmış bakalım?"*

Melanie sırıttı. "Harikayız, Patrick," diyerek göbeğini ovdu. "Her gün daha da büyüyoruz."

Çantasını bagaja koyduk ve annemle babama pazar günü onlarla vakit geçirebilmek için erken döneceğimize söz vererek vedalaştık.

Boulder'a geri dönüş çabuk geçti. Tüm yol boyunca küçük kızımız, yaptığımız planlar ve hepsinin bir an önce olması için ne kadar da sabırsızlandığımız hakkında konuştuk.

Birkaç ay önce, Melanie on sekiz yaşına girer girmez evlenme kararı almıştık ve bu da önümüzdeki aya denk geliyordu. Annem ve Erin arka bahçemizde, sadece aile ve birkaç arkadaş arasında gerçekleşecek bir düğün planlamışlardı. Melanie büyük bir düğün hayali kurmuyordu. Ben de öyle.

Ailesi hâlâ bilmiyordu. Aylardır onu anlatması için zorluyordum. Altı küsur aylık hamileydi ve artık bu noktadan sonra daha fazla saklayamazdı. Dedikodular çoktan başlamıştı ve Steve ya bizden öğrenecekti ya da başkasından duyacaktı. Melanie'nin karnını şu hâliyle fark etmiyorsa adam sahiden kördü.

Yolda bu konuyu açmadım; sadece biraz huzur bulalım istiyordum.

Sohbet konuları bitince, kalan yolda sessizlik içinde birbirimizin varlığının keyfini çıkardık. Melanie başını koltuğa yaslamış, parmaklarını da benimkilere sıkıca geçirmişti.

Ona her baktığımda, göğsüm ona karşı hissettiğim aşk ile yanıyordu.

Kasabaya yaklaştıkça ağaçlar seyreldi. Yakında orman arkamızda kalacaktı. Yolun etrafında binalar belirmeye başladı ve daha anlamadan şehre gelmiştik.

"Daniel, biraz önce dönüşü kaçırdın." Colorado Üniversitesi tabelası gerimizde kalırken Melanie arkaya baktı.

"Daireme gitmiyoruz. Sana bir sürprizim var." İkinci çıkıştan girip, sola dönüp kuzeye doğru ilerlerken bir yandan da Melanie'nin elinin üstünde başparmağımla daireler çiziyordum.

Melanie'nin bayılacağını bildiğim küçük beyaz evin önünde durdum.

"Evimize hoş geldin." Arabadan atlayıp yolcu kapısına doğru koşmadan önce dudaklarına bir buse konduruverdim. Dışarı çıkmasına yardım ettim. O olan biteni kavramaya çalışırken ben de tepkilerini ölçüyordum. Önümüzdeki dört beş yıl boyunca burada, Boulder'da olmamız gerekecekti ve ben de kızımızı büyütecek bir evimiz olacağından emin olmak istemiştim.

"Daniel!" diye soluk verdi. Gözleri ön bahçeyi tarayıp verandada durdu. İlerleyip merdivenleri tırmanırken elini tırabzanlarda gezdirdi ve dosdoğru, verandanın çatısından sarkıtılmış salıncağa gitti. Gözlerinde yaş, yüzünde ise gülümseme vardı ve ben doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

"Evimiz." Tek bir kelime söyledi ve elime uzandı. "Teşekkür ederim." Her zaman beni evi gibi hissettiğini söylerdi ve ona bir ev vermekten başka bir şey beni daha mutlu edemezdi.

"İçeriyi görmek ister misin?" Elini tuttum ve dış kapıyı açtım.

İçeriye adımını attı ve ellerini yüzüne götürüp başını sallarken küçük bir çığlık attı.

"Daniel, mükemmel bu. Ama nasıl?" Evimize bakıyor, etrafındaki her şeyi sindirmeye çalışıyordu.

"Annem." Aynı anda söyledik. Bu işin içinde annemin parmağı olduğu çok belliydi. Melanie eski şeyleri çok severdi ve bu evin Melanie için sıcak ve rahat olacağını, küçük kızımızı yerde oyun oynarken izleyip huzur içinde kalabileceğimiz bir yer olduğunu biliyordum.

Salonda dolanırken ellerini annemin tek tek seçtiği fotoğrafların üzerinde gezdirdi. Melanie, mezuniyetim sonrası çekilen fotoğrafımızı eline aldı. "Bunu çok seviyorum." Görebilmem için bana doğru çevirdi.

"Benim de en sevdiğim bu."

"Annenin beni bu kadar iyi tanıdığına inanamıyorum, Daniel." Hâlâ başını sallarken elini büyük süet kanepenin kumaşında gezdirdi.

Onu mutfağa, görmesini en büyük heyecanla beklediğim yere götürdüm. Harika bir aşçıydı ve rüyalarının mutfağına sahip olmasını istiyordum.

"Aman Tanrım." Coşkuyla dans ederek mutfağa girdi, mutfağın ortasında kocaman bir ada şeklinde olan tezgâhta parmaklarını gezdirdi. "Bu akşam ikimize yemek yapmak istiyorum." Çekmeceleri açar, dolapları kapar ve her şeyi tek tek kontrol ederken gözleri heyecandan kocaman olmuştu.

"Eğer istediğin buysa, elbette, ama yorulmanı istemiyorum." Üzerine çok fazla yük aldığından endişeleniyordum ama Melanie'nin mutfağımızda yemek yapıyor olması fikri de ağzımı sulandırmıştı.

Başını salladı. "Hayır, sahiden istiyorum."

Kollarını belime doğru kaydırıp, başını göğsüme yaslayabilmek için beni kendine doğru çekti. "Sen yaratılmış en mükemmel erkeksin. Bu evin benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini biliyor musun, Daniel? Bu ev muhteşem ama sen yanımda değilsen burası asla bir ev olmayacak. Anlıyor musun? Her şeyim sensin." Son sözleri söylerken bana daha sıkı sarıldı.

Sözleri beni huşu içine sokmuştu. Varlığımın her parçasıyla onun özellikle benim için, benim ise onun için yaratıldığımızı biliyordum. Kollarımla onu sıkıca sardım ve burnumu saçlarının arasına gömdüm.

Geri adım atıp elini tuttum ve fısıldadım. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Yandaki odaya giderken kalbim deli gibi atıyordu. Melanie'nin beğenmesi için dua ettim. Kapıyı ittim. İçeri göz atan Melanie donakaldı. Düş kırıklığına uğramasından çok korkuyordum ama Erin beni Mel'in bunu seveceğine temin etmişti. O, her şeyi içine sindirmeye çalışırken ellerimi omuzlarına koydum.

Her yer pembeydi. Pembe duvarlar, pembe perdeler, pembe nevresim takımlarından beşiğin yanındaki sallanan sandalyeye yuvalanmış pembe oyuncak ayıya kadar. Duvarlardan birine içinde küçük periler olan bir duvar resmi yapılmıştı ve aynı resimler nevresimlere de işlenmişti. Erin bu konuda çalışmaya başladığında buradan nefret edeceğimi düşünmüştüm ama bitirdiğinde küçük bir kız için daha iyi bir oda hayal edemiyordum.

Melanie beşiğe doğru giderken sessizdi. İçine uzanıp yumuşacık battaniyelerden birini eline aldı ve burnunda tutarak odayı turlamaya devam etti. Dolap önümüzdeki üç yıl boyunca yetecek kadar bebek kıyafeti ile dolup taşıyordu. Bebek malzemeleri ile dolu uzak bir köşede bir alt değiştirme masası ve hatta raflarda kitaplar, sepetlerde oyuncaklar vardı. Erin her şeyi düşünmüştü.

Kapıya yaslandım ve Melanie'nin küçük tulumlardan alıp karnına tutmasını izledim. Alt değiştirme masasındaki şişeleri açıp tek tek kokladı. Kitapların başlıklarına ve oyuncaklara bakarak her şeyi tanımaya çalıştı.

Nihayet bana baktı ve "Bunlara bayılacak," dedi.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Melanie kapıyı kapamadan önce içeri son bir bakış attı.

"Bizim odamızı görmek için hazır mısın?"

Başını salladı ve kapıyı açtıktan sonra beni takip etti.

Annem bu odayı konforlu yapmıştı, abartılı değil. Gü-

nün sonunda yalnız kalabileceğimiz bir yerdi; huzur, aşk ve bağlılık ile dolu bir yer.

"Beğendin mi?"

"Nasıl beğenmem? Bu bizim odamız." Yüzü neşeyle ışık saçıyordu.

Sözlerinin ve yüzündeki ifadenin bileşimi, birlikte geçireceğimiz hayatın kokusunu alan kalbimi hızlandırmıştı. Daha fazla hafta sonu yolculuğu yoktu; daha fazla arkada kapıdan içeri sızmalar yoktu; daha fazla saklanmak yoktu.

Bizim.

Nihayet.

Öğleden sonramızı parlayan güneş altında, arka bahçede çimenlerin üzerine oturmuş konuşarak geçirdik. Melanie bahçesinin olacağı yere baktı. Şu anda çoraktı ama Melanie buraya gelip bakımını yapmaya başlar başlamaz olağanüstü olacağından emindim. Bir oyun parkı için en iyi noktayı belirledik. Bundan birkaç yıl sonra kızımızın kaydıraktan kaydığını ve bizim onu yerde yakaladığımızı, sonra ise salıncakta salladığımız kızımızın 'daha yukarı' diye yalvardığını, hayal ettik.

Akşam olmuştu ve Melanie daha yemek yapmak istiyordu, o yüzden marketten bir şeyler aldık.

Yemek harikaydı. Melanie yeni mutfağında âlem yapmıştı. Sanırım sahip olduğumuz tüm tabakları kullanmıştı. Onu hiç bu kadar özgür görmemiştim. Sadece üç ay daha ve sonra bunu her gün yapabiliyor olacaktık.

Ortamıza renkli bir aydınlatma koyduğumuz küçük yemek masamızda sohbet ederek keyifle yemeğimizi yedik.

Cebimin içindeki telefonum çaldığında, çıkarıp numaranın kime ait olduğuna baktım ve kapatıp dikkatimi tekrar Melanie'ye verdim.

"Kimdi o?" Ağzına bir parça tavuk atarken gülümsüyordu.

"Stephanie. Muhtemelen Pazartesi günü olan çalışma grubunu hatırlatmak için arıyordur." Stephenie birkaç gün öncesinden mutlaka ararդı, çünkü o aramasa dört kişilik gruptan biri illa ki unutmuş olurdu.

Melanie'nin suratı asıldı ve bakışlarını tabağına indirdi.

"Ne oldu?"

"Önemli değil," diye geçiştirdi.

"Seni rahatsız eden bir şey önemsiz olamaz." Uzun zaman önce bizi rahatsız eden bir şey olduğunda birbirimize açılacağımıza dair söz vermiştik.

"Doğru söylüyorum; gerçekten önemli değil. Sadece bu kız beni rahatsız ediyor." Omuzlarını silkip bir ısırık daha aldı.

Melanie, Stephanie ile bir kere tesadüfen karşılaşmıştı. Noel tatilinde biz bir restorandan çıkarken Stephanie de erkek arkadaşı ile içeri girmişti. O yüzden bu rahatsızlığın nereden geldiğini anlayamamıştım. Melanie asla kıskanç bir kız olmamıştı, çünkü bunun için sebebi yoktu.

"Benim sadece senin için var olduğumu biliyorsun, değil mi?" Masanın altından dizini sıkıp anlaması için yalvardım. "O sadece benim ortak çalışma grubumda."

"Biliyorum. Sadece, o kız bana garip şeyler *hissettiriyor ama sana güveniyorum." Etkili bir şekilde gülümseyip konuyu kapattı. Çünkü her ikimiz de böyle bir şey için endişelenmememiz gerektiğini biliyorduk. Aramıza hiç kimse giremezdi.*

O gece daha sonra kanepede oturup bir film izledik ama Melanie sonunu getiremedi. Kısık sesli nefesleri kulağıma ninni gibi geliyordu, o yüzden onu kucağıma aldım ve odamıza taşıdım. Yorganı çekip yatağa yatırdığımda kumral bukleleri yastığa düştü.

"O kadar güzelsin ki," diye fısıldadım yanağına iyi geceler öpücüğü kondururken. İnanılmaz derecede güzeldi.

Onu gördüğüm andan itibaren başka bir kadın suratı görmemiş gibiydim. Sanki beynim başka kimseyi algılayamıyordu.

Yatağa yanına girip, sırtını göğsüme yasladım ki o uyurken de ona sarılabileyim. Elimi karnına koydum ve o anda hayatımdan çok memnundum.

Elimi koyduğum yerde küçük bir tekme hissettim; diğer bebeğim de ilgimi istiyordu. Elimin altındaki hareketlenmeler devam ederken Melanie'nin başının arkasından gülümsedim ve böyle hissetmenin nasıl olup da mümkün olduğunu merak ettim.

Cumartesi sabahını evde tembellik ederek geçirdik. Görünen oydu ki şimdiye dek hep birilerinin yanındaydık ve asla ikimiz baş başa kalamamıştık. Evimizde beraber olmak çok güzeldi.

Öğlen civarı kasabaya gidip bir şeyler almaya karar verdik. Etrafta gezindik ve el ele dolaşırken vitrinlere bakarak bol bol zaman harcadık.

Melanie sorgulayıcı bir bakışla eline bir bebek isimleri kitabı aldı. Sırıtıp onaylar şekilde başımı salladım. Bebeğimiz için bir isim düşünmenin zamanı kesinlikle gelmişti.

Öğleden sonra gelip geçti ve yarın Melanie'yi babasının evine bırakacağımı düşününce içimi hüzün kapladı. Ondan liseyi bitirmek için buraya gelmesini istemeyi düşündüm ama bu çok bencilce olurdu.

Melanie'nin ayakları ağrımaya başladığında dinlenmek için eve gittik ama ben endişeliydim. Ailesi hakkında konuşmamız gerekiyordu. Bunu daha fazla erteleyemezdik.

Melanie ayakları bir yastık üzerinde, başı ise yatak ba-

şucuna yaslanmış hâlde bebek isimleri kitabını karıştırıyordu. Ben de yatağın üstüne çıkıp onu kendime çektim.

"Melanie, bebeğim, konuşmamız lazım."

Asık bir suratla kitabı bıraktı ve birazcık dikleşti.

"Babana söylemeliyiz."

İçini çekti. "Biliyorum. Sadece çok korkuyorum. Her gün odamdan çıkarken ona söyleyeceğime dair kendime söz veriyorum ama onu görür görmez tüm cesaretimi kaybediyorum. Daha önceden onu endişelendirmek istemiyordum ama şimdi bu işi çok uzattım. Ona üç ay sonra dede olacağını nasıl söyleyeceğim? Delirecek." Gerginlik içinde yumruğunu sıktı.

"Delirecek, biliyorum ama daha fazla bekleyemeyiz. Karnın artık belli oluyor ve insanlar fark etmeye başlayacak. Şimdiye dek duymadıysa bile duyacak... Ona yarın söylemeliyiz."

Dudağını ısırırken gözyaşlarıyla savaşıyordu. Korktuğunu biliyordum ama başka çaremiz de yoktu.

Sevgilimin yanağından inen tek bir damla gözyaşını sildim, o da avucumun içinde başını sallayarak bu işi yarın açığa kavuşturacağımıza dair sessizce söz verdi.

"Peki, bu ufaklığa ne isim vereceğiz?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak, şefkatle karnını ovdum. Bir tek bu gecemiz kalmıştı ve yarının endişesi ile mahvetmek istemiyordum.

Kitaba sayfa sayfa beraber baktık. Bir sürü isim vardı ve çok bunaltıcıydı. "Daniel şuna bak." Bir isme işaret etti.

Yüksek sesle okudum, "Eva." İsmi aklımdan geçirdim ve yüreğim bu isimden hoşnut kaldı. "Çok güzel, Melanie."

Yatakta daha da doğruldu. "İbranice hayat demekmiş. Bu harika."

İki elini de karnının üzerine koydu ve yüzünde neredeyse hüzünlü bir gülümseme ile bana baktı. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Tanrım... Seni seviyorum, Melanie." Ellerimi karnından kalçalarına indirirken onu öptüm ve bal dudaklarını tattım.

Melanie dudaklarıma doğru hafifçe inledi. Biraz kaydı ve vücudunu benimkine bastırdı.

Onunla yumuşakça, yavaş ve dikkatlice seviştim. Vücudu hâlâ benimkine tam oturuyordu. Her dokunuşu tenimde bir yangın çıkarıyordu. Parmaklarının uyandırdığı aşk benim için inkâr edilemezdi.

"Melanie, aşkım. Çok güzelsin," diye mırıldandım yanağına doğru.

Dudaklarından "Daniel" kelimesi dökülürken, kulağım nefesiyle gıdıklandı.

Onun ateşi damarlarımdan gürleyerek akıyor, ruhlarımızı bağlayan enerji beni boğuyordu.

"Melanie, bana kendimi harika hissettiriyorsun."

Başka birini asla arzulayamazdım. Bana böyle şeyler hissettirecek hiç kimse olmayacaktı. Kısacık bir dokunuşuyla beni kendimden geçirecek veya sıcacık gözleriyle ruhumu ferahlatacak hiç kimse...

Uyumak zordu; gece boyunca sadece aralıklı olarak kısa süreler boyunca uyuyabildim. Steve ile görüşmek konusunda endişeliydim. Ona Melanie'nin hamile olduğunu ve altı aydır bunu ondan sakladığımızı söylemek pek kolay olmayacaktı. Eğer öfke problemleri yaşıyorsa bu kesinlikle o öfkeyi patlatacaktı.

Melanie sabah erken saatlerde hareketlenmeye başladı. Dönüp kollarını boynuma sardı. Ensemdeki saçlarımla oynadı ve o basit dokunuşla sinirlerimi yatıştırdı.

"Uyandın mı?" Sesi çatallanmış ve kısıktı.

"Evet. Uyuyamadım da."

Dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı, saçları omuzlarından düşmüş, yatakta toplanmıştı. Tam aydınlanmamış sabah ışığında cildi her zamankinden daha beyazdı, benimkileri arayan yeşil gözleri ise daha çarpıcıydı.

Yanağımı avucunun içine alırken stresimi azaltmak için başparmağını gözümün altında gezdirdi. Steve'e anlatmak konusundaki kendi korkumu saklamıştım ama bunu yapmayı Melanie'den daha çok beklemediğim aşikârdı.

Başımı avucunun içine döndürüp oradaki hassas deriyi öptüm.

Melanie'yi geri götüreceğimi düşününce tekrar içimi hüzün kapladı. Artık onun evi burasıydı ve onun benimle burada kalmasını istiyordum. Önümüzdeki üç ay sonsuzluk gibi gelecekti ve daha en kötüsü olmamıştı bile. Nisanda evlendikten sonra, Melanie babasının evinde koridorun sonundaki küçük odadayken benim tek başıma bu eve ve kocaman yatağa gelmem çok zor olacaktı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca, tek kelime etmeden, sadece birbirimize aşkımızı dokunarak göstererek uzandık. Sabah ellerimizin arasından kayıp gitti ve ne kadar isteksiz de olsam ertelemeye bir son vermenin zamanı gelmişti. Ben eşyalarını toplarken, Melanie kalkıp duş aldı.

Gönülsüzce arabayı çalıştırdım ve Colorado Springs'e doğru sürmeye başladım. Trafik yoktu, dolayısıyla en azından birkaç dakika daha az endişelenecektik.

Melanie camdan dışarıya baktığı son yarım saat boyunca tek kelime etmemişti. "Bunun için hazır mısın?" diye sordum içine düştüğü endişeli sessizliği kırma umuduyla.

İrkilerek sıçradı. "Ah." Birkaç kere göz kırptı. "Sanırım olabileceğim kadar hazırım." Başparmağının tırnağını ısırdı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Gerçekten korkuyorum."

Ona baktım. Gözlerinden yaşlar akıyor, ıslak yanakları pencereden süzülen güneşi yansıtıyordu.

Olabilecekleri düşünüp başını sallarken yüzünü elleriyle kapayıp figan etti. "Ya seni hapse falan attırırsa?" diye fısıldadı, içinde barınan asıl korkuyu ortaya çıkararak. İşte o zaman fark ettim ki hamileliğini saklamasının sebebi Steve'in gazabından kendini değil, beni korumakmış.

"Melanie..." Uzanıp saçını kenara aldım ve ensesini tuttum. "Onun seni benden ayırmasına asla izin vermem." Ona gözlerimdeki yeminle, ne olursa olsun asla ayrılmayacağımız yeminiyle, güven vermek istedim. Bana tekrar baktı, yeşil gözlerindeki korkuyla karışmış adanmışlık kalbimi eritti.

Aniden elimin altından kendini çekti. Vücudundaki her bir kas gerilmiş hâlde çığlık attı. "Daniel!"

Başım öne doğru savrulup çarptı ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kulaklarım örselenen metal ve tuzla buz olan cam sesleri ile dolarken zar zor kırmızı bir ışık şeridi seçebildim. Kavurucu bir acı göğsümü yarıp geçerken dudaklarımdan çaresiz bir 'Melanie' haykırışı döküldü. Siyahlık üstüme çöker ve beni karanlığa sürüklerken kulaklarımda ismi yankılanıyordu.

Direksiyonu kavrayıp güçlükle nefes aldım. Göğsüm mü kalbimi kafesliyordu yoksa kalbim mi göğsümü parçalayarak çıkmaya çalışıyordu, bilemiyordum.

"Daniel, iyi misin?"

Gözlerimi sıkıca yumup panik atağı savuşturmaya çalıştım ve kendimi konuşmaya zorladım. "İyiyim."

Dakikalar sonra restorana vardık ve arabayı valenin olduğu yere çektim. Oraya girip her şeyi berbat etmeden önce kendime hâkim olmaya çalıştım. Dallas'tan geldiğimden beri bugün en zor günüm olmuştu ve Melanie'ye dair dü-

şünceleri uzak tutamayacağımı anlamıştım. Gece boyunca gülümseyip sahte bir tavır takınmak zorundaydım. Tüm konuşmayı onlar yapsın ve ben de sadece orada oturup başımı sallayayım ve noktalı yerleri imzalayayım, diye dua ettim.

Aynadaki yansımamı görünce inledim. Bir teli bir teline uymayan saçlarım her yöne dikilmiş, gözlerim bu öğlen olanlardan sonra kıpkırmızı ve şişti. Ellerim gözle görülür şekilde titriyordu. Tam bir enkazdım.

Vale kapımı açınca çantamı aldım. Bana fişimi verdi ve ben de Vanessa'yı almak için diğer yana geçtim.

İçeriye girdik ve siyah bir kokteyl elbisesi ile topuklu ayakkabılar giymiş bir hostes tarafından karşılandık. Böyle yerlerden nefret ediyordum.

"Rezervasyonunuz var mıydı, efendim?"

"Evet. Nicholas Borelli ve Shane Preston ile iş görüşmem vardı. Onlar geldiler mi, emin değilim." Restoranda gözlerimi gezdirdim. Onlarla hiç tanışmadığım için neye baktığıma dair bir fikrim yoktu.

Ayaklık üzerinde duran siyah kitaba bakan kadın başını salladı. "Hayır, henüz gelmemişler ama biz size masanızı gösterebiliriz."

Bizi, sıra sıra pencerelerin yanındaki altı kişilik yuvarlak bir masaya götürdü. Vanessa ile ben odayı görecek şekilde uzak bir uca oturduk. "Burası çok hoşmuş, Daniel." Vanessa ortamı beğenmiş gibi bir havaya büründü, sonra da kirpiklerinin arasından bana baktı.

Benimle flört etmeye mi çalışıyordu? Onunla göz teması kurmaktan kaçınarak dikkatimi mönüye vermeden önce, zar zor duyulan bir "Hı, hı..." sesi çıkardım. Bu katıksız bir hata olmuştu. Buraya tek başıma gelmeliydim. Vanessa'nın bu yemeğin benim için yemekli bir toplantı için eşlik edecek birine duyduğum ihtiyaçtan fazlası olduğunu düşündü-

ğü aşikârdı. Masanın altından benimkine *kazara* sürtünen bacağı bunu teyit ediyordu.

"Lanet olsun!" diye kendi kendime söylendim. Şu dakikadan itibaren bugün daha da kötü bir hâl almıştı.

Bir garson gelip ne içmek istediğimizi sorduğunda Vanessa abartılı bir gülümseme bahşedip su ısmarladı.

"Viski, buzsuz." Benimse acilen bir içkiye ihtiyacım vardı.

Vanessa mönü hakkında yorumlarda bulunarak sohbet açmaya çalıştı ama sözleri bir etki yaratmıyordu. Doğru düzgün düşünemiyordum. Başım dönmeye başlamıştı ve tenim tepeden tırnağa karıncalanıyordu. Ensemdeki tüylerin dikilip öylece durduğunu hissettim.

Silkinip kurtulmaya çalıştım.

Görünen o ki bugün Melanie hakkında çok düşünmüştüm. Çünkü bedenim sanki o yakınımdaymış gibi tepki veriyordu.

Ensemi ovarak bu duyguyu defetmeye çalıştım ama sonunda kafayı yemek üzere olduğumu fark ettiğimde bastıran paniği durduramadım. Melanie ile aramızda olan hissedilir, bizi bir yapan enerjiden ellerim ürpermeye ve göğsüm yoğun bir özlem duygusu ile dolmaya başlamıştı.

Kendimi toplamam gerekliydi.

Birkaç dakika kendimi toparlamak için ayağa kalktığımda boğuk bir hıçkırıkla sarsıldım. Başım yukarı kalkmış, gözlerim umarsızca hasretini çektiğim şeyi bulmaya çalışıyordu.

Gözlerim, ruhuma sahip olan zümrütlerle karşılaşınca dizlerimin bağı çözüldü ve destek için bir umut masaya tutundum.

Sekizinci Bölüm

Restorana giderken arabada gergin bir hava vardı.

Benim kesin ret cevabım Nicholas'ın tepesini attırmıştı ve bunun üstesinden nasıl geleceğini bildiğini sanmıyordum.

Nicholas arabayı restoranın valesinin olduğu yere doğru çekti. Görevli kapımı açarken, Katie ve Shane kaldırımda bekliyordu.

"Selam, Mel." Shane'in gülümsemesi bulaşıcıydı. Asla karşı koyamadığım bu gülümseme, benimkinin de suratıma yayılmasına sebep oldu. Shane bana sarılıp yanağıma da küçük bir buse kondurdu. Eğer onu tanımasaydım ondan biraz çekinirdim. Zira kendisi babamın gençliğini andırıyordu. En az onun kadar uzun ve kafası tıraşlıydı ama babamın kahverengi gözleri yerine onun gözleri yeşildi. Yıllarca inşaat işi yapmış olmaktan dolayı kaslı bir vücuda sahipti ve o kadar bronzdu ki kollarını boydan boya kaplayan dövmeler neredeyse görünmeyecekti.

"Selam, Shane. Bu akşam için hazır mısın?" Sarılırken yüreklendirmek amacıyla sırtına vurdum.

"Evet. İçimde iyi bir his var." Bu, onlar için her şeyi değiştirecekti. Nicholas'ın kendisine güç ve tanınmışlık sağlayacağını düşündüğü bu işin eğer her şey planlandığı gibi

giderse aslında onu dizlerinin üzerine çöktürecek olması ironikti.

Katie ve ben kucaklaşmak için yaklaşırken birbirimize kurnazca güldük.

"Haydi, gidip biraz iş bitirelim." Nicholas yetkiyi eline alıp bizi içeriye yöneltti. Shane ve Katie önümüzden içeri girerken onlara kapıyı tuttu ve ben takip etmek üzereyken elini sırtıma koydu.

İçeriye girdiğimizde o çekimi, ruhumu Daniel'ınkine bağlayan o enerjiyi hissettim ve elim kolyeme giderken gülümsedim. Kolyemi parmağımla yoklarken bana huzur vermek için bir şekilde hayatıma geri geldiğini düşünüyordum.

Hostes bizi restoranda daha içerilere götürürken çekim arttı ve göğsümden dışarı doğru yayıldı. Her tarafım karıncalanırken tüylerim de diken diken olmuştu.

Bu hissi yok etmek için ellerimi kollarımda gezdirdim ve kollarımla kendimi sardım. Bir yanlışlık vardı. Daniel gerçekten de etrafta olmadığı müddetçe asla böyle hissetmemiştim. Belki de kolyeyi bulmak o kadar çok anıyı yüzeye çıkarmıştı ki zihnim gerçeklikle olan bağlantısını yitirmişti.

Her bir adımla bu duygu biraz daha büyüyor ve neredeyse boğucu bir hâl alıyordu.

"Kendine gel Melanie." Toparlanmak için kendimi azarladım.

Köşeyi döndüğümde tek bir adama ait olabilecek saçlarla kaplı o başı gördüm. Yaralı bir haykırış kaçtı gırtlağımdan.

Enerji buram buram yayılıyordu ve neredeyse onunla birleştiğini görebiliyordum. Başı yukarı kalktı ve gözlerim ruhuna kilitlendi.

Başka yöne bakamıyordum. Son dokuz senedir içimde birikmiş her duygu aramızda aktı; acı, hasret, arzu, kaybolan aşk. Her biri diğerini eziyor, dalgalar hâlinde üzerimizi kaplıyordu.

Restoranın ortasında kendimi kaybetmemeyi dilerken parmaklarım Katie'nin omzuna gömüldü. Masaya dalıp onu bir çırpıda yiyip bitirmek mi yoksa çığlık atarak göğsünü dövmek, son dokuz senedir bana çektirdiği tüm kızgınlığı ve acıyı suratına haykırmak mı istiyordum, emin olamıyordum.

Nicholas nihayet dirseğimden çekiştirene dek ne kadar bakıştık bilmiyorum. Yüzü öfkeli bir uyarı ile yanıyordu.

Katie başını eğmiş, endişe ile beni inceliyordu. Titreyen parmaklarımı omuzlarından koparmaya çalışırken, o endişe daha da büyüdü. Shane bir Daniel'a bir bana bakıyordu. Kaynağı konusunda hiçbir ipucu yoktu ama ıstırabımdan bihaber değildi.

Durumun kontrolünü alan Nicholas, biz yaklaşınca ayağa kalkan Daniel'a masanın üzerinden elini uzattı. "Siz Daniel olmalısınız. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum. Ben Nicholas Borelli." Daniel gönülsüzce Nicholas'ın elini sıkarken onu kale almamış ve bir saniye bile gözlerini benden ayırmamıştı. Daniel'ın apaçık ilgisizliği karşısında Nicholas kaşlarını çatmış ve can sıkıntısına bürünmüştü. Yine de devam etti. "Bu Shane Preston ve eşi, Katie." Nicholas başıyla onları işaret etti ve Daniel gözlerini benden ayırdı. "Her ikinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedi Daniel başını eğerek. Hareketinden rahatsızlığı gün gibi okunuyordu.

"Ve bu da güzel eşim, Melanie." Nicholas beni bir zafer nişanesi gibi tanıttı.

Daniel'ın gözleri tekrar bana döndü. Görülür şekilde titreyen ellerime uzanırken, o gözlerden hüzün dökülüyordu. Elimi tutmadan önce parmak uçlarım onunkileri sıyırıp geçerken dudaklarımdan hafif bir inilti çıktı. Ona en son dokunduğumdan beri çok, çok uzun zaman geçmişti. Bir enerji patlaması kolumu yaktı. Kalbim dokuz yıldır ilk kez

gerçek anlamda atmaya başlamıştı. Temasın verdiği rahatlatıcı etki tüm bedenimi süpürdü, başımı döndürdü ve onun sıcaklığı damarlarımda hızla yol alırken karnımda arzuların titreşmesine neden oldu.

Ne o ne de ben ellerimizi bırakacak gibi görünüyorduk.

"Merhaba, Melanie." Dudaklarından bir şarkı gibi dökülen sözler yumuşak ama ihtiyaçla yüklüydü. Sıcaklık vücudum boyunca yükselip yüzüme yerleşince, yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Sadece başımı eğip yutkunabildim.

Yanı başından gelen hafif bir "öhö" sesi gönülsüzce elimi bırakmasına neden oldu. Kolum yaşadığı kayıpla külçeye dönmüştü. Sola doğru göz attığımda yanındaki sandalyede oturan inanılmaz güzel kadını gördüm. Onun karşısında boğazım düğümlendi. Bu kız benim yerimi alan kız bile değildi.

Kafam karışmış, allak bullak olmuştum. Keskin bir ürperti omurgam boyunca inerken dizlerimin bağı çözüldü. Kendimi ayakta ve dik tutmaya çabalayarak sandalyenin arkasına tutundum. Daha önce hiç bayılmamıştım ama şu anda emindim ki bu duruma saniyeler kadar uzaklıktaydım.

Nicholas benim için bir sandalye çekerken bacaklarım yalpalıyordu. Sandalyeme devrilirken, bir kerelik de olsa bu sahte centilmenlikten dolayı müteşekkirdim. Sağımdaki sandalyeye oturan Nicholas, tam benim ve Daniel'ın arasında yerini aldı.

Solumda oturan Katie benden yana bakıp duruyordu. Dikkatimi çekmek için endişe ile kalçama elini koymuştu. Sessizce "Neler oluyor?" diye sordu.

Ekşi bir suratla başımı salladım. Ona sonra anlatırdım. Suratı asıldı ama diğer tarafa döndü.

Garson içecek siparişlerimizi alırken başımı eğik tuttum ancak çekim buna uzun süre izin vermiyordu. Ya Daniel'a

doğru ya da Daniel'dan uzağa koşmam gerekiyordu ama hiçbirini yapamıyordum. O yüzden oturdum ve yüreğimin her gün çağırdığı insana gözlerimi diktim.

Nicholas ve Shane tekliflerini Daniel'a iletirken etrafımda olan bitenlere dikkatimi vermeye çalıştım.

"İşte Daniel. Eminim bu teklifi gayet..." Nicholas'ın sesi çok uzaktan geliyordu, Daniel dışında çevremdeki her şey sisler içindeydi. Hayatımda bu kadar güzel bir adam görmemiştim ama o bir zamanlar tanıdığım gamsız çocuktan çok farklıydı. Saçları son derece dağınıktı ve yaşlandıkça koyulaşmıştı ama hâlâ o doğal açık sarı şeritler görülebiliyordu. Eskiden olduğu gibi yine parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmek için can atıyordum. Vücudu hâlâ sıkı, kasları biçimli ve pürüzsüzdü. Gerçi şimdi belki daha önce olduğundan bile inceydi.

Ama kalbimi asıl yakıp geçen gözleriydi.

Eskiden saçtığı neşeyle parıldamıyorlardı artık. Aksine o yoğunluğu gitmiş, âdeta feri kaçmıştı. Gözlerimiz ilk buluştuğunda eski hâlini anımsatan titrek bir alevlenme olmuştu ama aynı anda geçmişti.

Yanakları çökmüştü, gözlerinin altında koyu renk torbalar vardı.

Varlığını çevreleyen hüzün korkunçtu, sanki bir hastalık vücudunu ele geçirmiş ve o da yaşama arzusunu kaybetmiş gibiydi.

Birini avutmayı daha fazla istememiştim. İsmini söylemek istedim, yüzüne dokunmak; dudaklarından tatmak. Onu, aşkımın sonsuz olduğuna dair temin etmek istedim. Birbirimizi iyileştirebileceğimize dair yemin etmek istedim. Onu bağışlamak, geçmişi unutup yola devam etmek istedim. Beni tutan basit bir gerçek vardı.

Beni artık istemiyordu.

Fakat şimdi onu görüce ruhum buna inanamıyordu. Beni sevmiş olduğunu hissedebiliyordum ancak bazen aşk yeterli olmuyordu. Benim verebileceğimden fazlasına ihtiyacı vardı.

Yanındaki kadına baktım ve kıskançlık tüm varlığımı kapladı.

Bu kadınla hayatını geçirmeye, onu ebediyen sevmeye yemin etmiş miydi? Her gece onunla yatağa gidiyor, vücudunu kendine, eskiden beni çektiği gibi çekiyor muydu? Evde onları bekleyen çocukları var mıydı?

Tüm bunlara sahiptiyse neden bu kadar kırgındı? Onda da benim her gün aynaya baktığımda gördüğüm yüzün aynısından vardı. Bir insanın içi boş kabuğundan fazla bir şey değildi.

Daniel, Nicholas'ın söylediklerini dinlemeye çabalıyordu. Sanki kendiyle daimi bir mücadele içindeymiş gibi, bakışları bana kayıyor, sonra aniden Nicholas'a geri dönüyordu. Vücudunun neredeyse bana doğru sürüklendiğini hissedebiliyordum, her ne kadar olduğu yerde dursa da.

Nicholas'ın dikkati benim ve Daniel'ın arasında ok gibi gidip geliyor, şüpheleri kaşlarının üzerinde birikiyordu. Daniel'ın kim olduğuna dair bir fikri olmasa da aptal değildi ve odadaki gergin havadan diğer herkes kadar haberdardı.

"Evet, Daniel..." Nicholas ona bir deste kâğıt uzattı. "Bunlara bir göz atarsan inşaat izni ile ilgili özetimizi bulabilirsin. Belediye meclisinden izni dört ila altı hafta arasında geçirebiliriz." Nicholas kâğıt üzerinde bir yeri işaret etti ama Daniel'ın gözleri kâğıtların üzerinde, bana dönmeden önce azıcık kaldı.

Sahiplenici tabiatı galip gelen Nicholas suratımı okşamak için elini uzattı. Büzülerek uzaklaştım. Elini indirip enseme koydu ve parmakları derime battı. Sanki kulağımın arkasından beni öpecekmiş gibi yüzüme doğru eğildi. Onun

yerine sadece benim duyabileceğim kadar sessizce fısıldadı: "Sürtük."

Daniel'ın masanın üzerinde duran elleri yumruğa dönüştü. Yüzü kıpkırmızı yanıyor ve sadece birkaç dakika önce ölü gibi bakan gözleri alev alev nefret saçıyordu.

Onun yüzünde bu ifadeyi çok nadir görmüştüm ama biliyordum ki Daniel kesinlikle öfkeden kuduruyordu. Nicholas'ın kolunu koparacakmış gibi görünüyordu. Patlamak üzere olan öfkesi tehditler saçarken, kendini oturduğu yerde dizginlediğini, zapt ettiğini görebiliyordum.

Sadece, anlayamıyordum. Beni istemiyordu. Nasıl olurdu da orada oturup beni bıraktığı hâlde başkasıylayım, diye öfkelenebilirdi ki? Ona bağırmak, bir cevap için yalvarmak istedim. Neden? Neden yapmıştı bunu bana? İçimde aşk ve nefret savaşıyor, ruhumu parçalara bölüyordu.

Daniel'ın kız arkadaşı sessizce oturmuş, peçetesiyle oynuyor ve ona doğru yaslanıp duruyordu. Daniel onu görmezden geliyordu. Kadın birkaç saniyede bir dikkatini çekmek amacıyla içini çekiyordu ama Daniel onun orada olduğunun farkında bile değil gibi görünüyordu.

Tüm bu durumdan bunalan Nicholas'ın sesi, sunumunu Daniel'a zorla kabul ettirmeye çalışırken dikkat edilmesini buyuruyordu. Sesinde öyle keskin bir tını vardı ki aklı olan hiçbir işadamı potansiyel bir müşteriye bu sesle hitap etmezdi. Ama ben Nicholas'ı tanıyordum. Kendi hak ettiğini düşündüğü şeyi ben aldığım için kıskanıyordu. Ona daha fazla dikkat çekmek için oradaydım, dikkati kendi üzerimde toplamak için değil.

Zavallı Shane neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok gibi görünüyordu, sadece işler sarpa sarmış gibiydi. Konunun içine dalıp berbat olmak üzere olan geceyi toparlamaya çalıştı. Varlığımla onun fırsatını mahvettiğim için berbat hissediyordum kendimi. Sözü kesip Nicholas adına konuş-

maya başladığında ona bakıp özür dolu bir ifade ile gülümsedim.

Katie bana baktığı kadar Daniel'a da bakıyordu. Olanları çözmeye çalıştığı kısık gözlerinden ve çatık kaşlarından açıkça belli oluyordu.

Shane Daniel'ın aklını çeliyor gibiydi. Hâlâ ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordum ama en azından Shane ile ciddi bir konuşmanın içine girmişti. Daniel hâlâ suyundan yudumlar alan ve sıkılmış, hatta belki siniri bozulmuş olan Vanessa'ya pek bakmış değildi.

Shane, Daniel'ın tüm endişelerini, her birine bir çözüm öneterek gidermek suretiyle hızlı bir ilerleme kaydetti. Nicholas kendinden genç olan ortağının kendisinde olmayan karizmaya sahip olmasından dolayı kıskançlıktan köpürüyordu.

Yemek geldiğinde tüm masaya bir rahatlık yayıldı. Garsonumuz yemeklerimizi önümüze koyarken o an için iş konuşmalarını askıya aldılar.

Katie konuşmaya başlamadan önce bana ihtiyatlı bir bakış attı: "Daniel, Şikago'ya yeni taşınmışsın sanırım. Nereden geliyorsun?" Başını yana eğmiş bir cevap beklerken, gözleri kısacık bir an bana kayıp tekrar Daniel'a döndü.

Daniel kaşlarını çatarak boğazını temizledi. "Coloradolu'yum." Dikkatini tekrar tabağına verdi. Katie'nin sorularından kaçındığı belliydi. Kalçasını çimdikleyerek Katie'yi uyarmaya çalıştım ama tüm cevaplarını alana kadar durmayacağını biliyordum. Şimdiye dek Daniel'ın kim olduğunu çözdüğünden emindim.

"Hmm." Fırınlanmış patatesinden bir lokma alırken başını salladı ve sonra dikkatini Vanessa'ya verdi. "Daniel'la nereden tanışıyorsunuz?" Sadece çene çalıyormuş gibi davranıyordu ama hiç de öyle değildi.

Vanessa'nın yüzü aydınlandı. "Daniel ve benim bir bebeğimiz olacak!"

Bifteğim boğazıma takıldı. Kalbimden bir parça daha koparken gözlerim yaşlarla doldu. Beni istememesinin nedeninin bu olduğunu biliyordum ama bunun yüzüme böyle vurulması da kahrediciydi. Boğazımdaki hıçkırığı bir öksürük ile gizledim. Nicholas dik dik bana baktı; kendimi kontrol altına almam için bir uyarı daha.

Daniel'ın gözleri bana döndü, yüzündeki çizgilerde derinlere kazınmış bir acı vardı. Aniden elini Vanessa'nın elinden çekti. O ikisinin arasında ne oluyordu anlamamıştım. Mutluluktan uçuyor olmalıydı. Her zaman baba olmak istemişti ve şimdi olacaktı işte. Bir parçam bensiz bu mutluluğa sahip olacağı için öfkelenmek istiyordu ama derinlerde bir yerde onun için tek istediğim, mutlu olmasıydı; bunu izlemek beni öldürse bile.

Katie durmak bilmiyordu. "Ah, o zaman tebrikler, galiba." Neredeyse bir soru sormuş gibi Daniel'a baktı. Daniel başını karşı duvara çevirdi ve elleriyle saçlarını taradı; tıpkı endişeli veya üzgün olduğu zamanlarda yaptığı gibi.

O hiçbir şey söylemeyince, Katie bastırdı. "Bu ilk çocuğunuz mu?" Daniel'ın cevap vermesini istediği aşikârdı ama Vanessa önce konuştu. "Evet, erkek. Çok heyecanlıyız."

Karnıma bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Gövdemi kavradığımda içimdeki hava dışarı taştı ve gözlerimi sımsıkı yumdum.

Dinleyemeyecektim.

Dokuzuncu Bölüm

Melanie'nin burada olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Masanın üzerinden ona doğru atlamak, dizlerimin üstüne çökmek, af dilemek, bana geri gelmesi için yalvarmaktan kendimi zor alıkoyuyordum. O kısacık dokunuşunda, dokuz yıldır özlediğim her şeyi bulmuştum ve kalbimin tüm bu zaman boyunca bildiği şeyi anlamıştım; o benimdi. Aramızda kocası oturduğu hâlde, onun benim olduğunu biliyordum.

Kimseye Eva'yı anlatmamıştım. O benim kaybımdı ve ölümünün beni nasıl yıktığını anlamasının mümkün olmayacağı bir yabancının, bana acımasına katlanamazdım. Ama bunun Melanie'yi de yıktığını biliyordum ve onun karşısında oturup da yarattığımız çocuğun varlığını yok saymamızın bir yolu yoktu. Yutkunarak boğazımı temizledim ve bu yabancıların önünde bunları kelimelere dökmeme yetecek kadar cesaret toplamaya çalıştım. "Bir kız bebeğim vardı ama vefat etti."

Mart 2000

Neler oluyordu?

Her şey bulanıktı. Sesler, çok mu kısıktı yoksa acı hepsinin üstünü mü örtüyordu, emin olamıyordum. Her yerim acıyordu ve boğuluyormuş gibi hissediyordum kendimi.

Nefes almaya çalışırken, ciğerlerimdeki dumandan dolayı tıkandım. Görme duyum yerine gelip de etrafımdakiler belirginleştiğinde aniden her şey değişti.

"Melanie!" Doğrulmaya çabaladım ama bir sedyeye bağlanmıştım. "Lütfen, ona ulaşmalıyım. Lütfen!" Beni çözmeleri için yalvarırken sesim göğsümden püsküren bir hıçkırıkla çatallaşmıştı. Onu bulmalıydım.

"Beyefendi, sakin olmanız gerekiyor. Size yardımcı olmaya çalışıyoruz." Bir sağlık görevlisi üzerime doğru eğilip gözlerime ışık tuttu.

"Ona yardım etmeliyim. Nerede o? Lütfen." Gözlerim etrafa bakındı. Hızla giden ambulansın camlarından yol boyunca sıralanmış sık ağaçlar görünüyordu. Gözüme kana batmış tişörtüm ilişti.

Aman Tanrım.

Korku içimi deşerken bağları söküp atmaya çalıştım. Bir çığlık boğazımdan yukarı tırmandı ama hiç ses çıkmadı.

"Beyefendi, sakin olmanız gerek. Hanımefendi şu anda Denver'da bir hastaneye doğru yola çıkarıldı."

Koluma bir iğne batırıldı ve damarlarımdan bir sıcaklık yayıldı ama bu arzuladığım sıcaklık değildi. Zihnimin içinde bir sis beni tutsak aldı. Kalbim feryatlar içindeydi ama vücudumun kalan kısmı karanlık hızla bastırırken, hareketsiz kaldı.

"Daniel." Ses yumuşaktı ve beni kendine çekiyordu. "Hayatım." Şefkatli parmaklar saçlarımın arasında geziyor, beni okşuyor, bana güç veriyordu.

"Anne?" Gözlerimi kırpıştırdım.

Üzerime eğildi. Bir eliyle benim elimi tutuyor, *diğeriyle başımı okşuyordu. Gözleri yaşlarla kaplıydı.*

Doğrulmaya çalıştım ama göğsümü yaran acı beni geri yatırdı.

"Sadece gevşe." Beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama sesi titriyordu ve bu tam tersine etki ediyordu.

"Melanie?" diye sordum çatallanmış bir sesle. Bir hareket sezince dönüp diğer yanda duran babamı gördüm. Yüzü azap içindeydi. Boğazını temizledi. Ağzı açılıp kapandı, sanki sözleri söyleyecek cesareti yoktu. İçimde, neresi olduğunu bilemediğim derin bir yerlerde dehşet, kıvrıla kıvrıla kendine yer açtı ve ben hayatımı paramparça edecek haberler için kendimi hazırladım.

"O iyi olacak, Daniel." Gözlerimin içine bakarak, elini omzuma koydu.

Rahatlama duygusu ile doldum taştım ve acı verici bir nefes aldım. Gözyaşlarım gözlerimden boşanmıştı.

"Şu anda hâlâ ameliyatta ama iyi dayanıyor."

Yutkundum; birkaç saniye önce hissettiğim rahatlık gitmişti. "Ameliyat mı?"

"Biraz iç kanaması vardı ama kontrol altına aldılar." Güvenimi tazelemeye çalışıyordu ama aynı dehşet daha da derinlere yol almaya başlamıştı.

Sıradaki soruyu sormak için kendimi zorlarken kalbimin kırıldığını hissettim. "Ya bebek?" Kelimeden ziyade gırtlağımın gerilerinden gelen, geçmeye çalışırken dilime yapışan boğuk sesler çıkarmıştım.

Babamın yüzü çarpıldı. "İyi değil, Daniel." Gözlerini kapadı, tekrar bana bakmadan önce doktor rolünü oynamak için kendini toplamaya çalıştı. "Bebeği sezaryenle aldılar. Şu anda suni solunum ünitesinde tutuluyor." Durakladı ve bakışlarını benden başka yöne çevirdi, kısık sesle konuşurken sesi çatlıyordu: "Daha çok erken, oğlum."

Ne yaptığımı fark ettiğimde kahredici bir kederle sarsıldım. "Benim suçumdu... Aman Tanrım... Dikkat etmiyor-

dum... Ben..." Suçluluk ağzımdan, tutarsız allak bullak bir itiraf gibi dökülüyordu.

"Hayır, Daniel." Annem elimi sıkıca tuttu ve çaresizce fısıldadı, "Diğer sürücü sizin şeride geçmiş. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Annem istediğini söyleyebilirdi ama ben kendime yalan söylemeyecektim. Melanie bile o arabayı benden önce görmüştü.

Babamın omzumdaki eli sıkılaştı. Sesi kısık ve metindi. "Bunun için vaktin yok, Daniel. Melanie'nin, onun için güçlü olmana ihtiyacı var... Ve kendini suçlamanın kimseye faydası olmayacak."

"Onları görebilir miyim?" Melanie'yi görme ihtiyacım en az taşıdığım suçluluk hissi kadar kuvvetliydi. Kalbini ellerimin altında hissetmeli, iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeliydim.

Ve Eva.

Küçük kızımın düşüncesi beni harap etti.

"Yakında görebileceksin. Seni uyarmalıyım, Daniel," sesi yumuşadı, "Melanie'nin başındaki şişlik inene kadar birkaç gün suni solunum ünitesinde kalması gerekecek. Pek iyi görünmediği için hazırlıklı olmalısın. Başka yaraları da var..." Dikkati tekrar yere dönerken sesi de giderek canlılığını yitiriyordu.

"Ne? Baba, lütfen?" Tüm olanlardan sonra benden bir şey saklamasını kaldıramazdım. "Bana karşı açık olmalısın."

İç çekti. "Biliyorum, Daniel, hepsini bir anda hazmetmen çok zor ve kendine de dikkat etmen gerekiyor. Kaburgalarından üçü kırılmış ve gözünün üstünde de kötü bir yarık var."

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim."

Yanımda duran sandalyeyi çekti. Ben de söyleyecekleri-

ne kendimi hazırlamak için elimden geleni yaptım. Elinin tersini ağzının üzerinde ileri geri gezdirdi ve konuşmaya başladığında büyük bir gerilim içindeydi.

Melanie'nin yaralarını tarif ettiğinde kalbim sızladı. Melanie mahvolacaktı ama bunu atlatabilirdik. Sadece iyileşeceği için müteşekkir olmalıydım.

"Bebekten daha çok bahset," diye rica ettim titreyen sesimi engelleyemeyerek.

Başı ellerinin arasına düştü, tekrar bana baktığında gözleri dökülemeyen yaşlarla bulutlanmıştı. Kelimeleri zor duyuluyordu ve ben duymak için çok gayret ediyordum. "Kötü durumda, Daniel. Sadece yedi yüz gram ağırlığında ve kendi başına nefes alamıyor. Tek yapabileceğimiz beklemek."

Kulağa gerçekmiş gibi gelmiyordu ama bunu nasıl gerçek yapabileceğimi biliyordum.

"Onu görmeliyim." Beni yatağa bastıran fiziksel acıya rağmen kendimi dik durmaya zorlayarak, doğruldum. "Lütfen, beni ona götür. Onu görmeliyim."

*"Dışarı gidip bir kontrol edeyim. Zaten doktorun taburcu olman için gerekli evrak*ı hazırlatıyordu."

Sonraki bir saat taburcu olmayı beklerken geçmek bilmedi. Melanie'nin ameliyattan çıktığını, yoğun bakıma alındığını ve yaklaşık üç saat içinde görmemize izin verileceğini öğrendik. Bebeği istediğim zaman görebileceğimi söylediler. Neredeyse hemen gidecektim ama ben kalkıp yürümeye başlamadan önce babam tüm izinlerin tam olmasını istiyordu. Kendi yaralarım hakkında endişelenecek durumda değildim. Umurumda olan tek şey bebeklerimi görebilmekti.

"Daniel, hayatım." Annem benimle sanki beş yaşındaymışım gibi konuşuyordu ama bir şekilde bunu önemsemiyordum. İçgüdüsel olarak, ben nasıl kendi çocuğuma

bakma ihtiyacı duyuyorsam onun da bana bakmaya ihtiyaç duyduğunu biliyordum.

"Her şey düzelecek." Yüzünde derin endişe çizgileri oluşmuştu. Telefon geldiğinde annemle babamın nasıl korkmuş olduklarını hayal edemiyordum.

"Anne, Steve biliyor mu?" Steve'in ne kadar sinirleneceğini tahmin bile edemiyordum. Melanie'nin hamile olduğunu bile bilmiyordu ve şimdi dede olmuştu.

"Baban onu birkaç dakika önce, Melanie ameliyattan çıktıktan sonra aradı. Ama, Daniel..." Devam etmeden öne tereddütlüydü. "Bebeği bilmiyor. Düşündük ki en iyisi bunu ona senin yüz yüzeyken söylemen." Hayatım boyunca yaptığım en zor konuşmanın bu olacağından emindim.

Babam kapıdan başını uzattı. "Tüm izinlerin tamam. Gitmeye hazır mısın?"

Kös kös başımı salladım. Kızımla tanışmak için hem can atıyor hem de ölesiye korkuyordum.

Dikkatlice ayağa kalktım, ağrı göğsümü dağlıyordu.

Babamı asansöre doğru takip ederken annem destek için kolunu belime sardı. Bu hareket heyecanımı yatıştırmak için yeterli değildi.

Asansör kapısı zemin katta açıldığında nefes almakta zorlanıyordum.

Destek için duvara tutundum ve pencereyi gördüm; kusursuz, sağlıklı bebeklerin olduğu pencere... Aileler bebeklerini ilk defa görmek için, orada gülümseyen yüzlerle bekliyorlardı.

Babam beni yenidoğan yoğun bakım ünitesine yönlendiren tabelanın orada durdurdu. "Daniel birkaç dakikaya ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. Onu şimdi görmeliydim. Ne kadar korkarsam korkayım...

Koridor boyunca yürüyüp, yüksek bir masa arkasında

bir kadının oturduğu bir pencereye vardık. Babam çok kısık bir sesle konuştu: "Bebek Montgomery."

"Kimlikler lütfen." Kadın bir dizi kuralın üzerinden geçmeye başladı ama babam sözünü böldü. "Ben bu davada danışman hekimim. Kuralları ben anlatırım." Kimliğini çıkardı ve kadın da doğruladı.

Her ne kadar yenidoğanlar uzmanlık alanı olmasa da babamın, kızımın bakımını gözetiyor olmasından dolayı teselli buluyordum.

Hemşire bizi çift kanatlı kapılardan geçirdi ve bir lavaboda ellerimizi yıkayıp önlük giydik. Babamın yanında ellerimi yıkarken bağırsaklarım düğüm düğüm olmuştu ve birazdan yüzleşeceğim şeyi kavrayamaz hâl*deydim. Nihayet ikinci bir çift kanatlı kapıdan geçtik ve loş ve sessiz bir odaya girdik. Sanki başka bir dünyaya girmiş gibiydim. Perdeli duvarların arasında küçük kuvözler duruyor, hemşireler hızlı ve sessizce odanın etrafında hareket ediyorlardı. Bazı kuvözlerin yanında çiftler sallanan sandalyelerde oturmuştu ve çok azı ise kucaklarında bebeklerini tutuyorlardı.*

Her şey sahici olmaya başladıkça iliklerime kadar ürpermeye başladım. Boğazıma bir yumru oturdu. Yutkunup oda boyunca babamı takip ettim.

Onu ilk gördüğümde dizlerimin bağı çözüldü ve babam beni tutmak için uzandı. Tüm ağırlığımı onun üstüne vererek kendimi kaygıdan kurtarmaya çalıştım ki kızıma odaklanabileyim.

Her yerinden hortumlar çıkıyordu; bacaklarından, kollarından ve burnunun ve ağzının içinden. Gerçekten de ne kadar küçük olduğunu görünce hıçkırıklarıma engel olamadım. Kolları ve bacakları parmaklarımdan daha kalın değildi ve tüm vücudu da elimden büyük değildi. Cildi neredeyse şeffaftı; sanki vücudundaki her bir damarı görebi-

lecekmişim gibi. Gözleri kapalıydı ve küçücük göğsü onu hayatta tutan makine ile bir kalkıp bir iniyordu.

O ana kadar gördüğüm aynı anda hem en ürkütücü hem de en güzel şeydi.

Çok kırılgan ama bir o kadar da mükemmeldi.

Kızım.

Kalbim onun aşkıyla kabarıyor ve eşzamanlı olarak binlerce parçaya bölünüyordu.

"Eva." Beni duyacağını umarak fısıldadım.

"Ne dedin?" diye sordu annem yüzü gülümser, yanakları gözyaşları ile ıslak bir hâlde.

"Adı Eva. Dün akşam karar vermiştik." O mükemmel an, şu anda ne kadar da uzak görünüyordu.

"Çok güzel bir isim." Annem bir kez daha beni avutmak için şefkatli elleriyle uzandı.

"Onu tutabilir miyim?"

Tutabilir miydim? Dehşet içindeydim ama hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

"Bana bir dakika ver de kontrol edeyim." Babam hemşirelerden birine gidip onunla duyabileceğimden kısık bir sesle konuştu. Kadın babamı takip etti ve kapalı bir bölgedeki sandalyeyi işaret etti.

"Burada oturursanız ben de gidip getireyim."

Belli ki kadın işinde ustaydı. Hortumların yerlerini değiştirip Eva'yı kaldırdığı gibi bir battaniyeye sardı. Dikkatlice kızımı kucağıma verdi. Küçük kızımı itinayla tuttum, göğsünü benimkinin üzerine yasladım.

Benim kıymetli kızım.

Korkuya ve acıya gözlerimi kapadım ve onu sadece sevdim.

Ona verebileceğim tek şey buydu.

Onu kokladım ve o eşsiz kokuyu hafızama kazıdım. Şeker gibi kokuyordu, tıpkı annesi gibi. Ama kendine ait bir şey de

vardı. Ona gülümsedim. Kucağımda pışpışlarken ona olan hayranlığımı fısıldadım kulağına.

"Lütfen, küçük kızım, güçlü olmalısın."

Anne babam sessizce yanımda durdular. Her ikisi de birer ellerini omuzlarıma koymuştu. Destekleri tam ve sonsuzdu.

Bir ışık çakmasıyla geri çekildim. Annem bir fotoğrafımızı çekmişti. "Üzgünüm," diye geveledi ağzında. Başımı salladım. Aldırmamıştım.

Hemşire artık kuvöze geri götürme zamanının geldiğini söylediğinde onu sadece birkaç dakika kucağımda tutabilmiştim. Hemşire geri çekilip monitörleri izlerken onu izledim. Onu bırakma fikrinden nefret etsem de gidip Melanie'yi görme zamanı gelmişti.

Küçük eline dokunmak için uzandığımda, Eva parmağımı yakaladı. Onu hissedince gülümsedim. Elinin tersini okşarken "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Dönüp yürümeye başladığımda göğsüm hasretle dolmuştu bile.

Koridora çıktığımız saniyede annem bana sarıldı. "Seninle çok gurur duyuyorum, Daniel. Büyüdün ve hep olman için dua ettiğim adam oldun." Kırmızı şiş gözleri, bana bakarken ışığın altında parlıyordu.

Ben de ona sarıldım. Şimdi onun desteğine her zaman olduğundan daha çok ihtiyaç duyuyordum. "Teşekkür ederim, anneciğim." Sesim birden bastıran bitkinlikle gerilmişti. Anneme doğru eğildiğimde göğsümdeki amansız acı beni öldürüyordu.

Babam da kucaklaşmamıza katıldı ve keder içindeki üçümüzü daha da yaklaştırdı. Kendini önce o geri çekti. "Melanie artık odasında olmalı."

Annemin elini tutarak bizi Melanie'nin odasına götürdü. Kapı mandalına uzandığında onu durdurdum. "Ben yalnız girebilir miyim?" Onunla kısa bir süreliğine yalnız kalma-

ya ihtiyacım vardı. Babam anlayışlı bir şekilde başını eğerek kapıyı açtı ve yana çekildi.

Girdiğimde oda sessiz ve karanlıktı ve onu yatakta yatarken gördüğümde ciğerlerimdeki tüm hava sesli bir şekilde boşaldı.

Melanie.

Gözlerinin altındaki kocaman mor bereler dışında, o beyaz çarşaflar üzerinde daha da beyazdı. Yatağının yanında bir serum asılı, serumdan aşağı inen hortum bileğine bağlıydı. Ağzı gevşekti ve boğazına sokulmuş bir hortumu tutturmak için bantlanmıştı. Göğsü sabit bir hızla kalkıp iniyordu. Arka planda sadece kalp monitörünün ritmik ötüşü ve suni solunum cihazının yumuşak, sabit sesi vardı. Göğsüne kadar bir battaniye çekilmiş ve kollarının altına sıkıştırılmıştı. Bedeni bunun altında bir siluet gibiydi.

Aramızda akan enerji dışında her şey durgundu. Sahiden iyileşeceğine dair ihtiyacım olan tüm güveni bu sağlamıştı. Ağır bir nefes verdiğimde, hissettiğim rahatlama neredeyse elle tutulabilirdi.

Yanı başında durup elini avucumun içine aldım. Aniden parmakları kıpırdadı. Orada olduğumun farkında olduğunu biliyordum.

"Hey, Mel." Şakağına yumuşak bir buse kondurdum ve parmaklarımı yanağında gezdirip kulağına fısıldadım: "Aşkım. İyi olacaksın." Eli hâlâ elimde, yanındaki sandalyeye yerleştim.

"Bir bebeğimiz oldu." Zihnimde beliren Eva'nın imgesine gülümsedim. "Bir an önce iyileşmelisin ki onunla tanışabilesin."Melanie'nin onu görüp kucaklamasını nasıl da istiyordum. Fakat tek yapabildiğim ona bebeğimizi anlatmaktı. "Harika bir bebek, Melanie. Çok güzel, tıpkı senin gibi." Yoğun duygulardan dolayı nefesim kesildi. Me-

lanie'nin kelimelerimden ziyade ona dokunuşumla daha iyi anlayacağını biliyordum.

Annem ve babam sonunda bir şeyler yemem için ısrar edene dek Melanie'nin yanında saatlerce oturdum.

"Hemen döneceğim, bebeğim." Odadan çıkarken ona son bir bakış attım ve ben dönene kadar iyi olması için dua ettim.

Koridoru dönünce Steve ile yüz yüze geldim. Suratı çarpılmış ve kıpkırmızıydı. Göğsü hiddetle inip kalkıyordu.

"Seni lanet olası korkak!" Steve'in yumruğu yüzüme gelip de yakıcı bir acı başımı dağlamadan önce, kolunun kalktığını ancak fark etmiştim. Kuvvetiyle yere serildim. Elim kaşıma, dikişlerin patladığı yaraya gitti.

"Sen delirdin mi? Buraya gelip, her şeyi olduğundan da kötü hâle getirmeye cüret etme!" diye tısladı babam Steve'e. Başımı kaldırıp Melanie'nin babasına baktım. Sadece birkaç saniye önceki kana susamış ifadesi gitmiş, şimdi korku içinde bana bakıyordu.

"Hayır, baba. Kızgın olmakta haklı," dedim istemsizce tükürükler saçarak. Yüzümden ve dudaklarımdan kanlar akıyordu.

"Steve, çok üzgünüm." Dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalışırken yalpaladım. Vücudum her an çökecek gibiydi. "Bunu asla senden saklamamalıydık. Lütfen anla. Sana anlatmak üzere yola çıkmıştık." Kazanın anıları zihnimde belirdikçe ürperdim. Öfkeden köpürmüş hâlde bana eğildiğinde pişmanlığı buhar oldu. Ellerini kalçalarına koymuştu ve yüzü o kadar yakındı ki nefesinden gelen alkol kokusunu alabiliyordum.

"Daha iki saat önce biricik kızımın bir trafik kazası geçirdiğini öğrenmişken, söyleyeceğin herhangi bir şeye inanmamı mı bekliyorsun, Daniel?" Gıcırdayarak konuşuyor, başparmakları ile kendini gösteriyordu. Takip eden

cümleleri abartarak söylemişti. "Hafta sonunda bir arkadaşında ev yatısına gitmiş olması gerekirken, Boulder'dan dönüş yolunda bir trafik kazası geçirdiğini öğreniyorum." Nefesi ağır geliyordu ve dişlerinin sahiden de gıcırdadığını duyabiliyordum. "Sonra buraya geliyorum ve oda numarasını soruyorum ve bebeğin oda numarasını da öğrenmek ister miyim, diye soruyorlar. Bunun bana neler hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin var mı?"

Birdenbire ayağa kalkıp dönünce ben de yerimde zıpladım. Duvarları yumrukluyor, acı ve öfke içine bağırıyordu.

"Steve, sakin olman lazım. Kızgın olduğunu biliyorum ama bunun ne yeri ne de zamanı." Babam ortalığı yatıştırmaya çalışıyordu ama Steve'in öfkesi daha da arttı.

"Sen!" diye bağırdı Steve, titrek bir parmakla babamı işaret ederek. "Tüm bu zaman boyunca biliyordun, değil mi? Sokakta her yanımdan geçtiğinde, biliyordun, değil mi?" Babamın sessizliği bir onay vazifesi gördü. Steve elleriyle yüzünü ovuşturdu. Gözleri deli gibi bakıyordu. "Onunla ilgileniyor muydun bari?"

Babamın sabrı sonunda taştı. Yanakları kırmızı, sesi kısık ama keskin ve şiddetliydi. "Elbette, onunla ilgileniyordum. O bana geldi.' İşaret parmağı ile göğsünü gösterdi. "Her boş saniyeni kendine acımakla geçirmek yerine, onunla birazcık da olsa ilgilenseydin belki sana gelirdi. Gerçekten görmedin mi, Steve? O kızın..." dedi babam kapısına işaret ederek "...aylardır hamile olduğu anlaşılıyor. Ve sen ne yaptın? Başını diğer yöne çevirdin."

Bir kalabalık toplanmıştı. Ziyaretçiler kapıları aralamış gizlice bakıyor ve koridorun sonunda iki hemşire endişe ile izliyordu. Köşeden bir güvenlik görevlisi göründü ve Steve teslim olur gibi ellerini kaldırarak, geri adım attı.

"Beyefendi, gitmenizi istemek zorundayız."

Omuzları düşerken Steve'in üzerinden düşmanlık akı-

yordu. Başını yere eğdi ve kaşları ıstırap içinde çatıldı. "Lütfen... Ben... Ben kızımı görmeliyim."

*"Bırak*ın kalsın. Steve, ona gitmelisin," *dedim. Steve güvenlik görevlisinin razı gelmesini beklerken bana bakmak konusunda isteksiz görünüyordu. Güvenlik Steve'e ilk ve son olacağını ifade ettiği bir uyarıda bulundu.*

*Babam ayaklarımın üzerine kalkmama yardım etti ve Steve'i koridorda, kız*ının kapısının önünde dikilir hâ*lde bıraktık.*

"Haydi, Daniel, gidip şu kaşına bir baktıralım." Kaşıma yeniden dikiş atılırken annem bize kafeteryadan akşam yemeği getirdi. Sessizce yedik ve ara sıra kaygılı bakışlar dışında bir paylaşımda bulunmadık. Öylece oturup beklemek çok zordu. Her birimiz kaderin ellerine teslim olmuştuk.

"Ben tekrar yukarı çıkacağım." Hiç tadını alamadan yemeğimi bitirdim, Melanie'ye geri dönmek için telaşlanıyordum. "Baba sen Eva'yı kontrol edebilir misin?" Her iki bebeğimin arasında imkânsız bir çekim hissediyor, her ikisiyle de aynı anda bir arada olmak istiyordum.

Odaya döndüğümde, Steve'i Melanie'nin yatağının yanı başında, dökemediği yaşlarla dolu gözleriyle oturmuş hâlde buldum. İçeri girdiğimde Steve beni kale almadı ama kendimi bir tehdit altında da hissetmedim. Sessizce oturduk. İkimiz de birbirimizi umursamıyor, sadece Melanie için orada bulunuyorduk.

Hafifçe gelen ayak sesleri duyunca döndüm. Arkamda babam belirdi ve ellerini omuzlarıma koydu.

Sesi kısıktı. "Şimdi Eva'nın yanındaydım. Öğleden beri değişiklik yok."

Başımı salladım. Haberlerden dolayı hem müteşekkirdim hem de cesaretim kırılmıştı. En azından daha kötü değildi.

Birkaç saniye geçti. Suni solunum cihazınınki dışında odada ses yoktu.

"Eva mı?" diye fısıldadı Steve.

İsminin dudaklarından dökülmesi yüreğime dokundu. Adamın kalp sızısı dayanılmazdı.

"Evet. Torununun ismi Eva. Melanie ile bu ismi dün seçmiştik." Bunları anlatmamın ona Melanie'nin dün nerede olduğunu hatırlatmayacağını, daha ziyade bir torunu olduğuna odaklanmasına yardımcı olacağını umdum. Benimle konuşmasını istiyordum, Eva'yı sorsun istiyordum. Onun yerine ayağa kalktı ve uzun adımlarla odadan dışarı çıktı.

Babam gece gitti. Ben de yerime yerleşip her seferinde birkaç dakikadan fazla sürmeyen, kesintili nöbetler şeklinde seyreden bir uyku uyudum. Melanie'nin durumunu kontrol etmek, tenini benimkinin altında hissetmek için ne kadar sık uyansam da hiçbir şey değişmiyordu. Sonra gözlerim yine azıcık daha uyumak için kırpışarak kapanıyordu.

Gözlerim pencereden giren güneş ışınları ile mücadele ediyordu. Uyuyakalmış olmalıydım. Saate son baktığımda sabahın üçüydü. Arka plandan kısık sesler geliyordu. Birinin annem olduğunu seçebilmiştim, diğeri tanıdıktı ama ayırt edilemiyordu. Sesler kısıktı ama pek dostane değildi.

"Altı ay mı? Bunu nasıl yapabildiniz?"

"Başka ne yapabilirdim, Peggy? Sana gelmeye çekindi. Belki kızınla biraz daha ilgilenmiş olsaydın neler olup bittiğini anlardın. Sana ihtiyacı vardı. Senin yerine bana geldi. Benim için sorun değildi, elbette. Onu kendi kızım gibi seviyorum ama kızının annesine ihtiyacı vardı." Sandalyemde kaykıldım, ayağa kalkıp yanlarına gitmeden önce yüzümü ovuşturup bitkinliğimden sıyrılmaya çalıştım.

"Sorun değil, anne." Bu onun mücadelesi değildi. Eğer Melanie'nin annesinin bir problemi varsa bunu benimle halletmesi gerekecekti. Annem sadece doğru olanı yapmıştı.

"Peggy," diyerek onunla konuşmaya başladım ama elini kaldırdı.

"Bana bahaneler üretme, Daniel. Bunların hepsi senin suçun. Suratına bakmaya bile tahammül edemiyorum. Midemi bulandırıyorsun." Başını sallayıp döndü ve Melanie'nin odasına yürüyüp kapıyı kapattı. Ona, sözlerinden dolayı gücenmek istiyordum ama nasıl yapabilirdim ki? Suçlanacak kişinin ben olduğumu biliyordum.

"Ben Eva'yı görmeye gidiyorum. Bir değişiklik olursa beni ara, olur mu?" Gitmek için tam zamanıydı. Peggy'nin Melanie ile yalnız zaman geçirmeye ihtiyacı vardı ve benim de kızımı görmeye.

Bu sefer onu göreceğim için tedirgin olmadan yenidoğan yoğun bakım ünitesine doğru acele ile gittim. Kendimi tanıttım ve önlük giymek için temizlendim. Kızım bir gün öncekiyle aynı görünüyordu ama bir şekilde onu daha çok seviyordum.

Beni hissetmenin ona iyi geleceğini ama kuvözünün sıcaklığına da ihtiyaç duyduğunu belirterek onu yine kısa bir süre tutmama izin verdiler. Onu tüm gün kucağımda tutmak istiyordum ama aynı zamanda onun için en iyisini istiyordum.

Takip eden gün ve geceleri işte böyle geçirdim. Zamanımı bebeklerim arasında bölerek. Üçümüz bir arada olana kadarki zaman içinde kendimi aracı gibi hissediyordum. Sanki üçümüz de aynı ruhtan oluşmuşuz da ben de birinin bir parçasını diğerine taşıyor, onları tamamlıyor gibiydim.

Tıpkı bir önceki gece olduğu gibi yine Melanie'nin odasında uyumuştum. Annem otelinin yanındaki restorandan aldığı kahvaltı ile beni uyandırdı.

"Günaydın, hayatım." Başımdan öptü. Gülümsemesi yumuşak ama kendisi bitkindi.

"İyi uyudun mu?"

Omzumu silktim. Bir hastane odasındaki rahatsız bir sandalyede ne kadar iyi uyuyabilirdiniz ki? Ama şikâyet etmeyecektim. Bu işten paçasını kolayca kurtaran ben olmuştum.

Dudaklarını endişeyle büküp çantasından yemeğimi çıkardı ve önüme koydu. Benim hissettiğim kadar tükenmiş görünüyordu. Günlerdir süren stresten ve azıcık uykudan dolayı hâlsiz düşmüştü.

Önce ona sonra da getirdiği köpükten yemek kabına baktım. Gerçekten bir melekti. "Sağ ol, anne... Her şey için." Ona ne kadar müteşekkir olduğumu anladığını umut ediyordum.

Ağzı buruştu. Çenemi tutup kaldırırken ifadesi ciddiydi. "Sen benim oğlumsun, Daniel. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Başımla onaylayarak, mırıldandım. "Evet... Biliyorum."

Ağırlığını bir yana atarmış gibi görünürken yüzü aydınlandı. "Ben Eva'ya bakmak için aşağıya gidiyorum. Neden sen de kahvaltını bitirip bize katılmıyorsun? Baban Peggy ve Steve'i tanışmak için Eva'nın yanına götürdü. Belki onlara biraz onunla yalnız kalmaları için zaman tanımak istersin."

"Tamam, yarım saate kadar orada olurum." Dün Melanie'nin başını bırakmayı reddederek tüm gün uykusuz nöbet tutmuşlardı. Şimdi Eva ile tanışmaları, nihayet kalplerini yumuşatır, diye umuyordum.

Yemek yerken, varlığımı hissedeceğini bilerek Melanie ile konuştum. Yemeğimi bitirdim ve birkaç dakika daha oturup ona onu ne kadar sevdiğimi anlattım.

"Hayatım, ben şimdi Eva'yı görmeye gidiyorum." Başından öptüm dudaklarımın altında nabzı hızlandı.

"Ben de seni seviyorum, Mel." Gülümsedim. Sonunda her şeyin yoluna gireceğini, bunu atlatacağımızı hissettim.

Aşağı kata uçarak indim. Artık yapılması gerekenleri iyice bellemiştim. Koridor boyunca asansöre doğru koştum. Yenidoğanları geçtim, yenidoğan yoğun bakım ünitesine giden hole girdim ve köşeyi döndüğümde dizlerimin üstüne kapaklandım. Annem babama sımsıkı kenetlenmişti, babam onu ayakta tutmaya çalışırken ağlıyor, bacaklarına hâkim olamıyordu.

Gözlerim etrafta gezindi ve Peggy'yi de Steve'in yanında benzer bir durumda buldu.

Kalbim durdu.

Saniyeler önce donmuş gibi duran ayaklarım öne doğru atılıp koşmaya başladı. Holün kalan kısmını hışımla koşarken annemle babamın yanından geçtim ve kapı kolunu kavradım.

Ona ulaşmalıydım.

İki kuvvetli kol beni omuzlarımdan yakalayıp geri çekti.

"Daniel, dur." Babamın sesi çatallanıyordu. Elleri omuzlarımdan kayıp belime sarıldı ve beni geri sürükledi. "Daniel," gözyaşları arasında hırlıyordu. "Bana bak." Onunla mücadele ettim. Onu görmeliydim.

"Hayır, baba. Bırak gideyim." Çığlık attım ama beni bırakmadı.

Beni ondan ayrı koyamazdı.

"Daniel, lütfen." Nefesi tıkandı, kelimeler ağzından zehir gibi dökülüyordu. "O gitti. Çok erken doğmuştu. "

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır!"

"Daniel, artık çok geç!" Elleri beni dizginliyordu ama vücudum öne atıldı.

"Hayır. Lütfen. Kurtar onu. Onu kurtarmalısın." Yalvardım. "Hayır." Sanki yeteri kadar söylersem gerçekleştirebilirmişim gibi. Ölmüş olamaz. Onu şimdi gördüm.

"Tanrım, hayır. Lütfen!" Neden onun için mücadele etmiyorlardı? Neden hepsi boş boş ayakta duruyordu?

"Çok geç." Aynı sözleri tekrar etti. Kelimelerin keskin katiyeti kulaklarımda çınlıyordu. Babam kollarıyla beni daha da sıkı sarıyordu. Artık benimle savaşmaya çalışmıyor ama bir şekilde avutmaya çalışıyordu.

"Çok geç." Şimdi daha yumuşakça tekrarladığı sözleri beni ezdi, dizlerimin üzerine çöktürdü.

Yerde, ellerimin ve dizlerimin üzerinde ağladım. Babam benimle beraber diz çökerken kolları belimde asılı kaldı. Annemin acı dolu ağlayışı kulaklarımı sızlatıyordu.

Eva.

Küçük kızım.

Gitmişti.

Onuncu Bölüm

Tanrım, bu canımı çok acıtıyordu.

En kötüsü de, Vanessa nasıl ebeveynler olacağımız konusunda atıp dururken, Melanie'nin orada oturmak zorunda olmasıydı.

Ona sarılmayı, çocuğum için isteyeceğim tek anne olduğunu, Vanessa ile yaşananların bir hata olduğunu anlatmayı daha çok isteyemezdim.

Bir saniye sonra Melanie'nin sandalyesi yerin üzerinde hareket etti. Sandalyenin bacakları gıcırdarken Melanie, Nicholas'a "Tuvalete gitmem lazım," diye mırıldandı. Sonra ayakları birbirine takılarak ortadan sıvıştı.

Telaşla gidişini izledim. Her yanım onun her yanını arzuluyordu; zihnini, ruhunu, bedenini. Dalmış bir şekilde izlerken Nicholas'tan gürlemeye benzer bir ses geldi ve onun öfkesiyle kendime geldim. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, lan?"

Ona döndüğümde tek dilediğim, kim olduğumu söylemekti.

Melanie'nin kocasının benim olmam gerektiğini, onun değil...

Ona yaşamış her yaratıktan daha çok taptığımı ve her zaman tapacağımı...

Melanie'yi ondan almaya fazlasıyla niyetlendiğimi...

Ama bunu yapamazdım. Melanie'nin beni hâlâ sevdiğini biliyordum.

Bilmediğim, beni hâlâ isteyip istemediğiydi.

Ayrıca, gece boyunca olan davranışlarına bakılırsa bu aşağılık herifi sinirlendirmenin Melanie'nin yararına olmayacağı belliydi. Ona herkesin önünde bile böyle davranabiliyorsa kim bilir yalnız kaldıklarında nasıl davranıyordu.

Bir kez daha adama karşı hınçla doldum. Ya ona zarar veriyorsa? Midem buruldu ve ellerim yumruk hâlini aldı. Her bir parçam bebeğimi korumak istiyordu. Onu saklamak istiyordum. Onu bu adamdan uzakta, güvende tutmak istiyordum. Onun gözlerinde bir kez daha yaşam pırıltısı görmek istiyordum ama bu Melanie'nin seçimi olmalıydı, benim değil.

Bu herifi eşek sudan gelinceye kadar dövme ihtiyacımı bastırdım ve elimden geldiğince doğru bir beyanda bulunarak kendini konuşmaya zorladım. "Sadece bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyor." Benden alabileceğinin en iyisi buydu.

"Ee, Daniel." Shane araya girdi. Sesi netti ama yine de gerildiğini duyabiliyordunuz. "Ne düşünüyorsun? Teklif hakkında başka soruların var mı yoksa bu işi başlatmak için hazır mısın?"

Odaklanmaya çalışarak ellerimi saçlarımda gezdirdim. Onların inşa etmesini istiyor muydum? Melanie'nin kocasına bu kadar yakın olup delirmemem mümkün müydü? Bu durum Melanie'yi yeniden görmemi sağlar mıydı?

"Hmm... Sindirmem gereken çok şey var. Bana bir dakika ver sadece. Karar vermeden önce kafamı boşaltmam gerek." Ayağa kalktım. Shane başıyla onaylar bir işaret yaptı.

Bir daha asla hissetmek istemediğim eller beni kolumdan yakaladı. "Nereye gidiyorsun?" diye sızlandı Vanessa.

Kolundan silkelenerek kurtuldum. "Erkekler tuvaletine.

Senin için de uygun mu?" Sesim sert ve küçümser bir tonda çıkmıştı. Umurumda değildi. Onun beni kontrol etmesine hayatta müsaade etmeyecektim.

Gücenmiş gibi - öyle olduğunu umuyordum - yüzü buruştu. Belki o zaman ne onu ne de bebeği asla istemeyeceğim fikrini kabul ederdi. Topuğumun üzerinde döndüm ve uzaklaşırken birden kafama dank etti.

"Daniel ve benim bir bebeğimiz olacak."

Bunu kasten yapmıştı. Vanessa kariyerinde ilerlemek, öne geçmek için kolay bir yol falan istemiyordu. O her şeyi istiyordu. İsmi, parayı; her şeyi. O zaman anladım ki bebeğin benden olduğuna şüphe yoktu. Onun sarhoş, kendimden geçmiş hâlimden faydalanması; bir şeyler kullanmamız konusunda ısrar ettiğim zaman beni ilaç aldığına dair temin etmesi; dikkatimi dağıtması; kışkırtması... Her zaman dikkatli olmuştum, her zaman; sadece onunla bu tek sefer hariç.

Erkekler tuvaletine gitmeye niyetlenmiştim ama yaklaştığımda çekim yoğunlaştı ve beni ona doğru sürükledi. Elimi erkekler tuvaletinin kapısına dayadım, iterek açmaya çalıştım ama yapamadım. Kalbinin göğsümün üstünde attığını, bedeninin benimkine, onu bulması için yalvardığını hissedebiliyordum. Elim düştü, geri adım attım ve iki kapı arasında bakakaldım. Benden sadece birkaç adım ötedeydi. Oraya girebilir ve ona her şeyi sorabilirdim.

Kadınlar tuvaletine yaklaştığımda adımlarım yavaş, nefes alışlarım kısa ve zordu. Her iki elim de kapıya yaslanmış hâlde onunla konuşmama izin vermesi için dua ettim.

Melanie'ye sadece bir kere daha üzgün olduğumu söyleyebilsem nihayet beni affeder miydi? Yaptıklarımı asla geri alamazdım ama bunun ötesini görecek ve benim onu hak ettiği şekilde sevmeme, ona tapmama izin verecek kadar beni seviyor muydu? Onunla ilgilenmeme, içine tekrar ha-

yat üflememe izin verir miydi? Eğer izin verirse ben kendim de bütün olacağımı bildiğim için, bencilce mi davranıyordum? Eğer ona dokunmama izin verirse kalbim tekrar atmaya başlayacağı için...

Tanrım, ona dokunmak istiyordum.

Sırf bu düşünce bana kapıyı itecek cesareti verdi. Kapalı bir kabinden gelen ağlama seslerini duyduğumda donakaldım. O ses beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürecekti. Bir insandan bu kadar çok acı dolu sesin çıktığını hiç duymamıştım. O sesin benim için her şey demek olan insandan geliyor olması, durumu daha da kötü yapıyordu. Onu teselli etmek istiyordum ama biliyordum ki bu acıya sebep olan öncelikle benim varlığımdı. Ona biraz mahremiyet tanımak için geri çekildim ama çok uzaklaşamadım.

Sadece bekledim. Dokuz yıldır bana dönmesini bekliyordum. Sabredebilirdim.

Musluk akınca, yakında dışarı çıkacağını anladım. Onunla yüzleşmek için kendimi hazırladım. Bana ne diyecekti? Ben ona ne diyecektim?

Bunu düşünüp taşınacak zamanım olamadan kapı açıldı. Tatlı kokusu havaya dağıldı. Onu görünce kalbim tekledi. Kumral saçları dağılmıştı. Yüzü şişmiş ve kızarmıştı, gözleri yaşlarla parlıyordu.

Benim güzel, kalbi kırık bebeğim.

Onun yanında olduğumu hayal ettiğim zamanların hiçbiri beni buna hazırlayamazdı. Bağımız şimdiye dek olduğundan daha kuvvetliydi. O anda sadece ikimiz vardık. Hava duyduğumuz ihtiyaçtan çatırdıyordu. Kalbinin, göğsünün içinde hızlandığını ve nefes alışverişinin düzensizleştiğini duyabiliyordum. Ve parmaklarının bana doğru seğirdiğini hissettim.

Beni istiyordu.

Dokunmalıydım.

Yavaşça elimi yüzüne götürdüm. Aramızda oluşan elektriği, gözlerimle gerçekten gördüğüme yemin edebilirdim. Parmak uçlarımı elmacık kemiğinde gezdirdim. Ne kadarlık bir teması kaldırabileceğimden emin değildim.

"Melanie." Onun hakkında hissettiğim her şey o tek kelime ile açığa çıktı, duygular ağzımdan dökülürken sesim çatlıyordu.

"Neden?" diye fısıldadım.

Elbette biliyordum, neden. Anlamadığım bana neden kendisinin söylemediğiydi. Ben onun beni bir başkası için terk ettiğini bile bilmezken neden beni aylarca bekletmişti. Cevabı orada bulmak için dua ederek yüzünü aradım. Neredeyse belirsiz bir şekilde başı bir yana eğildi, şaşkın gözlerle bana baktı. Yüzündeki ifade beni başladığımdan daha çok soru ile baş başa bıraktı.

Bana hiçbir cevap vermedi, ben de onu zorlamadım. Belki bana asla kendisinin söylememiş olmasının sebebi o kelimeleri yüzüme söyleyecek cesareti bulamamasıydı. Zaten önemli değildi. Önemli olan tek şey şu anda aramızda akan aşktı ve biliyordum ki birkaç dakikam kalmıştı. Onları boş yere harcayamazdım.

Kızaran boynunda onunla o ilk seviştiğim zaman verdiğim altın kolye asılıydı. Beni hâlâ düşündüğünün somut bir kanıtıydı bu.

Yavaşça parmak uçlarımı yanağından boynuna indirdim, kolyeye dokunup, parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Kolyenin kendi başına bir enerjisi vardı. Ucuna uzandım, birbirine geçmiş baş harflerimize dokunma ihtiyacı duydum; ebediyen kalbinin üzerinde olacağıma dair bir yemin... İki parmağımın arasında ovarken dudaklarımı çekeleyen gülümseyişi tutamadım. Yazı aşınmıştı ama hâlâ belirgindi.

"Aşkım." Yüksek sesle söylemek zorundaydım. Bütün

gece boyunca, anlayacağını umut ederek ona tüm bedenimle bunu söylemiştim. Şimdi yanılgıya düşemezdi.

Tüm vücudu titredi. Kendini kaybedip benden kaçacağından korktum. Onun yerine, sarsak hareketlerle elini bana uzattı. Nihayet bana dokunduğunda dudaklarım titredi. Başparmağını dudağımda gezdirdi. Vücutlarımız birbirinin yakınına geldi. Her saniye onu bana daha yaklaştırıyordu. Tatmalıydım. Eğildim, dudakları benimkileri çağırıyordu.

"Melanie." Katie'nin sesi havayı yırttı geçti.

Geri sıçradım.

Lanet olsun.

Gerçekliğin içine aniden düşünce fark ettim ki az kalsın kocası altı metre ileride oturan bir kadını öpecektim. Katie, arkadaşının yanında bekçi gibi dikildi, onu benden uzaklaştırıp, korudu.

Canım yandı. Melanie benimdi, onun değil. Ama sadece ruhen, bedenen değil. Benim bebeğim o adamla gidecekti. Kendimi ondan koparmaya çalışırken koşullarımızın ağırlığı beni eziyordu. Kendimi dönüp uzaklaşmak için zorlarken sanki ölümün eşiğindeymişim gibi hissediyordum.

Kararımı vermiş hâlde masaya doğru kalan yolu neredeyse koştum. Bu sözleşmeyi nasıl olur da imzalamazdım? Shane ne yaptığını biliyordu. Bunu göz önünde tutmuyor olsam bile Melanie'nin yanında olmak için ne gerekiyorsa yapardım.

"Tamam, Shane. Yapalım bu işi." Hemfikir bir hâlde başını salladı. Yüzünde kocaman bir gülümseme ile kâğıtları önüme itti ve parmağıyla imzalamam gereken yerleri işaret etti.

Arkadan Melanie'nin yaklaştığını hissettiğimde kalp atışlarım hızlandı. Onu bilmenin tatminiyle mest oldum. İşte bunu kimse benden alamazdı.

Atılan son imza ile hepimiz gitmek için ayağa kalktık. Shane uzanıp eşinin elini tuttu.

Nicholas, Melanie'nin elini kapıp, Melanie ayak uydurmaya çabalarken onu restoran boyunca sürükledi.

Bunu izlemek benim için tam bir eziyetti ve tek yapabildiğim onları takip etmek oldu.

Vanessa'ya sessizce "Haydi," diye homurdandım ve önümden yürümesi için işaret ettim. Bu işle çok yakın bir zamanda ilgilenmem gerekecekti ama şimdilik beklemesi gerekiyordu. Melanie kalbimi de alıp gitmeden önce onu son bir kez görmem gerekiyordu.

Arabalarımızı beklerken restoranın dışında, kaldırımda toplandık. Bir kez daha o rahatsız gerginlik çöktü üzerimize. Nicholas gücenmiş görünüyordu. Bana mı, Shane'e mi yoksa Melanie'ye mi anlayamıyordum; büyük ihtimalle hepimize birden.

Shane elini bana uzattı. "Seninle çalışmak harika olacak, Daniel. Hayal kırıklığına uğramayacağına dair söz veririm."

Onunla çalışmanın iyi bir tecrübe olacağına ben de emindim. Elini sıktım. "Sana inancım tam, Shane. Pazartesi günü bankadan gerekli bilgileri ofisine getirdiğimde tekrar konuşuruz." Nicholas'ı kale bile almamıştım. İlgilendiğim kadarıyla bu kararda hiçbir rolü yoktu.

Katie, Shane'in yanında duruyordu ve küstah bir merakla beni inceliyordu. Bu kadının neyin peşinde olduğunu hâlâ bilmiyordum ama bir şekilde Melanie'nin tarafında olduğuna inanıyordum.

Eline uzanıp tuttum. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Katie." Melanie'ye şefkat dolu bakışı, bebeğime olan sevgisini teyit ediyordu ve ben de temasıyla rahatlayıp, hafifçe elini sıktım.

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Daniel." Katie'nin yüzünde, mavi gözleri kırpışırken bir anlık bilgiç

bir gülümseme oluştu. Şüphe yoktu. Tam olarak kim olduğumu biliyordu.

Nicholas'ın sesi ortalığı yatıştıran sakinlikte çınlayınca olduğum yerde sindim. "Haydi, gidelim Melanie." Tam zamanında dönüp Nicholas'ın Melanie'yi arabaya doğru itelediğini gördüm. Elini tutuşu kabaydı ve arabanın içine fırlatılırken Melanie'nin yüzünde oluşan ekşimeyi de kaçırmamıştım.

Artık bu son raddeydi. Ayakta dikilip Melanie'ye böyle davranmasını izleyemezdim.

Ellerim yumruk hâlinde zihinsel olarak bir kavgaya hazırlandım. Daha bir adım ancak atmıştım ki omzumdan bir el beni sıkıca çekti. Katie'nin yüzü ciddi ve sertti, başını iki yana keskin bir şekilde sallayarak onaylamadığını belli etti. Neredeyse elini üstümden koparıp atacaktım. Yanaşıp aceleyle kulağıma fısıldayınca durdum. "Daniel, işleri daha da kötü hâle sokacaksın."

Sözleriyle geri çekilip ellerimi ceplerime tıktım. Melanie'nin o yaratıkla gitmesine izin vermek beni öldürüyordu ama onun başına bela açmak, isteyeceğim son şeydi. Ona bir ömür boyu yetecek kadar bela açmıştım zaten.

Piç kurusu kocası arabanın öbür tarafına giderken koltuğunda bekleyen Melanie'den gözlerimi alamadım.

Araba hızla uzaklaşırken dudaklarından "hoşça kal" sözleri döküldü. Ağzımı oynatıp "aşkım" dediğimi gördüğünü sadece umut edebilirdim. Göğsüm kaybımın acısıyla anında yanmaya başladı. Katie bana hüzünle gülümseyerek kolumu sıktı. Yaklaşıp ağzı kulağıma çok yakın hâlde "O da seni seviyor," dedi. Kafası karışan Shane münasebetimizi izliyordu. Son bir küçük gülücük ile Katie yanımdan ayrıldı. Kollarını Shane'in beline dolayıp onunla sessizce konuşmaya başladı.

Shane'in yüzüne hızla anlayışlı bir ifade yerleşti. Tüm

yüzüne bir gülümseme yayılmadan önce birkaç kere başını evet anlamında salladı. Arabaları gelince bize veda ettiler.

"Bu da neydi böyle?" Vanessa kızgınca ellerini kalçalarına koymuş, arkamda duruyordu.

"Arabaya bin, Vanessa." Bu hoş bir konuşma olmayacaktı. Yapıp kurtulmanın en iyisi olduğunu biliyordum. Ne kadar erken, o kadar iyi. Arabayı yola çekerken elimin tersini dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve ona baktım. Dudaklarını bükmüş, dimdik önüne bakıyordu.

"Benden tam olarak ne istiyorsun, Vanessa?"

"Bu ne demek şimdi?" Bana doğru döndü. Duruşu savunmadaydı ve sesine yapmacık bir masumiyet katmıştı.

"Bunun ne demek olduğunu gayet iyi biliyorsun. Burada oyun oynamak için bulunmuyorum. Bana ne istediğini söyle." Ona istediği şeyi vermek gibi bir niyetim yoktu ama söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

"Şey, Daniel, bizim bir bebeğimiz olacak. Evlenmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

Vay canına. Haklıydım. Sadece böyle doğrudan açılıp söyleyeceğini beklememiştim. Para istiyordu ve ismimi istiyordu. Yüksek sesle kahkaha atıp başımı salladım. Çıldırmış olmalıydı.

"Ne diye gülüyorsun? Bu durumda komik bir şey yok, Daniel."

"Ah, katılmıyorum. Ben bunu çok eğlendirici buluyorum." Gerçekten böyle kolayca paçayı sıyıracağını mı zannediyordu? Tabii, ilk seferinde kanacak kadar aptaldım ama o, yapacağım son yanlış olmuştu. Tekrarı olmayacaktı.

"Daniel, bir bebeğimiz olacak. Bizim... Bunu bir şekilde halletmemiz lazım." Kendinden emin durmaya çalışıyordu ama sesi daha çok yalvarır gibi çıkıyordu.

"Hayır, Vanessa. İkimizin arasında asla bir şey olmayacak." Ona baktım.

"Asla." Ben bile ses tonumdan nefret etmiştim ama bu konuda açık olmam gerekliydi.

"Ne? Bunun nedeni yemek boyunca gözlerini alamadığın o fahişe mi?" diye cıyakladı.

O fahişe mi? Benim veya Melanie'nin hakkında bir şey bilirmiş gibi kendinde konuşma cüretini bulmasına inanamamıştım. Beni tüketen şiddet hissine hâkim olmaya çalışarak, ellerimi saçlarımda gezdirdim.

"Beni tanımıyorsun, Vanessa. O yüzden bu şekilde konuşmayı kesersen memnun olurum." Öfkemi kontrol altına almaya çalışırken sesimi de sakin çıkarmaya zorladım. "Seninle aramızda hiçbir şey olsun istemiyorum." Bunları söylerken direksiyonu sıkıyor, kadının suratına tükürmemeye çalışıyordum. "Bebeğin benim sorumluluğumda olduğunu biliyorum ve bunu kabul edeceğim. Çocuk için nafaka öderim ama müşterek velayet almayı beklerim."

Vanessa'nın elleri çantasına kenetlenmişti ve dudaklarını çiğnerken aldığı kısa nefesler dışında arabada ses çıkmıyordu. Etrafa baktım ve evine çoktan yaklaşmış olduğumuzu görünce şaşırdım.

"Yarın avukatımdan haber alacaksın. Onun dışında, bizzat bebekle ilgili olmadığı sürece sesini duymak istemiyorum. Anlıyor musun?" Yerimde oturdum ve cevabını bekledim.

"Ne? Ne... Neden?" diye kekeledi bana aval aval bakarken.

"Çünkü benden yararlanılmasından hoşlanmıyorum." İtiraz etmesine meydan okuyarak ona gözlerimi diktim.

"Ben... Ben..." Dili dolanmış, bir çırpıda yalan uyduramamıştı.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Eğer bu bir kaza olmuş olsaydı, eğer ikimiz de sorumsuz davranmış ve sonuçlarına katlanmak zorunda olsaydık ona

asla böyle davranmazdım. Müsamaha gösteremeyeceğim bir şey varsa o da kullanılmaktı.

Kapıyı açıp dışarı çıkarken "Sen tam bir aşağılıksın," diye kısık bir sesle söylendi ve evine doğru kaldırım boyunca koştu.

Evet, muhtemelen öyleydim.

"Sen de sürtüğün tekisin," diye homurdandım uzaklaşırken.

Vanessa'ya nasıl davrandığımı duysa annem beni öldürürdü. Siz göstermek istemeseniz bile herkesin saygı duyulmaya layık olduğunu hatırlatırdı bana sıklıkla. Ama ben tamamen savunma durumundaydım. Çünkü Vanessa kesinlikle bir tehdit unsuruydu.

Vanessa'dan ayrılmak boşluğun beni çekmesine izin verdi ve amaçsızca arabayı sürdüm. Tek yoldaşım Melanie'nin tenimde bıraktığı yanıktı.

Onu geçen yıllar boyunca delicesine özlemiştim; yüzünün hatırası rüyalarıma musallat olmuştu. Onun tesellisinin yoksunluğuyla kıvranıyor, paylaşıyor olmamız gereken keder ile hayatımdan beziyordum. Tüm bunların hepsi hâlâ buradaydı, güçlüydü ve daha da büyüyordu. Ama içimde gelişen bir şey daha vardı. Ne olduğundan emin değildim ama hissettirdiği şey - iyiydi?

Uzak kalmam gerektiğini bilsem de bu, hayatta mümkün değildi. Uzaktan bile olsa onu tekrar görmeliydim.

Yolun kenarına çektim ve ani duruşumdan tozlar savruldu. Akıllı telefonumda Nicholas Borelli'yi arattım. Ekranda sayısız sonuç belirdi. Ancak benim aradığım belirli bir şey vardı. Ekranı aşağıya doğru kaydırdım ve biri gözüme takıldı; ev adresi. Siteyi kaydettim ve telefonumu yandaki koltuğa fırlatıp eve doğru yola çıktım.

Bu gece asla uyuyamayacağımı biliyordum. İstediğimi de sanmıyordum. Sırf o orada olmadığı için kasvetli bir

alan gibi olan daireme girdim ama bu gece farklıydı. Duşa girip kendimi kederime teslim etmek yerine, balkona çıkıp, onun da orada olduğunu bilerek şehrin ışıklarını seyrettim. Korkuluklara dayanıp gözlerimi kapadım ve kendime, bana bu akşam gösterdiği tüm aşkı, acıyı ve hasreti hissetme izni verdim. Göğsüm ona olan aşkımla doldu ve bir kez daha, bizi bir şekilde bir arada tutan gücü çağırdım. Güvende olması ve benim tarafından sevildiğini hissetmesi için dua ettim.

On Birinci Bölüm

Elleri ceplerinde, gözlerinde yenilgi olduğu hâlde beni izleyen Daniel'a tekrar baktım. Nicholas sürücü koltuğuna oturup arabayı yola çekerken, ağzımı oynatarak ona *hoşça kal* dedim. Daniel'ın dudaklarında oluşan *aşkım* kelimesini az daha kaçıracaktım. Restorandan uzaklaşırken Daniel'ın yan aynada gözden kayboluşunu izledim ve kalbim bir kez daha paramparça oldu.

Nicholas caddelerde hızla ilerlerken, arabada yoğun bir sessizlik vardı. Parmakları direksiyonu sıkıca kavramış, çenesi gerilmiş ve dişleri kenetlenmişti. Eve kadar süren yirmi beş dakika boyunca tek bir kelime bile edilmedi.

Arabayı garaja çekip dışarı çıktı. İliklerime kadar ürperdim. Daha önce ondan hiç korkmamıştım ama yüzündeki ifade korkma zamanımın geldiğini söylüyordu. Kapımı açıp dışarı çıkmamı beklerken hiçbir şey demedi. Beni eve doğru takip ederken çıkan tek ses beton yerde çınlayan topuklarımdan geliyordu.

"Seni lanet olası orospu." Kontrollü ve tehditkâr kelimeleri beni yolun yarısında durdurdu ve yavaşça ona döndüm. Gözlerini bana dikmişti ve içlerindeki tehdidi görebiliyordum. Cesareti nereden buldum bilmiyorum ama geri çekilmedim. Yetmişti artık. Beni kontrol etmesine daha fazla müsaade etmeyecektim. Yüzüm de bu hislerimi anlatıyor

olmalıydı, çünkü yüzümdeki yanmayı hissetmeden önce bir diş gıcırtısı duydum.

Elim yüzüme gitti. Göğsümün her bir iniş kalkışında nefretim daha da büyüyordu.

"Melanie." Alaycı yüzünü benimkinin yanına getirdi. "O herif de en az senin kadar boktan bir hâlde olduğu için çok şanslısın. Yoksa şimdi senin ağzını burnunu dağıtırdım." Kasıtlı olarak gömleğinin kollarını çözdü ve dirseklerine kadar sıvadı. Yüzünde sessiz bir öfkeyle pes etmemi bekledi.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Nefesimi yüzüne vererek ona yaklaştım. Cevabımın her şeyi değiştireceğini biliyordum ve kelimelerin ağzımda oluştuğunu hissettim.

"Siktir git." Kelimeler ağzımdan yavaşça kaydı. Donakaldı. Şoke olduğu belliydi ve ben dönüp onu antrede ayakta dikilir hâlde bıraktım.

Yukarı çıkıp pijamamı giydim. Aşağı indiğimde Nicholas aynı yerde duruyordu. Onu dikkate almayıp misafir yatak odasına geçtim. O adamın yanında yatmamın hiçbir yolu yoktu.

Uyku yavaşça gelirken kendimi her zamanki aşk ve kayıp rüyalarına doğru süzülürken hissedebiliyordum. Ama bu gece yeni bir şeyler daha vardı. Bugün daha erken saatlerde hissedip de ne olduğunu çözemediğim şeyle aynıydı.

Umut.

Evet, değişim başlıyordu.

Dün gecenin olayları bilincimin içine sızarken şaşkın ve nerede olduğunu bilmez hâlde uyandım.

Daniel.

Misafir odasına göz atarken gülümsedim. Ellerim yumuşak çarşafların üzerinde geziyor, bir önceki gece onunla ilgili gördüğüm rüyaları hatırlıyordum. Yıllardır uyuduğum en güzel uykuydu. Yanımda yatıyor olmasa da varlığı çok uzakta değildi.

Ön kapıdan belirsiz bir tıklama gelirken aynı anda telefonum titredi.

Saate baktım.

"Dokuz otuz dört mü?" diye homurdandım kendi kendime.

Sabah boyunca uyuduğuma inanamıyordum. Nicholas saatler önce işe gitmiş olmalıydı. Dokuz yıl boyunca bir kez bile erken kalkmayıp da ona kahvaltı hazırlamadığım olmamıştı. Sonunda ona karşı durup, ona kendi rızamla verdiğim idare hakkını reddettiğim için hâlâ şoktaydım.

Öylesine özgür hissediyordum ki kendimi.

Telefonum tekrar titredi ve elime alıp Katie'den gelen yedi okunmamış mesajı gördüm. Sonuncusu acele edip kapıyı açmamı buyuruyordu. Sırıtarak kalktım. Arkadaşımı görecek olmanın heyecanıyla fayansların üzerinde çıplak ayak sessizce yürüdüm. Dün gece o olmasaydı neler olurdu emin değildim.

Kilidi çevirip kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden baktım. "Katie!" Antreye girdiğinde kendimi kollarına attım.

O anlayan tek kişiydi ve tam şu anda kafam hayatımda hiç olmadığı kadar karışıktı. Kalbim dün gece Daniel'dan hissettiğim o elle tutulur aşk ile uçuyordu. Nihayet gerçek aşk ile tekrar atmaya başlamıştı. Cansız ruhum onun saf bir dokunuşu ile hayata dönmüştü. Aynı zamanda göğsüm parçalanarak açılmış, eski yaralar, kaybolan aşkımızın taze hatıraları ile yarılmıştı; nasıl olabileceği - nasıl olması gerektiği - ve şimdi asla gerçekleşmeyecek olanlara ait dü-

şünceler ile... Ama beni seviyordu. Bunu bilerek devam edebileceğimi biliyordum. Başka bir kadının yanında yattığını düşünmek beni neredeyse öldürecekti ama bunu kabul edebilirdim.

Onun ve ailesinin arasına girmeyi asla düşünmezdim.

O kadın vücuduna sahipti ama ben ruhuna sahiptim.

"Bugün bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Ben yüzümü omuzlarına gömmüşken, Katie de bana sarılmış, sırtımı ovuyordu.

Yüzüme bakmak için geri çekildi ve dudaklarından sesli bir tıslama çıktı. "Adi herif. " Eli çeneme gitti, başımı kendine doğru eğdi.

Yanağımı elleyince, hafif bir acıyla irkildim. Duvardaki aynaya döndüm ve elmacık kemiğim boyunca oluşmuş morluğu gördüm. Ellerimi üzerinde gezdirdim. Görüntüsü içimdeki nefreti tekrar uyandırmıştı.

Katie, endişeli bir ifade ile arkamda duruyordu. "İyi misin?" Kendini kontrol etmeye çalıştığını ama içinde öfkenin kaynadığını görebiliyordum.

Ona doğru dönerken başımı salladım. "Bu," dedim morluğu işaret ederek "... aşağılık herifin yapabildiği son şey oldu." Dün gece bana haddimi bildirmeye çalışırken yüzünde oluşan ifadeyi hatırlayınca midem bulandı.

"Bunca yıl benim için yazdığı rolü oynayıp, bu işi hakkıyla yaptığım hâlde bana sahiden de vurmuş olduğuna inanamıyorum. Kendimden o kadar uzun zamandır nefret ediyorum ki. Bana böyle pislik gibi davranmasına müsaade ettim çünkü kendimi beş para etmez hissediyordum." Alt dudağımı ısırarak gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalıştım. "Bana ne oldu bilmiyorum. Sadece... Artık yetmişti. Sonunda karşı çıktım, Katie... Dün gece misafir odasında uyudum." Tepkisini beklerken yüzümde küçük bir gülümseme oluştu.

Omzuma nazikçe dokunmadan önce gözlerini dikip bana baktı. "Seninle gurur duyuyorum."

"Burada olmanın, sana ihtiyacım olduğunu bilmiş olmanın, benim için ne demek olduğunu bilemezsin."

"Elbette biliyordum, Mel." Katie'nin ciddi ifadesi değişmeden önce anlayışlı bir sessizlik içinde bir an geçirdik. Sonra sırıtmaya başladı.

"Ayrıca, sahiden de dün gece ne haltlar döndüğünün havadislerini kaçıracağımı mı sandın? Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Kahkaha atıp ona başımı salladım.

"Haydi." Başını salona doğru çevirdi. "Git otur, ben ikimize kahve yapayım. Konuşmamız lazım."

O mutfağa, ben de salona doğru gittik. Pencerenin önünden geçerken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Daniel'ı her yerde hissedebiliyordum. Aramızdaki enerji şimdi ne kadar yakında olduğuna dair sabit bir andaçtı.

Dakikalar sonra Katie elinde iki kahve kupası ile salona geldi. Kanepeye yerleşmeden önce birini bana verdi ve bana dönük oturup tek ayağını da altına aldı. Ben sırtımı koltuğun koluna dayamış, dizlerimi de göğsüme çekmiştim. Kupayı dudaklarıma götürüp ilk yudumu aldım. Son yirmi dört saat içinde olanları kafamdan geçirirken, sıcaklık boğazımdan akıp karnıma yayıldı. Sanki hepsi bir rüya gibiydi.

Katie kahvesinden bir yudum alırken doğru kelimeleri arıyor gibi görünüyordu. Gözlerimin içine bakarken başını salladı. "Neredeyse buna inanamayacağım. Daniel ile aranızda olduğunu söylediğin tüm bu kader şeyi; aranızda sihir gibi bir şeyin olduğuna dair söylediklerin..." Burnunu kırıştırıp derin bir nefes aldı. "Asla böyle şeylere inanmazdım ama önce kolye ve üstüne de dün gece..." dedi gittikçe sesi

kısılarak ve elini havada salladı. Sanki tüm bu kavramı başında savmak ister gibiydi.

"Biliyorum, Katie. Bu fikir kulağa çok klişe geliyor ama biz her zaman normalden fazlası olduk. Erin bizim ruh eşi olduğumuzu söylüyordu ama ben... Ben her zaman bundan fazlası olduğunu biliyordum." Açıklamaya neredeyse utanıyordum ama Katie'nin anlamasına ihtiyacım vardı. "Sanki biz aynı ruhu paylaşıyor gibiyiz ve ayrı kaldığımızda, her bir yarı diğerini arıyor." Katie muhtemelen aklımı yitirdiğimi düşünecekti ama gerçek buydu.

"Onu çok özledim. Onu o kadınla görmek... beni... mahvetti." Kelimeleri zar zor toparlarken boğazımdaki yumruyu da yutuverdim. "Ama beni seviyor. O da beni, benim onu sevdiğim kadar seviyor. Bunu biliyorum." Yaşlar akmaya başladı. Dün gece o kadar çok çelişkili duygu ile sarsılmıştım ki hepsini birden çözmem zordu. Ama sorgulayamayacağım bir duygu vardı, o da bana olan aşkıydı.

"O kadarı belli oluyordu, Melanie. Adamın neyi daha çok istediğini anlayamadım... Nicholas'ın boğazını parçalamak mı yoksa seni duvara yapıştırmak mı?" Kaşlarını kaldırdı, açıkça dün gece tuvaletlerin önünde böldüğü sahneyi kastediyordu. "O konuda üzgünüm bu arada. Nicholas sana bakmak için gelmeye hazırlanıyordu ve ben de ben kontrol edeyim, diye ısrar etmiştim."

"Teşekkürler." Bizi Katie yerine Nicholas bulsaydı olacakları tahmin bile edemiyordum.

Daniel'ın kelimelerini hatırlayınca hayal kırıklığı ile sızlandım. *Neden* demişti ve yüzünde sanki oraya ben koymuşum gibi duran bir acı vardı.

"Katie, hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Beni terk eden oydu. Beni artık istemiyordu ama bana öyle bir baktı ki sanki kalbini kıran benmişim gibi. Anlamıyorum."

"Evet, ben de bunu fark ettim." Katie dün geceyi düşü-

nürken alt dudağını emmeye başladı, konsantrasyon içinde gözleri kısıldı. "Yani, bir şeyler eksik, Melanie." Gözleri benimkilere döndü aniden. "Ona geri gittiğin zaman neler olduğunu anlatmıştın ama onu en baştan niye terk etmiştin ki?"

Tamamen kendimi kaybetmeden sonunu getirebileceğimden emin olmadığım bir hikâyeyi anlatmaya hazırlanırken derin bir nefes aldım.

"Bu gerçekten çok zor." Gözyaşlarımın arasında yutkundum.

Mart 2000

Dayanılmaz acılar içindeydim. Nereden geliyor, emin değildim. Karanlıklar içinde yatıyordum; kaç zamandır, bilmiyordum. Konuşmalar, belirsiz bip sesleri, çekilen sandalyelerin sesleri, uzaktan kulağıma kadar geliyorlardı. Çok korkuyordum ama onu hissedebildiğim için bir şekilde iyi olacağımı biliyordum. Daniel oradaydı. Sonra bazı zamanlar orada değildi.

Fısıltılı sözler duyduğumda ve dudaklarının dokunuşunu tenimde hissettiğimde, rahatlıyordum. Sonra o gidince soğuk çöküyor, korku gelip beni sonsuza dek götürmeye dair tehdit ediyordu. Sonra tam umudumu yitirecekken birdenbire tekrar ortaya çıkıyordu.

Onu görmek için gözlerimi açmak istiyor ve bunun için çok mücadele ediyordum. Gözlerim kırpışıyor, ışık batıyor ama herhangi bir şeye odaklanamıyordum.

"Melanie." Bana doğru kımıldanırken Daniel'ın sesini duydum. Ben de ona seslenmeye çalıştım. Tekrar karanlığa gömülmeden önce yüzünü ancak hayal edebildim. Nihayet sis dağılmaya başladı. Sesler netleşmeye, acı ise daha kötü hâle gelmeye başladı. Birden nefes almanın ne kadar zor olduğunu fark ettim.

"Melanie, aşkım," diye fısıldadı elimin üzerinden. Dudakları tenimi okşuyordu.

Sonunda gözlerimi açık tutabildiğimde, bir bulut sarmıştı başımı. Sanki odanın içinde süzülen bir pus vardı. Her şey bulanıktı; gözlerimin içine bakan ela gözler dışında.

O gözler katıksız kederle doluydu.

Her şey netleşti, karmaşa berraklığa döndü. Damarlarımdan korku aktı. "Eva?" diyebilmek için çırpındım; onu sormak, ona seslenmek için... Ağzım kurumuş, dilimse ağzımın içinde şişmişti. Hiç ses çıkmadı. Panik içinde karnımın boşluğunu pençeleyen ellerim onu aradı.

"Şşş... Şşş. Bebeğim, lütfen sakin ol. Kendine zarar vereceksin." Daniel üzerime eğilip kulağıma fısıldarken elleriyle benimkileri zapt etti. Onunla savaşmaya gönülsüz, temasıyla sakinleştim. Gözyaşlarının yanağımdan saçıma doğru aktığını hissettim.

Yutkundum, dudaklarımı yalarken ağzım tükürüğümle ıslanıyordu ve sonunda yeterince nemlenince o kelimeyi söyleyebildim. "Eva?"

*Yüzümün karşısında dururken tüm nefesi boşaldı. Sonunda gözlerime bakmak için geri çekildi. Gözlerinden nehir gibi yaşlar boşan*ırken başını salladı. *Tek kelime etmedi.*

Hayır?

Diyemedikleri ruhumu zehire buladı. Gerçeği inkâr etmek için savaşırken sessiz hıçkırıklar bedenimi gererek işkence yapıyordu. Küçük kızım. Nasıl gitmiş olabilirdi?

Dayanılmaz bir hüzün içimi tüketti ve tekrar karanlığın içine gömüldüm. Acı yüzleşilemeyecek kadar büyüktü. Saf karanlık içinde geçen zaman boyunca kızımı bulmak, ona gitmek için mücadele ettim. Ama Daniel'ın ruhu beni geri çağırdı. Hayatta kalmamı istiyordu. Ona daha fazla direnecek gücüm kalmayınca bir kez daha, onunkilere kavuşmak üzere gözlerimi açtım. Kızımız için sessizce yas tutarken, kederimiz ikimizin arasında akıyordu.

Önce o konuştu. Sesi çatallı ve gergindi. "Melanie, çok üzgünüm."

Elbette üzgündü. Ben üzgündüm. Acımız için, kaybımız için üzgündüm ama eziyet içindeki yüz ifadesi kendini suçladığını gösteriyordu.

Başımı sallayıp, Daniel'ın yanağına uzandım ve gözlerinin altındaki yaşları sildim. "Seni seviyorum," dedim zayıfça gülümsemeye çalışarak. Daha çok gözyaşı akınca gözlerini sımsıkı kapadı ve elimin üstündeki başını salladı. Vücudu titriyordu.

"Seni hak etmiyorum, Melanie. Ne kadar üzgün olduğumu asla anlayamazsın. Eğer değiştirme şansım olsaydı..." Sürekli artan ıstırabıyla göğsü inip kalkıyordu.

Ellerimi saçlarının arasından geçirerek onu sakinleştirmeye yeltendim. "Bana bak." Yanağını avucumun içine aldım. Bir insanın kaldırabileceğinden çok daha fazla acı vardı yüzünde. "Bu senin hatan değildi. Bunun için kendini suçlayamazsın." Olanlarla ilgili detayları bilmiyordum ama bildiğim şey, o arabanın birden ortaya çıktığıydı. "Senin kendini suçladığını düşünmek benim daha çok canımı acıtıyor. Lütfen, kendini her neden sorumlu hissediyorsan onun için kendini affetmene ihtiyacım var." Ensesini ovarak yüzüne baktım. Söylediğim şeyi anladığından ve kabul ettiğinden emin olmak istedim.

İçini çekti. Başını öne eğerek hayatına devam edeceğine dair sessiz bir yemin etti.

"Bana ne olduğunu anlat," diye rica ettim.

"Melanie, ben... Ben..."

"Lütfen," dedim nefesim kesilerek. Beni daha fazla eziyetten korumak istediğini ne kadar iyi bilsem de bana anlatmalıydı. Bilmek istemiyordum ama bilmeliydim.

"Bunu duymaya hazır olduğuna emin misin?" Yüzündeki perişan ifade beni mahvetti.

Başımı evet anlamında salladım, o da elimi daha sıkı kavradı. Nihayet gözlerini bana çevirene kadar bir süre ayaklarına baktı.

"Eva... İki gün yaşadı."

"Ne?" Soluğum kesilmişti.

Dudaklarını ıslatarak, zorla yutkundu. "O çok güzeldi." Yüzü çok üzgündü ama ondan bahsederken gözlerinde bir ışık oluşmuştu. "Çok küçüktü. Tanrım, Melanie, ne kadar küçük olduğunu tahmin bile edemezsin. Kusursuzdu." Onda daha önce görmediğim bir hürmet ve sevgi ile bahsediyordu kızımızdan ve o anlattıkça ben de gülümsedim. Benim minik güzel kızım...

"Onu kucağına aldın mı?" Ağzımdan çıkmak üzere olan hıçkırığı bastırdım. Kolumu okşayarak, başını salladı. "Birkaç kere, ama çok uzun değil. İzin verselerdi tüm gün kucağımda tutardım ama hemşireler mümkün olduğunca yatağında kalmasını istiyorlardı." Yokluğunu hissettiğim tüm o zamanlar boyunca nerede olduğunu anladım. Küçük kızımızla ilgileniyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından, onu kendime yakın tutarak. "Bizimle ilgilendiğin için teşekkür ederim." Kuruyup çatlamış dudaklarından öptüğümde son birkaç gündür ne büyük acılar çektiğini hayal bile edemiyordum. Hâlâ bilmediğim çok şey vardı.

Ellerim göğsünde, geri çekildim. "Sen yaralandın mı?" diye sordum. İlk defa gözlerinden daha fazlasına odaklanabilmiştim. Yüzünün sol tarafında büyük bir morluk ve kaşının biraz üstündeyse dikişler vardı. Ama normal kıyafetler giymişti ve yatağımın yanında oturuyordu. Belliydi ki en büyük yarası, kırık kalbindeydi.

Başını sağa sola salladı. "Hayır, ben iyiyim. Birkaç kırık kaburga," dedi ve kaşını gösterip ekledi: "Bir de bu."

Kaburgaların mı kırıldı? "Canın acıyor mu?"

"Dürüst olmak gerekirse Melanie, ben bunu pek düşünemedim bile. Önemli değil, sahiden."

"Benim yaralarım ne kadar kötü?" diye sordum. Her yanım acıyordu.

Derin bir nefes alıp, bükük dudaklarının arasından yavaşça verirken, boştaki elini gergince saçlarının arasından geçirdi.

"Üç gündür suni solunum ünitesindeydin. Beynindeki şişlik inene kadar seni orada tuttular." Daniel bu kadar uzun süredir baygın olmamın sebebini açıklarken suratını astı. Bakışlarını vücudumun alt tarafına kadar takip ettim. "Sağ bacağın çok kötü kırılmış. Buradan çıktığında çok yoğun bir fizik tedaviye ihtiyaç duyacaksın ama babam gayet güzel iyileşeceğini söyledi. Çok fazla çürük ve kesik var, tüm..." dedi sesi gittikçe kısılarak. Başka yöne bakıp, göz temasını kesti.

Benden bir şey saklıyordu.

"Daniel, her şeyi!" diye emrettim. Yüzünün tekrar ıstırapla dolduğunu, çenesini bariz bir titremeyi saklamaya yeltenerek sıktığını görünce huzursuz oldum. Ona bu tepkiyi verdirecek şeyden ödüm kopuyordu ama üsteledim. "Her şeyi."

Gözlerini kapadı. O güzel yüzü bitkin ve kırgındı. "Bebeğim." Sesini yumuşak tutmaya çalışıyordu ama çatallaştı. "Çok kanaman vardı." Tepkimi beklerken durakladı. Bunun nesinin ona bu kadar acı verdiğini anlayamayarak gözümü kırptım. Yutkunarak, boğazını temizledi. "Demek istediğim..." Oyalamaya çalışıyordu.

"Melanie." Her iki eliyle benim elimi tutup kaldırdı. "Sezaryen... Çok fazla kanama vardı."

O kelimeleri kullanmasına gerek yoktu, çünkü yüzündeki ifadeden ne demek istediğini anlamıştım. Bir daha çocuğum olamayacaktı.

Daniel'a istediği aileyi asla veremeyecektim.

Acıdan soluğum kesildi, nefes almaya çalışırken göğsüme yapışmıştım. Tam bir panik atak vücudumu ele geçiriyordu. Yıkılmıştım. Küçük kızımızı kaybetmiştik ve şimdi başka çocuğumuz da olamayacaktı. Bizim değil, benim.

Daniel beni hâlâ isteyecek miydi?

Beni yatıştırmak için ensemi ovdu ve beni olduğum yerde salladı. Bana karşı hissettiği şefkat ve sevgiyle dolu yüzüne baktım. Beni her zaman isteyeceğine inanmalıydım. Bir gün içinde tüm hayallerimiz paramparça olmuştu ama hâlâ birbirimize sahiptik ve bunun üstesinden gelecektik. Sonunda gözyaşlarım dindi ve hayatın bize sunduklarını kabul etmeye başladım. Tüm bu yaranın iyileşmesi çok uzun bir zaman alacaktı ama Daniel ve ben bunu beraber atlatacaktık.

Sonraki birkaç saat boyunca odaya doktorlar ve hemşireler akın etti.

Son hemşireler de odadan ayrıldığında, Julia içeri girdi ve Patrick de hemen arkasından geldi. Sesi yumuşak ve her zamanki gibi babacandı. "Selam, güzel kız." Yanıma yaklaşıp eğildi ve alnımdan yumuşakça öptü. Onu çok seviyordum.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Kendimi nasıl mı hissediyorum? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Zayıfça gülümsedim ve cevap vermedim. Çünkü veremezdim. Söylediğim her şey bir yalan olacaktı.

"Sana bir şeyler getirelim mi?" Patrick suratında her zamanki ilgili ifade ile iyilik saçıyordu.

"Hmm, yok ama teşekkürler, Patrick." Ona gülümseyip eline uzandım ve Julia da kendi elini bizimkilerin üzerine koydu.

"Siz... Siz onunla tanışabildiniz mi?" Tanışmış olduklarını umuyordum. Kırgın suratlarına baktım ve kalbim daha da kırıldı. Eva'nın kaybı sadece benim ve Daniel'ın değil,

aynı zamanda onlarındı da. Torunlarını kaybetmişlerdi; uğruna planlar yaptıkları, ilgilendikleri ve sevdikleri torunlarını.

Julia hıçkırarak ağlamaya başladı. Gözleri kan çanağı gibi olmuş ve alnında daha önce orada olmayan kırışıklıklar belirmişti. "Ah, Melanie, tatlım. O çok güzeldi, tıpkı senin gibi. Senin ağzını almıştı." Gözyaşları arasında Eva hakkında hatırladığı her şeyi anlattı. Aynı anda hem üzücü hem de harikaydı. Kızımı tanımak istiyordum ama bir şekilde onu zaten tanıyordum. Her ne kadar yüzünü hiç görememiş olsam da onu hissetmiştim, ruhunu tanımıştım ve her zaman bir parçam olacaktı. Patrick, Daniel'ın arkasında sessizce duruyordu. Yüzü bitkindi ama sevgisi ve desteği sarsılmazdı.

Kapı aralandığında hepimiz dönüp kumral kıvır kıvır saçları gördük.

Annem.

On İkinci Bölüm

Mart 2000

Annem buradaydı. Elbette burada olacaktı. Suçluluk hissiyle ezildim. Ailem Eva'yı böyle öğrenmişti. Yavaş ve tedirgin, annem odaya girdi. Altında kocaman siyah torbaların oluştuğu gözleri o kadar kızarmıştı ki gerçek rengini söylemek zordu. Hep ince olmuştu ama yanakları içe çökmüş, cildi sarkmıştı. Saçları dağınık bir topuz hâlindeydi ve oradan buradan tutamlar çıkmış, gözyaşlarının kuruduğu yerlere yapışmıştı. İlk defa yaşlı gösteriyordu. Yatağımın ayakucunda durdu, gergin bir şekilde tişörtünü karnının üzerinde düzeltmeye başladı.

"Anne!" diye nefes verdim, ona ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim olmadan. Endişeyle Daniel'a göz attım ki onun anneme tepkisini görebileyim. O çoktan beni alnımdan öpmek için yanı başımda durmuş, ailesi ile beraber gitmek için izin istiyordu. Kapıya ulaştıklarında Daniel, dışarı çıkan ailesini takip etmeden önce ağzını oynatarak, ses çıkarmadan "Seni seviyorum," dedi. Annem hâlâ aynı noktada kıpırdanıyordu.

"Anne?" dedim. Benimle konuşacak mıydı ki? Hayal kırıklığına uğramış olmalıydı ve kızgın...

"Ah, Melanie!" diye çığlık attı annem ve aceleyle gelip yanaklarımı ellerinin arasına aldı.

"Anne, çok üzgünüm," diye omzuna kapanarak ağladım. Sarıldığımızda Eva için, aramıza bilmeden ördüğümüz duvar için, beraberce kederlendik.

"Her şey yolunda," diye beni susturdu ve saçlarımı kulağımın arkasına götürdü. "İlgilenmemiz gereken çok şey var ama bunu sonra yapacağız, tamam mı? Şu anda sadece iyileşmeni istiyorum."

"Anne... Ben." Ona her şeyi şimdi açıklamalıydım, neden ona söylemeye korktuğumu anlatmalıydım ama kapı açıldı.

Babam.

Suratını görünce midem düğüm düğüm oldu. Kaygısız, aldatıcı bir biçimde duygudan yoksun, âdeta hiçbir şey hissetmiyormuş gibi bakıyordu. Yine de bana karşı hissettiği tiksintiyi saklayamıyordu. Sesim titriyordu, zayıf, zar zor duyulacak bir şekilde odanın ucundan ona seslendim: "Baba?" Sesim benimle konuşması için yalvarırcasına çıkıyordu. Başını sallayıp yere baktı, bir şey demeden odayı terk etti. Tam korktuğum gibiydi. Bu olanlar için beni asla affetmeyecekti. Daniel'a nasıl davrandığını hayal bile edemiyordum. Annem onun gidişini kısık gözlerle izledi ve sonra gergin bir gülümseme ile bana döndü.

"Seni sıkmasına izin verme, hayatım."

"Bu kadar büyük bir hüsrana uğrayacağını biliyordum." Babamın biraz önce durduğu boş noktaya bakarken, Daniel'ı anlatmamız için ısrar ettiği zaman dinlemiş olmayı dilemeden edemedim. "Utanç duymuyorum, anne." Ona baktım, Eva'dan asla pişmanlık duymayacağımı anlamasına ihtiyacım vardı.

"Biliyorum, hayatım. Biliyorum." Babamla yüzleşememiş olmamın yarattığı gerginliği yatıştırmak için kolumu okşadı.

"Buraya zamanında gelebildin mi?"

Efkârlı bir gülümseme kapladı yüzünü.

"O çok güzeldi." Annem tekrar konuşmadan önce düşüncelerinin arasında kaybolmuş gibiydi. "Sen çok gençsin." İtiraz edecektim ama başını sallayarak beni durdurdu. "Hayır, bunu söylememe izin ver. Çok gençsin ama öyleymiş gibi sevmiyorsun." Yutkundu. "Çok iyi bir anne olurdun." Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Bakışlarını çevirirken içini çekti. "Sadece, buna sahiden inandığımı bilmeni istedim. Eğer dediklerimin bir değeri varsa..."

Bu her şeye değerdi.

Hafif bir kapı vuruşuyla Daniel kapının arasından kafasını uzattı.

Gülümsedim, o da içeri girdi ve annemin karşısına oturdu. Aralarındaki gerilim elle dokunulacak gibiydi. Annemin bana göstermiş olduğu bağışlayıcılığın Daniel için geçerli olmadığı açıktı.

Anne ve babamın olayı, Daniel'ın küçük kızlarından yararlanması olarak gördüğünü biliyordum. Birisinin onun hakkında böyle bir şey düşünebilmesi bile midemi bulandırıyordu ama sabırlı olmalıydım. Eninde sonunda bana gerçekten ne kadar değer verdiğini anlayacaklardı. Sadece zamanın bunu ispat etmesi gerekiyordu.

Akşamın kalanında insanlar sürekli gelip gittiler. Hemşireler girip çıktılar, annem en az on kere kahve almaya gitti ve Erin ile Julia insanların neye ihtiyacı varsa getirmek için bir aşağı bir yukarı koşturdular. Patrick sürekli olarak bana iyi bakılıp bakılmadığını kontrol ederken babam ise odanın diğer ucundan gözlerini bana dikmişti.

Daniel ise asla yanımdan ayrılmıyordu.

İflahı kesilmiş, yine de kalmıştı. Onu o anda sevdiğimden daha fazla sevemezdim.

Gece olunca, yatağımın yanındaki sandalyede uyumaya yeltenen Daniel dışında herkes gitti. Ona ailesi ile gidip iyi

bir uyku çekmesini söyledim. Elbette, reddetti. İkimiz de huzursuz bir uyku uyuduk. İnsanların bir hastanede nasıl dinlenip iyileşmeleri bekleniyordu, asla bilemeyecektim. Gece boyunca hemşireler en az beş kez geldiler, beni itip kakıp tekrar çıktılar. Eğer sadece uyumama müsaade etselerdi, gerekenin yarısı kadar bir zamanda iyileşeceğime ikna olmuştum. Sabahın ilk ışıkları pencereden içeri doğunca, Daniel da ben de pes ettik. İkimiz de bir gece önce olduğumuzdan daha iyi hissetmiyorduk kendimizi.

"Daha fazla ziyaretçi için hazır mısın?" Erin pırıl pırıl gözleriyle, kapının arasından başını soktu. Daniel ve ben onu içeri buyur ettik. Beni kucakladı, sonra Daniel'a kollarını doladı.

Erin, Daniel'ı gidip duş alması ve bir şeyler yemesi için ikna etti. Daniel bana baktı. Gitme konusunda nasıl da tereddüt ettiğini görebiliyordum.

Onun kapıdan dışarı çıkmasının düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor, mantıksız bir korkunun beni ele geçirmesine neden oluyordu. Ona kalması için yalvarmak istedim ama onu iyi olacağıma dair temin etmek için kendimi zorladım. Bunu atlatmam gerekecekti. Olanlardan sonra ondan bir daha ayrı kalmak isteyeceğimi düşünmüyordum ama yine de eve, Colorado Springs'e dönmem gerekliydi. Daha okulun bitmesine iki ay vardı.

Erin yanıma yerleşti ve elimi tuttu. "Selam, kız kardeş." Bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Bana böyle demesine bayılıyordum. "Nasılsın? Sakın bana iyi olduğuna dair masal okuma."

Güldüm. Beni, yanındayken hep dürüst olmaya zorladığı için memnundum. Başka türlüsünü kabul etmezdi.

"Gerçekten bilmiyorum, Erin. Kızımı kaybetmenin acısını sana tarif bile edemem. Sanki büyük bir parçam kayboldu ve bir gün bu hissin geçeceğini sanmıyorum. Ama

Daniel yakınlardayken, her şeyin düzeleceğini biliyorum." Başını anlar bir şekilde eğerken dudağı titredi.

"Erin, ne oldu? Daniel'a soramıyorum. Çünkü kendini suçluyor."

Derin bir nefes aldı. "Evet, biliyorum. Sahiden de suçluyor, Melanie. Bundan hiç vazgeçer mi, bilmiyorum. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Öteki adam size vurdu, siz ona değil." Başını iki yana salladı ve tekrar bana bakmadan önce tırnakları ile oynadı. "Kasıtsız adam öldürmeden yargılandı bu sabah. Adam tüm gece içmiş, Denver'a dönüyormuş. Anlaşılan direksiyon başında uyuyakalmış. Kanındaki alkol değeri sınırın iki katıydı." Dediklerini sindireyim, diye bana zaman vermek için durakladı.

İçimde bilmediğim yerlerde bir öfke birikti, hiç anlamadığım yabancı bir hınç duygusu... Bir kenara itmek için mücadele ettim. Zamanla üstesinden gelmem gerekecek bir şey olduğunu biliyordum; tanımadığım birini affetmek... Şimdilik haberleri kırgın kalbimin idare edebileceğinden fazlaydı.

"Peki ya anne ve babam?" Daniel bana her şeyin iyi olduğunu söylemişti, öyle olmadığını bildiğim hâlde.

"Şey, sanırım annen iyi. Buraya ilk geldiğinde hakikaten altüst olmuş durumdaydı ve annemle kavga etti. Buraya gelirken yolda tüm gece hiç uyumamış. Gelip de seni bu yatakta görümce sanırım o sonunda... patladı. İlk gün kimseyle konuşmadı Eva'yı bir kere gördükten sonra..." Eva'nın ismini söylerken tereddüt etmiş, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ah, Melanie, o kız herkesin kalbini yumuşatabilirdi. Peggy annemden özür diledi. Daniel ile pek konuşmamıştı ama Eva'nın vefat ettiği sabah boyunca hep yanında bekledi. Çok kırgın Melanie ama seni çok seviyor ve affetmeye razı."

"Ya babam?"

Yüzü öfkeyle doldu.

"Erin, o ne yaptı?"

Sonunda konuştu. "O, şey yaptı... Daniel'a vurdu."

"Ne?"

"Melanie, baban Daniel'ı fena benzetti. Yüzündeki tüm dikişleri patlattı." Elleri ile yüzünü kapatıp sızlandı. "Babana kızmak istemiyorum ama onca yaşadığınız şeyden sonra nasıl bunu yapabildi? Şimdi de odanın dışında öylece bekliyor ve kimseye tek kelime etmiyor. Bu biraz ürkütücü."

Tam da onca ay boyunca yapmasından korktuğum şeyi yapmıştı. Daniel'a zarar vermişti. Eğer yapabilseydim bunu engellemek için her tür cezaya katlanırdım ama ne yaparsa yapsın Daniel'ın babamın gözlerinde kötü adam olacağını biliyordum.

"Ee, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Erin, ellerini birbirine geçirerek. "Düğünü iptal mi ediyoruz?"

Doğru. Üç hafta sonra evleniyor olmam gerekiyordu. Tüm güvensizlik hislerim geri döndü. Daniel hâlâ eşi olmamı ister miydi? Ben bunu her şeyden çok istiyordum. Gözyaşlarım oluk oluk akmaya başladı.

"Melanie..." Erin bana doğru yaklaşırken, hâlimden anladığını gösteren bir nefes verdi. "Mecbur değilsin, biliyorsun. İyileşene kadar bekleyebiliriz."

"Sorun o değil, Erin."

"O zaman ne? Onu... Suçluyor musun?" Yüzündeki acı bunun doğru olmasından korktuğunu gösteriyordu.

"Hayır..." Başımı hayır anlamında salladım. "Asla."

"Ama?"

"Erin." Sesim anca bir fısıltı kadar çıkıyordu. "Ya artık beni istemiyorsa? Ona bir aile veremem."

Utanıyordum - sağlam değildim - ve Daniel sağlam birini hak ediyordu. Bana beni istediğini söylemişti ama ya beş yıl sonra? Veya on yıl sonra? Benimle asla normal bir hayat süremeyeceğini anladığı zaman da aynı şekilde hissedecek miydi?

"Melanie..." Haşin sesi beni şaşırttı. "Sen delirdin mi? O adam seni her şeyden çok seviyor. Başka bir kadına bakamıyor bile. Nedir seni böyle düşündürebilen?"

Haklı olduğunu biliyor olsam da kendimi artık Daniel için yeterince iyi değilmiş gibi hissetmekten alamıyordum.

"Sadece onun her şeye sahip olmasını istiyorum... İstediği her şeye."

"Bunun da sen olduğunun farkındasın, değil mi?"

Kalbim bunu biliyordu. Şimdi sadece aptal kafamı da ikna etmem gerekiyordu.

"Evet, Erin. Biliyorum. Yine de beklememiz gerektiğini düşünüyorum, belki yaza kadar." Daniel en azından bu kadarlık bir zamanı hak ediyordu. Yüzündeki hayal kırıklığını gidermek için ona kocaman gülümsedim. "Biliyorsun, ağabeyinle evlenmek için kilisede yürüyebiliyor olmam gerekli." Bacağımı işaret edince gülüp odadaki gerginliği yok ettik ve ilk defa gelecek için gerçek bir umut hissettim.

Günün kalanında yattığım yerden, neler yapabileceğimi düşündüm. Kimseye duyurmadan Patrick'e okul bitene kadar onlarla kalıp kalamayacağımı sordum. Babamla aynı evde olmamın imkânı yoktu.

Patrick bu işe çok heyecanlanmış göründü ve kendisinin de böyle düşünmüş olduğunu söyledi. Bu planları anlatınca Daniel'ın yüzü aydınlandı.

Daniel'dan koparılmaktan ödüm kopuyordu. Aslında sadece onunla Boulder'a gitmek istiyordum ama o okuldayken bana sağlayamayacağı bir bakıma ihtiyaç duyuyordum. Sömestrin kalanı için okuldan hiç tereddütsüz izin alacağını biliyordum ama buna izin vermemin imkânı yoktu.

Annem üzerime titriyor, ayrı geçirdiğimiz zamanı telafi etmeye çalışıyordu. Bunun için onu daha çok seviyordum. Julia'nın geri adım atmak zorunda hissetmesi beni üzüyordu. O da benim için bir anneydi ve ben ikisini de istiyordum. Birinin diğerinin yerine geçmesini istemiyordum.

Günler gelip geçti. Daniel sandalyede uyumaya çalışmaktan vazgeçip yatakta yanıma kıvrılmaya başladı. Hemşireler bu durumdan hoşnut değildi. Bu elbette ki kurallara aykırıydı ama her ikimizin de uyuyabilmesinin tek yolu buydu. Cuma sabahı kendimi gerçekten dinlenmiş hissettim ve suratındaki ifadeden Daniel'ın da öyle hissettiğini anladım.

Bugün anneme planlarımı anlatmam gerekiyordu. Zorlu bir mücadele olacağının farkındaydım ama ondan bir şeyler saklamaktan da sıkılmıştım.

Öğle yemeği sonrası annem etrafı temizlerken konuşma fırsatını buldum.

"Anneciğim?"

Durakladı, dönerek bana bakarken gülümsedi. "Ne oldu, tatlım?"

O kadar heyecanlıydım ki ellerimdeki teri silmem gerekti ama artık büyümemin ve aileme hayatımla ilgili istediklerimi söylemenin vakti gelmişti. "Ben, şey, babamın evine dönmeyeceğimi bilmeni istedim. Okul bitene kadar Patrick ve Julia ile kalacağım. Böylesi daha mantıklı. Patrick, terapi sürecini gözlemleyebilir ve Erin de ben okula bizzat dönene kadar ödevlerimi getirebilir."

Yüzünden hayal kırıklığı okunabiliyordu.

"Canım, ben de benimle belki eve gelirsin, diye düşünmüştüm."

Onu şimdiye kadar üzdüğümden daha fazla üzmek istemiyordum ama onunla gidemezdim. Orası artık benim evim değildi.

"Anne, yapamam. Onu seviyorum."

Artık evimin Daniel'ın yanında olduğunu anlaması lazımdı. Ayaklarına bakarken sessizdi. Sonra asık bir suratla bana döndü. Yüzümün önünden bir tutam saçı alıp çekti. "Tatlım, bence sen ve Daniel biraz ayrı zaman geçirmelisiniz."

"Ne?" Üzgün ve şaşkın, ona baktım.

İçini çekti ve ne söyleyeceğini bilemez gibi göründü. "Yani... Bu ikiniz için de hayatta neler yapmak istediğinize karar vermek için biraz ara vermenin tam zamanı gibi. Bu ilişkide ikiniz de çok hızlı ilerlediniz ve biraz geri çekilmenin akıllıca bir davranış olacağını düşünüyorum."

Başımı salladım. "Benim istediğim, Daniel."

"Peki, onun istediğinin de bu olduğuna emin misin, Melanie? O, on sekiz yaşında bir delikanlı. Onun da hayatının geri kalanını kiminle geçirmek istediğine karar vermek için hazır olduğuna emin misin?" Yüzü anlayışlıydı ama sözleri canımı yakıyordu.

"Evet, " kelimesi çıkıverdi ağzımdan. Her ne kadar annemin sözleri aklıma sorular –şüpheler - getirmiş olsa da bunları bir kenara ittim ve yineledim. "Evet."

Gözlerini kapayıp nefes verdi. "Sadece bunun hakkında düşün, Melanie."

Bunun hakkında düşünmek istemiyordum. "Hayır, anne. Ben burada kalıyorum."

Başını onaylar bir şekilde salladı ve uzun bir müddet bana sarıldı. Burnu saçlarımın arasına girmeden önce kulağıma doğru fısıldadı: "Tamam."

Annem biraz dinlenmek için gidince yerini Daniel aldı. Bana annemle baş başa zaman tanımaya çalışıyordu ama o her kapıdan çıktığında kalbim acıyordu. Asla uzakta değildi ve annem gider gitmez geri dönüyordu. Onunla annemin söyledikleri hakkında konuşmak istedim. Annemin ısrası her geçen saat daha çok içimi kemiriyordu ama Daniel bana her güldüğünde ve beni her öptüğünde kendimi aptalca davrandığıma ikna ediyordum.

İkimiz de yorgunluktan tükenmiştik; güneş batar batmaz, Daniel yatağa yanıma tırmandı ve uykuya dalarken bana sıkıca sarıldı.

Cumartesi sabahı oradan çıkacak olmanın heyecanı ile uyandım. Sadece bir gün daha. Diğerlerinin de gitmek için can attığını görebiliyordum. Julia'nın gözleri tüm hafta boyunca olduğundan daha parlaktı, Patrick onlarla eve gitmem için gerekli hazırlıklarla meşguldü ve Erin de "kız kardeşi" onunla gelip yaşayacağı için havalara uçuyordu.

Daniel, babası ile detayları konuşmak için dışarı çıktığında annem içeri girdi. Yüzünü görünce bir terslik olduğunu anladım. Gergindi. Ne göz teması kuruyor ne de bir laf ediyordu. Endişeli hâli odaya nüfuz ettikçe kalbim hızlanmaya başladı.

"Anne, sorun nedir?"

Yanımda durdu. Tüm hafta boyunca bana gösterdiği şefkat emareleri, yüzünden silinmişti. "Melanie, benimle eve geliyorsun."

"Ne?" derken başımı salladım.

"Benimle eve geliyorsun."

"Hayır, gelmiyorum."

"Seçme hakkın yok, Melanie. Sen hâlâ reşit değilsin ve ben diyorum ki benimle geleceksin." Hâlâ bana bakmıyordu.

"Ne? Beni zorlayamazsın. Gelecek ay on sekizime basıyorum."

"Melanie, ya kendi iradenle benimle gelirsin ya da Daniel'a dava açarız."

Dava açmak mı? Daniel'a mı?

"Bunu nasıl yapabilirsin? Tüm yaşadıklarımızdan sonra, bunu sahiden yapar mısın bize? Daha dün bana benim mutlu olmamı istediğini söylüyordun. Lütfen anne, bunu yapma!" diye yalvardım ona.

Babamın duvara yaslanmış durduğunu görünce, olduğum yerde zıpladım. Korku tüm vücuduma yayıldı. Yüzünden okunuyordu, mahvetmek için buradaydı. Beni değil, Daniel'ı...

Gözlerim ikisinin arasında mekik dokurken, sessizce bunu yapmamaları için yalvarıyorlardı. Annem bana arkasını dönmüş, benimle yüz yüze gelmek istemiyordu. Sesini sakin tuttu ama titremesini engelleyemedi. "Yarın gitmeye hazır ol. Dokuzda burada olacağım. Daniel'ın ailesiyle konuşup seni eve götürdüğümü bilmelerini sağlarım."

"Anne, lütfen!" diye çığlık attım ama arkasına bir daha dönmeden, odadan çıktı. Babam tek kelime etmedi. Annemi takip etti.

Hıçkırıklarımı yastığa gömdüm. Bunu nasıl yapabilirlerdi? Aylardır Daniel'ı babamdan korumak için hamileliğimi saklamıştım ve şimdi en korktuğum şeyi yapmıştı. Daniel'ı elimden alıyorlardı. Daniel'dan ayrılmak beni dehşete düşürüyordu ama onu korumak için her şeyi yapardım. Sadece on sekiz yaşıma kadar ayrı kalmam gerekliydi. Ondan sonra ailem ona dönmemi engelleyecek hiçbir şey yapamazdı.

Ama beni hâlâ ister miydi? Ayrı geçen zaman bensiz daha iyi olduğunu fark etmesini sağlar mıydı?

Acıdan nefesim daralarak, ona en azından karar vermesi için bu zamanı tanımam gerektiğini kabul ettim. Tüm bunların yaşanması gerektiğinde karar kıldım.

"Selam." Daniel'ın içeri girerken gülümseyen suratı benim hâlimi görünce asıldı.

"Ne oldu? İyi misin?"

Bu şimdiye dek yaptığım en zor şey olacaktı.

"Sadece zor zamanlar geçiriyorum, Daniel. Sanırım iyileşmek için biraz zamana ihtiyacım var." Nasıl olur da burada oturup ona yalan söyleyebilirdim? Son istediğim şey ondan ayrı geçecek bir zamandı ama babamın ona zarar vermesine asla izin veremezdim ve bunun da ötesinde ona bu zamanı tanımayı borçluydum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Annemle birkaç aylığına eve gidiyorum. Bununla kendi başıma ilgilenmem gerek."

Yalan, yalan, yalan.

"Hayır." İnatla başını salladı. "Hayır, Melanie. Senin de bana, benim sana olduğu kadar ihtiyacın var. Lütfen, beni terk etme." Ben kalplerimizi biraz daha kırarken Daniel'ın gözyaşları sel olup aktı.

Bunu nasıl atlatabiliriz, bilmiyordum. Ona her şeyden çok ihtiyaç duyuyordum ve onsuz bir hayatı tahmin bile edemiyordum. Sadece bir iki aylığına da olsa...

"Lütfen, Daniel. Gitmeme izin ver, sadece kısa bir süre için. Sonra sana geri döneceğim. Söz veriyorum. Seni her şeyden çok seviyorum ama şimdi gitmem gerek." En azından şimdi sözlerim doğruydu. Yüzüne dokundum; aşkımı hissedebilmesi için, isteyeceğim son şeyin ondan ayrı kalmak olduğunu anlaması için dua ettim. Bunu onun için yapıyordum.

"Ben... Melanie..." Titrek bir sesle ağlıyordu. "Beni suçladığın için mi tüm bunlar?"

"Hayır!" diye bağırdım. Bunu nasıl düşünebilirdi? Sesim bir fısıltıya dönüştü. *"Hayır, Daniel. Asla." Çaresizce elimi tuttu. "O zaman, kal."*

Yüzümden yaşlar aktı ve tüm bencilliğimle ona katılmak istedim. En iyisinin bu olduğunu bilerek başımı iki yana salladım. Ailemle kavga edemeyecek kadar yorgundum ve Daniel'ı da bu hakkı elinden alamayacak kadar çok seviyordum. "Yapamam."

Ağzı çaresizlikle büzülmüş hâlde geriye bir adım attı ve odadan çıkmak üzere döndü.

"Lütfen, Daniel. Beni bekle," diye bağırdım.

Kapıda durakladı ve omzunun üstünden baktı. "Sonsuza kadar."

Sonra odadan dışarı çıktı. İlk defa benden kaçmaya ihtiyaç duyuyordu; ona verdiğim acıdan kaçmaya. Kendimi bırakmadan önce kapının kapanmasını bekledim. Hıçkırdığımı duyuyor ama kendime engel olamıyordum.

"Melanie, neler oluyor?" Erin omuzlarımdan yakalayarak beni sarstı. Uzanıp ona tutundum ve omuzlarına kapanarak ağlamaya başladım.

"Annenle eve mi gidiyorsun?"

Geri çekildim ve fark ettim ki beni avutmaya çalışmıyordu. Çok kızmıştı. Yüzü sertti, gözleri suçlayan bir ifadeyle kısılmıştı.

"Onu paramparça ettin, Melanie."

Bu üzerime yeni bir suçluluk hissi daha yükledi, gözyaşlarım sel olup aktı.

"Erin!" diye feryat ettim ona sıkıca yapışırken. "Onu seviyorum. Yemin ederim. Her şeyden çok," dedim nefes nefese, anlamasını sağlamaya çalışarak. "Hiçbir şey söylemeyeceğine yemin et. Anlatabileceğim tek kişi sensin." Yatakta doğrulurken ona yalvardım. Parmaklarım kollarına geçmişti.

Kollarımdan silkinip kurtuldu ve bir açıklama bekleyerek geriye yaslandı.

"Eğer annemle gitmezsem ailem, Daniel'a reşit olmayan birinin ırzına geçme suçundan dava açacak. Onu korumalıyım, Erin."

"Ne? Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun, Melanie. Geçerli bir dava bile değil. Sen on yedi yaşındasın." Hâlâ neden onların dediğini yaptığımı anlamaz hâlde başını salladı.

"Biliyorum, sadece bizi ayırmak için bir tehdit ama babamın davranışlarında bir şey var. Sanki... Bilmiyorum. Korkuyorum, Erin. Daniel için..."

"Bu çok aptalca. Senin baban sadece kaçık."

"Gidiyor olmak beni öldürüyor, Erin. Her şey sakinleşene kadar birkaç ay uzak olacağım. Ayrıca Daniel'a da bir şans..." Bunu yüksek sesle söylemek üzere olduğumu fark edince dudaklarımı bastırdım. Erin hemen yakaladı.

"Ne, Melanie? Ne şansından bahsediyorsun?"

"Ne olduğunu biliyorsun, Erin."

"Seni isteyip istemediğine karar vermesi için mi?" diye bağırdı. "Kes artık şunu, Melanie. Çocuk şu anda yıkılmış durumda, sen de burada oturmuş seni istemiyor olma ihtimalini düşünüyorsun. Çok boktan bir durum bu."

"Biliyorum," diye sızlanırken ellerimle başımı kavradım. Hiçbir şey doğru değildi.

"Sahiden gidiyor musun?"

"Başka yolu olsa kalırdım, biliyorsun. Onu riske atamam, Erin. Ona asla söylemeyeceğine dair yemin et. Neden gittiğimi bilseydi babamın karşısına dikilirdi ve ben onların bir kez daha kavga etmesini kaldıramam."

Tereddüt içinde bocalar gibi göründü. Sonunda pes edip başını evet anlamında öne eğdi. "Bunu kesinlikle onaylamıyorum, Melanie... Bu sadece..." Başını iki yana salladı ve gözlerimin içine baktı. "Ama senin için yapacağım."

Sıkıca sarıldı ve kulağıma fısıldadı. "Onu çok fazla bekletme. Söz ver bana. Şu anda acıdan ölüyor ve buna ne kadar dayanabilir bilmiyorum."

Ben de buna ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum veya gerçekten dayanabileceğimi.

Saatler sonra döndüğünde yüzünün hâl*i beni mahvetti. Ölü gibi görünüyordu. Gözlerinin feri kaçmıştı ve gülümsemesinde hiçbir neşe emaresi yoktu.*

Nerede durduğundan habersiz, rahatsızca odada göz gezdirdi. Ona uzanıp yanıma çektim. Sıkıntılı bir şekilde hastane yatağıma oturdu ve beni göğsüne çekerek yanıma uzandı. Hâlâ akıtacak gözyaşını nereden buluyorduk, bilmiyorum. Bildiğimiz tek yolla birbirimize hoşça kal derken, gece boyunca birbirimize sarılarak yattık. İkimiz de hiç uyumadık. Güneş doğarken beni yumuşakça öptü, zamanımız sona eriyordu.

Annem dediği gibi saat dokuzda geldi. Daniel bana yapışmış, gitmememem için direnirken, o ise kapının yanında durup izledi. Julia odanın gerisinde durmuş ağlarken Patrick de Daniel'ı her şeyin düzeleceğine dair ikna etmeye çalışıyordu. İki hasta bakıcı beni odamdan almak için bir tekerlekli sandalye getirdi ve Patrick'in bana kalmam için yalvaran Daniel'ı, elleriyle ayırması gerekti.

Yaşam enerjimin içimden koparıldığını hissederken nefes almakta zorlanıyordum. "Daniel, gitmeme izin vermen lazım." Kelimeler acıtıyor, asılsızlığı ağzımda pislik gibi bir tat bırakıyordu. Yapmasını istediğim son şey buydu.

Sonunda beni bıraktı ve iki bakıcı tekerlekli sandalyeye binmeme yardım ettiler.

Eşyalarım kısa sürede beni eve götürecek olan taksinin bagajına yüklenmişti. Daniel öylece durdu ve izledi. Yanaklarından sessizce gözyaşları akıyor, kolları iki yanından çuval gibi sarkıyordu.

Patrick ve bakıcılardan biri beni taksiye bindirdi. Hissettiğim acı çok şiddetliydi. Beni oldukça nazik bir şekilde arabaya oturtmak suretiyle bertaraf ettikleri fiziksel acı değil ama yaşamımdan koparılmak suretiyle yaratılan acı...

"Melanie." Babam suratına arabanın kapısını kapamadan önce Daniel bir kez daha bağırdı.

Ona bir kez daha dokunma ihtiyacıyla, açık camın aralığından uzandım ve onun da parmakları benimkilere uzandı.

"Aşkım," dedim ses çıkarmadan ve taksi hareket etti.

"Suratı..." diye hıçkırdım bana sarılmış olan Katie'nin göğsüne doğru. "Kahrediciydi. Daha o anda bunun yanlış olduğunu anlamıştım. Ona gitmeliydim. Anneme beni geri götürmesi için yalvardım ama reddetti." Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Benim için önemli olan tek şeyi ellerimden almalarına izin verecek kadar... Ona bir seçim hakkı

vermeden hayatımdan uzaklaştıracak kadar... Fakat sonunda onun için en iyi olanı yapmıştım.

Katie'nin suratı gözyaşlarıyla lekelenmişti. "Onunla en son o zaman mı konuştun?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Sana bunu yapabildiğine inanamıyorum. Dün gece yüzünden okunuyordu. Hâlâ seni en az o gün olduğu kadar seviyor."

"Beni sevdiğini biliyorum ama her zaman daha fazlasını hak ettiğini düşündüm."

"Hmm, ben pek öyle sanmıyorum, Melanie. Onun için *daha fazlasının* sen olduğundan eminim."

Uzun süre benimle oturdu. İkimiz de hiçbir şey konuşmadan derin düşüncelere daldık.

Burnumu çekip ona baktım. "Lütfen, bana ne düşündüğünü söyle."

Yüzünü ekşitti ve bana daha sıkı sarıldı. Sesi yumuşaktı. "Onun kalbini kırdığını düşünüyorum."

Daniel'ın dün geceki yüzünü gözümün önüne getirip, nihayet onu bir şekilde kırdığımı kabullenince daha da çok ağladım.

Gözyaşlarım yatışana kadar bana sarıldı. Yüzümü elimin tersiyle silerek doğruldum.

"Katie?"

"Efendim?"

"Hani geçen gün bana yardım etmeyi teklif etmiştin ya?"

Başını evet anlamında salladı.

"Siz ayrıldığınız zaman sanırım ben de ayrılmaya hazır olacağım."

Ağır bir nefes verdi ve gülümsedi. "Tanrı'ya şükür."

On Üçüncü Bölüm

Sonunda vazgeçtim. Beklentim ve heyecanım çok büyüktü. Yatağın kenarında oturabilmek için yuvarlanarak dirseklerimi bacaklarıma koydum ve ellerimi saçlarıma gömdüm. Köpüren sinirlerimi faydasızca yatıştırmaya çalıştım. Kalbim hâlâ dün gece Melanie'yi gördüğüm andaki gibi güm güm atıyordu. Biraz uyuma şansı bulurum, diye sabah iki gibi yatağa yatmıştım ama tek bulabildiğim, oydu. Tekrar onun yüzünü görmenin hayalini çok kurmuş ama kendime bunun gerçekleşeceğine inanmak için asla izin vermemiştim. Şimdiyse onu bir daha görene kadar huzur bulamayacaktım.

Dün gece bana yaşamak için yeni bir sebep vermişti. Gözlerinde gördüğümü, dokunuşuyla hissettiğimi daha fazla sorgulayamazdım. Melanie beni seviyordu.

Beni uğruna bıraktığı hayatla ilgili inandıklarım, sürekli imgelediğim resimler meğer ne kadar da yanlışmış.

Hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Sanki onun kalbini kıran benmişim gibi bana bakışı... O bakış musallat oldu bana. Sevdiği, onu mutlu eden, ondan çaldığım her şeyi ona her gün hatırlatmayacak birini bulduğunu düşünmüştüm. Hâlbuki onu görmek, sanki kendimin bir yansımasını görmek gibiydi; acımın, kaybımın ve pişmanlığımın aynadaki görüntüsü gibi.

Bu konuda ne yapmalıydım? O evliydi ve beni isteyip istemediğini bilmiyordum. Aslında pek de öyle değildi. Onu hissetmiştim ve bana olan arzusu su götürmezdi. Aramızdaki çekim onu ilk tanıdığım zamanki kadar kuvvetliydi.

Bunu nasıl yok sayabilirdik ki? O yapabilse bile ben yapamazdım.

Ayağa kalkıp duşa gittim. Neredeyse zamanının geldiğini bilerek rahatlamıştım. Akan suyun altında durup, onu bir kez daha görecek olmanın beklentisi içinde, suyun sıcaklığı ile rahatlamaya çalıştım.

Üzerime lacivert bir tişört giyip ayağıma da bir kot çektim. Düğmelerini iliklerken, titreyen ellerimi kontrol edemiyordum.

Aramaya gönülsüz olduğumdan babama bir telefon mesajı gönderip, bugün ofiste olmayacağımı ama akşam görüşeceğimizi bildirdim. Sorularıyla karşılaşmaya hazır değildim. Ailemin evine gittiğim anda yapmam gereken bir sürü açıklama olacaktı ama şu anda hiçbiri ilgimi çekmiyordu. Önemli olan tek şey Melanie idi ve ben bugün ona kısacık da olsa bakmaya kararlıydım.

Nicholas saat kaçta işe gidiyor, bilmiyordum ama en azından ona kadar beklersem daha güvende olacağımı düşündüm. Daha saat yedi buçuktu ve önümüzdeki iki buçuk saat zarfında delireceğimden emindim.

Alt kattaki kafeden bir kahve alıp, aklımı esir alan düşünceler içinde yürümeye başladım. Dokuz yıldır ilk defa hatıralarım beni tamamen ezmiyordu. Onu düşünebiliyor ve onu sadece sevebiliyordum. Her bir kırık parçasını seviyordum ve onu tekrar bütün yapmaya kararlıydım.

Kendimi birkaç saat beklemeye zorladıktan sonra apartmana döndüm ve bu sefer arabama binip adresi GPS'e girdim. Aptalcaydı ama umurumda değildi. Ekranda yönlendirmeler belirdi ve okurken başımı salladım. Ne tür bir

manyak böyle bir mahallede bir ev sahibi olup da adresini herkese açık tutardı? Tam da Melanie'nin her zaman kaçtığı türden bir insan. Görülmek isteyen bir insan. Bunu anlayamıyordum. Neden Melanie bu adamı istemişti? Adamın düşüncesi midemi bulandırıyordu. Hele Melanie'ye dokunmasını düşünmek... Bu düşünceyi reddederek başımdan savdım.

Sessiz sokağa dönerken yavaşladım. Uzun akçaağaçlar ve dişbudak ağaçları kaldırımlar boyunca sıralanmıştı ve güzelce biçilmiş çimenler yolun arkasındaki evlerin etrafını çerçevelemişti.

Adrese yaklaştıkça kalbim göğsümün içinde çırpınmaya başladı. Yaklaştıkça onu daha da çok hissediyordum. Bir kere önünden geçtim. Dönüp sokağın karşı tarafına ama görünecek kadar yakın olmayan bir yere park ettim. En azından bu mahallede alarmların çalmasına neden olmayacak bir arabaya sahiptim.

Melanie bu evden nefret ediyor olmalıydı. Başımı iki yana salladım. Bir kez daha, hayatının bu yönde gitmesinin nedeni konusunda fikirsizdim. Kendine bunu yaptıracak kadar kötü mü kırmıştım kalbini? Evet, dışarıdan, her şeye sahipmiş gibi görünüyordu: mükemmel koca, mükemmel ev, herhangi birinin harcayabileceğinden daha fazla para. Bunların hiçbirinin onun için önemli olmadığını biliyordum ve onu dün gece gördükten sonra hiç şüphe yoktu. Böyle bir yaşam tarzının hiçbir yanı onu mutlu edemezdi.

Evin önünde gümüş rengi bir araba park etmişti. Saate baktım. Onu biraz geçmişti. Koltuğuma yerleştim. Onu görmek için sonsuza dek beklemeye razıydım.

Ve hiç dışarı çıkmasa bile orada oturup, onu hissetmekten mutluydum. Sanki evin içinde hareket ederken onu duyumsayabiliyordum, nabız gibi atan enerji titreşimleri üzerime çarpıyordu; her biri Melanie'ydi.

Nihayet, bir saatten fazla bir süre sonra kapı açıldı ve Melanie ile Katie sarılmış bir hâlde dışarı adım attılar. Melanie görüş alanıma girince kalbim ağzıma geldi.

İnleyerek elimi kapı koluna attım. Bebeğim çok yakındaydı. Ona koşmak istiyordum ama yapamazdım. Ya beni reddederse? Evet, dün akşam beni az daha öpecekti ama ya buna pişman olmuşsa? Ya ne yaptığımı, hayatlarımızı nasıl mahvettiğimi hatırladıysa? Ya bana gitmemi söylerse? Kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyordum. O yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ona uzaktan hayranlıkla baktım. Şimdilik bu yeterli olmalıydı.

Katie ile vedalaşmalarını ve sonra Katie'nin gümüş rengi arabaya binip uzaklaşmasını izledim.

Melanie içeri girmek için arkasını döndüğünde ona sessizce mırıldanarak seslendim: "Seni seviyorum, benim güzel sevgilim." Duyduğunu, daha ziyade hissettiğini biliyordum. Sırtı kaskatı kesildi ve durdu. Nefesini tutarak eliyle kapı kolunu kavradı. Aşkının bana doğru yayıldığını hissedebiliyordum. Direksiyona eğilip sıkıca tutundum ki ona gitmemi engellesin. Her bir parçam ona sarılmanın hasretini çekiyordu; onu teselli etmenin ve tekrar benim yapmanın. Eve girip arkasından kapıyı kapamasını izledim. O gözden kaybolunca tuttuğumun bile farkında olmadığım nefesimi bıraktım.

Şimdi ne olacaktı? Gitmem ve onun hayatına devam etmesine müsaade etmem gerektiğini biliyordum. Fakat gönlüm buna el vermiyordu.

Lanet olsun.

Resmen takipçi bir sapık gibiydim ama onun yakınlarında olabilmek için her unvana razıydım. O yüzden yine bekledim ve bekledim.

Saatler sonra, üçe birkaç dakika kala, garaj kapısı açıldı ve küçük dört kapılı siyah bir sedan geri geri çıktı. Yeniceydi ama bu evin garajına aitmiş gibi de görünmüyordu.

Kahkaha attım. Sadece Melanie tüm bu zenginlikle çevriliyken böyle bir araba sürebilirdi. Melanie'nin yıllar önce âşık olduğum kızla aynı kız olduğunu görerek rahatladım. Bunların hiçbiri onu etkilememişti. O zaman neden buradaydı? Onu sevdiği için mi? Hayır, buna inanmıyordum, değil mi?

Lanet olsun. Aklım feci karışmıştı. Hiçbir fikrim yoktu.

Sokağa çıkıp benim geldiğim yöne saptı. Yaptığım şeyden neredeyse utanacaktım ama çekime dayanamıyordum. Onu korkutmayacağımı umdum. Sadece onun yanında olmaya ihtiyacım vardı.

Onu kaybederim, diye endişelenmiştim. Hâlbuki çok kolay olmuştu. Sanki her hareketini önceden bilirmişim gibi, vücudum doğallıkla onunkinin izini sürüyordu. Şehir merkezine doğru ilerledik ve etraf sürekli daha tanıdık bir hâl almaya başladı.

"Vay canına," dedim yüksek sesle. Ofisimin önündeki caddedeydik. Benim tüm gün yaptığım şeyi yapıyordu o da.

Arabamı, onun park ettiği yerin birkaç araba önüne çektim. Dikiz aynamdan ofisimin olduğu binaya bakmaya çalıştığını görebiliyordum.

Gergin görünüyordu. Kapısı açıldı ve ayağı yere değdi. Sonra tereddüt etti ve arabayı geri çekti.

"Ne yapıyorsun, bebeğim?" diye sordum panik içindeki suratını izlerken. Elleri kalktı ve görüşümü engelledi. İndirdiğinde ağladığını gördüm.

Bunu daha fazla kaldıramazdım, ona gitmeliydim. Kapıya uzandım ama ben daha ne olduğunu anlayamadan arabasını yola çıkardı ve hızla uzaklaştı. Bozguna uğramış bir şekilde direksiyonu yumrukladım. Daha kaç kere benden uzaklaşmasını izlemek zorundaydım? Bundan sonra ne yapacağımı bilemeyerek arabamda oturdum. Apaçık belliydi ki ikimiz de bilmiyorduk.

Arabamı yavaşça yola çıkararak, ailemle yiyeceğim akşam yemeğine hazırlanmak üzere eve yollandım. Bu gece zor geçecekti. Yine annemin kalbini kıracaktım. Yüzündeki hayal kırıklığını görmekten ödüm kopuyordu.

Ve babam. Onunla yüz yüze gelmek bile istemiyordum. Çok dikkatsiz davranmıştım. Bana olan inancı çok büyüktü. Asistanlığım biter bitmez beni kendi muayenehanesine davet etmişti ve ben de ona olan borcumu böyle ahlaksızca bir davranışla ödüyordum.

Saat yedide arabamı, ailemin evinin önüne çektim. İçinde bulunduğum dehşet ile hareketlerim ağırlaşmıştı. 1890'lardan kalma muazzam konak, Şikago'nun kırk dakika kadar dışındaydı. Annem son altı ayını evde tadilat yaparak geçirmişti. Sonuç hem güzel hem de rahattı. Tıpkı elinin değdiği diğer her şeyde olduğu gibi.

Tam arabadan adımımı atmıştım ki Erin ciyaklayarak kapıdan çıktı. Koşarak merdivenlerden indi ve kendini kucağıma attı.

"Selam ağabey." Erin sıkıca kollarıma sarılırken, ben de onu kucağımda kaldırdım.

"Selam küçük kardeş." Başından öptüm ve gönülsüzce yere bıraktım. Kolları omuzlarımda sımsıkı asılı duruyordu. Gözlerimi okumaya çalışırken kendi gözleri kocaman açılmıştı.

"Daniel, sorun nedir?"

Gözlerimi başka tarafa çevirip kabahatimi gizlemeye çalıştım.

"Şey, sonra..." diye kekeledim. "Herkese aynı anda anlatsam daha iyi olur, tamam mı?"

Erin'in kaşları çatılırken, alnındaki ilk kırışıklıkların da ipucunu veriyorlardı. Başını öne eğdi. "Tamam." Elimden tutup beni yukarı çıkardı.

Babam kapıda duruyor, yüzünden endişe akıyordu. Beni

yakaladı, kendine doğru çekti ve kulağıma fısıldadı. "Neler olduğunu bilmiyorum oğlum ama biz senin için buradayız. Bunu her zaman hatırla."

Yüzüm asıldı. Bana verdiği koşulsuz sevginin, desteğin ve saygının hiçbirini hak etmiyordum. Benim için yaptığı her şeyi suratına geri fırlatmıştım.

Annem salonun girişinde kaygılı ve huzursuz bir şekilde bekliyordu. Elini benimkine uzatarak sessizce beni kahverengi deri kanepeye oturttu ve kendi de yanımda yerini aldı. Babam ve Erin'in de karşımıza oturuşunu tedbirle izledim.

"Daniel, lütfen, tatlım. Ne oldu?"

Kendimi bayılacakmış gibi hissettiğimden mümkün olduğunca dolu dolu bir nefes aldım. Hayatım boyunca yaşadığım her pişmanlık göğsümün üzerine oturmuş, her biri bastırıyor, derimin içine girmeye çalışıyordu. Tişörtümün üzerinde elimi gezdirip ağırlığı gidermeye çalıştım.

"Ben baba oluyorum." Bu sözler midemi bulandırdı, bu yüzden de ayrıca utandım.

Yanımda oturan annemin soluğu kesildi. Elimi tuttu ve başparmağını parmak boğumlarımda üzerinde gezdirdi.

"Ne zaman?" diye sordu.

Kelimeler ağzımdan aceleyle döküldü. "Dört ay içinde. Bir erkek. Daha dün öğrendim."

"Kimden? Görüştüğün biri mi var?" Kaşı şaşkınlıkla havaya kalktı.

Melanie'den beri kimseyle beraber olmadığımı mı düşünüyordu, diye merak ettim.

Odanın öteki ucundan babam içini çekti. "Baba, çok üzgünüm. Ben..." Zaman kazanmaya çalışıyordum. Babam ise kafasını sallayarak üzgün olmamı gerektirecek bir şey olmadığı konusunda beni temin etmeye çalışıyordu. Üzgün olmalıydım, biliyorum. "Gerçekten işleri berbat ettim. Hani bu şehre ilk geldiğimizde düzenlediğimiz o tanışma toplantısını hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi sanki bir şey ifade etmiyormuş gibi.

"O gece mümessillerden biri ile beraber oldum."

Annem ve Erin gözlerini dikmiş bana bakarken tüm oda sessizliğe gömüldü. Ama babamın gerçekten de ne kadar düş kırıklığına uğradığını gösteren yüz ifadesi oldu.

"Ne? Bunu nasıl yapabildin, Daniel? Bizi içine soktuğun durumun farkında mısın? Bu, biz daha işe başlayamadan buradaki tüm itibarımızı zedeleyebilir... Lanet olsun." Ayağa kalktı ve bir yandan bağırırken bir yandan da volta atmaya başladı.

"Baba... Ben..."

Durakladı ve ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı. Saçlarının arasından elini geçirdi. Sesi kısıktı ama artık öfkeden arınmıştı. "Seninle yalnız konuşabilir miyiz?"

Başımı evet anlamında eğdim ve çalışma odasına kadar onu takip ettim. Garip, çarpık bir *déja vu* yaşadım. Melanie ve ben, aynı masanın karşısında oturup, babama doğacak bebeğimizin haberini vermiştik.

"Kim?" Şu anda sakindi, sadece öğrenmek istiyordu.

"İsmi Vanessa."

"Ben de bunun her zamanki tek seferlik kaçamaklarından olduğunu varsaymalıyım herhâlde?"

Cevap vermedim. Gerek yoktu.

Burnundan sesli bir nefes verdi. Söylenirken başka yöne baktı. "Lanet olsun, Daniel."

"Biliyorum, baba. Çok üzgünüm." Bunu geri alabilmek için her şeyi yapardım. Aynı kanepede on yedi yaşındaki kız arkadaşımla oturduğumda hiç utanmamıştım ama şimdi neredeyse otuz yaşıma gelmiş ve af diliyor olmam ne kadar da ironikti.

"Peki, ne istiyormuş bakalım? Yani, dedin ki beş aylık hamileymiş. Senin olduğundan emin misin ki?" Ona bir gün önce Vanessa ile olan her şeyi anlattım. Ben tüm kor-

kularımı, pişmanlıklarımı ve kızgınlığımı dillendirirken o sessiz kaldı.

Siyah deri sandalyesinde geriye yaslandı ve parmaklarını birleştirdi. "Haklıymışsın gibi görünüyor."

Öne eğilip, başını eğdi ve tek kaşını kaldırdı. "Peki, ne yapacaksın? Baba olacaksın, Daniel. Bu bebekten sorumlusun, biliyorsun. Her ne kadar bu Vanessa seni tuzağa düşürmeye çalışmış olsa da."

"Biliyorum. Ben sadece..." Yutkundum. "Bunun olmaması gerekiyordu. En çok istediğim şey buydu ama şimdi... Sadece Melanie ile olmalıydı." Çok suçlu hissediyordum kendimi. Şu anda mutluluktan uçarak, sevdiğim kadınla oturmuş, aileme bebeğimiz olacağı haberini veriyor olmalıydım. Melanie olmadan bu mümkün değildi.

Yerimden kalkıp ailemle yüzleşmeye hiç gönlüm yoktu ama bütün gece babamın çalışma odasında saklanamazdım. Kapıyı açtım. Annemi orada gözyaşları ile ıslanmış bir yüzle bulunca kalakaldım.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, anne."

Başını iki yana salladı. "Hayır, Daniel. Asla olmaz böyle bir şey. Her zaman harika bir baba olacağını biliyordum."

Kalbim daha fazla kırılabilir miydi acaba? Annem bana harika bir baba olacağımı söylüyordu, ben ise bunun düşüncesine bile katlanamıyordum. Cevap vermedim. Onu bırakıp koridorda yürümeye başlamadan önce kendimi gülümsemeye zorladım.

Yemek gergin geçiyordu. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu.

Nihayet Erin o gerginliği bozdu. "Şey, millet. Biraz uygunsuz bir zaman olabilir ama iyi haberlerim var. İstediğim tayini aldım ve gelecek ay buraya taşınıyorum."

Yüzüm gerçek bir sevinç ile aydınlandı. On yıldır ilk defa tüm ailem aynı şehirde yaşayacaktı. Annem o kadar

mutluydu ki kendimi karşı karşıya olduğum tüm problemleri unutmaktan alıkoyamadım.

Ve Melanie.

Sanki sevdiğim herkes tekrar etrafıma geri çekiliyordu.

Babama baktım. Yüzüne teklifsiz, geniş bir gülümseme yayılmıştı. Dayanamayıp ben de ona aynı şekilde gülümsedim. Evet, onu hayal kırıklığına uğratmıştım ama iyi olacaktık. O anda kendime söz verdim; bir daha asla babamın güvenini tehlikeye atacak bir şey yapmayacaktım.

Erin de yüzümdeki gülümsemeyi yakalayınca bana komik bir kaş hareketi yaptı.

Omuzlarımı silktim. O anda ne hissettiğimi ona nasıl açıklayabilirdim ki? Bilmiyordum ama dokuz yıldır ilk defa her gün hissettiğim o saf umutsuzluk dışında bir şeyler vardı.

Erin'in taşınması ve nerede yaşamayı planladığı ile ilgili konuştukça sohbet daha gürültülü ve heyecanlı bir hâl aldı. Ailemin yakınlarında parasını karşılayabileceği küçük bir yer bulmayı umuyordu. Annemle hemen ev arama planlarına giriştiler.

O anda fark ettim ki babama inşaat işinden bahsetmemiştim. İki gün öncesine kadar bu kadar vaktimi alan bir şeyin, geçen gece o kâğıtları imzaladığımdan beri aklıma gelmemiş olması çok çılgıncaydı.

"Sana söylemeyi unuttuğuma inanamıyorum. Dün gece Borelli & Preston Müteahhitlik ile inşaat anlaşmasını imzaladım. Önümüzdeki iki ay içinde temel atma işlemlerine başlıyor oluruz."

"Sahiden mi? Bu harika, Daniel." Babam detayları sorarken bana tekrar benimle gurur duyuyormuş gibi bakıyordu.

Sofra başında, neşeli yüzlerle oturmuş aileme bakarken, bugün iyi bir günmüş gibi hissetmeden edemedim. Bunu sahiden hissetmiş miydim? Bir şey hakkında iyi hissede-

bilme yeteneğim olduğunu bilmiyordum ama hissetmiştim. Gözlerim masanın karşısında oturan Erin'inkiler ile buluştu. Onun gözlerinde milyonlarca soru vardı.

Tabağını alıp ayağa kalktı. "Siz ikiniz neden biraz yürüyüşe çıkmıyorsunuz? Daniel ile ikimiz bulaşıkları halledeririz." Gözlerinde bir pırıltıyla bana sevimli bir şekilde güldü.

Ben de kalan tabakları toplayıp peşinden mutfağa gittim. Erin tezgâha yaslanmış, kollarını bağlamıştı.

"Dökül bakalım."

Önünden geçerken kaşlarımı çattım. Bulaşıkları lavabonun içine koydum. "Neden bahsediyorsun Erin?"

"Öf, yapma şunu, Daniel. Bir şeyler olmuş. Seni bu kadar mutlu, hatta sadece mutlu görmeyeli, dokuz oldu. Bu mutluluğun da birkaç saat önce patlattığın haberlerle ilgisi olmadığını söylemeye cüret ediyorum."

Yüzüne bakabilmek için döndüm. Bir kez daha, beni bu kadar iyi tanıdığı için minnettardım. Soluk verip ben de başka bir tezgâha yaslandım ve kollarımı bağladım. "Erin, kendimi bu hâle soktuğuma inanamıyorum." Bir elimi saçımda gezdirdim. Üzülmemeye çalışıyordum. "Ne yapmam gerekiyor? Bu kız beni fena becerdi."

Bana sert sert baktı. "Hayır, Daniel. Onu becerenin *sen* olduğundan gayet eminim."

Erin'e her zaman güvenebilirdim ama beni hizaya getirmekten de asla çekinmezdi.

"Sana başını belaya sokacağını söylemiştim. Senin bu hiçbir-bağlayıcılığı-olmayan yaşam tarzın, gerçek hayatta her zaman işlemiyor. Bir gün seni fena yakalayacağını bilmeliydin." Birden rahatsız görünerek sessizleşti.

"Korkuyor musun?" Birkaç adım atıp yanıma geldi. Yüzüme bakabilmek için bir dirseğinin üzerine yaslandı.

"Bir bebek hakkında, en azından o bebek hakkında düşünemiyorum bile." Başımı eğdim. Eva'yı kaybettikten sonra

bir daha asla aynı şekilde hissedememiştim. "Dolayısıyla, evet, korkuyorum. Onu hiçbir zaman sevmeyeceğimden korkuyorum. Bu da çocuğa büyük haksızlık, Erin. Zavallı çocuk... Ona müşterek velayet istediğimi söyledim. Öylece ağzımdan çıkıverdi, neden bilmiyorum."

"Kendini bu kadar koyuverme, ağabey. Kendi kendini şaşırtabilirsin."

Haklı olmasını diliyordum ama tek hissettiğim şey, pişmanlıktı.

Bana omuz atıp güldü. "Kötü baklaları ağzımızdan çıkardığımıza göre, söyle bakalım gözlerindeki ateşi tekrar yakan nedir? O ateş ne zamandır sönüktü."

Dönüp, lavaboyu işaret ettim. Ben ellerimi sabunlu suya daldırdım ve Erin de kurulamak için eline bir havlu aldı. İlk tabağı yıkamaya başladım ve Erin'e imalı bir bakış atıp, gülümsedim. "Dün gece o anlaşmayı imzaladığımı biliyorsun, değil mi?" Başını evet anlamında salladı. "Anlaşma Borelli & Preston Müteahhitlik diye bir şirketle. Onlarla tekliflerinin üzerinden geçmek için bir restoranda buluştuk ve adamlar eşlerini de getirmişti." Dudağını ısırıp gözlerini kıstı. Bu hikâyeyle nereye varmaya çalıştığımdan emin değildi. Kesinlikle düşündüğü şey değildi ama aynı zamanda tam da düşündüğü şeydi.

Lanet olsun. Bu iş sahiden karmaşıktı.

Ona kurulaması için bir tabak verip bir başkasını yıkamaya başladım. "O oradaydı. Eşlerden biri..." dedim direkt ona bakarken. "Melanie'ydi."

Yüzü soldu ve kurulamakta olduğu tabak parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Mermer zeminin üstünde paramparça oldu.

"Ne?" Solukları hızlanmış ve kontrol edilemez olmuştu. Tüm bu yıllar boyunca bastırdığı acılar yüzeye çıkmıştı.

"Melanie seni buldu mu?" dedi kulak tırmalayan bir

sesle. Parmaklarını kollarıma geçirmiş, gözyaşları yanaklarından oluk oluk akmaya başlamıştı. "Ne oldu? Ona ne dedin? O iyi mi? Mutlu mu?" Beni soru yağmuruna tuttu. Her birini, bir öncekinden hızlı soruyordu. Erin'in de kalbi kırılmıştı. Melanie gittiğinde, Erin hem en yakın arkadaşını hem de bildiği tek kız kardeşi kaybetmişti. Yine de Erin asla onu sevmekten vazgeçmemişti.

Onu göğsüme yanaştırıp, sarıldım. "Buna inanabiliyor musun? Melanie burada, Şikago'da. Dün gece, karşısında otururken neler hissettiğimi sana açıklayamam bile. Onu hâlâ hissedebiliyordum, Erin. O gücü." Göğsümün üzerinden başını salladı. Bu konu hakkında açık açık konuşabildiğim tek insan Erin'di. Her şeyden önce bunun ne olduğunu anlamamıza o yardım etmişti. "Sanki büyümüş gibiydi. Sanki tüm o yıllar boyunca bizi dün geceki noktaya getirmek için çalışmıştı. Beni hâlâ seviyor, Erin. Biliyorum... Hissediyorum. Beni istiyordu."

Sarılarak durduk. Kimin kimi teselli ettiği belli değildi. "Kafam hiç bu kadar karışmamıştı. Hep benden daha iyi birini bulduğunu düşünmüştüm. Onu mutlu edecek biri. Çünkü ben onu mutlu edememiştim. Ama yüzü... Melanie her şey olabilirdi ama kesinlikle mutlu değildi." Kendimi geri çektim. Erin'in yüzünü inceliyor, anlamasını sağlamaya çalışıyordum. "Aynı benim gibiydi."

Erin gerildi ve vücudu titredi.

"Sen!" diyerek göğsüme yumruklarıyla vurmaya başladı. Aynı anda burnunu tişörtüme sürtüyordu. "Geri zekâlı bir aptalsın, Daniel." Elleriyle bana vurmaya devam ederken onu engellemeye çalıştım. Defalarca bağırdı. "Çok aptalsın, çok!"

"Erin, dur. Lütfen." Beni kahrediyor, kalbimi aynı anda defalarca kırıyordu.

"Hayır, Daniel. Bunu çok uzun süredir saklıyorum ve ar-

tık yetti. Sen, senin olmayan bir hata yüzünden kendini suçlarken yanında öylece oturmam yetti artık. Sevdiğim insanları üzen sırları tutmam da yetti!" diye haykırdı. Öfkesini üzerime kusarken elleri hâlâ yumruklar hâlinde göğsümün üzerinde kalmıştı.

"Neden bahsediyorsun sen, Erin?"

"Onun gitmesine izin verdin, Daniel. Ondan bahsediyorum işte. En yakın arkadaşımla, kız kardeşimle bir daha asla görüşmeyeceğime dair bana söz verdirdin."

"Neden bunu yapmak zorunda kaldığımı biliyorsun, Erin. Artık beni istemiyordu. Yoksa kızın fikrini değiştirmek için peşinden giderdin. Gittiği için pişman olmasını sağlardın. Onun istediği hayatı yaşamasını istedim, mutlu olmak için bir şansı olsun istedim. Buna engel olamazdım ve senin onun peşinden gitmen kesinlikle engelleyecekti! "

Erin, Melanie'nin mutlu olmasını istiyorum, diye nasıl olur da beni suçlardı? Her gün onu bulmak istemiştim. Ama onu mutlu edecek tek şey benden uzak olmaksa bunu da ondan esirgeyemezdim.

"Tam da bu işte, Daniel. Tam da bu. O koca kafan nasıl oldu da Melanie'nin seni artık sevmediği, artık istemediği fikrine kapıldı?"

"Ah, bilmiyorum, Erin, belki kızımızı öldürdüğüm zaman olabilir!" Ona tepeden bakarken öfkem beni yiyip bitiriyordu. Ellerim yumruklar hâlinde iki yanımdan sarkmıştı.

"Seni asla suçlamadı, Daniel!" diye bağırdı. "Bu senin hatan değildi."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Erin."

Erin yerdeki tabak kırıklarını tekmeledi.

"Daniel, dokuz senedir bunu içimde tutuyorum. Dokuz lanet olasıca yıl!"

Bir koluyla karnını kavramış, hıçkırıyordu. "Her ikinize de yeminler verdim ve uzun zaman önce bunları bozmam

gerekirdi. Siz ikiniz birbirinizi korumaya çalışırken bu yeminlerin tek yaptığı hayatınızı mahvetmek oldu. Siz ikiniz zaten aptaldınız. Ben de size hak vererek aptallık ettim."

"Erin, lütfen, neler diyorsun?"

"Seni asla suçlamadı, Daniel." Beklenmedik öfkesi solarken, öne bir adım atıp uysalca konuşmaya başladı. "O sadece seni koruyordu. Ailesi, eğer Dallas'a gitmezse seni tutuklatacaklarına dair onu tehdit etmişlerdi. Gitmek onu çok üzdü, Daniel. Paramparça olmuştu. Sana asla söylemeyeceğime dair yemin ettirdi. Çünkü derhâl babasının peşinden gideceğini biliyordu. O zamanlar babasından ve sana yapabileceklerinden ödü kopuyordu."

Ne? Bunu bize ailesi mi yapmıştı? Nasıl yapabilirlerdi bunu?

Erin dudaklarını ısırıp, suçlu gibi bakışlarını kaçırdı. "Sürekli aynı şeyleri söylüyordu." Bana baktı. İfadesi azap vericiydi. "Diyordu ki, belki de o senin için yeterince iyi değilmiş ve karar vermen için zaman tanımalıymış."

Dizlerimin bağı çözüldü ve düşmemek için Erin'e tutundum.

Beni suçlamıyordu. Onca yıl ben hep, herkesin tersine ısrar ettiği şeye inanmıştım. Erin haklıydı. Ben tam bir aptaldım.

"Neden o zaman, Erin? Neden peşinden gittiğimde bir başkasıyla evlendi? Neden?" Cevabını bildiğini umuyordum.

"Bilmiyorum, Daniel." Birbirimizi kavrayarak, sarsıldık. Öfkemiz önce taşmış, sonra akıp gitmişti. Yerini sorular ve *ya öyleyse*ler almıştı. "Ona gitmeme izin vermediğin için kızgın olmamın nedeni bu. Bir şeyleri kaçırdığımızın hep bilincindeydim ve bu soruya cevap verebilecek tek kişi, Melanie'ydi."

Onca yıl inandığım her şey yalandı. Kendi kendime söylediğim bir yalan.

Kız kardeşime sarıldım. Çok uzun süredir tutunduğum suçluluk hissini bıraktım ve kabul ettim.

Bu benim hatam değildi.

On Dördüncü Bölüm

Mutfağı kahve kokusu sarmıştı. Yorgunluktan ağırlaşmış gözlerimle cezvenin önünde durmuş, kahve bir an önce demlensin, diye bekliyordum.

Son üç hafta kolay geçmemişti. Dokuz yıl önce hayatımı üzerine inşa ettiğim yapıtaşı sarsılmış, betonların üzerinde çatlaklar meydana gelmişti. Nihayet parçalara ayrıldığı zaman ben ne yanda olurdum, hiçbir fikrim yoktu.

O geceden beri Daniel ile yüz yüze gelmemiştim ama yakınlarda olduğunu biliyordum.

Onu sezinleyebiliyor, her yaptığım şeyde, gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Sokakta yürürken tüylerim diken diken oluyor, vücudum dokunulma arzusuyla onu çağırıyordu.

Neden uzak kalması gerektiğini biliyordum. Zaten bir aileyi, bir yuvayı bozacak bir insan olmayı asla istemezdim. Onu ne kadar delicesine istesem de bunun sorumluluğunu alamazdım. Yine de bu, azıcık da olsa görebilmek umuduyla ofisinin önünden her gün arabayla geçmemi engelleyemedi. Oysa hiç göremedim. Ayrıca, sokağımda durduğu yerden zar zor görülen siyah arabayı da engelleyemedi. Varlığının ağırlığı ile ezildiğim, çekimin görmezden gelemeyecek kadar kuvvetli olduğu zamanlarda, o araba hep buradaydı. Neredeyse, ona gidersem kötü bir insan olur muyum, diye

umursamayacaktım. Yine de kendimi tuttum. Hayatımda bir pişmanlığa daha yer yoktu. O yüzden birbirimizi uzaktan sevmeye devam ettik.

Üst kattan sesler duydum ve kendimi hazırladım. Nicholas ile aramız biraz... İlginçleşmişti.

O geceden sonra bir daha odasına gitmedim. Misafir odasını kendimin belledim ve tekrar o şekilde kullanılmaya karşı koydum. Başka yerlerde istediğini elde etme konusunda hiç kaygısı olmadığını biliyordum. Şikago'ya ilk geldiğimde bir eşin yapacağı normal şeyler neyse onları yapmak için çaba sarf etmiştim. Oynayacak bir rolüm varsa onu iyi oynamam gerektiğini düşünüyordum. Bir gün kendi yaptığım ekmek ile tavuk salatasını paketleyip Nicholas'ın ofisine doğru yola koydum. Odasının kapısını açtığımda Nicholas'ı, pantolonu ayak bileklerine düşmüş hâlde, kucağında çıplak bir kadınla buldum. Geldiğimi fark ettiğini soğukkanlılıkla "Kapıyı kapa, Melanie!" diyerek belirtmişti. O akşam eve geldiğinde ne bir söz söyledi ne de her zamankinden farklı davrandı. Onları öyle bulmak bana bir ferahlamadan başka bir şey hissettirmemişti. Böylece bana daha az geleceğini umuyordum. Öyle olmadığını hemen anladım.

Ama şimdi bunların önemi yoktu. Üç hafta önce o gece kendime söz verdim. Bana bir daha dokunmasına asla izin vermeyecektim.

Ben kupama ilk kahvemi koyarken, merdivenden pat pat ayak sesleri geldi. Nicholas mutfağa girdiğinde görmezden geldim.

Etrafımızdaki hava gergindi. O geceden beri birbirimize çok az kelime sarf etmiştik. Bana vurduğunda sınırı aşmıştı. İçten içe köpürdüğünün, her an patlamak üzere olduğunun farkındaydım.

Sadece an meselesiydi.

"Melanie." Şok içinde başımı kaldırdım. Benimle ko-

nuşmasına şaşırmıştım. "Shane bu belgeleri almaya gelecek. Bir saate kadar burada olur. Benim götürmem lazımdı ama toplantı için geç kalıyorum." Sarı evrak zarfını tezgâhın üzerine sertçe bıraktı.

Başımı tamam der gibi salladım ama o eşyalarını toplamak için mutfakta gezinirken, görmezden gelmeye devam ettim. Ancak garajdan arabasının çıktığını duyduğumda rahata erdim. Meraktan uzanıp evrakı aldım. Üzerinde yazanı okuyunca neredeyse düşürecektim. "Montgomery Onkoloji." Daniel. Bu zarf Daniel içindi.

Düşünüp taşınırken avuç içlerim terledi.

Üç haftadır her gün ofisinin etrafında gezindiğim doğruydu ama asla içeri adımımı atmamıştım. Ona bu kadar yakın olmayı kaldırabilir miydim? O koridorda yürürken kıvırcık saçlarının ucundan görmeyi? Beni hissettiğinde adımlarının tedirginleşmesini? Sadece bir saniye için de olsa, gözlerinin bana olan aşkı ile dolduğunu görme ihtimalini?

Sonuçlarını düşünmek için kendime izin vermeden Shane'in numarasını çevirdim. Bu fikir Shane'i telaşlandırdı ama sonunda razı geldi ve Nicholas'a zarfı kendisinin bıraktığını söyleyeceğine söz verdi.

"Sadece bir göz atacaksın, Melanie!" diye kendi kendime söz verdim merdivenleri çıkarken. Hâlâ tüm eşyalarımı taşımamış olduğumdan, duş almak ve giyinmek için Nicholas'ın gitmesini beklemiştim.

Acele bir duş aldım. Rahatlamaya çalışmak beyhudeydi. Midem, damarlarımın içine kadar yakan beklenti hissine direnmekten düğüm düğüm olmuştu. Çabucak kurulandım. Bornozumu giyip başıma da bir havlu sardım. Giyinme odasına gittiğimde tereddütlüydüm. Kolları sıvanmış beyaz yakalı bir bluz ve iş kıyafeti şartlarını zar zor sağlayan, siyah bir etekte karar kıldım. Etek, kalçalarıma oturuyor, baldırlarımdan aşağıya doğru bollaşarak dökülüyor ve tam

dizlerimin üzerinde sonlanıyordu. Ayağıma yuvarlak burunlu topukluları da geçirip aynanın önünde durdum. Muhafazakâr, fakat şirindim. İçimde bir özgüven kırıntısı bile taşımadığım için bunun yeterli olması gerekiyordu.

Her basamakta daha da gerilerek merdivenleri indim. Bedenim, her adımın beni ona yaklaştırdığını biliyordu.

Artık gayet aşina olduğum yoldan, ofisine doğru arabamı sürdüm. Kendi kendimi bunu neden yaptığıma dair temin etmeye çalışırken parmaklarım direksiyonun üstünde oynayıp duruyordu. Kendime eziyet mi ediyordum yoksa kendimi avutuyor muydum?

Onu bir tek bu seferlik görmenin bana yetmeyeceği ve ona olan ihtiyacımı karşılamayacağı bariz ortadaydı. Yakınımda hissettiğim her an onu daha çok istemiştim. Oysa şimdi kendimi başka bir şeye inandırmak için kandırmaya razıydım.

Sokağına döndüğümde ilk enerji dalgası ile çarpıldım. Çekim beni arıyor ve yakınına sürüklüyordu. O buradaydı. Binanın civarına ulaşınca bulduğum ilk yere arabamı park ettim ve kendime bir çeki düzen vermek için bir dakika bekledim. Hiçbir şey yokmuş gibi nasıl olup da oraya gidecek, resepsiyon görevlisine bir deste kâğıt verecektim?

"Haydi, Melanie. Bunu yapabilirsin." Nefes alıp kendimi tatlı dille sakinleştirmeye çalıştım.

Tek yapmam gereken oraya girmek ve sonra da çıkmaktı. Gününü geçirdiği yeri görünce, hayallerimde onu içinde konumlandırabileceğim bir ortam olacaktı.

Son cesaret kırıntılarımı da toplayıp dışarı adım attım. Bunu daha önce, onu ilk gördüğümün ertesi günü denemiş ama ayaklarıma hâkim olamamıştım. O günden beri bir daha denememiştim. Bu sefer kendimi zorladım. Karşıdan karşıya geçerken topuk seslerim kulaklarımda zonkluyordu. Daniel'ın varlığı başımın arkasında her saniye büyü-

yen bir uğultudan, sabit bir nabız hâline dönmüştü. Nefes aldım, gözlerimi kapadım ve kapıyı açtığım anda odanın enerjisinin altında ezildim. Sanki hiç oksijen yoktu. Sadece Daniel vardı. Ciğerlerime hayatı o üflüyordu.

İçeri girerken ayağım tökezledi ve soğukkanlılığımı korumakta zorlandım. Bir klavyeden çıkan sesler ve başımdaki gümlemeler dışında oda sessizdi.

Çekingen adımlarla ileri gittim. Masada oturan bir kadın başını kaldırmak için yazısına son verdi ve gülümsedi. "Size yardımcı olabilir miyim?" Masaya dayanarak güç toplamaya çalıştım. Dudaklarımı hareket ettiremiyordum. Daniel'ı arayıp bulmamı emreden her bir parçamın yarattığı sıkıntıdan dolayı çenem kilitlenmişti. Ama kendimi kontrol altına aldım ve kadına zarfı uzattım. "Şey, evet. Borelli & Preston Müteahhitlikten Dr. Montgomery'ye bir teslimatım vardı."

Evet. İş tamamdı. Şimdi kaçma zamanıydı. Burada olmaya dayanamıyordum. O çok yakındı. Haftalar önce kendime söz vermiştim. Mesafemi koruyacak ve birbirimizi uzaktan sevmeye müsaade edecektim. Şimdi ise o çizgiyi geçtiğim ayan beyan ortadaydı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Ama daha gitmek için arkamı dönemeden zarfı bana geri uzattı.

"Dr. Montgomery, bu zarfı getirecek kişi ile görüşmesini sağlamamı rica etti sizin için de bir mahsuru yoksa." Bakışları nazikti.

Odada olmayan oksijeni güçlükle solumaya çalıştım. Koşup kaçmam gerektiğini biliyordum. Ama gizliden gizliye bunun olmasını dilemiştim. Onu görebilmek, onunla konuşabilmek. Tek bir sefer. Bana hiç hoşça kal dememişti ve içimde bir yerde bunu açığa kavuşturmak istiyordum. Bana sadece söylesin, hissettiğim bu karmaşayı gidersin istiyordum. Ama bu reddedilmeye sahiden hazır mıydım? Yeterli

olmadığımı söylemesine? Hem zaten neyi değiştirecekti ki? Ruhum her zaman ona ait olacaktı. Tıpkı onunkinin de bana ait olduğu gibi. Ne söylerse söylesin.

Nihayetinde, onu görme arzum galip geldi. Başımı evet anlamında salladım ve zarfı tekrar elime aldım.

Sekreter kulaklığındaki bir düğmeye bastı. "Dr. Montgomery, Borelli & Preston'dan teslimatınız geldi."

Başını kaldırıp "Tamam, doktor," dedi.

"Sizi şimdi görecek." Ayağa kalktı. Masanın etrafından dönecekti ki ön kapı açıldı ve içeri biri girdi. Yüzünde özür diler bir ifade ile "Ofisi soldaki ilk kapı. Siz bulabilir misiniz?" dedi.

"Elbette." Kadın diğer gelene yardımcı olmak için dönünce ben de kendi kendime mırıldanmış oldum. Koridora doğru baktım. Hem korku hem de hasret içimi yiyip bitiriyordu. Kendimi yürümeye zorladım ama her bir adımım, daha sonra pişman olacağım korkusuyla ağırlaşmıştı. Kapısının dışında oyalandım. Yüreğim onunkini dinliyordu. Atışını hissediyor beni öne çekişini hissedebiliyordu.

Kapıyı çalmadım bile. Tokmağı çevirdim ve ittim. Onu görünce ayaklarım olduğu yerde bağlandı kaldı. Daniel. Görüntüsünü beynime kazırken defalarca gözümü kırptım. Elleri masasının üzerinde dümdüz olmuş, ileri doğru uzanıyordu. Daha kapıyı açmadan gelenin ben olduğumu anlamış olmalıydı. Başı havaya dikilmiş, ela gözleri kocaman açılmıştı.

Kıpırdayamıyordum. Sanki zamanın içinde hapsolmuştum ve yelkovan ilerlemiyordu.

Sonunda kalktı. Temkinli ve yavaştı. Gözleri hem vahşi hem de çaresizdi. İçlerinde daha önce görmediğim bir ateş vardı. Kuru dudaklarını ıslatırken büyülenmiştim. Omuzları dimdik kasılmış, göğsü kesik nefeslerle titriyordu. Hepsini hissedebiliyordum; hasretini, arzusunu, açlığını. Onun

da benimkini hissedebildiğini biliyordum. Hararetli bakışlarının altında ürperdim. Kaslarım beklenti ile seğiriyordu. Kararını vermiş olarak uzandığını görünce dizlerimin bağı çözüldü. Daha masasının etrafını döndüğünü anlayamadan dudakları benimkilerin üzerinde kapandı. Elleri saçlarımın arasına gömüldü. Bedenimi sertçe kendine çekti.

O ani dokunuşuyla vücudum sanki alev aldı. Her hareketi boyun eğdirici, tüketici ve hükmediciydi. Aynı anda hem hoyrat hem nazikti.

Göğsüm onunkine dayalı, kendimi ona yasladım. Kalplerimiz aynı ritimle atıyordu. Parmaklarımı ensesine geçirip onu kendime çektim. Gözü dönmüş bir şekilde birbirimize sarılıyorduk. Hissetmeye ihtiyacımız vardı. Kalplerimizi dağlayan yaraları iyileştirmeye, acıları biraz olsun gidermeye ihtiyacımız vardı. Elleri gereksiniminden dolayı acele ediyordu. Buklelerimin arasında dolandılar, sırtıma indiler ve sonra tekrar saçıma geldiler. Öpüşü çok kuvvetliydi, çok yoğundu. Buz ve ateş gibiydi ve tatlı. Aynen Daniel gibi. Onu nefes gibi içime çektim. Ona dokundum. Kokusunu ve hissini ezberledim.

Parmaklarımın arasındaki saçları yumuşacıktı. Ensesinden aşağı bir ürperti indi.

Başını aniden eğip dilini dudağımın üzerinde gezdirdi. Ona açıldım, içeri çektim. Ne şakalar vardı ne de denemeler. Saldırganca, ağzını benimkiyle beraber oynattı. Alt dudağımı hem ısırıyor hem de emiyordu. Hoyrat. Sert. Mükemmel. Beni kapıya yasladı. Kendi de üzerime dayandı. Ağzımdan bir inilti çıktı.

Ah, nasıl da özlemiştim bu bedeni.

Ellerimi omuzlarında ve sonra kollarından aşağı gezdirdim. Kasları çok biçimliydi. Dudaklarını dudaklarımdan ayırmıyordu. Dili sıcak ve ıslaktı.

Saçımı eline dolayarak sıkıca çekti. Boynum açığa çık-

tı. Hassas tenimi yalarken hareketleri yavaşladı. Kulağımın arkasındaki, beni mahvedeceğini bildiği noktayı aradı. Dudakları ile çekiştirerek emiyor, çenemin altındaki narin çukurdan ayrılamıyordu. Kesik bir nefes aldım ve hislerim bana yetişti. Hatırlıyordu.

Dudakları ile yukarı doğru ilerleyip tekrar ağzımı buldu. Parmak uçları ensemi okşuyor ve masaj yapıyordu. Tenim dokunuşuyla alev alev yanıyordu.

Dizimin arkasından kavrayıp bacağımı kalçasına kadar kaldırınca soluğum kesildi. Elleri ortaya çıkan baldırlarıma gitti. Başparmağı ile daireler çiziyor, beni baştan çıkarıyor, kandırıyor ve bir karşılık bekliyordu. Kendimi ona doğru ittim. Bedenim çok uzun süredir ondan mahrum kalmıştı.

"Melanie, aşkım!" diye fısıldadı, sözleri dudağımda titreşerek.

"Daniel," diyerek nefes verdim ağzının içine.

Geri çekildi. Yarı kapalı gözleri benimkileri ararken alev alevdi. Ruhunun derinliklerine dalarken gözlerimi ondan alamadım. Orada bulduğum aşk ebediydi. Ama yüreğine kazınmış acı ve uçsuz bucaksız pişmanlıkla kaplanmıştı. Burnunu yanağıma sürterek indirdi ve kulağıma mırıldandı. Bu sefer kelimeleri üzüntü içinde sızıyordu. "Sadece sen."

Bu kelimeler havada çınladı. Kendini buna ne kadar ikna etmeye çalıştığını bilsem de, öyle değillerdi.

Yaptığımın ağırlığı beni ezdi. Eşinin ve çocuğunun düşünceleri yüreğimin üstüne çöktü ve en baştan bu noktaya nasıl vardığımızı hatırladım. O beni seçmemişti. Beni istememişti.

Güvensizliklerimin su yüzüne çıkmasını engellemeye çalışırken ellerim titreyerek başımı salladım. İmkânsızdı. Maruz kaldığım ve yıllarca içimde beslediğim reddedilme hissi yüzeye çıktı ve taştı. Gözlerimden yaşlar boşanırken, bu his de coşup aktı.

"Sen beni istemedin." Sesim zar zor çıkıyordu ama duyduğuna emindim. Geri çekildim. Ümitsizce bana yaptığı büyüden kurtulmaya çabalıyordum. Başını kaldırdı. Bakışımı görünce gözleri şaşkınlıkla bulutlandı.

Ellerimle göğsünden ittim. "Sen beni istemedin." Konuşmak zor geliyordu. Kelimeler boğazıma takılıyor ancak hıçkırıklarla çıkıyordu. "Ona sahipsin."

Farklı bir hayat seçmişti ve bunu geri alamazdı.

"Ne?" Bacağımı bıraktı ve geri çekildi. "Melanie, lütfen... Öyle söyleme. Hep seni istedim. Sadece seni."

Kendimi kurtarmaya çalışırken gözlerimi yumup çaresizce kapıya yaslandım. Oradan hemen gitmeliydim.

Böyle bir insan olmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Daniel'ın bir ailesi vardı. Onu ne kadar çok seviyor olsam da onlar benim ihtiyacımdan önce gelmeliydi.

Yanında bir saniye daha duramayacaktım. Kaçmak için arkamı döndüm.

Eğer kalsaydım benim olmayanın daha fazlasını almak isteyecektim.

Kapıyı açtım. Daniel Kolumu tutup beni geri çekmeye çalıştı. "Lütfen, Melanie! Lütfen... Gitme!" diye yalvardı.

Bakmayı reddettim. Koridora çıktım. Kendimi öne atıp uzaklaşmaya zorladım.

Tam arkamdaydı. "Melanie... Lütfen... Beni bir dinle." Tekrar beni yakalayınca, kolumu sallayarak elinden kurtuldum. Lobi boyunca hızla giderken topuklarım seramik zeminde kayıyordu.

Sekreterin ayağa fırladığının, gözünün önünde gerçekleşen sahnenin şokuyla yüzünün donduğunun, hayal meyal ayırdındaydım. Daniel'ı kendi ofisinde düşürdüğüm durumu fark edince, daha çok ağladım. Beş dakika için bile profesyonel kalamamıştım.

Kapıları hızla açarken adımlarım hiç duraksamadı. Bir

nebze yavaşlamadan, hızla sokağa çıktım. Yalnızca, acı acı öten araba kornaları ve Daniel'ın uzakta kaybolan yakarışları duyuluyordu.

Arabama atladım ve kapıyı çarptım. Aynı şeyi tekrar edip duruyordum. "Beni istemedin. Beni istemedin. Beni istemedin."

Temmuz 2000

"Melanie, acele et! Yine geç kalacaksın." Annem gergin bir sesle merdivenlerden yukarı bağırdı.

"Geliyorum, dedim!" diye bağırdım, öne eğilip ayakkabılarımı bağlamaya çalışırken. Ayağıma uzanmaya çalışırken, sağ bacağım kasılmıştı. Artık sabitleşen can sıkıcı ağrı kalçamda keskin bir sancı hâlini almıştı. Yanağımdan akan tek damla gözyaşını sildim. Fiziksel acı ile duygusal acıyı birbirinden ayırt etmek imkânsızdı.

Yine fizik tedavi vardı. Nefret ediyordum. Bana yeterince eziyet etmemişler miydi? Neredeyse son dört aydır, her hafta, haftada üç günümü bir spor salonunda esneyerek, iterek, aslında yürümeyi baştan öğrenerek geçirmiştim. Bundan gına gelmişti artık. Keyifsizdim ve kesinlikle birisi beni daha sıkı itmem için "teşvik ederken" işbirliği yapacak hâlim yoktu.

"Melanie, derhâl gel!" Annemin ses tonundan elim ayağım dolandı. İşler burada pek iyi gitmiyordu ve her gün biraz daha kötüleşiyordu.

Ailem beni Dallas'a gelmek konusunda zorlayınca çok kızmıştım. Onlara gücenmiştim ve annemin de bunu bilmesini sağlamıştım. Üç koca haftayı yatağa bağlı geçirmiştim. Annemle konuşmaya veya suratına bakmaya direnmiştim ve çok çok az yemek yemiştim. Üçüncü haftada yeni doktorum fizik tedaviye başlamamı buyurdu. Eğer başlamazsam bir daha yürüyemezmişim. Böylece on sekizinci yaş günümü ilk

seansımda, iyileşme sürecimin ne kadar meşakkatli olacağını keşfederek geçirdim.

Ne kadar acı verici olsa da o gün her şeyi yüzümde bir gülümseme ile yaptım. Her ne kadar ailem onun beni aramamasını, bana biraz zaman vermesini talep etmiş olsalar da o gün beni arayacağına ikna olmuştum. On sekiz yaşındaydım ve gitmekte özgürdüm. Ama hiçbir arama olmadı. Belki de beni artık istemediğine dair o ilk korku emaresini işte o gün hissetmiştim. Buna aldırmayıp kendi kendime, sadece saygı gösterdiğini, ailemin ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ettiği o zamanı bana tanıdığını, söylemiştim.

Böylece devam ettim. Her Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günü yardıma hazır bir şekilde terapilere katıldım ve işkence dolu saatlerde sessizce ağladım. Terapistim Diane nazik olmaya çalışıyordu. Bir saatin sonunda gözleri nemlenir, her zaman bu kadar acımayacağına dair söz verirdi. Anlamadığı şey, fiziksel acımın kalbimin acısının yanında bir hiç olduğuydu. Sanki vücudum güçlendikçe zihnim zayıflıyor, üzerime meşum bir sis çöküyordu.

Daniel'ı çok özlüyordum. Her gece yatağıma yatıp gün boyu hissettiğim ağrıya boyun eğiyordum. Yüzümü yastığa gömüp, Daniel'ın bana dönmesi için dua ederken, kederimi boğmaya çalışıyordum. Bedenim onunkinin özlemini duyuyor, bana olan aşkını hissetmek istiyordu. İlk ayın ilk yarısında annem her gece odama gelmişti. Elleriyle saçlarımı okşamış, her şeyin düzeleceğini söylemişti. Ona lanetler okumuştum. Suçlamıştım. Durmam için yalvarıp, sadece benim için en iyisini istediğini söylemişti. Israrla bunun Daniel olduğunu söylemiştim. Annem, kendisinden nefret ettiğimi söylediğim geceden sonra odama gelmekten vazgeçti.

Geçen günler durumu sadece daha da kötüleştiriyor, Daniel'ın hâlâ aramadığını hatırlatıyorlardı. Sürekli bir

ümitsizlik hâlindeydim. Kapalı kapılar ardında ağlıyor ve önüme çıkan herkese cadılık yapıyordum. Böyle davranmayı hiç istememiştim ama içinde bulunduğum depresyondan kendimi çıkaramıyordum. Seanslarıma gitmek, okul ödevlerimi yapmak ve yaşamak gittikçe zorlaştı. Beni hâlâ sevdiğini ve istediğini bilmem için bir şey yapmış olsa her şey düzelecekti. O zaman, ona dönebileceğim ana kadar bu cezayı seve seve çekmeye razı olurdum. Ama yapmadı.

Istırapla geçen dört aydan sonra hâlâ Daniel'dan ses yoktu.

"Melanie!"

Bu kahrolasıca ayakkabıları giymemin bile ne kadar zor olduğunun farkında değil miydi? Ayağa kalktım. İlk adım her zaman en acılısıydı. Merdivenlere gelince irkildim. Annem sabırsızlıkla gelmemi beklerken elimden geldiğince hızlı basamakları indim. Şükürler olsun ki artık beni aşağı yukarı taşısın, diye Mark'a ihtiyacım yoktu. Birilerine bağımlı olmaktan nefret ediyordum. Her ne kadar üvey babam, ailemin Daniel ile ilgili görüşlerine katılmıyor olduğu belli olsa da. Beni merdivenlerden yukarı taşıdığı o savunmasız zamanlarımda bana bir an önce iyileşmemi, böylece Daniel'a dönebileceğimi söylerdi. Tek umudum Mark ve beni Colorado'ya geri çeken enerjideydi. Kalbim bana oraya ait olduğumu söylüyordu. Daniel'a.

Ve planım tam olarak da buydu. Diane seansları bitirir bitirmez ona geri dönmeye karar vermiştim. Her zaman, Daniel'ın beni artık istemeyeceğine dair altta yatan bir korkum vardı ama buna içtenlikle inanmıyordum.

Annem gerginlikten anahtarları beceriksizce karıştırıyordu. Küçük kırmızı arabasını çalıştıracak doğru anahtarı bulana kadar, anahtarlığı iki kere yere düşürdü. Garajdan geri geri çıkarken omzundan geriye baktı ve benim bakışlarımla karşılaştı.

"Bu tavırların artık sıktı, Melanie. Huysuz bir çocuk gibi davranmayı bırak da büyü." Sokağa çıkarken öfkeyle burnundan soludu sonra arabayı ileri vitese taktı. Dümdüz önüne baktı. Dikkatlice kelimeleri seçerken çenesini sıkmıştı. Ses tonunu yumuşatarak konuştu.

"Artık önüne bakmanın zamanı."

"Bununla ne demek istiyorsun?" dedim tükürükler saçarak.

Neredeyse anlamazmış gibi başını iki yana salladı. "Melanie, Daniel dört aydır seninle temasa geçmeye bile çalışmadı. Pek de sana önem verdiğini söyleyen birinden beklenecek bir davranış değil. Nasıl olduğunu bile kontrol etmedi. Onun bildiği kadarıyla hâlâ tekerlekli sandalyede bile olabilirsin."

Sözlerinin doğru olma ihtimalinin yarattığı korku ile öfke içimde büyüdü. Yüzümün yandığını hissedebiliyordum. Koltuğumun iki yanındaki ellerim yumruk hâlini almıştı. "İyi hatırlarsan burada olma sebebim sensin ve neden aramadığını gayet iyi biliyorsun."

Burnundan ağırca nefes vermeden önce bir an sessiz kaldı. "Tüm bunlar için beni suçlamak istiyorsan, Melanie, iyi o zaman, suçlayabilirsin. Ama bana kızgın olman, aramadığı gerçeğini değiştirmez... Hatta ailesini bile kontrol etmeleri için arattırmadığı gerçeğini. Onca zaman sonra bu biraz garip değil mi?"

Yüzüme baktı ama ben başımı çevirip kucağıma baktım. Elbette ben de bunun "biraz garip" olduğunu düşünüyordum. Bu bana azap veriyordu ama onun yanında bunu kabul edecek değildim.

"Şimdiye kadar olduğundan daha fazla incinmeni istemiyorum, hayatım."

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve büzdüğüm dudaklarımdan bezgin bir of sesi çıktı. Şimdiye kadar olduğumdan daha fazla incinmemi istemiyormuş. Bu ne cüret?

"Şimdi de incinmemi mi istemiyorsun, anne? Sebep olduğun acı benim için yeterliydi de şimdi beni fazlasından mı korumak istiyorsun? Bu işler böyle mi oluyor? En çok sevdiğim insandan tam da bebeğimiz öldükten sonra beni ayırman, kızımın yasını tek başıma tutmam, doğru muydu? Bu benim için tam da yeterli miktarda bir acı mıydı? Söyle bana, anne. Çünkü ne kadar açı çekmem gerektiğini düşündüğünü bilmek istiyorum!"

Sözlerim onu nefessiz bırakmış gibi soluyordu. Acıttıklarını biliyordum ama geri almayı da reddediyordum. "Melanie... Ben... Ben asla seni üzmek istemedim." Burnunu çekti, ağlamasını tutmaya çalışırken göğsü sarsılıyordu. "Ne kadar üzgün olduğumu asla anlayamayacaksın."

"Üzgün olmak bana... Bize yaptıklarını geri almıyor."

Belki bir gün onu affederdim ama şimdi değil. Onu affetmek konusunda hep çabuk olmuştum ve hiç kin tutmamıştım. Ama yaptığı zalimceydi. Özellikle de iyi dileklerini sunduktan sonra.

Araba giderken ikimiz de konuşmadık. Bir tek annemin sızlanma sesi geliyordu. Onu böyle altüst ettiğim için suçluluk hissediyordum ama beni ne kadar incittiğini bilmesi gerekliydi.

Arabayı otoparka çekti ve ilk defa arabadan çıkmadı. Ben koltuktan kalkmaya çabalarken dimdik önüne baktı. Sonra gaza basıp beni orada dikilir hâlde bıraktı.

Yine bir suçluluk dalgası ile çarpıldım. Bu hissi uzaklaştırmaya çalışıp kendimi Diane'in işkencesi ile geçecek bir başka güne hazırladım.

Diane harika gittiğimi ve egzersizleri kendi başıma yapabilmem için belki üç ya da dört hafta daha terapi yapacağımızı söyledi. O kadar uzun bekleyebileceğimi sanmıyordum.

Seanstan sonra dışarı çıktım. Eve nasıl gideceğimi bil-

miyordum. Ama annem dışarıda bekliyordu. Ön camdan yüzünün dümdüz, her tür duygudan arınmış olduğunu gördüm. Münakaşamızın tek göstergesi kızarmış, lekeli yanaklarıydı.

Eve dönüş yolunda ikimiz de bir diğerimizi kale almadık. Yatak odama doğru merdivenleri yavaşça çıktım. Benimle konuşmaya çalışan küçük kız kardeşimi görmezden geldiğim için berbat hissediyordum. Kapıyı ardımdan kilitledim. Bugün bana yeterince uzun gelmişti ve üstelik daha sadece öğlen olmuştu.

Anneme böyle kötü sözler sarf etmek hiç de tabiatıma uygun değildi. Bana bunları çektirdiği için ona çok kızgındım. Kendime de dürüst olmam gerekirse Daniel'a da kızgındım. Beni unuttuğu için.

Hayır.

Kendime böyle düşünmek için izin veremezdim. Ama o dibe çökmüş korkuyu da engelleyemiyordum.

Kendimi yere atıp, göğsümü kavradım ve yüzümü halıya gömdüm. Ya annem haklıydıysa? Hayatına devam mı etmişti? Hayatla ilgili beklentilerini sağlayamayacağıma mı karar vermişti?

Ama Daniel beni seviyordu. Öyle olduğunu biliyordum. Ondan bin kilometre uzaktaki eski odamda bile bunu hissedebiliyordum. Ama beni sevmesi beni istediği anlamına gelmiyordu.

Halının üzerinde, bana saatler gibi gelen bir süre boyunca hıçkırıklarla ağladım. Ayrı kaldığımız günler ve aylardır üzerimde biriken her şeyi boşalttım.

Tortop olmuş, göz pınarlarımda kalmış tüm yaşları dökerken kendimi teselli etmeye çalıştım. Nihayet yavaşladıklarında dizlerimin üzerinde doğruldum ve yatağımın altına tıkılmış küçük kutuyu gördüm.

Hastanede rafta gördüğüm aynı kutuydu. Farkına var-

mış ama hemen de unutuvermiştim. Kutuyu çekip çıkardım. Doğrulup yatağın kenarına yaslandım. Kapağı kaldırıp ne bulacağımı bilemez hâlde içine göz attım.

Kartlar.

Ne olduklarını anladığımda boğazıma bir yumru takıldı. "Geçmiş olsun," yazan ilk kartı elime aldım ve yaşlar tekrar akmaya başladı. Bu sefer kalp kırıklığı ya da kızgınlıktan değil ama hissettiğim sevgiden dolayı. Kartı açınca, Stacy'den olduğunu gördüm. Bir sonraki Springs lisesindeki arkadaş ve öğretmenlerimden gelen bir karttı. Buğulu gözlerle hepsini okudum. Her biri bana değer veren - beni seven - insanları anımsatıyordu ve yalnız olmadığımı anlıyordum.

Kutudaki son şeyi aldığımda soluğum kesildi. Ağzıma kapattığım ellerimle çığlığımı bastırırken, elimden düştü. Baş aşağı yerde duran resme uzanırken ellerim tir tir titriyordu.

Nefes alamıyordum.

Eva.

*Onu hiç görmemiştim. Küçük kızım. Ama işte oradaydı, babasının kucağındaydı. Gördüğüm en küçük şeydi. Daniel bana söylemişti ama bu kadar minik olduğunu asla tahmin edemezdim. Sağlıklı olmadığını biliyordum ama bunu göremiyordum. Tek gördü*ğüm ne kadar mükemmel olduğuydu. *Onun bu parçasına sahip olan kalbim neşeyle doldu. Kısacık hayatının o anı sonsuza dek yakalanmıştı.*

Ve Daniel. Yüzünü göremiyordum. Başı öne eğilmiş, ona bakıyordu. Ama hissedebiliyordum. Onu ne kadar da nazikçe tuttuğunu, sevdiğini, ilgilendiğini. Ayrıca acısını da sezebiliyordum. Onu kucağında tutarken kalbimin nasıl kırıldığını. Ve bana nasıl da fena hâlde ihtiyaç duyduğunu.

Daha fazla bekleyemezdim.

On Beşinci Bölüm

Temmuz 2000

Küçük bavuluma tıkıştırdığım kıyafetlerle çok az ilgilendim. Daniel'ın çok sevdiği o sade kırmızı elbisem neredeydi? Ona bu kıyafetle gidecektim. Dolaptan alıp çabucak üzerime geçirdim ve siyah babetlerimi giydim.

Ellerim heyecandan titriyordu. Hızla dışarı çıkarken bavulumu da peşimden sürükledim. Merdivenlerden şimdiye kadar en hızlı inişimi gerçekleştirdim. Derhâl salondaki telefona gittim ve bir taksi çağırdım.

"Melanie?" Annemin arkamdan gelen sesini duyunca irkildim. Sesi gergindi. "Neler oluyor?"

Yavaşça ona dönüp, olacağı kesin bir kavga için kendimi hazırladım. "Ben gidiyorum."

"Ne?"

"Colorado'ya geri dönüyorum. Burada daha fazla kalamam. Daniel'a geri dönmem lazım." Onu iterek geçtim. On dakikadan önce gelmeyeceğini bilsem de taksiyi beklemek için camın önüne geçtim.

"Yapamazsın... Senin... Senin daha terapini bitirmen lazım," diye kalmam için bir sebep ararken kekeledi.

"Orada bitiririm." Cama geri döndüm. Asfalttan buhar olup yayılan ısıyı izledim.

"Melanie, lütfen bunu yapma. Burada bir süre daha kal-

man lazım. Lütfen, benim için. Sana yalvarıyorum." Kolumu yakaladı. Çok çaresiz ve korkmuş görünüyordu.

"Artık on sekiz yaşımdayım ve ne istersem onu yaparım." Elini üstümden silktim. Aklımı çelmesini istemiyordum. O anda ne düşündüğü umurumda değildi. Daniel'dan deli gibi nefret ettiği aşikârdı ve ben söylediği herhangi bir şeyi dinleyecek değildim. Taksi geldi. Kapıya yöneldim. Önümü kesmeye çalışınca hızla yana çekilip, kurtuldum.

"Melanie, anlamıyorsun. Lütfen. Konuşmalıyız. Bekle."

Söyleyecekleri bu kadar önemliydiyse aylar önce söylemiş olması gerekirdi.

Arka koltuğa bavulumu fırlatıp içeri girdim. "Havaalanına."

Sürücü tedirgin, kapıda bağıran ve çıkmam için yalvaran kadını ne yapacağını bilemez hâldeydi.

"Sürsene!" diye bağırdım. Omuzlarını silkip, arabayı sürmeden önce bana baktı.

Çevre yolunda hızla ilerlerken yerimde düz duramıyor, kıpır kıpır ediyordum. Sahiden de gidiyordum.

"Geliyorum," diye fısıldadım Daniel'a. Yakında orada olacağıma dair söz verdim.

Uçuşumun ilk ayağı olan Denver'a doğru havalandık. Kısa bir süre sonra uçak inmiş, duracağı yere ilerliyordu. Uçaktan inince, Boulder'a olan aktarmalı uçuşumu yakalamak için acele ettim. Uçak yere konduğunda ben hâlâ uçuyordum. Daha insanlar koltuklarından kalkmadan ben koridordan koşturmaya başlamıştım bile.

Hayatımda bu kadar heyecanlı, bu kadar mutlu olduğum bir başka zamanı hatırlayamıyordum. Daniel'a sürpriz yaptığımda suratını görmek için sabırsızlanıyordum.

Bir taksiye işaret ettim ve adresi söyledim.

Yaklaştıkça, anahtarımı bacaklarıma daha hızlı vurmaya, ayağımı daha hızlı sallamaya başlamıştım.

Taksiden indiğimde neredeyse akşam olacaktı. Derin bir nefes aldım.

Evim.

Yüreğim burada yaşadığım bir kaç kıymetli hatırayla kanatlandı.

Evin önünde park etmiş küçük, beyaz ve hurda gibi görünen arabayı fark edince durdum. Misafirinin olmadığını umuyordum. Eve dönüşümün sadece ikimiz için olmasını istiyordum. Bavulumu arkamdan çekerek verandanın iki basamağını çıktım. Anahtarımı kilide soktum ve kapıyı açtım.

Kollarına koşmaya hazırlanmıştım ama oda boştu ve pislik içindeydi. Daniel hep titizlik derecesinde temiz bir insan olmuştu ama ev darmadağınıktı. İçeri adımımı atınca üzerime rahatsız edici bir his çöktü. Çekime odaklanmaya çalıştım. Beni ona götüreceğine güveniyordum. Uzaktan gelen bir duş sesi ile mutfakta şangırdayan tencereler dışında her yer sessizdi. Konserve makarna sosunun kokusu burnumu yaktı.

Dikkatim koridora yöneldi. Daniel'ın ruhu benimkini çağırıyordu. Hareket edecektim ama duraksadım. Merakım üstün geldi ve mutfağa doğru yürüdüm. Benim mutfağıma.

Kapıya geldim ve dar kırmızı bir üstle, kısacık siyah bir etek giymiş sarışın kızı görüne donakaldım. Fırının önünde, bana arkası dönük duruyordu. Onu tanımam bir saniyemi aldı.

"Stephanie?" diye fısıldadım. Midem burulmuş, saniyeler önceki neşem kaçmıştı. Benim mutfağımda bu kız ne halt ediyordu?

Hızla döndü. Ürkmüş, soluklanırken elini göğsüne götürmüştü.

"Lanet olsun. Beni korkuttun!" Tam bir saniye içinde yüzü afallamıştan rahatsıza ve sonrasında kararlı bir hâle büründü. "Burada ne yapıyorsun, Melanie?" Gözlerini dikmiş, bana bakarken ellerini de kalçalarına dayamıştı.

Delirmiş miydi?

"Daniel?" Söyleyebildiğim tek kelime bu oldu. Tek önemi olan da buydu.

Dönüp, tencereyi karıştırdı.

"Sahiden de oturup seni bekleyeceğini mi düşündün, Melanie? Bunca zaman sonra?"

Başım döndü.

Tekrar bana baktı. Başını eğmiş, bana dudak bükerken sesi küstah, kısık ve alaycıydı. "Kalbi çok kırılmıştı. Burada olup da senin ardında bıraktığın parçaları topladığım için şükretmelisin. Ama asıl ihtiyacı olanın ne olduğunu anlamak için de uzun zaman gerekmedi."

İçimde derinliklerden, ruhların birleştiği bir yerden gelen bir ses, dediklerinin imkânsız olduğunu haykırdı. Ben ona ne kadar ihtiyaç duyuyorsam o da bana o kadar ihtiyaç duyuyordu.

Bu kızla olamazdı.

Benim yerimde dikilmiş hâlini izledim ve asla benim yerimi tutamayacağımı anladım. Onu benim gibi tamamlamıyordu. Ben onun için yaratılmıştım. Başım kendi kendine iki yana sallandı. "Sana inanmıyorum."

Küçük, hor görür bir kahkaha attı. Tüm vücudum seğirdi. "O zaman ne diye buradayım sanıyorsun, Melanie? Neden senin mutfağında, senin erkek arkadaşına yemek yapıyorum?"

Burada mı kalıyordu? Kendimi durduramadan, gözümün önünde o ikisinin yatağımızdaki görüntüleri canlandı. Dizlerimin bağı çözülecek gibiydi. Tezgâha tutunup destek aldım.

Sanki saf bir aptalmışım gibi kahkaha attı. "Ne dersin, Melanie?" Belki de öyleydim.

Boğazıma takılan hıçkırığı zapt ettim. Dudağıma bastırdığım parmaklarım titriyordu. Yavaşça geri çekildim.

Dikkatim odada her yöne dağılıyordu. Melanie dışında her yere.

Daniel sahiden bana bunu yapar mıydı? Onu hâlâ hissedebiliyordum ve aşkımızdan vazgeçmiş olsa hâlâ o çekimi hissedeceğime inanmıyordum. Beni seviyor olmalıydı. Ama bu yeterli değildi. Ya daha fazlasını istiyorduysa? Stephanie'den uzaklaşmalı ve kafamı toplamalıydım.

Yalpalayarak verandaya çıktım. Karnımı ellerimle sardım ve içimi dolduran dehşetle mücadele ederken iki büklüm oldum.

Bu düşünceyi uzaklaştırmak için başımı sallarken mırıldandım. "O beni seviyor." Aynı anda bir enerji dalgası ile sarsıldım. Varlığı bedenimi sardı. "Beni seviyor."

Yavaşça döndüm. Pencerenin önünde durmuştu. Saman sarısı saçları duştan sonra koyulmuştu. Gece mavisi bir tişört biçimli vücuduna yapışmış, kot pantolonu belinden düşüyordu.

"Daniel." İsmi dudaklarımdan fısıltılı bir yalvarış gibi döküldü. Hissettiğim rahatlama ile dizlerim zayıfladı. Kapı koluna uzandım ama mutfağa dönük yüzünü görünce hemen durdum.

Çok güzeldi, mükemmeldi ve kalbimi kırıyordu. Çünkü mutfağa bakarken gülümsüyordu. Stephanie'nin ona uzanmış elini görünce midem düğümlendi.

O mutluydu. O kızla beraber.

Başka yöne bakmalı, zihnime mühürleneceği belli olan bu görüntüden kendimi korumalıydım. Yine de hareket edemiyordum. Ayaklarım, altımdaki pürüzlü tahtaya zamklanmış gibiydi.

Ondan sonsuza dek nasıl uzaklaşabilirdim?

Bu düşünce beni hasta etti. İstifra etmeden önce parmaklıklara kadar zor yetiştim. Kendimi uzaklaşmak için zorlarken, parmaklarım da tırabzanları sıkıca kavramıştı.

Gözlerimi yumdum ve çekimini görmezden gelmeye çalıştım. Basamakları zorla inerken ona olan ihtiyacımı reddediyordum.

Tek istediğim mutlu olmasıydı. Elbette onu mutlu eden ben olmak istiyordum. Ama artık yapamadığımı kabullenmem gerekiyordu. Ona daha fazlası lazımdı. O daha fazlasını hak ediyordu.

Onu bırakmak yaptığım en zor şey olmuştu ama yapmalıydım. Çünkü onu seviyordum. Onu mutlu etmek için her şeyden vazgeçerdim.

Uzaklaşırken kalbim canını teslim etti. Kanım durgunlaştı. Ekşi, zehirli ve cansızdı. Hissiz gibiydim. Kalan tek duygu uzaktan beni ona çağıran bir çekişti.

Sokaklarda kör gibi dolaştım. Nereye gittiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kendimi bir alışveriş merkezinde buldum ve havaalanına gitmek için bir taksi çağırdım. İlk bulduğum uçağa bilet aldım - Los Angeles - evimden, aşkımdan, hayatımdan uzağa giderken dümdüz önüme baktım. Ama şimdi, hayatım sona ermişti.

Los Angeles'a vardık ve neticede kendimi havaalanı bekleme salonunda buldum. Barda tek başıma oturmuş, içerken boğazımı yakan bir gazoz içiyordum. Bir tek burası açıktı ve orada olmamam gerektiğini kimse aldırmaz gibiydi. Çok yorgundum. Tek istediğim uyuyakalıp, bir daha da uyanmayacağım bir yer bulabilmekti.

Yanımdaki taburenin ayakları yerde gıcırdayarak çekilmesini umursamadım. İçeceğime bakmaya devam ettim. Birkaç kelime duydum ama ilgilenip de dinleyecek durumda değildim. Birisi omuz atınca sersemlemiş hâlimden az da olsa sıyrıldım.

"Kötü bir gece mi geçiriyorsun?"

Başımı kaldırdım ve yanımdaki tabureden bana sırıtan bir adam gördüm. Benden muhtemelen yirmi yaş büyüktü.

Siyah saçları özenle geriye doğru taranmıştı. Soğuk, neredeyse siyah gözleri ifademi çözmeye çalışırken merak içindeydi.

"Burada tek başına oturmak için feci güzelsin."

Olduğum yerde sindim. Güzel olduğumu biliyordum. Daniel bana her zaman söylerdi bunu. Tatlıydı ve iyi hissetmemi sağlardı. Ama bu adamın söyleyişindeki bir şey kirli hissetmeme neden olmuştu.

"Ne içiyorsun?"

Kimseyle konuşmak istemediğimi anlayamıyor muydu?

"Şey, gazoz."

Kıkırdayarak barmeni çağırdı. "Bize bundan birer tane daha getirir misin?" Bardağını havaya kaldırınca içindeki buz çınladı. Barmen önüme kısa bir bardak koydu. Koyu renkli içki birden çekici göründü. Daha öne hiç alkol almamıştım ama başlamak için tam da zamanı olduğunu düşündüm. Bardağı dudaklarıma götürdüm ve ağzımdan aşağı boca ettim. Beklediğimden biraz fazla kaçmıştı. Berbat tadından dolayı nefesim tıkandı. Yutmaya çalışırken öğürecek gibi oldum. Sonunda yutabildim ve hemen üstüne gazozumdan içtim.

Yanımdan yine kıkırdamalar geldi. Adam eğlenmişti.

Bardağı tekrar dudaklarıma götürürken adamı kale almayı reddettim. Bu sefer dikkatlice küçük bir yudum aldım. Tadı berbattı ama boğazımda bıraktığı hafif yanmadan hoşlanmıştım. İyi hissetmek için içki içmenin kötü olduğunu biliyordum. Ama bunu takacak durumda değildim. Barmen bana yenisini vermeden önce ilk bardağımı bitirdim.

Kulağıma "Cici kız," diye fısıldadı.

Yüzümde nefesini hissedince tüylerim diken diken oldu. İçimden bir ses beni uyarıyor, bir şeylerin doğru olmadığını söylüyordu. Ama alkol ve çaresizliğin bileşimi tüm muhakeme gücümü gölgeledi.

Ona baktım. Sol dirseğini bara yaslamış, başını da eline dayamıştı. Yüzü sert ve meraklıydı.

"Nereye gidiyorsun bakalım?" Cevabımı beklerken gözlerini kıstı, içkisini bir kez daha dudaklarına götürdü.

Omuz silktim. Gidecek yerim yoktu.

Kısık bir sesle kahkaha atarak çenemi eğdi ve yüzüme baktı. Beni teftiş ediyormuş hissine kapıldım.

Adamdan kurtulmalı, hatta belki kaçmalıydım ama öylece oturdum. Umursayamaz durumdaydım.

"Gidecek yerin yok mu?" diye sordu. Sesi haşin ve şüpheliydi. Başımı iki yana salladım. Burnundan soludu; göğsü sallanıyor, ağzından hiç ses çıkmıyordu.

"Kaç yaşındasın?"

"On sekiz." Sesim sadece bir fısıltıydı.

Gözleri kısıldı ve tekrar beni süzdükten sonra ayağa kalkıp, elini uzattı. "Gel." Bu bir rica değildi. Bir talepti. Bir şekilde biliyordum ki itaat edip etmeyeceğimi test ediyordu. Ona dokunduğumda midem bulandı. Vücudum onunkinden tiksinmişti. Yine de havaalanının dışına doğru onu takip ettim. Bana kalan son parçamdan da vazgeçtiğimi bilerek onunla beraber bir taksiye bindim. Kanımdaki alkol gidecek yerim olmadığını, dönecek kimsem olmadığını öne sürüyordu. Israrla diretiyor, anneme geri gideceğimi, onun da sadece suratıma güleceği ve başından beri haklı olduğunu söyleyeceğini iddia ediyordu.

Daniel beni istemiyordu.

O yüzden kendimi başka çarem olmadığına ikna ettim. Taksinin arka koltuğunda otururken parmaklarını kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Dokunuşu ürpermeme neden oluyor, damarlarımda gürül gürül tiksinti akıyordu.

"Heyecanlı mısın?"

Cansız kalbim sözlerini duyunca hızlandı. Korkmuş ve

utanmış hissettim. Bin yıl geçse de kendimi böyle heba edeceğim aklıma gelmezdi.

En yakın otele olan yolculuğumuz kısa sürmüştü. Sessizce peşinden otele girdim ve o bir oda ayarlayıp beni asansöre yönlendirirken, uyuşukluğun beni ele geçirmesine izin verdim.

Vücudumu keşfeder, kendisinin olduğu ilan ederken, hissetmemeye çalıştım. Elleri sert ve kabaydı. Bana hiç böyle dokunulmamıştı. Daniel her zaman tapınır gibi severdi ama bu adamın dokunuşu anlayamadığım bir şeydi. Beni hasta etti. Zihnimde bir avuntu ararken onun altında donmuş gibi yattım. Başka bir yer ve zamana çekilmeye çalıştım. Ama ona karşı kendimi tamamen kapatamadım. Gözümden oluk oluk yaşlar aktı ve bitmesi için dua ettim.

Nihayet üzerimden kendini çekince banyoya koştum. Kapıyı çarparak midemde ne varsa çıkardım. Alkol boğazımdan ikinci kere geçerken daha kötü yaktı. Soğuk zeminde kıvrılıp yattım. Bacağım her zamankinden çok ağrıyordu. Acıyı hoşnutlukla karşıladım. Yaptığım şey için cezayı hak ediyordum.

Ruhum Daniel'ı çağırıyor, tüm acıyı uzaklaştırması, beni avutması için yalvarıyordu. Bilmesi için dua ettim. Her ne yaptıysam da, kendimi nelere maruz bıraktıysam da o, ebediyen benim tek aşkım olacaktı.

Destek için tuvalete tutunarak ayağa kalktım. Yüzümü kurulamak için bir havlu aldım. Utancımı da silmesini umut ediyordum. Aynadaki yansımama baktım. Cansız gözlerim hayalet gibi bakıyordu. Bu yeni hâlimi kabul etmeden önce bir zamanlar tanıdığım kız için son bir gözyaşı döktüm.

Ertesi gün Dallas'a geri uçtum. Birinci sınıf bölmede Nicholas Borelli yanıma oturmuş, rahat bir tavırla gazetesini okuyordu.

Bana bir kaçış sunmuştu. Her şeyi geride bırakabilir ve

bir zamanlar sahip olduğum hayatın daimi hatıralarından kurtulabilirdim.

Tabii ki her zaman Daniel'ı benimle taşıyacağımı biliyordum. Ondan tamamıyla kaçamazdım. Nicholas ile Dallas'a indiğimizde onu hissettim. Belediyeye gidip bizi karı koca ilan eden evrakları imzaladığımızda onu hissettim. Annemlere gittiğimizde, oturup âşık olduğumu anlattığımda, onu hissettim. Odamı darmaduman edip Daniel'ın ve Eva'nın tüm yadigârlarını atarken, onu hissettim. Ve üç gün sonra cehennemdeki cezamı çekmek üzere uçağa bindiğimde, onu hissettim.

"Beni istemedin!" defalarca haykırdım. Daniel'ın beni reddedişi taptaze önümdeydi. Yaralar tekrar açılmıştı.

Onu delicesine istiyordum. Neredeyse pes etmiş, hep olmaktan kaçındığım o insan olmuştum. Kendimi kollarından nasıl kopardığımı bilmiyordum.

Güçlü olmalıydım.

Güçlü olmalıydım.

Bunun tek yolu, Daniel Montgomery'den uzak durmaktı.

On Altıncı Bölüm

Bir kez daha umutsuzca durup gitmesini izledim. Bu işkence hiç sona ermeyecek miydi?

Onu çok zorladığımın farkındaydım. Önce konuşmamız, her şeyi ortaya dökmemiz gerekirdi. Ama ben pes etmiş, ona karşı hissettiğim arzuların beni yönlendirmesine izin vermiştim. Sözleri hâlâ zihnimde yankılanıyordu. Açıktı ve düpedüz yanlıştı. "*Sen beni istemedin.*"

Başımı iki yana salladım. Hayatımda onu arzulamadığım tek bir an bile olmamıştı. Onu istemediğime nasıl olur da inanabilirdi?

Gerçekleri öğrenmeden tekrar hayatımdan çıkmasına izin vermeyecektim.

Topuğumun üstünde durdum, kapıyı hızla açtım ve lobi boyunca koşturdum.

"O düşündüğüm kişi miydi?" Babam koridorun sonunda durmuş, hızlı hızlı soluyordu. Şoktan dolayı sersemlemiş hâldeydi. Bir eliyle duvara yaslanmış, diğeri ile ceketinin önünü kavramıştı. Başımı evet anlamında eğdim. Ona durumu açıklayarak zaman harcamak istemiyordum. Ona ulaşmalıydım.

Ofisime dalıp masamdan anahtarlarımı kaptım. Telaş içinde cüzdanımı ararken, önümde duran kâğıtları önümden çekerken etrafa saçtım.

Babam kapıda belirdi. Gözleri ofisimi tarıyor, parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. "Daniel, ne haltlar dönüyor? Seni nasıl bulmuş?"

"Nicholas Borelli ile evli," diye mırıldandım masamı dağıtmaya devam ederken.

Boş boş baktı. Bu isim ona bir şey ifade etmemişti.

"Borelli & Preston." Bir yandan cüzdanımı bakmaya devam ederken ona kaşlarımı kaldırdım. Vücudu kaskatı kesildi. Gözleri büyümüştü ve rahatsız bakıyordu. "Lanet olsun," diye küfretti sessizce, endişeyle etrafa bakıyordu. "Ne oldu? Ne dedi?"

"Pek bir şey konuşulmadı." Neler olduğu konusunda detaya girmeyecektim. "Sadece sürekli benim onu istemediğimi söyleyip durdu. Buna nasıl inanabilir? Onu bulacağım ve bu çılgınlığın ne demek olduğunu öğreneceğim." Sonunda, sandalyemin yanında yerde yatan siyah deri cüzdanı gördüm. Çekip aldım, ceketimi kaptım ve kapıya yöneldim.

Babam önüme geçip yolumu kapadı. "Hey. Bir durup düşünmen lazım, oğlum. Şu anda aceleci ve mantıksız davranıyorsun. Apaçık belli ki üzülmüş ve ona biraz zaman tanımanı istemiş. O yüzden de öyle yapmalısın." Yüzü şefkatli görünse de göğsüme koyduğu eli sertti.

"Ona en son zaman verdiğimde, onu dokuz yıl boyunca göremedim. Bunun tekrar olmasına hayatta izin vermem." Bu sefer onun için savaşacak ve kazanacaktım.

"Ben sonsuza dek ayrı dur, demiyorum ama sakinleşmesi için zaman tanıman lazım."

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve bir adım geriye atarak bedenimden akan gerginliği biraz olsun gidermeye çalıştım. Haklıydı. Onu korkutup sonsuza dek kaçırmadan önce bu işi enine boyuna düşünmem lazımdı.

"Şu anda neler hissettiğini anlıyormuş gibi davranmayacağım. Seni son dokuz senedir bir insanın çekmesi ge-

rekenden çok daha fazla acı çekerken izledim. Ama bu durumun ciddiyetini idrak etmelisin. Onu sevdiğini biliyorum..." Durakladı, gözlerine bakmamı bekledi. "Ama evli olduğu gerçeğini hiç göz önüne aldın mı? Her zaman sana dönmesini umdum ve bunun için dua ettim. Ama bir evliliği yıkmak?" Son kelimeleri söylerken yüzünü buruşturdu. Muhtemelen sözlerinin beni yıkacağını düşünüyordu. Fakat utanmam gerekirken, hiçbir şey hissetmedim. Babam Melanie'yi *onunla* görmemişti.

"Onu sevmiyor." Masama çekilip sandalyeme gömüldüm. "Onun için korkuyorum, baba. Adamın ona bakışını görmüş olsaydın..." O geceki etkileşimlerini düşününce bedenim istemsiz bir ürperti ile titredi. "Adam çok kontrolcü ve çok soğuktu." Geriye yaslanıp direkt babama baktım. "Biliyorsun, bunca sene peşinden gitmedim. Çünkü onun birazcık da olsa mutlu olmasına mahal verdiğimi sanıyordum. Eğer mutlu olsaydı, hatta sadece hâlinden memnun olsaydı bile onu rahat bırakacaktım. Ama baba, gözlerinin içine baksaydın ve yüzünü görseydin anlardın. Benim onsuz yaşayamadığım gibi o da bensiz yaşayamıyor. İkimizin de burada, Şikago'da olmamızın bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Beni seviyor. Bana ihtiyacı var." Kelimeleri vurguladım. "Öyle olduğunu biliyorum."

Babam derince bir nefes aldı ve masamın ucuna oturdu. "Bu sahiden çok karmaşık bir durum ama senden şüphe etmiyorum. Melanie'yi herkesten daha iyi sen tanıyorsun. Ama bu işin çirkin bir hâl alacağını biliyorsun, değil mi?"

Başımı evet anlamında eğdim. Elbette biliyordum. Ama o, buna fazlasıyla değerdi.

"O zaman düşünmesi için ona birkaç gün vermeni istiyorum." Duvara baktı, görünüşe göre olmayan bir şeye odaklanmıştı. "Sonra da gidip kızımı geri getir."

Gözlerim kırpışarak açıldı. Soluk bir ışık odayı zar zor aydınlatıyordu. Kollarım yastığımı sarmalamış, *onun* varlığı etrafımı çevrelemişti.

Yuvarlanarak sırtüstü dönerken pamuklu nevresimlere gülümsedim. Saate baktım. Sabahın altı otuz yedisi.

Yine rüyamda onu gördüm. Dokuz senedir beni bezdiren kâbusların yerini Melanie'nin güzel imgeleri almıştı. Ezici acıya uyanmak yerine, ellerimin altındaki yumuşak teninin, elmacık kemiklerinde hayali izler bırakan parmak uçlarımın, benimkine karşılık veren bedeninin anısına uyanmıştım. Bu kadar canlı hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Rüyalar, onsuz yüz yüze kaldığım kahredici hakikatten daha gerçekti. İki gün boyunca beklemiştim. Bu iki günü, onu özleyerek, onun dışında hiçbir şeye konsantre olamayarak ve dakikaları sayarak geçirmiştim. Bugün süre dolmuştu. Bugün her şey açığa çıkana kadar durmayacaktım. Her şeyi öğrenene kadar huzura ermeyecektim. Melanie Winters onu ebediyen seveceğimi anlayana kadar vazgeçmeyecektim.

Temmuz 2000

Onsuz geçen dört ay. Üç gündür yatağımda yatıyordum. Aklımda Melanie'den başka hiçbir şey yoktu. Tüm düşüncelerim ona ve neler yaptığına dairdi.

Sanki ruhum olmadan aylardır böyle yatıyor gibiydim.

Kederimin ağırlığının altında ezilmiş hâl*de günlerimi dolduruyor, Melanie'nin bana dönmesini bekliyordum.*

Annesi ile Dallas'a geri gitmişti. Benimle evimize gelmesi için ona yalvarmıştım ama tüm olanlarla başa çıkmak için biraz yalnız zamana ihtiyacı olduğu konusunda ısrar etmişti. Ayrı olursak daha iyi olacağını nasıl düşünebildi-

ğini asla anlayamayacaktım. Melanie olmadan her saniye işkence olacaktı.

Ama isteklerine saygı duymalıydım. Ne de olsa benim hatamdı ve asla bunu kabul etmeyecek olsa da bana bakmanın ona acı verdiğini biliyordum. Tüm bunlara ben sebep olmuştum ve beni bir daha affetmeyeceğinden korkuyordum.

Sadece bu düşünce bile beni öldürüyordu. Sesini duymaya can atıyordum. Tek bir telefon konuşması beni tekrar birlikte olana kadar idare ederdi. Gün boyunca onu sevdiğimi ve ona sarılacağım zamanı iple çektiğimi söylemek için yüzlerce defa telefonu elime alıyordum. Kapamama neden olan Melanie'nin babasının, Melanie'nin taksisi görüş alanımızdan çıktıktan sonra kulağıma fısıldadığı perişan edici şeylerdi. Eva'yı öldürdüğümü, az kalsın kızını da öldüreceğimi bana hatırlatmış ve uzak durmam için tehdit etmişti.

Yine de Melanie'nin bana geri geleceğine dair sözüne tutunmuştum.

O yüzden bekledim. Her gün robot gibi yaşayıp yüreğimin bana dönmesini bekledim.

Sinir krizi geçirmek üzereydim. Bu şekilde daha fazla devam edemezdim. Bir haftadır sınıfa uğramamış ve son üç gündür yataktan bile zor çıkmıştım. Melanie gelene kadar burada böylece yatmak istiyordum. Başka bir şey yapacak gücüm yoktu.

*Kapıdaki bir tıklama beni düşüncelerimden uzaklaş*tırdı. Yastığı başıma bastırarak *ardı arkası kesilmeyen gürültüyü boğmaya çalıştım. Ama gümleme devam etti ve daha da arttı.*

"Git buradan!" diye bağırdım yastığı odaya fırlatırken. İnsanlar yalnız kalmak istediğimi anlayamıyorlar mıydı? Belli ki hayır. Çünkü gelen her kimse vurmaya devam ediyordu. Hırlayarak ayağa kalktım. Hamlıktan vücudum ağ-

rıyordu ve gıdasızlıktan zayıf düşmüştü. Kendimi koridor boyunca sürükledim. Hissettiğim kadar ölü gözüktüğüme emindim. Gelen kişi her kimse ondan tüm öfkemi çıkarmaya hazır, kapıyı açtım. Ama kim olduğunu görünce durdum.

Stephanie.

Lanet olsun.

"Daniel Montgomery." Nasıl bir hâlde olduğumu fark edince sesli bir nefes verdi.

Tüm ortak çalışmaları neden kaçırdığımı merak ettiği için üç gündür mesaj bırakıyormuş ve ben de hiçbirine cevap vermiyormuşum. Geçen sene zarfında, ortak çalışma grubu üyeleri olarak bir nevi arkadaş olmuştuk. Aklımı başka şeylere yormama yardımcı olacağını iddia ederek beni yazın fizik dersi almaya ikna etmişti. Geçen hafta bu dersi sallamaya karar vermiştim. Şu anda okula falan konsantre olamıyordum. Sanırım ona bunu bildirmiş olmam gerekirdi.

"Neden beni geri aramadın? Senin için endişelenmeye başlamıştım."

Rahatlamış görünüyordu. Buraya geldiğinde ne bulmayı bekliyordu, emin değilim.

"Üzgünüm, bu aralar pek iyi değilim." İç çamaşırlarımla orada dikilmiş olduğumdan pek özgüvenli hissetmiyordum.

"O kadarını anladım. Sana yemek yapmaya geldim." Elindeki poşeti kaldırdı. "Seninle ilgilenecek birilerine ihtiyacın olduğunu düşündüm." Uzanıp yanağımı parmak uçlarıyla okşadı. Dokunuşu fazla samimiydi. İçgüdülerim kıpırdanmaya başladı. Bana sadece Melanie'nin bu şekilde dokunabileceğini anlatıyorlardı. Yavaşça geri çekildim. Yegâne arkadaşımı gücendirmek istemiyordum. Ama aynı zamanda onu cesaretlendirmek de istemiyordum. Yüzünden bir kırgınlık gelip geçti, sonra burnunu buruşturdu.

"Pöf, Daniel! Sahiden kokuyorsun. Günlerdir duş alma-

dığına eminim. Ben yemek hazırlarken sen de git temizlen." Başını koridora uzatırken bana sırıttı. "Ben de iştahımı *kaybetmeden önce acele et," dedi şakayla karışık, birazcık moralimi düzeltmek için. Bir an için, beni kontrol edecek kadar bana değer veren bir arkadaşımın olması iyi hissettirmişti.*

Boulder'da tek başına olmak zordu. Annem ve babam sık sık ziyaret etmeye çalışıyorlardı. Ama babam hastanede geç saatlere kadar çalışırken birkaç haftada birden fazla gelmek zorlaşıyordu. Erin ise Avrupa seyahatinden iki aydan önce dönmeyecekti. Kararlı bir şekilde seyahatini iptal edeceğini ifade etmişti ama ben gitmesi konusunda üstelemiştim. Benim için yapabileceği bir şey yokken burada kalmasının bir anlamı yoktu.

Zaten refakatçiliğim de pek keyifli değildi.

Ama Steph benimle ilgilenmek için gelmişti.

Kendimi gülümsemeye zorladım ve banyoya yöneldim. Duşu açıp buharın arasına daldım. Nefes aldığımda canım acıdı. Kaburgalarımda hissettiğim hafif sancı, verdiğim zararın bir hatırasıydı. Acıyı hoşnutlukla karşıladım. Melanie'nin ne kadar acı çektiğini ancak Tanrı bilirdi.

Onu çok özlemiştim.

"Melanie, bana geri dön." Beni duyabileceğini, hissedebileceğini umuyordum.

Stephanie beni bekliyordu. O yüzden kendimi zorlayıp aceleyle duşumu bitirdim. Kurulanıp giyindim ve mutfağa doğru yürüdüm. Holde durup Stephanie'nin ocak önünde çalışmasını izledim. Bebeğimin bizim için yemek yaptığı an canlandı gözümün önünde. Melanie'nin mutfağı ilk kez keşfederken ne kadar da heyecanlandığını, bunun onu ne kadar mutlu ettiğini hatırlayınca sırıttım.

"Hey, sen," dedi Stephanie uzatmış olduğu eliyle bana doğru bir adım atarken.

"Yemek neredeyse hazır."

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim, Steph. Benim için neler ifade ettiğini bilemezsin." İhtiyacım olan buydu; birinin beni içinde olduğum sisten zorla dışarı çıkarması.

Stephanie'nin yaptığı makarnayı yerken, daha fazla oturup Melanie'yi bekleyemeyeceğime karar verdim. Gidip onu geri getirmem gerekliydi ve vaktimi yatakta harcarsam bunu yapamazdım.

Hayatımıza devam etmeliydik. Onun için gidecektim. Yakında.

Temmuz Sonu 2000

Dallas Havaalanı'na dönüş yolumu bulmaya çalışırken gözyaşlarımdan önümü göremiyordum. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Birkaç saniyede bir, gökyüzü şimşeklerle aydınlanıyordu.

"Siktir!" Çığlık atarak, direksiyona yumruk attım. Bu sefer başımı toslayıp tekrar bir çığlık attım. Göğsümü dağlayan dayanılmaz acı dışında bir şey hissetmeye çalışıyordum. Arkamdan bir korna çaldı. Yolun ortasında durdum. Sersemlemiş ve etrafımda olanların farkında değil gibiydim.

Körlemesine yolun kenarına çektim. İki büklüm olup hıçkırıklara boğuldum. "Melanie, bunu nasıl yapabildin? Lütfen, Tanrım, hayır," diyerek yalvardım. Melanie'nin başka bir adama dokunduğu görüntüler zihnime akın ederken, midem bulanmaya başladı. Kapıyı açtım ve her şeyi çıkarttım. Yağmur başımdan aşağı boşalıyor ve her şey dönüyordu. Boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Ne de olsa beni suçluyordu.

Havaalanına nasıl döndüğümü bilmiyordum. Ama bir şekilde kendimi bilet gişesindeki kadına kredi kartımı ve-

rirken buldum. Dudakları oynuyordu ama ben hiçbir şey duyamıyordum.

Uçağın kalktığını veya indiğini hissetmedim. Yanımdaki adamın eşyalarını alıp gitmek için beni iteklemesiyle ben de harekete geçmiştim.

*Ailem geçen yirmi dört saat süresince durmak bilmeden aramış*lardı. Telefonum sürekli çalıyordu, *ısrarla cevaplamamı bekliyordu. Şu anda onlarla uğraşamayacaktım. Bu, Melanie'min gittiğini kabul etmek demekti ve ben buna henüz hazır değildim.*

Afallamış bir şekilde arabayı eve sürdüm. Çok kısa bir süre içinde, bir duygu patlaması yaşayacak hâle geldim.

"Kendini kaybetmeden önce eve ulaşman gerekli, Daniel." Bunu yapabilirdim. Sadece eve ulaşmam lazımdım. Evimize.

Evin önüne arabayı çekip, *paldır küldür arabadan çıktığımda kederden kahroldum. Buranın sahip olduğu tek ev olduğunu söylediği zamanı düşününce dudaklarımdan acı bir kahkaha kaçtı.*

Mezuniyetimde çekilen ikimize ait fotoğrafı aldım ve duvara fırlattım. Kırık camlar

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, pişman oldum. Yalan olduğunu biliyordum. Onu asla suçlayamazdım.

Bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyordum. Beni sevdiğini biliyordum. Bunu her zaman hissetmiş ve hiç sorgulamamıştım. Buna tutunmaya çalıştım. Elimde bir tek bu kalmıştı.

Yerdeki kırık çerçeveyi alıp bebeğime baktım. Yüzü sevinçle parlıyordu. Ben hepsini elinden almıştım.

Son iki gündür bir damla uyku uyumamıştım Yatağa yığıldım. Yastığı çekip, Melanie'ye sarılıyormuş gibi bir tür teselli aradım.

Diğer odada telefonum bir çalıyor, bir mesaj sesi çıka-

rıyordu. Ama cevap vermek için yataktan çıkacak mecalim yoktu. Acım çok büyüktü.

Kendimi ölmeye zorlamak istedim. Uyuyayım ve bir daha uyanmayayım. Onun yerine, beni yok etmesi gereken kâbuslarla dolu bir uyku uyuyup, sonumu getirmesini umduğum bir gerçekliğe uyandım.

Dakikalar mı olmuştu, günler mi? Bilmiyordum.

"Ne?" diye mırıldandım kendi kendime. Ön kapı açılınca başımı kaldırdım.

"Hay sıçayım." Eve geldiğimde kapıyı kilitlememiştim. Şu anda kimseyle uğraşamazdım. Ailem merak edecekti ama onlarla yüzleşemezdim.

Yatak odamın kapısı açıldı ve Stephanie aralıktan içeri baktı. Odaya azıcık ışık süzüldü.

"Daniel?" diye seslendi.

Lanet olsun. Stephanie.

"Steph, git. Şu anda konuşamam."

Tereddüt etti.

"Lütfen!" diye bağırdım, ağlamaktan çatallaşmış sesimle.

Stephanie'nin asla gitmeyeceğini bilmem gerekirdi. Kapıyı açtı ve yatağa çıktı. Diğer yana döndüm ama ısrarcıydı. Uzanıp sırtımı ovmaya başladı.

"Daniel, senin için burada olduğumu biliyorsun. Neler oluyor? Seni merak etmekten hasta olacaktım. Telefonuna en az on mesaj bıraktım."

Sorularına cevap veremedim. Ellerini saçlarımda gezdirdi.

Yüzüm ona dönük değildi ama ağlamamı saklamaya çalışırken vücudumun titrediğini hissettiğine emindim.

"Daniel, bana bak."

Beni bu hâlde görmesini isteyip istemediğimi bilmiyordum. Ama teslim oldum ve ona yüzümü döndüm.

"Ah, Daniel. Ne oldu? Berbat görünüyorsun."

"Melanie beni terk etti."

Ellerini hâlâ saçlarımda gezdirirken, birkaç saniye boyunca bana baktı. Bir şey söyleyecek sandım ama onun yerine eğildi ve beni öptü.

Çekilmeye çalıştım ama kendini üzerime daha da bastırdı ve dudaklarını benimkilerin üzerinde oynatırken fısıldadı. "Lütfen, seni daha iyi hissettirmeme izin ver."

Bir parçam onu üstümden itmek istiyordu ama başka bir parçam acı dışında bir şeyler hissetmek istiyordu. Belki teslim olursam acının üzerini kapardı. Sadece on dakika için bile olsa. O yüzden ben de onu geri öptüm. Sertçe.

Her şey üstümden dökülüyordu ve sanki o yükümü biraz alabilecekmiş gibi kendimi ona bırakmıştım. Vücudunu benimkinin karşısında kabaca tutar, benimkini ona bastırırken gözlerimden yaşlar iniyordu. Tişörtünü başından yırtarak çıkarttım. Altında ne olduğuyla ilgilenmiyordum.

Beni soymak için gömleğimin altında ellerini gezdiriyordu. Ellerinin tenimde bıraktığı his çok yanlış geliyordu. Yine de ona izin verdim.

"Lütfen, bir dakikacık olsun, unutmama izin ver," diye konuştum kendi kendime, yüksek sesle söylediğimi fark etmeden. Hepsinden uzaklaşmak istiyordum.

"Evet, Daniel, unut," diye yalvardı benimle birlikte, aramızdaki son engeli de kaldırırken. İçimdeki boşluğu biraz olsun doldurmasını umarak hızla içine girdim.

Boşluk daha da büyüdü.

"Neden bunu yapıyorum?" Boyun kıvrımının karşısında başımı salladım. Üzerimdeki suçluluk hissinin gitmesini istiyordum. Tek görebildiğim Melanie'nin yüzüydü.

Kalbim onu çağırdı. "Melanie... Melanie... Melanie." Kendisini tamamlayacak tek şeyin hasretini çekiyordu.

"Ben Melanie değilim," dedi. Sesi beni kendime getir-

di. "Ben Stephanie'yim." Uzanıp yüzüme dokundu. "Bırak onu. Görmüyor musun? Nihayet beraber olabileceğiz."

Onu üzerimden ittim. Ne yapmıştım? Hemen kıyafetlerini toplayıp üzerine attım. Suçluluk hissi her yönden taarruza geçmişti.

"Üzgünüm, Stephanie... Bunu yaptığıma inanamıyorum." Bir elimle saçımı taradım. "Ben... Biliyorsun, asla Melanie'den başka birini sevmeyeceğim. Sana yanlış bir izlenim verdiysem üzgünüm." Biraz öne yaptığım hataya inanamıyordum. Çamaşırımı bulmak için yerdeki yığılı kıyafetlerin arasını karıştırmaya başladım.

"Hayır!" Hararetle başını salladı. "Hissedebiliyorum, Daniel. Tüm bunların olmasının bir sebebi var. Birbirimizi bulabilmenin tek yolu buydu."

Midem bulandı. Ona güvenmiştim ve benimle bir arkadaş olarak ilgilendiğini düşünmüştüm. Ama şimdi her şey ortadaydı. Nasıl bu kadar kör olabilmiştim?

Arabamı Melanie'nin evine sürerken, korkudan tükenmiştim. Kendimle ilgili hissettiğim tüm şüpheler gün yüzüne çıkmış, yeterince iyi olmadığım konusunda ısrar ediyor ve bana ne yaptığımı hatırlatıyordu. Bu fikirleri başımdan atmaya, yok etmeye çalıştım. Sadece Erin'in ifşa ettiği gerçeğe inanmayı ve Melanie'nin evine doğru beni yönlendiren çekimin vaatlerine izin vermeyi denedim. Yine de heyecandan kalbim sıkışıyordu. Tüm cesaretimi topladım ve kendimi Melanie'nin bir kez daha beni reddetme olasılığına hazırladım. Ama artık sorularla yaşamaktan bıkmıştım. Şimdi cevap alma zamanıydı. Sonuçlarıyla sonra ilgilenirdim.

Direksiyonu sıkı sıkı tutmaktan avuç içlerim terlemişti. Yirmi beş dakikadan fazladır, evinin dışında oturuyordum. Zorlukla yutkundum. Ellerimi kotuma sürerek kuruladım.

Arabanın kapısını açtığımda, varlığı yoğunlaştı. Ayaklarım artık ağır değildi. Bilakis beklentiden dolayı hızlanmıştı. İşte buydu. Verandaya sıçradım ve kapısının önünde durdum. Yine beni güvensiz bırakan bir belirsizlik hissi ile sarsıldım. Üzerimden dalga dalga akan, beni bir ileri bir geri iten duygu silsilesinden dolayı delirecek gibiydim.

Ağır tahta kapıya vurmadan önce elim havada duraksadım. Zili çalmak nedense çok resmi gelmişti. Neden dert ettiğimi bilmiyordum. Melanie zaten yakınlarda olduğumu biliyor olmalıydı.

Onu beklerken ellerim sürekli saçlarımda geziniyor, damarlarımdan kan yerine dehşet akıyordu. Ev sessizdi. Kapıya bu sefer daha hızlı vurdum. "Benimle konuşana kadar gitmeyeceğim, Melanie." Alnımı kapıya yasladım ve avucumla vurmaya devam ettim. Varlığı çok kuvvetliydi. Bunu sanki ona dokunabiliyormuş gibi hissediyordum. O zaman anladım ki o da kapının diğer yandan yaslanmıştı. Aramızdaki tek engel kapıydı.

"Lütfen, Melanie," diye fısıldadım tahtaya doğru, yalvaran kalbimle. Havada bir değişim oldu ve kayan metalin sesini duydum. Kapı aralanarak açıldı ama sadece kumral saçının bir lülesi görünüyordu.

"Burada olmamalısın, Daniel." Söylediğine inanmamı ne kadar istese de yalan söylediğini biliyordum. Çekim karşı konulamazdı ve isteseydim bile oradan asla uzaklaşamazdım.

Kapıya abandım ve iterek biraz daha açtım. "Konuşmamız gerekli, Melanie ve konuşana kadar da gitmiyorum."

Pes ettiğini hissettim ve kapı tamamen açıldı. Öne adım atarken kendimi toplamaya çalıştım.

Muazzam büyüklükte bir salonda duruyordum. Mobilyalar hiç el değmemiş, kullanılmamış gibiydi ve hiç davetkâr değildi. Melanie'nin burada yaşadığını düşününce olduğum

yerde kaldım. Burada ona ait hiçbir iz yoktu. Ev herhangi bir sıcaklıktan mahrumdu.

Kendimi zihnen hazırlayarak, yavaşça ona geri döndüm. Onunla yüzsüze gelince nefesim tıkandı ve boğazıma bir yumru oturdu. O kadar güzeldi ki düzgün düşünmeyi imkânsız kılıyordu. Pijamalarını giymiş gibi görünüyordu. Belinden düşmüş pembe eşofmanlar ve pembe askılı bir üst. Kaymak gibi omuzları ortaya çıkmış, üzerlerine dökülen kumral bukleleri vurguluyorlardı.

Ama kendimi sadece suratına odaklanmaya zorladım. İfadesi üzgün ve ihtiyatlıydı. Zümrüt gözleri, dökmemek için çabaladığı yaşlarla parlıyordu.

Göğsümdeki ağırlıkla nefes almak zordu. Tam o esnada her şey havada süzülüyor gibiydi.

"Melanie?" Nasıl olup da başlayabilmiştim? Ona sarılma güdüsü o kadar yoğundu ki kelimeleri oluşturmak zorlaşıyordu ama buna direndim. Konuşmamız gerekliydi.

Benim iki buçuk metre uzağımda duruyordu. Vücudu boyunca inen titremeleri saklayamasa da nefes alışverişi düzenliydi. Çok korkak ve çok kırgın görünüyordu. Ama bunlar bile bana baktığında gözlerinde parlayan aşkı saklayamıyordu. Ben de kendiminkini dile getirmeden edemedim.

"Seni seviyorum."

Titreyince hemen dudağını ısırdı. Gözleri benimkilerden bir saniye olsun ayrılmıyordu. Gözyaşları serbest kalıp, hızlıca yüzünden akmaya başladı.

"Biliyorum." Yutkundum ve acının gelmesine izin verdim. Geri çekilmeyecektim. Beni ne kadar derin yaraladığını bilmesi lazımdı.

"Geçen gün ofiste söylediğin şey... Seni istemediğime inandığın bir gün daha yaşayamam. Anlamalısın. Beni terk ettiğini öğrenmekten başka hiçbir şey bu kadar kahredici olamaz."

Acı dolu hatıra zihnimde canlandı. "O burada değil." Peggy bana şaşkın bir ifade ile bakmış. Sanki neden bahsettiğini gayet iyi biliyor olmam gerektiğini düşünüyor gibiydi. "Melanie evlendi, Daniel. Bilmiyor muydun?"

"Ne?" Melanie'nin alnı kırıştı, sesi aniden yükselmişti. "Sen neden bahsediyorsun? Seni terk ettiğimi öğrendiğin gün mü?"

"Dallas'a gittiğim zamandan, Melanie. Annenin kalbimi söküp attığı günden."

Peggy'nin sesi kulaklarımda çınladı. "O mutlu, Daniel. Bırak peşini. Sen de onun gibi kendine seni mutlu edecek birini bul."

"Neredeyse beş ay boyunca, ne yemek yedim ne uyudum. Her dakikamı seni merak ederek geçirdim. Senin hayalini kurarak, hasretini çekerek. Uzak kalma ve iyileşme isteğine saygı göstermek için çok çabaladım ama bu çok fazlaydı. Sana gelmek zorundaydım." Sonunda her daim görmezden geldiğim öfke iplerinden kurtulunca, her kelimem daha da hararetleniyordu. Asla buraya gelip onu daha fazla incitmeye niyetlenmemiştim ama artık birbirimize karşı dürüst olmanın zamanıydı.

"Bunun nasıl hissettirdiğine dair bir fikrin var mı? Bu dünyada en sevdiğim insanın beni bir başkası için terk etmesi ve bir hoşça kal deme inceliğini bile göstermemesi? Bütün bunlara rağmen, seni sevmekten, istemekten asla vazgeçmedim."

Melanie'nin yüzü hiddetle çarpıldı.

"Ne cüretle... " diye köpürdü, minik yumruklar hâline gelmiş elleriyle bana doğru yaklaşırken "... Bunca zaman sonra buraya gelip bana yalan söylersin? Eğer senin için yeterine iyi değildiysem bana söylemeliydin. Bunu söylemen kalbimi kırardı ama saygı duyardım, biliyorsun... Kabul ederdim." Suratımdan sadece santimler kadar uzaktay-

dı. "Ama onu *benim* evimde bulmak... Bu çok zalimceydi, Daniel." Öfkesinin dağıldığını, yerine kırgınlığın geldiğini hissedebiliyordum. Önceden iki yanında yumruk olmuş olan ellerini göğsüme dayamıştı.

Ona bakarken, ağzım açık söylediklerini anlamlandırmaya çalışıyordum.

"Kim?" diye kekeledim.

"Stephanie!" diye çığlık attı Melanie.

Stephanie'nin ismini duyunca ellerim titredi.

Melanie nasıl olurdu da Stephanie'yi bilirdi? Uzandım ve onu kollarının üstünden yakalayarak bana bakmaya zorladım.

"Melanie, lütfen." Açıkça yalvarıyordum. "O bir şey ifade etmiyordu. Sen beni bıraktıktan sonra çok kırgındım. Ben... Ben..."

"Ben seni bıraktıktan sonra kırgın mıydım? Ben bıraktıktan sonra?" diye haykırdı. "Ben seni asla bırakamazdım... Asla..." Uzanıp yanağımı okşarken sesi yumuşadı. "Sen benim için her şey demektin. Hayatım. Ruhum." titreyen elini çekti, bir adım geri atarak benden uzaklaştı.

Yürürken, çaresizce o zamanların tüm detaylarını hatırlamaya çalıştım. Neden bahsediyordu? Stephanie? Avucumla yüzümü ovdum. Yüzümü ona dönüp odanın öteki tarafından onunla konuştum. "Senin için Dallas'a geldiğimden haberin var mı, Melanie?"

Başını iki yana sallayınca yüreğim eridi. Onun için geldiğimi hiç öğrenmemiş miydi? O yüzden mi onu istemediği mi düşünmüştü? O kadar uzun süre beklediğim için reddedilmiş mi hissetmişti? Daha önce gitmem gerektiğini biliyordum. Her parçam gitmem konusunda ısrar etmişti.

Yine de bu, Stephanie'yi nasıl bildiğini açıklamıyordu.

Tanrım, onunla bu konuşmayı yapıyor olmaktan nefret ediyordum ama her şeyi ortaya dökmeliydik. Saklamak yoktu.

Olduğumu bildiğim hıyar gibi görünmemek için düzgünce ifade etmeye çalıştım. "Stephanie ile Dallas'tan geldikten sonra beraber olduğumu biliyor muydun?" Şu an bile o hatıra tenimin karıncalanmasına neden oluyordu.

Melanie başını salladı, dudaklarını sıkıca bastırmıştı. Kendini konuşmaya zorlarken yüzü ıstırap içindeydi. Gözlerini sımsıkı kapamış, bana bakmayı reddediyordu. "Hayır, Daniel. Stephanie'yi ben Colorado'ya geldiğimde öğrendim."

Ortamda ciğerlerime yetecek hava yoktu. Sendeleyerek, asla mümkün olmadığını düşündüğüm bir fikri algılamaya çalışıyordum. Melanie bana geri dönmüştü.

"Colorado'ya ne zaman döndün?"

Hiç tereddüt etmedi, tarihi araştırmaya hiç gerek duymadı. "7 Temmuz'da."

Nefesim tıkandı. 7 Temmuz. Ben Dallas'a on altısına kadar gitmemiştim. Her şey yerine otururken başarısızca sallanmama engel olmaya çalıştım. Odanın bir ucundan güzel bebeğime bakarken, en başından beri biliyor olmam gereken şeyi fark ettim. Beni terk etmemişti.

Kalbim aynı anda hem neşeleniyor hem de kırılıyordu. Çünkü Melanie çok, çok yanlış bir şeye, iki hayatı, ikimizin hayatını mahvedecek bir şeye inanmıştı. Olası senaryolar aklımdan geçti. Hepsi aynı kişiyi işaret ediyordu.

"Melanie, Colorado'ya geldiğin zaman ne oldu?" Söyleyeceklerine karşı gözlerimi kapadım ve geleceğinden emin olduğum öfke patlamasına hazırlandım.

Melanie'den yüksek sesli bir hıçkırık çıkınca kollarını daha da sıktım. Acısı tüm odada yankılanıyordu. "Stephanie," dedi zorla tutarsız sesiyle. "...senin onunla mutlu olduğunu söyledi."

Göğsümün içinde gümbürdeyen hırlamayı bastırdım. Bir insan nasıl bu kadar zalim olabilirdi. Gasp edip sonra

da yıkma niyetiyle, bir meleğin yüzüne bakıp yalan söyleyecek kadar bencil. Peki, Melanie nasıl ona inanabilmişti?

Melanie'ye baktım. Anıları engellemeye çalışır gibi gözleri hâlâ kapalıydı.

Yumuşakça adını seslendim. Gözlerinin bana bakması için dil döküyor, gerçekleri açığa çıkarmak için çaresizce çırpınıyordum. "Melanie." Gözlerini açınca ona doğru çekingen bir adım attım. "Onu sana asla tercih etmezdim. Sana ne dedi, bilmiyorum ama her ne dediyse yalandı."

Yutkunarak bir adım daha attım. Aramızdaki mesafe biraz daha kapandı.

"Onunla yattığım doğru. Ama senin evlendiğini öğrenene kadar değil. Ve o zaman bile onu istediğim için değildi." Fısıltıyla acı dolu bir itirafta bulunuyordum. "Her zaman tek istediğim sen oldun. Babanın seni bizim evin önüne bıraktığı o ilk gün seni hissettiğim o andan beri her gün, sadece sen oldun."

Yüzü bembeyaz kesildi. Işık gözyaşlarını yansıtıyordu. "Bana yalan söyledi." Böyle basit bir ifadeydi. Ama bu sözlerin ona, kimsenin bilemeyeceği kadar çok şey ifade ettiğini biliyordum. Gözyaşlarıyla mücadele ederken acıyla konuştu. "Dokuz yıl, Daniel. Dokuz yıl ve artık çok geç."

"Hayır, böyle söyleme," diye emrettim. "Burada olmamın bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun, Melanie? İkimizin tekrar bir araya getirildiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sensiz yaşayamam. Sen olmadan bir gün bile yaşayamadım." Riske girip bir adım daha atarken yalvarıyordum.

Bu olamazdı. İzin vermezdim. Çok şey geçirmiştik ve artık işleri düzeltmenin zamanıydı.

Yere bakarak başını salladı. "Senin ve ailenin arasına girmeyeceğim. Seni ne kadar sevsem de Daniel, öyle bir insan olmayı reddediyorum."

Elbette Vanessa ile olduğumu düşünüyordu. Benim *ona* sahip olduğumu söylediğinde anlamalıydım bunu. Her zaman, tanıdığım en onurlu insanlardan biri olmuştu. Bu da onun hâlâ o sevdiğim kız olduğunun bir başka ispatıydı. Doğru olanı yapmak için kendi istediğinden vazgeçebilirdi.

Soluğumu verirken, ellerimi saçlarımda gezdiriyor, bir açıklama arıyordum. "Senden sonra kimseye değer vermedim, Melanie ama bir sürü kadınla *beraber oldum*." Kelimeyi vurgularken sefil detaylara girmek zorunda kalmadan anlaması için dua ediyordum. İstismarla dolu geçmişimle gurur duymuyordum ama ondan bunları saklamaktan da kaçınmıştım. "Vanessa ve ben beraber değiliz. Asla olmadık. Sadece tek gecelikti, tıpkı diğerleri gibi. Seni tekrar gördüğüm o gün beni yakaladı. İşte o gün de bebeği öğrendim."

Melanie odanın ucundan bakıyor, her şeyi sindirmeye çalışırken gözleri çok yoğun bakıyordu. Midem düğüm düğüm olmuştu. Karar vermesini beklerken vücudum kaskatı kesilmişti. İkimiz de bunun ne olduğunu biliyorduk. Seçimi onun yapması gerekiyordu.

Hiçbirimiz bir şey demedik. Birdenbire oda küçüldü. Sanki tavan alçalmış, duvarlar yaklaşmış, ikimizi bir araya getirmişti. Enerji etrafımızda girdap gibi dönüyordu. Nefesi o kadar yoğundu ki neredeyse tadabilecektim. Ne kadar çok kaybettiğimizi, ne kadar çok acı çektiğimizi ve ne kadar çok zamanımızın çalındığını idrak ederken, göğüslerimiz inip kalkıyordu. Yine de havanın içinde çalkalanan, kaynayan ve damarlarımızın içinde yayılan kuvvet, pişmanlıklardan daha kuvvetliydi. Bize, sonuçta nereye getirildiğimizi hatırlatıyor, aramızda sadece birkaç adım kalmışken bir dakika daha harcamamız gerektiğini ısrarla belirtiyordu.

On Yedinci Bölüm

Beni her zaman istemişti. İçimde, derinde bir yerde bunu hep bilmiştim. Hep. Son dokuz yılını o da benim gibi yaşamıştı. Yalnız. İkimiz de kendi yollarımıza savrulmuştuk. Ayakta durmuş birbirimize bakarken enerji birikiyordu. Zihinlerimiz bir zamanlar inandığımız yalanları inkâr ederken kıpırdayamıyorduk. Her şey gün gibi açıktı. Bir yanım aptal gibi hissediyordu. Bir başkasının hasedine kurban olacak kadar saf. Sahiden de, güvensizlik hissimin hayatımı bu kadar kontrol altına almasına izin vermeseydim Stephanie'nin bu olayda payı olamayacaktı.

"Daniel." Yumuşak bir sesle ve tereddütsüz ona seslendim. Elimi kaldırdım. Parmak uçlarım, onu yanıma çağırırken havada sallanıyordu.

Yüzü rahatlama hissiyle aydınlandı ve aramızdaki mesafeyi kapadı. Parmak uçlarımız birleşti. Ruhlarımız temasımızın neşesi ile oldu.

Gözleri, parmaklarımızdan yüzüme çıkarken kalbim tekledi. Ağzı gördüğüm en üzgün, en tatlı gülümseyişe büründü. "Seni özledim," diye fısıldadı.

Başımı eğdim. Hiçbir ifadeye bu kadar katılamazdım. Kendi küçük, üzgün gülümsememle ona cevap verirken, yaşlar yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Gözyaşlarımı silerken, gülümsemesi genişledi. Sonunda

gözleri gerçek bir neşe ile parlıyordu ama kelimeleri hâlâ keder yüklüydü. "Bu yüzü özledim." Parmaklarımı bırakıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Dokunuşu, vücudumdaki her siniri harekete geçiren bir sevgi ile dolu ve aynı zamanda yatıştırıcıydı. "Bu dudakları da." Başparmağını alt dudağımda dolaştırıp, sonra yumuşak ve ihtiraslı bir şekilde öpmeye başladı.

Destek almak için ona yapıştım, gözlerine dalarken dizlerim zayıflamıştı. Aşkı çok yoğundu ama ruhunda çok fazla üzüntü taşıyordu. Acısı çok derinlere işlediğinden dolayı bir daha asla iyileşemez mi, diye merak ettim.

"Ve bu gözleri." Dudakları ile iki göz kapağımı da sırayla öperken bunları dedi. Elleri ile omuzlarımı kavramış hâlde geri çekildi. "Dokuz yıl kaybettim." Titrek ellerle beni tuttu, ıstırabı açıkça belliydi. Kendimi daha fazla tutamadım.

Yüzünü avuçlarımın içine alıp dudaklarını benimkilere doğru çektim. Dokunuşumdaki çaresizlik, beni bir daha bırakmamasını talep ediyordu.

Tepkisi ani oldu.

Bir eli sırtımın aşağısına indi, diğeri ile saçlarımın arasına gömülerek beni kendine daha da yaklaştırdı. Dudakları hararetliydi ama nazikti ve tatlıydı; her zaman tatlıydı. Kendimi ona tamamen teslim ederken, içimde kabaran arzudan dolayı bedenim alev alev yanıyordu. Bu sefer kendimi tutmayacaktım.

"Melanie." Dudakları ile benimkileri teslim alırken, mırıldandı. Eli omurgam boyunca indi, bel çukurumdaki diğer eli ile buluşurken artan sıcaklık vücuduma yayıldı.

Nefes almak için geri çekildim.

Bir saatten az bir süre önce, bir daha asla çıkamayacağımdan emin olduğum bir depresyonun içine batarak evin içinde dolaşıyor olduğum gerçeğini kavramak zordu. Da-

niel'ın ofisindeki hadise beni mahvetmiş, kalbimin üzerinde azıcık kalan kontrolümü tamamen elimden almıştı.

Fakat şimdi...

Şimdi o benimdi.

Muhtaç bakan gözleri yanıyor benimkileri arıyordu. Yanıtını kızaran yüzümde bulmuş olmalıydı, çünkü birdenbire elleri baldırlarımı kavradı ve kaldırdı. İçgüdüsel olarak bacaklarıma belinin etrafına sardım.

Kendini bana iyice bastırınca inledim. Onun tamamını hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Dudaklarını tekrar benimkilere yumdu ve yürümeye başladı. Sonra dudaklarımın arasına fısıldadı: "Nereye?"

Misafir odasını işaret ettim. "Oraya."

Gözlerini arkama çevirdi ve öpüşmemizi hiç kesmeden beni odaya taşıdı. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatarak beni odanın ucundaki yatağa kadar taşıdı. Çarşaflar hâlâ dün geceki uykum sonrası dağınıktı.

Dikkatlice beni yatırdı ve geri adım atıp yoğun gözleriyle beni izledi. Bu kadar sevildiğimi, bu kadar kıymetimin bilindiğini hiç hissetmemiştim. Dudaklarını ıslatıp zorlukla yutkundu. Kelimeler ağzından dolu dolu çıkıyordu. "Seni seviyorum, Melanie."

"Seni her şeyden çok seviyorum."

Üzerimden hâlâ bana bakıyor, vücudu görünür şekilde titriyordu. «Bu sefer ebediyen.»

Dirseklerime yaslanıp yukarı, önümde duran adama baktım. Bir daha asla ayrılmayacağımızı ifade edişi işte bu kadar sadeydi.

Fısıldadım. "Ebediyen."

Daha azını kabul etmezdim.

Oda loştu. Pencereler örtülüydü ve güneş jalûzilerin arazından solgunca sızıyordu. Şiltenin üzerinde emekleyerek bana doğru geldi ve bacaklarımın arasında diz çöktü. İki

eli başımın birer yanında durmuş, vücudu üzerimde süzülüyordu.

Eğilerek dudaklarını benimkilere sürttü.

"Senden nasıl ayrı kalabildim?" Nazik parmak uçları yanaklarımı ve dudaklarımı okşadı oradan çeneme ve boynuma indi.

Avucunu göğsümün üstüne koydu. Parmakları kalbimin üzerine yayıldı. Kalbim elinin altında sadakatle ritim tuttu.

"Bunun beni her gün çağırdığını duyabiliyordum." Nefesi yüzümü süpürdü. Sözleri çok hüzünlü, bir sürü pişmanlıkla doluydu. "Sen de benimkini duydun mu?"

"Evet," dedim nefes vererek ve onun altında titremeye başladım. Gözleri beni yutuyordu, ruhunun içine çekiyordu. Güzel ruhu çok fazla üzüntü ve kayıp taşımıştı.

Elimi onunkinin üzerine kapadım. "Elimde bir tek o kalmıştı."

Tişörtümün arasından elini tenime bastırırken, yüzünde şehvetli bir gülümseme belirdi. Ağzını tekrar benimkinin üzerine getirdi; dudakları yumuşak, dili tatlıydı.

Delicesine özledikleri vücudu keşfederken, ellerim göğsümün ve kollarımın üzerinde gezindi. Dokunduğum yerlerde kasları seğiriyor, tanışıklık hissi ile irkiliyordu.

Elini tişörtümün arasından yılan gibi sokarak beni daha yakınına çekti ve kendisini üzerime bastırdı.

Üzerimde yavaşça hareket etmeye başlayınca tüm vücudumu bir ateş aldı.

Ağzını açarak beni öpüyor, ensemi ıslatıyordu. Emerek ve yalayarak kulağımın arkasındaki hassas deriye geldiğinde, tüm sırtım ürperdi. Ensemden ve omuzlarımdan aşağı inerken köprücük kemiklerimde öpücükleriyle iz bıraktı.

Gömleğinin eteğini buldum ve çektim. Geri yaslandı, ben de gömleği kafasından sıyırıp yere fırlattım. Çıplak göğsünü ortaya çıkarttım. Kendini tekrar üzerime attığında

ağzı artık hızlanmaya başlamıştı. Elleri bir aşağı bir yukarı hareket ederken her yerime dokunuyordu.

"Keşke şu anda sana neler hissettiğimi anlatabilseydim," diye fısıldadı dudaklarıma. Sesi şehvetten dolayı kısılmıştı. "Şu anın hayalini ne kadar çok kurduğumu."

"Evet..." diye fısıldadım. Kendi duygularımı dile getiremiyordum. Çok fazlalardı, çok kuvvetlilerdi.

İki elimi başımın üzerinde bir araya getirdi ve diğer eliyle kolumun altından çıkan tenimi yaladı. Çenemi ve boynumu sıyırıp geçti, başparmağını göğsümün üzerinde gezdirdi. Eşofmanımın kuşağını bulunca kuvvetli bir nefes verdi. Düğümü çözerken elleri titriyordu.

Geri çekildi. Sanki izin ister gibi gözlerime bakıyordu. Yavaşça kalçamı kaldırdım o da elini kumaşla derimin arasından kaydırdı. Bir yandan da iç çamaşırımı yere düşene kadar santim santim aşağı indirdi. Parmakları çıplak tenimi okşarken, içimde ona karşı hissettiğim ama asla zincirlerinden kurtulamayacağını sandığım arzular uyanıyordu.

Yüzü çok yakınımdaydı, alnı benimkinin üzerinde, titrek nefesi benimki ile karışıyordu. Kibar elleri ile tişörtümü sıyırıp başımın üzerinden geçirdi. Bakışları sürekli üzerimdeydi.

Gözleri üzerimi süpürdü. Çıplak tenime bakarken aldığı nefes duyulabiliyordu. Gözleri aşağılara inerken "Ne kadar güzel," diye mırıldandı benden çok kendine. Kısa bir iç çekiş duydum ve birden vücudu kasıldı.

On Sekizinci Bölüm

Gözlerim vücudunu taradı. Her bir değişikliği algılıyor ve aynı kalanları hatırlıyordum. Donakaldım. Geçmiş kederler ortaya çıkınca nefesim tıkandı. Eva. Küçük kızımın somut delili olan yaralı deriyi görünce, zihnimde yüzü canlandı. Küçük kızımız. Melanie'ye baktım. Yüzünde anlamış bir ifade vardı. Eva'ya olan sevgisi ve hissettiği acı benimkilerle karışıyordu. Kusursuzca zedelenmiş deriye çekingence elimi uzattığımda parmaklarım titriyordu. O pürüzlü deri çok değerliydi. Uzun zaman önce iyileşmiş yaralar üzerinde küçük buseler bırakırken küçük kızıma kucaklayamamamın acısı içindeydim. Eva bir şekilde ona olan sevgimi hissedebilsin, diye dua ediyordum.

Melanie'nin yüzünü buldum, anlayacağını bildiğim tek insana ümitsizce söylemek istiyordum. "Onu özledim." Nazik parmaklarını saçımı okşamak için uzattı. İkimizin de üstesinden gelemediği bir kaybın acısını paylaşırken ifadesi yumuşaktı. Kızımızın yasını tutar, kalp kırıklarımızı birbirimize teslim ederken hiçbir kelimeye ihtiyaç duyulmadı. Eva'yı kaybettiğimden beri ilk defa ona ait düşüncelerim tamamıyla dayanılmaz değildi.

Küçük kızımı özlemekten, onu sevmekten asla vazgeçmemiştim. Ama Melanie ve ben birbirimize tutunurken nihayet kendime iyileşmek için izin verebileceğimi biliyordum.

O anın yoğunluğu, içinde bulunduğumuz odanın sessiz durgunluğuna hükmediyordu. Enerjimiz havada dalgalar hâlinde yayılırken gerilim de artmaya başladı. Sonunda çok fazla geldi.

"Daniel, lütfen.

Basit kelimeler. Her zaman kulak vermekten mutluluk duyduğum kelimeler.

Başparmaklarımla çamaşırının kenarlarına asılıp, yavaşça bacaklarından aşağı çektim. Tamamıyla çıplak ve beni bekler hâldeki bedenini görünce ağzımdan kelimeler kendiliğinden döküldü. "Çok güzel. "

Yataktan fırladım, tek bir hareketle pantolonumu ve çamaşırımı çıkardım. Ağır ağır bacaklarının arasına doğru süründüm. Ellerim, kelimelerim ve ağzımla onu hayranlığa boğdum.

Yüzüne odaklanabilmek için azıcık geri çekildim. Daha önce bu kadar çok sevildiğimi, bu kadar bütün olduğumu hissetmemiştim. İçinde binlerce his dolu yeşil gözleri ile bana bakıyordu. İçinde Melanie'nin ruhu yüzüyor, bana onun için her şey demek olduğuma yemin ediyordu.

Ellerini benimkilerin arasına aldım ve her birini başının bir yanında yatağa bastırdım. Vücuduna sıkıca sarıldığımda enerji o kadar yoğunlaşmıştı ki neredeyse alev alacaktı.

"Bana hazır mısın?"

"Evet," diye fısıldadı. Ağzı bir nefes uzağımda, vücudu beklenti içinde titriyordu. Gözleri benimkilere tutundu ve yavaşça kendimi içine ittim. Bilebileceğim en büyük zevkin beklentisi ile tüm sinirlerim alev alevdi. Melanie'nin teni kızarmış ve ışıldıyordu. Yüzünden coşku ve yaşam akıyordu. Tin canlanır ve iki ruh birleşirken, hayatımın en anlamlı gününe damgasını vuruyordu.

Alnında ter damlacıkları parladı. Ağzı tatminini belli eder şekilde büzülmüştü. Yüzünü okşadım ve dudaklarını

öptüm. Sezgilerim kontrolü ele aldı ve onunla beraber hareket etmeye başladım.

Melanie ile sevişmelerimizin hatırası asla gerçeği ile kıyaslanamazdı. Bu cinsel doyum herhangi bir şeyden kat be kat üstündü. Başka hiçbir şey daha iyi hissettiremezdi. Ama paylaştığımız bağlantı bundan çok daha ötesiydi. Tırnaklarını derime geçirerek bana tutunduğunda ve kucaklaşmaların en samimisini paylaştığımız o anda neredeyse ağlayacaktım. On bir yıldan uzun bir süredir bütün düşüncelerime nüfuz etmiş olan bu nadide kadına tekrar sarılabilmiş olmaktan dolayı huşu içindeydim. On bir yıl.

"Bana söz ver." Üzerinde hareket ederken ümitsizce hırıldadım. "Beni tekrar terk etmeyeceğine söz ver." Tatlı, yumuşak eller endişelerimi giderdi ve Melanie kabul edeceğim tek kelimeyi telaffuz etti. "Asla."

"Tekrar gitmene asla izin vermeyeceğim, Melanie. Asla. Aramıza hiçbir şey giremez. Hiçbir şey." Onu benden almaya çalışacak her şeyi, herkesi mahvederdim. Artık ondan ayrı kalmak gibi bir seçenek olmayacaktı. O benimdi; sadece benim.

"Asla." Sarsılmaz ve tereddütsüz bir şekilde tekrar söz verdi.

Nihayet kendimi ona bıraktım. Bedenim onunkinin üstünde koşturuyordu. Yumuşak aşk mırıltıları arasında kaybolmuştum. Hararetimiz artıyor ve dağılıyordu. Melanie'nin allaşmış vücudu kendini dalga dalga bırakıyor, beni cilveyle çağırıyor ve baştan çıkarıyordu. Kulağıma belli belirsiz aşk, ihtiyaç ve sadakat kelimeleri çalınırken, mukayese edilemeyecek bir zevkle haykırdım. Bu zevk, cinsel zevkten daha derin bir zevkti. Bütünlenen bir kalp ile nail olunabilen bir zevkti. Sadece bu güzel, mükemmel kızda bulunabilecek bir zevkti.

Cennet.

Bunu tasvir etmenin başka bir yolu yoktu. Melanie kollarıma sarmalanmış yatıyor; göğsünü başıma yaslamış, yumuşak parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu.

Tek elim onu bana sıkıca yaslar hâlde sırtından tutarken diğeri ise ipeksi, kaymak gibi omzunun ve kolunun üzerinden aşağı yukarı geziniyordu.

Bir saatten uzun bir süre sessizce, birbirimizin dokunuşlarının tadını çıkararak yattık. Konuşacak çok şeyimiz vardı ama bu dingin anı bozmak istemedik.

Hâlâ onun – hayatımın - yanında uzanıyor olduğuma inanamıyordum. Uzun zaman önce bir daha tam manasıyla yaşayamayacağımı, sadece öylesine var olacağımı kabul etmiştim. Sonra bana uzandı ve ben tekrar doğdum. Gözlerine baktım. Bu sabah, çok aşikâr olan acı silinip gitmişti. Yüzünde parıl parıl bir gülümseme vardı. Çok mutlu görünüyordu.

Ona doğru bakıp gözlerimin içiyle güldüm. Melanie'nin yanakları anında kızardı ve başını kolumun altına gömüp tenimi kaşındırarak mırıldandı. "Gülümsemeni ne kadar özlediğimi bilemezsin." Bana bakabilmek için dirseğinin üzerine yaslandı ve çıplak göğsümün üzerinde ellerini gezdirdi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Özlediğin bu mu?"

Kısacık bir an kıkırdadı sonra ciddileşti, sesi kısıldı ve hüzünle gölgelendi. "Seni özledim, Daniel. Senin her şeyini; o gülümseme dâhil."

"Benim seni ne kadar özlediğimi bilemezsin."

"Sanırım biliyorum." Yerinde kaykılıp yatak başına yaslandı ve yorganı kolunun altına kıstırdı. Odayı aniden dol-

duran huzursuzluktan kurtulmaya çalışırken ben de onun gibi doğruldum. Dingin anımızın sona erdiği belliydi.

Elimi alıp ikimizin arasında tuttu. "Bu bizim başımıza nasıl geldi?"

Başımı iki yana salladım. Tüm ömrümüzü aynı soruyu sorarak ve asla bir yanıt bulamadan geçirebilirdik. "Bilmiyorum, Melanie." Mesafeden nefret ediyordum, onu kendime doğru çektim. "Stephanie'yi veya başka birini sana tercih edeceğime nasıl inanabildin? Sana ne kadar sadık olduğumu hiç gösteremedim mi?"

Vücudu kasıldı ve yüzü ekşidi. "On sekiz yaşımdaydım ve kalbim kırılmıştı, Daniel. Tüm olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bir anda her şeyimi kaybetmiş gibiydim; Eva'yı, çocuk yapabilme kabiliyetimi. Bunalımdaydım ve güvensiz hissediyordum. Böyle bir ruh hâli içindeyken senin de benden çalınmış olduğuna inanmak kolaydı." İçini çekip, pişmanlık ve suçluluk hislerini yansıtan gözlerini kapadı. Sonra tekrar açıp bana baktı. "Bana olan bağlılığından asla şüphe duymamalıydım. İçimde bir yerde, daima beni istediğini biliyordum ama bu düşünceler de aklıma sızıp duruyordu. Senin için artık yeterince iyi olmadığımı, senin daha fazlasını hak ettiğini düşündüm."

Gözlerimi kapadım. Sadece ben öyle istiyorum sandığı için feda ettiği her şeyin farkına varmıştım. İşaret parmağımla çenesini tutup o güzel, perişan suratını kendiminkine yaklaştırdım. "Melanie, benim için sensiz aile diye bir şey yok."

Yüzünden akan gözyaşlarını sildim. Avucumun içindeki başını salladı. Saçları omuzlarından dökülmüş yatağın üstünü süpürüyordu.

"Sürekli böyle düşüncelerinin olduğunu söyledin. Ne zaman oldu bu? Böyle düşünmene neden olan neydi?"

Sesi kısık ve tereddütlüydü. Ama bu işi çözüp arkamızda

bırakacaksak konuşmamız gerekliydi. "Bana hastanede bir daha çocuğum olamayacağını söylediğinde ilk düşündüğüm buydu."

Onu kendime yapıştırdım, saçlarının arasından parmaklarımı geçirirken kulağına fısıldayarak güvence verdim. "Bebeğim, seni her gün aramak istedim. Her saniye. Tek düşündüğüm sendin. Aramalıydım, biliyorum. Çok aptalcaydı ama sen bana aramamamı ve... " dedim sesim gittikçe zayıflaşarak. Eğer binlerce defa telefonu elime alışımdan sadece birinde numarayı çevirmiş olsaydım bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Ve ne?" diye geçişmesine izin vermeden bastırdı.

Çoktan bildiğinin farkındaydım ama bunu yüksek sesle kabul etmek zor geliyordu. "Ve... Kendimi suçluyordum." Tüm bunların içindeki en büyük etken muhtemelen benim duyduğum suçluluktu. İçimi çektim ve kendimi sakinleştirmek için elimi saçımda gezdirdim.

"Dallas'a geri döndüğünde yıkılmıştım, Melanie. Benim suçum olduğunu düşündüğüne ve benden uzaklaşmak istediğine ikna olmuştum. Onca zaman da beni aramayınca bir parçam beni affedemediğine inanmaya başladı."

Kuşkuyla ona baktım. "Neye inanmamı bekliyordun, Melanie? Bir an geliyor ailemin evine taşınıyorsun, bir an sonra beni *terk ediyorsun*. Hem de seninle iletişime geçmememi söyleyerek. Sonunda gerçeği idrak ettiğini düşündüm."

Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve gözlerimi aradı. "Daniel, asla, bir gün olsun seni suçlamadım. Buna inanmak zorundasın."

"Bunu şimdi biliyorum, Melanie. Sadece senin de o zamanlar benim neler hissettiğimi anlamanı sağlamaya çalışıyorum. Doğrusu bunlar üç haftasına kadar hissettiklerimdi. Ta ki Erin, ailenin seni gitmeye zorladığını söyleyene kadar."

Melanie'nin yüzü asıldı. "Sana söyledi mi?"

Parmaklarımı yanaklarında sürterken başımı evet anlamında salladım. "Bana söylemen gerekirdi."

"Sadece seni korumaya çalışıyordum," diye fısıldadı hızlıca.

"Biliyorum ama benden saklaman yanlıştı." Aslında bunu benim fark etmiş olmam gerekirdi. Babasının tavırları, bana söyledikleri... Keder ve pişmanlık ikimizi de mantıksız kılmış, kendi düşüncelerimiz ve güvensizliklerimize karşı savunmasız bırakmıştı.

"Çok üzgünüm, Daniel. Sana delicesine ihtiyacım vardı."

Onu susturdum. Benim de ona delice ihtiyacım olduğunu, kızgın olmadığımı, ikimizin de suçlanamayacağını belki de ikimizin de kendimizi içinde bulduğumuz şartlarla mücadele etmek için çok genç ve saf olduğumuzu söyledim.

Kendi yarattığımız felakete rağmen şu anda kollarımda olduğunu şükrederek, onu bir nefes gibi içime çektim.

Gözyaşları yavaşlayınca derin bir nefes aldı. "Daima aklımdaydın. Her gece beni duyabilmen için dua ediyordum.

Bunca seneyi tamamen aynı şeyleri hissederek nasıl olur da ayrı geçirmiştik? Nasıl olur da birimiz kendini kaybedip diğerini aramamıştı?

"Biliyorum," diye mırıldandım ve sıkıca sarıldım. "Her şeyimi istila etmiştin. Seni her gün istedim. Yeni hayatında bir şekilde mutluluk bulduğunu düşünerek uzak durdum."

Melanie'nin gırtlağından tekrarı imkânsız gelen bir ses çıktı. "Her şey olabilirdim ama kesinlikle mutlu değildim - sensiz asla mutlu olamazdım - yine de kendimi olabilecek en sefil yerde buldum."

Eninde sonunda ona Nicholas gibi bir aşağılığa nasıl bulaştığını sormak zorunda kalacaktım. Şu noktada bunu midemin kaldırabileceğini düşünmüyordum. Bu konuşmanın

yaratacağı kesin olan kıskançlık dışında bugün yeterince şeyin hesabını görmüştük. Bebeğime benim dışımda birini dokunuyor olduğunu düşünmek beni neredeyse cinayete meylettirecekti.

"Artık hepsi geride kaldı." Geri çekildim ki gülümsediğimi görebilsin.

Melanie kıpırdanmaya başladı. "Erin nasıl?" Dudaklarından Erin'in ismi dökülünce gerildi. Melanie'nin de Erin'i, en az Erin'in onu özlediği kadar özlediği aklıma gelmemişti.

"Çok iyi. Seni özlüyor."

Kuşkuyla bana baktı.

"Seni seviyor, Mel. Senin onca yıl boyunca, Erin ile aramızda kanayan yara olduğuna inan."

"Ne?"

Bu ifşanın gelmesini hevesle beklemediğimden dolayı içimi çektim. Mezuniyetten sonra Avrupa'ya gitmişti ve ben seni bulmak için Dallas'a gitmeden önce de dönmemişti. Neler olduğunu öğrendiğinde seni bulmaya azimliydi ama ona izin vermedim. Seni yalnız bırakacağına ve asla seninle iletişime geçmeyeceğine dair söz verdirdim.

Melanie, tokat yemiş gibi irkildi. "Neden?"

Neden mi? Çünkü o anda bunun çok *parlak bir fikir olduğunu sanıyordum, sana iyilik ettiğimi ve senin için böylesinin daha kolay olacağını.*

Sızlandım ve bir kez daha kendimden tiksindim. "Eğer Erin seninle yüzleşseydi gittiğin için pişmanlık duyacağını düşündüm. Melanie, bebeğim, beni... Bizi hayatından uzaklaştırmak istediğini sanıyordum. Sen de, ben de Erin'in nasıl olduğunu biliyoruz. İstediğin şey bu olmasaydı bile seni paketleyip eve doğru yola koyardı. Buna izin veremezdim. Senin yaşamanı, mutlu olmanı istedim ve bu da ailemi bu resimden çıkarmak demekti."

"Ben, hepinizin beni terk ettiğini düşünmüştüm." Melanie başını salladı.

"Çok üzgünüm. Seni koruduğumu düşündüğüm süre boyunca hep incittim." Ona yaklaştım, tüm bu konuştuklarımızın aramızı açmaması için dua ediyordum.

Gözlerini kapayıp dudaklarını sıktı. Ortaya çıkardığım gerçekleri kabul etmeyi deniyor gibi görünüyordu. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Sadece, o kadar yalnız kalmıştım ki. Herkesi kaybetmiştim... Her şeyi... Seni, Eva'yı, Erin'i." Sözleri ürpermeme neden oldu. Ne kadar çok acı çektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Annen baban benim de ailem gibiydiler ve sonra öylece hayatımdan çıkıverdiler." Duraksadı. "Dokuz yıl önce hastaneden ayrıldığımdan beri babamla konuşmadım. Annemle de işler, şey, asla aynı olmadı. O zaman beri onu parmakla sayılacak kadar az gördüm. Onu, seni benden büsbütün ayırdığı için asla affedemedim."

Yalnız.

Nasıl bir boşlukta olduğumu biliyordum; ne kadar yalnız hissettiğimi... Yine de beni destekleyen, her günümü sapasağlam atlattığımdan emin olan bir ailem ve beni seven ve yüreklendiren bir kız kardeşim vardı. Onlar olmasaydı bugün olduğum yerde olamazdım. Başlangıçta aklımı yitirmememi ve nefes almaya devam etmemi onlar sağladılar. Ama Melanie; onun kimsesi yoktu.

"Bir daha asla yalnız kalmayacaksın." En azından ona bunun sözünü verebilirdim.

Doğrusu, ailesi ile bir ilişkisi kalmadığına şaşırmıştım. Evet, şüphesiz ki hayatlarımızın içine etmişlerdi. Ama onlar ailesiydi ve Melanie her zaman ilk affeden olmuştu. Melanie'nin onca zamanı onları suçlayarak geçirdiğini idrak edemiyordum. Diğer yandan, sonucunda sevgilimi benden alan olaylar zincirini harekete geçirenin onlar olduğunu da asla unutmayacaktım.

"Babanla hastaneden ayrıldığından beri konuşmadığına inanamıyorum."

Dudaklarını sıktı, başını salladı. "En çok neye kızdığını asla anlamadım. Hamile kalmama mı yoksa ondan saklamış olmama mı? Her iki durumda da bana sahip çıkmamıştı. Önceleri kırgındım ama zaman geçtikçe tam bir hıyar olduğunu fark ettim. Yani, kim böyle bir şey yapar ki? "

Şaşkın bir hâlde başımı salladım. Kızgın olduğu kişinin Melanie değil, ben olduğumdan emindim.

"Peki ya annen?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Gerçekten bilmiyorum," dedi omuzlarını silkerek. "Sanırım onu tamamen affetmediğimi biliyordu. O yüzden de hep mesafesini korudu." Küçük bir gülümsemeyle yüzüme batı. "Birkaç hafta önce telefon etti... Bir şeylerin farklı olduğunu sezinledim. Şükran günü haftası geliyor. Sanırım iyi olacağız." Bunu söyleyince yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu ve Peggy'yi affetmek benim için çok kolay olmayacaksa da Melanie'nin, annesinin hayatında olmasına ihtiyacı olduğu belliydi. Buna hiçbir şekilde mani olamazdım.

Sırtımın üstüne yuvarlanıp onu da üzerime çektim. Göğsümün üzerinde yatarken, üstüme yaslanmış çıplak bedeninin hissi ile mest oldum. Yavaşça sırtını, omuzlarını, başını okşadım. Omuzlarının üzerinden benimkilere dökülen saçlarının hissinin tadına vardım.

Aşk dolu parmakları saçlarımın arasında gezdi, çenemi takip etti, dudaklarımla oynadı. Tenim boyunca akan bir mükemmeliyet gibiydi. Saçımın bir kıvrımıyla oynarken düşünceli görünüyordu. Nihayet gözleri benimkilere kilitlendi. İçlerinde belirsiz bir duygu vardı. "Sen baba olacaksın."

Altında kaskatı kesildim. İlk tepkimi engelleyemedim ve uzaklaşıp yatağın kenarına oturdum. Vanessa'nın bebeğini

düşünmek nefesimi tıkadı. Melanie arkama doğru emekleyerek geldi ve yorganın altında bir koza gibi sarılı kaldık. Bana yaslanarak, sıkıca sarıldı. "Daniel, sorun ne?" Dokunuşuyla sakinleştim. Elimi yüzümde ve saçımda gezdirip titrek bir nefes aldım.

"Ben... Ben..." Yere baktım. Onunla yüzleşmeye korkuyordum ama yalan söylemeye de razı gelemiyordum. "Onu istemiyorum." Bu ifadenin birçok yönden yanlış olduğunu biliyordum. Dürüst olmak gerekirse Melanie'nin *ona* olan tepkisinden de korkuyordum.

Melanie beni teskin ederken sessiz kaldı, Omuzlarımda ve boynumda yaptığı ritmik hareketlerin hızını hiç kesmedi. Ağzını kulağımın yakınına getirip kısık bir sesle konuştu. "Bu konu hakkında konuşmak ister misin?"

İster miydim? Pek değil ama bundan daha fazla saklanamazdım. Üç ay sonra istesem de istemesem de bir oğlum olacaktı.

Ona döndüm. Dudaklarım sımsıkı kapalı, yüzünde benim baba olacağım gerçeği ile ilgili ne hissettiğini gösterecek bir emare var mı, diye inceledim. Tek bulabildiğim benim için hissettiği endişeydi. "Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Dikkatsiz ve aptalca davrandım ve şimdi ortada benim hatamın bedelini ödeyecek bir çocuk var."

"Bedel ödemek mi?" Sesi yumuşaktı ve kafası karışmış gibiydi.

İşte çuvalladığım yer burasıydı.

"Çünkü onu sevemem."

Eli kısa bir an hareketsiz kaldı sonra tekrar kaldığı yerden beni teselli etmeye devam etti. Parmak uçlarındaki belli belirsiz titreme hayal kırıklığına uğradığını gösteriyordu. Aynen olması gerektiği gibi.

"Daniel, çok üzgünüm. Neler yaşadığını tahmin bile edemem ama senin yanındayım. Neye ihtiyacın olursa."

Tamam. Hayal kırıklığına uğramamıştı, sadece anlayışlı ve duygudaş davranıyordu.

Düşündüklerimi dile getirmekten korkuyordum. Ya bunlar onun için çok fazlaydıysa? Ondan benimle beraber tüm yüklerimi taşımasını isteyebilir miydim?

"Ortak velayet alacağım." Ona baktım, bunun ne demek olduğunu anlayacağını umuyordum.

Ağzı aralandı. "Anlamıyorum. Onu istemediğini sanıyordum."

Ağırca nefes verdim. Keşke bu sorunun yanıtını bilebilseydim. "Vanessa'ya böyle istediğimi söylediğimde ne düşünüyordum, bilmiyorum. Garezimden mi mecburiyetten mi yaptım, emin değilim." Kelimeler ağzımdan dökülürken içim bir tuhaf oldu. İtirafımdan dolayı dehşete düşmüştüm. Ancak Melanie'ye karşı açıksözlü olmalıydım. "Sanırım, ikisinden de biraz."

Garez kısmında terazinin daha ağır çektiğine emindim. Kontrolü Vanessa'nın elinden alabilmek için herhangi bir şey yapabilirdim. Beklenildiği üzere Vanessa son dönemlerde sürekli peşimdeydi. Telefon ediyor, mesaj atıyor ve benim hamilelik sürecine ve tabii ki kendisiyle bir ilişki içine dâhil etmeye çalışıyordu. Neredeyse çocuk üzerindeki hakkımdan cayacak ve kadına bir çek yazmayı teklif edecektim. Ama ona rüşvet vermek kontrolü de ona verirdi ve gelecekte de köpek gibi izimi sürmesini engellemezdi. Bunun olmasına izin vermeyi reddediyordum.

Melanie'ye bu haberleri sindirmesi için bir fırsat tanıyarak, bekledim. Hiçbir şey söylemeyince huzursuz oldum. Nihayet sessizliğine dayanamayacak hâle gelince yalvardım. "Lütfen, bir şey söyle. Ne düşündüğünü söyle."

"Seni sevdiğimi düşünüyorum. Ve üstesinden gelmen gereken ne varsa benim de üstesinden geleceğimi."

Ona doğru döndüm ve kendime doğru çekerek kucağıma aldım. Başının üzerinden rahatlama dolu bir nefes verdim.

"Teşekkür ederim." Daha ne diyebilirdim ki?

Komodinin üzerindeki küçük saate göz attım. Çoktan ikiyi geçmişti. Dört saattir bu yataktaydık.

"Haydi... Eşyalarını toplayalım." Evliliği hakkında bildiğim azıcık şeyi göz önüne aldığımda, Melanie'nin kendine ait çok az eşyası olduğuna bahse girebilirdim. Arabaya sığdıramadıklarımızın yerine yenilerini alırdık.

Başı hızla geriye kaydı ve yüzüme baktı. Doğrulmaya çabalarken panik içindeydi. "Henüz ayrılamam."

Ne?

Paylaştığımız ve söz verdiğimiz onca şeyden sonra ayrılamayacağını mı söyleyecekti?

"Hayatta olmaz, Melanie." Onu burada Nicholas ile bırakma fikri... Tiksintimi saklamaya bile uğraşmadım. "Seni o puştla paylaşmayacağım."

"Dur. Beni dinle." Omuzlarımı kavradı. "Beni asla paylaşmayacaksın. Ben seninim. Etrafa bakarsan," dedi odayı işaret ederek, "uyuduğum yerin de burası olduğunu göreceksin. Yemeğin olduğu akşamdan beni onunla aynı yatağı paylaşmadım. O zaman anlamıştım senin olduğumu. Sana sahip olamasam bile. Bir daha kendimi asla bir başkasına vermeyeceğim. Özellikle Nicholas'a." Biraz olsun rahatlamıştım. Ödün vermekten dolayı değil ama Melanie'nin onunla yatmıyor olduğunu öğrenmekten dolayı.

"Bu sadece bizi ilgilendirmiyor, Daniel. Ya inşaatınız ne olacak?" dedi. Sanki herhangi bir şey ondan daha önemli olabilirmiş gibi.

"İnşaat umurumda bile değil. O hiç önemli değil."

"Belki senin için öyle ama ya Shane ve Katie. Onlar benim tek ailem oldular. Benim için yaptıkları her şey için bunu onlara borçluyum. Katie benim yanımda olmasaydı varlığımı sürdürebilir miydim, sahiden bilmiyorum. Ve Shane'in özgürlüğünü tehlikeye atacak bir şey yapmayacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Shane de Nicholas'tan benim kadar nefret ediyor. İnşaattan gelecek kâr ile Nicholas'tan ayrılmayı ve kendi şirketini kurmayı planlıyor. Bu işe *ihtiyacı* var. En azından bu işi tehlikeye atmayacak bir şekilde yapmanın bir yolunu bulmalıyız."

Melanie'nin her zaman kendi dışında herkesi düşünmesi çok asap bozucuydu. Melanie'nin Nicholas'ı terk etmesinin inşaat işini nasıl etkileyeceğini anlayamamıştım. Bir sözleşme imzalamıştım. Nicholas'ın buna bağlı kalması gerekliydi, öyle değil mi? Doğrusu sözleşmeye imzalamadan önce bakmamıştım bile, o yüzden hiçbir fikrim yoktu.

Tamam, o zaman belki Shane ile konuşmam gerekirdi. Bir de avukatımla.

Melanie'nin elleri tekrar yüzümü avuçlamış beni ona bakmaya zorluyordu. "Ve annem. Onunla işleri yoluna koymam gerekli... Onu tekrar tanımam... Onu özledim." Gözlerini çevirdi, derin düşünceler içinde fısıldadı. "Bizden utanmadığımı biliyorsun, Daniel, ama anneme ikimizi anlatmadan önce onun ve benim önce bir geçmiş hesaplaşması yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

Moral bozukluğuyla sızlandım. Şu kapıdan onsuz çıktığımı düşünmek bile istemiyordum.

"Burada kalmak istediğimi sanıyorsan, yanılıyorsun. En çok olmak istediğim yer senin yanın."

Onu kendime çektim. Boynunun yumuşak tenini öperek mırıldandım. "Seni burada bırakmak beni kesinlikle öldürüyor."

Bana daha sıkı sarıldı ve teslim olduğumu anlayarak hafifçe nefesini verdi.

Küçük bir parçasının, karşı koymamı, onu omzuma atıp kapıdan dışarıya çıkarmamı dilediğini biliyordum.

"Biliyorum," dedi. "Ama böyle olmak zorunda."

Beni yatakta yanına doğru çekti. Gülümsediğinde yüzü huzur bulmuş gibiydi. Tüm meselelerimizi tek tek konuşmak ne kadar zor olduysa da sorularımızın yanıtlandığı bir noktaya varmıştık ve geleceğimize güvenle bakıyorduk.

Bizim geleceğimiz.

Melanie dudaklarıma sımsıkı yapışıp beni öptü. Yanıma kıvrılıp sokulurken mırıl mırıl konuşuyordu. "Ayrıca bu öğlen o kadar kötü müydü ki?"

Sırıtarak ona baktım ve burnumu çenesinden aşağı sürterek kaydırdım. "Hayır, hayır, hiç de değil," diyerek ona katıldığımı belirtirken ellerim vücudunda gezinmeye başlamıştı bile.

O gün ikinci kez ona geldiğimde, kırık kalplerimizin ümitsizliği gitmiş yerine, olacakların güvencesi gelmişti.

On Dokuzuncu Bölüm

Siyah arabanın yavaşça uzaklaşmasını izledim. Peşinden koşmamak için tüm irademle savaşmam gerekti. Görüntüden kaybolurken orada sessizce dikildim. Bununla biraz önce yeniden verdiğimiz yemini bozmuş mu sayıldığımızı merak ediyordum; hissettiğim, korktuğum ve ihtiyaç duyduğum her şeyi ona söylemeye beni bağlayan yemini...

Evet, muhtemelen.

Ama bunu Daniel'ın yanında dile getiremezdim.

Nicholas'ı benim kadar iyi tanımıyordu.

Dokuz yıl boyunca evimde gerçekleşen kuşkulu şeylere, Nicholas'ın, herhangi bir şekilde lehine olacaksa ikinci bir kere düşünmeden yaptığı şeylere tanık olan bendim.

Yalan söylediğini, hile yaptığını ve çaldığını görmüştüm. İtibarına ve çok mühim gördüğü benliğine zarar gelmesine mani olmak için her şeyi yapardı.

Daniel lakayt bir şekilde bana eşyalarımı toplamamı ve gitmemizi söylediğinde beni hazırlıksız yakaladı. Sanki onunla olmak gerçek değil gibiydi, sanki bu öğlen benim hayal gücümün bir ürünüydü ve yakında uyanıp tekrar var olmadığım bir hayatı yaşamaya başlayacaktım.

Daniel'ın planladıklarının, tecrübe ettiklerimizin gerçekliğini pekiştirdiğini fark edince paniğe kapıldım. Nicholas'ın beni sürükleyerek buraya geri getirdikten sonra

üzerimde uygulayacağı cezaların görüntüleri beni esir aldı. Çoğu Daniel'ın bir şekilde benim yüzümden zarar görmesi hakkındaydı. O yüzden kalmak için bahaneler aradım ve aslında doğru oldukları için de olası göründüler. İnşaatın yola koyulduğundan emin olmalıydık ve benim annemle uzlaşmamın zamanı çoktan gelmiş de geçiyordu bile. Bu işin çözümlendiğini görmeliydim. Aslında şu bir gerçekti ki bu durumlar benim burada olmama gerek olmadan da çözümlenebilirdi.

İçimde bir yerde muhtemelen mantıksızca davranıyordum. Ne olursa olsun Nicholas bana bir şey yapmazdı ama onu nasıl terk edeceğimi düşünmem gerekliydi. Eve gelip de gitmiş olduğumu görmeyi pek iyi karşılamazdı. Eğer ondan kademe kademe kendimi çekersem nihayet onu terk ettiğimde de beyninden vurulmuşa dönmezdi. Bunu bekliyor olurdu. Katie ile beraber buradan ayrılma planları yaptığımda da ilk başta böyle düşünmüştüm. Dolayısıyla pek de farklı olmayacaktı.

Sadece, Nicholas'ın bana sahip olmadığını açıkça anlaması için birkaç haftaya ihtiyacım vardı. Sonra da onu terk ederdim. Annemin ziyareti boyunca kalır ve Daniel ile ikimizin ihtiyatsız kararlarla Shane ve Katie'ye herhangi bir zarar vermediğimizden emin olurdum. Sonra ise özgür kalırdım.

Daniel ile beraber özgür olma düşüncesi yüzüme hâlinden memnun bir gülümseme yerleştirdi. Burada dokuz senem geçmişti. Birkaç haftaya daha tahammül edebilirdim.

Evin içine doğru ilerledim. İçim, çok uzun zamandır hayatımdan eksik olduğundan neredeyse tanıyamayacağım hislerle doluydu.

Soğuk zeminin üzerinde çıplak ayaklarımla yürürüm. Ayaklarım sanki artık ağırlık yapmıyorlar, hatta hafiflemişler gibiydi. Buzdolabının önünde durmuş, kendi kendime

şarkılar mırıldanırken akşam için yapmayı planladığım somon için malzemeleri çıkardım. Somonu folyoya sardım ve paketleri fırına dizip dans ederek pilavın suyunu koymak için ilerledim. Arka bahçeye bakan kemerli pencerede yansımamı görünce aniden durdum.

Ve sırıttım.

Daha iyi görebilmek için banyoya koştum. Ayna, puslu pencerede gördüklerimi doğruladı.

Evet, saçlarım karman çorman ve kıyafetlerim kırış kırıştı. Ama yüzüme renk gelmişti ve pembe yanaklarım parlıyordu.

Bu bendim. Gerçek ben; o kırgın ve çökmüş Melanie değil, annesinin küçük kızı olan Melanie. Babasının bahçesinde kaygısızca koşturan ve ağaçlara tırmanan kız. Altıncı sınıfta arkadaşları ile geç saatlere kadar ayakta kalıp, ilk öpücüğünün hayalini kurarken kıkırdayan kız. On beş yaşında Daniel Montgomery'ye âşık olan kız. Onu öldüğü güne kadar sevecek olan aynı kız. Onu neredeyse unutmuştum ama işte buradaydı. Aynadan, ışık saçan canlı gözleri ile bana geri bakıyordu.

Gördüklerimin gerçek olduğunu doğrulamamam gerekliymiş gibi elimi yüzümün hatlarında gezdirdim, Isınmış yanaklarıma ve gözlerimin kenarlarındaki kırışıklara dokundum.

Mutfağa geri dönmeden önce bir kez daha yansımama gülümsedim. Başımda sanki bir neşe halesi oluşmuş, havada süzülüyordu. Yoğun ve koyuydu ama acının ağırlığının aksine, rahatlık ve sıcaklık sağlıyordu.

Daniel beni seviyordu, istiyordu ve bana sahipti. Sevinçten havalara uçacak gibiydim. Sanki sadece ikimizin var olduğu bir başka gerçekliğe götürülmüştük.

Ellerim salata için domatesleri ve soğanları doğrarken dikkatle çalışıyordu. Parmaklarım marulun yapraklarını

tek tek ayırırken ıslanmıştı. Ağzımdan gelen mırıltıya eşlik eden vücudum da heyecan ile titreşiyordu.

Ruh hâlimi etkileyecek hiçbir şey olamazdı. Şey, tabii ki garaj kapısının açılması ve içeri giren arabanın motor sesi dışında. Nicholas'ın bile bu duyguyu benden çalmasına izin vermemeye ant içtim. Evin içinde yankılanan ayak seslerine kulak kabartmaktansa, Daniel'ın dokunuşu ile hâlâ bedenimin her yerini kaplayan sıcaklığa odaklandım.

Yanaklarım yanmaya başladı.

Nicholas mutfağa girince yüzümü çevirdim. Tezgâhın altından gümüş salata kâsesini almak için eğilerek kendimi gizledim. Buzdolabı kapısı çat diye açılana kadar bekledim.

Nicholas döndüğünde hiçbir şey demedim ve kâseyi doldururken onu yoksaydım. Bira şişesinin kapağını çevirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Uzunca bir iç çekerek buzdolabının kapısında yaslandı ve sarı sıvıdan büyük bir yudum aldı. Ocağa yürüdüm ve pirinci kaynayan suya attım. Tekrar ada şeklinde tezgâha giderken üzerime dikkat çekmemek için başımı eğik tutmaya dikkat ettim. Önümdeki göreve odaklanmak tüm enerjimi tüketiyordu.

Nicholas'ın kara gözlerinin yoğunluğu yüzümü yakıp geçti ve içimde endişe birikmeye başladı. Ayın ilk yarısı boyunca ondan başarılı bir şekilde kaçınmıştım. İkimiz de bir diğerine gerekenin dışında tek laf etmemiştik. Şimdi ise sessizce dikilmiş beni gözleriyle yerkenki hâlinde çok farklı ve rahatsız edici bir şey vardı.

Biliyor muydu?

Üzerime korku sindikçe hızlanan nefesimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Midem düğüm düğüm olmuş, ağzım kurumuştu.

Bilemezdi. Hiç olur yolu yoktu. Mümkün müydü?

Gözlerimi önümde tutup, kâsenin içindeki salatayı düzenlemek için fazladan zaman harcadım. Yine de omzuma

düşen saçların arasından ona göz atmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Daniel'ı biliyor olmasına dair olan korkum yatışmıştı. Nicholas'ın yüzünde ilk defa olarak öfke veya küçümseme değil sadece tamamen merak vardı. Çalışmaya devam ederken ellerim titredi. Tezgâha doğru bir adım atmadan önce birasını tekrar kafasına dikti. Şişeyi bıraktı ve saçımı yüzümden çekti. Parmaklarından kendimi uzaklaştırmayı denerken o inceler bakışlarından çaresizce kaçmak istiyordum. "Farklı görünüyorsun." Başını sallarken, o farklı şey ne ise onun üzerine parmağını basmak istiyordu.

Ah, bir bilseydi.

Ona kaşlarımı çattım ve başımdan savmaya çalıştım. "Saçmalık."

Saatin alarmı çalınca ikimiz de yerimizden sıçradık. Tezgâhın öteki tarafından dolaşıp somonu fırından çıkardım ve tabakları almak için dolaba gittim. Yoğun bakışlarının harareti, bir saniye olsun peşimi bırakmadı. Titrek ellerim içinde tıkırdayan tabakları aşağı indirirken dolabın ucuna tutundum. Neyse ki tabakları kıracak kadar hızla çekmemiştim.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Kendime gelmem lazımdı. Burada en azından bir ay daha kalmam gerekliydi ve daha ilk günden şüphe uyandırmaya başlamıştım.

Elimden geldiğince kendimi toplayıp döndüm ve tabakları ihtiyatla tezgâhın üzerine yerleştirdim.

Nicholas'ın bu işin peşini bırakmayacağını bilmeliydim. Ondan ne kadar nefret etsem ve aksine inanmak istesem de zeki bir adamdı ve asla kolayca kandırılamazdı.

Aniden arkamda belirdi. Omzumun üzerinden bakarken nefesi ensemden aşağı iniyordu. Folyoları yırtıp, somonları tabaklara koyarken ellerim gözle görülür biçimde titriyor-

du. Parmakları kolum boyunca gezinince kaskatı kesildim. Hıçkırığımı bastırırken göğsüm sarsılıyordu.

"Saçmalık değil, Melanie." Sesinden bilinmedik bir mahiyet sızıyordu. Merakı uyanmış ve araştırır bir durumdaydı; daha önce ondan duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Ama şimdiye kadar ettiği tehditlerden daha korkutucuydu.

"Bir şeyler farklı." Kulağıma yüksek gelen bir sesle yutkundu. Çeneme doğru fısıldarken kelimeleri kaba ve muhtaçtı. Tüm kokuşmuşluğu yüzümü süpürdü. "Ve ben bunu sevdim." Üzerime abanınca parmaklarım tezgâhı delecek hâle geldi. Ağzını hoyratça ensemde gezdiriyordu. Gözlerime yaşlar dolarken inlememe mani oldum.

Hayır.

Bunun olmasına izin veremezdim. Tam da Daniel'a onun olduğuma, bir daha asla başka bir erkek tarafından dokunulmayacağıma dair söz vermiştim. Şimdi burada durup dokuz acınası yıl boyunca yaptığım gibi buna müsaade etmeyecektim. Ama fazlası vardı. Ben dokunulmak istemiyordum. Kendime verdiğim sözü tutmak istiyordum. Sadece Daniel yüzünden değil ama saygı duyulmayı, kendime saygı duymayı hak ettiğim için. Kendimi buna maruz bırakmak zorunda değildim.

Ürkmüş olmama rağmen, özgür olma ihtiyacı korkuya galip geliyordu. İçimde bir yerde, kendimi Nicholas'ın yatağından başarı ile kurtardığım geceki cesaretin aynısını bulmuştum. Çünkü bunu tekrar yapmamın hayatta yolu yoktu.

Boğuşarak kucağından kendimi sıyırdım, o da şaşkınlıkla beni serbest bıraktı. Gözleri önce büyüdü sonra hiddet saçarak kısıldı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve sırtımı ona döndüm. Hissettiğimden çok daha kendimden emin göründüğümü umuyordum. Aslında dehşet içindeydim. Damarlarımdan akan

korku ile tüm vücudum sallanıyordu. Pompalanan adrenalin tek kurtuluşumdu.

Şaşırtıcı bir şekilde son dokuz yıldır her gün söylemek istediğim kelimeler ağzımdan döküldü. «Bir daha bana asla dokunma.»

Kendisine ikinci kez karşı çıkılmasına içerleyen Nicholas'ın yüzü hışımla çarpıldı. İfadesinden oradan kaçmam gerektiği açıkça belli oluyordu. Sıvışmak için topuğumun üzerinde döndüm ama elini bileğime doladı ve parmaklarını etime geçirerek beni geri çekti.

"Kime ait olduğunu unutma Melanie." Sözleri keskindi ve imalarla doluydu.

Şeytan dedi ki burada bunu bitir ve ona aslında kime ait olduğunu söyle. Ama bunun onu çıldırma noktasını getireceğinden emindim. Onun yerine hareketsizce durdum. Gözlerini benimkilere dikerken bir kez olsun geri çekilmedim.

Kolumu daha da sıktı. Tuttuğu yer gittikçe daha çok acıyordu. Ama düşünceleri arasında girdap gibi dönen şüphelerin olduğunu görebiliyordum.

"Sana yeterince müsamaha gösterdim." Bileğimi daha sıkı kavradı. Dudağımı ısırarak çığlığımı bastırdım. Düş kırıklığı içinde kolumu bırakıp döndü ve odadan dışarı çıktı.

Tuttuğum nefesim yüksek, duyulabilir bir sesle ağzımdan kaçtı. Destek almak için tezgâha tutundum. Dizlerimin neredeyse bağı çözülecekti.

Yapmıştım.

Geri çekilmişti ve bileğimdeki zonklamanın dışında neredeyse zararsız atlatmıştım. Bileğimi masaj yaparak göğsüme koydum. Kırmızı bir şerit oluşmuş ve şişmişti. Kesinlikle moraracaktı.

Nefes alışverişim normale dönüp bedenim de sakinleşince iflahımın kesildiğini ve açlıktan midemin kazındığını hissettim. Sanki Daniel geldiğinden beri günler geçmişti. O

zamandan beri çok şey olmuştu, çok şey değişmişti. Sadece yemek yiyip, bugünü tekrar yaşamak için yatağımda kıvrılmak istiyordum.

Folyoyu yırtıp açtım. İçindekileri tabağa boşaltınca buharlar çıktı. Yanına büyükçe bir porsiyon salata ekledim ve ocağın üstünde yarı pişmiş kuru pilavı es geçtim. Alışkanlıkla diğer tabağı da hazırlamaya kalktım ama kendimi durdurdum. Bu artık benim görevim değildi. Piç kurusu kendi işini kendi görebilirdi. Tabağımı aldım ve kalan yemeği de tezgâhta öylece bırakarak mutfaktan çıktım. Ona verdiğim mesajı anlaması için dua ediyordum.

Başımı yastığa koyarken esnedim. Karnım doymuş ve tatmin olmuş, bedenim tatlı bir yorgunluk içinde paydos zamanını bekliyordu. Bir yanıma doğru kıvrıldım ve yüzümü çarşafların arasına gömüp Daniel'ın benimkine karışmış kokusunu içime çektim. Rahatlayıp yavaşça uykuya dalarken kaslarım seğiriyordu. "İyi geceler, Daniel. Seni seviyorum," diye mırıldandım karanlığın içine doğru. Artık onun her zaman benim uzaklardan gelen düşüncelerimi ve kelimelerimi sezdiğinden emindim.

Yatağın içinde bir yerden ansızın gelen titreme sesi ile yarı uyanık hâlimden gözlerim pat diye açılarak sıyrıldım.

Bir mesaj gelmişti.

Telaş içinde, birbirine karışmış çarşaf ve yorganı dağıtarak, ısrarla öten aleti aradım. Katie'yi bugün aramamıştım, dolayısıyla endişelenmiş olmalıydı. Ve Katie'nin endişelenmesi demek aynı zaman da biraz da kızmış olması demekti. Kırmızı yanıp sönen ışığa ulaşmaya çalışarak kılıfların derinliklerinden kayıp telefonu buldum. Mesaja bakmak için tuşa bastım.

Katie değildi.

Midem tepetaklak oldu ve birden tekrar bir genç kız gibi hissettim. Dokuz yıldır ilk defa kelebekler tekrar ortaya çıkmıştı. Gönderen bilinmiyordu ve mesaj orada mıyım, diye soruyordu ama bunun Daniel olduğunu biliyordum.

Beni özlediğini ve beni sevdiğini, beni görmek için sabırsızlandığını yazmıştı. Ve sonra iyi geceler dilemişti. Yarın, dokuz yıldır hissettiğimiz boşluğa ve umutsuzluğa uyanmayacağımızı bildiğim için bu gecenin çok iyi bir gece olacağını da biliyordum.

Uçuyordum.

Dinlenmiş, tazelenmiş ve sevildiğimi ve istendiğimi hissederek uyanmıştım. Gözümü açtığımda beni sabırla bekleyen bir mesaj vardı. Saatler önce gönderilmiş ve bana iyi bir sabah dileyen bir mesaj.

Evet, iyi bir sabahtı.

Onu tekrar görmeyi iple çektiğimi söyleyerek mesajını cevapladım. Bunun ne zaman olacağı konusunda bir fikrim yoktu ama uzun süre ayrı kalamayacağımızı biliyordum. Temkinli davranarak ve biraz da suçluluk hissederek bütün mesajlarımızı sildim. Her bir kelimesi benim için kıymetliydi ama böyle bir dolap çevireceksem tedbirli olmam gerektiğini biliyordum. Telefonum anında titredi. Cevabını beklediğim için sıırttım. Onun yerine ekranda Katie'nin neler olduğunu bilmeyi talep eden iğneleyici mesajı aydınlandı.

Sıçtık.

Demek ki Daniel telefonumu böyle elde etmişti.

Onu bu sabah aramaya niyetliydim ama benden önce davranmıştı. Telefonda açıklamak yerine benimle yemek-

te buluşmasını istedim. Üç saat sonra favori restoranımıza varmıştım.

Kapıdan girdiğimde Katie'yi çoktan gelip, oturmuş hâlde buldum. Beni görünce gözlerinde bir rahatlama oldu ve bu rahatlık merak tarafından yenilmeden önce sadece birkaç saniye sürdü. Anlaşılan o ki farkı gören sadece Nicholas değildi. Siyah beyaz damalı taşlı yolu geçerken gülümsedim ve tam karşısındaki kırmızı koltuğa kendimi bıraktım.

"Şuna da bak." İnanmaz hâlde başını iki yana sallamış, iki elini masanın üzerinden benimkini tutmak için uzatmıştı. O kadar sessizce "İnanılmaz," diye fısıldadı ki benim duymamı isteyip istemediğinden emin olamadım.

Her zamanki garsonumuz bizi selamladı, biz de alışıldık olduğu üzere tavuklu salata ve buzlu çay siparişi verdik. Garson kız gittiği anda Katie beni soru yağmuruna tuttu.

"Neler oldu? Gece az daha çıldıracaktım! Daniel seni aradı mı? Belli ki aramış, şu hâline bak." Çileden çıkmış bir hâlde elini bana doğru salladı ve devam etti. "Shane'i aradı ve telefonunu istedi, sonra da onunla bir toplantı yapmak istedi." Bitirdiğinde soluk soluğa kalmıştı. Dışarıdan izleyen biri bana çok kızmış olduğunu sanabilirdi ama ben biliyordum ki sadece neler olup bittiğini öğrenmeye can atıyordu. Habersiz kalmaktan hoşlanmıyordu.

"Dün biraz meşguldüm." Hafifçe ve yavaşça konuştum. Onunla bizzat kelimelerimle değil, daha çok ses tonumla iletişim kuruyordum. Yüz hatlarında bir kavrayış ifadesinin belirmesini izledim.

"Demek sadece aramakla kalmadı."

Önüme baktım ve başımı iki yana salladım. Boynumdan yanaklarıma kadar al al olmuştum.

"Bana her şeyi anlat."

Bir gün önce olanları anlatırken ve dokuz yıl boyunca nasıl aldatıldığımızın detaylarına girerken bir kez daha ağlamaktan kendimi alıkoyamadım.

"Bu... Berbat bir şey." Katie masanın üzerinden uzanıp ellerimi tuttu ve nazikçe sıktı. "Gördün mü? Sana, onun hayattan istediği *daha fazlasının* sen olduğunu söylemiştim."

Bu sefer hiç şüphe duymadan, başımla onayladım.

"Ee?" Katie güzel kısımları dinlemek için sabırsızca yerinde zıplayarak, beni anlatmam için teşvik etti. Hayatımın en olağanüstü gününü tasvir ederken, Katie'nin ağzı açık kaldı. Utanacağımı düşünmüştüm ama Daniel ile paylaştığımız şeyin utanılacak hiçbir yanı yoktu.

"Senin adına çok mutluyum. Tek istediğim seni mutlu görmekti ve şimdi öyle olduğunu görebiliyorum. Kapıdan içeri girdiğinde belli oluyordu. Neredeyse seni tanıyamayacaktım."

O beni tanıyamamış olabilirdi ama ben kesinlikle bu hâlimi tanımış, bilmiştim.

"Ee, planın nedir?" Tereddüt içine, sesini kısarak sordu. "Yani, Nicholas'ı ne yapacaksın? O puşt, onu başka bir erkek için terk etmeni pek iyi karşılamayacaktır."

"Evet, biliyorum. Daniel, dün onunla beraber evi terk etmem için hazırdı ama yapamadım. Nicholas eve gelip de beni bulamasa kim bilir ne yapardı? Oradan çıkmanın en iyi yolunu bulabilmek için biraz zamana ihtiyacım var." İyice yaklaştım. Oradaki insanların konuşmamızı duymaması için dikkat kesilmiştim. "Berbat hissediyorum ama Daniel'ı yanlış yönlendirdim. Ona önce Shane ile konuşmamız ve inşaat işinin kötü etkilenmeyeceğinden emin olmamız gerektiğini söyledim. Ona gerçek nedeni söyleseydim asla kalmama izin vermeyeceğini biliyordum."

"Ah, şükürler olsun. Toplantı da bununla ilgili olmalı. Daniel aradığından beri Shane korkudan altına işeyecek durumda. Daniel'ın işi iptal etmek istediğine ikna olmuştu." Yüzünü ekşitti ve hemen toparladı.

"Özür dilerim, öyle demek istememiştim... Biliyorsun ki senin özgürlüğün için inşaat işini seve seve bırakırız."

Başımı sallayarak endişesini gidermeye çalıştım. Bu inşaat işi onlar için büyük olaydı ve hayatlarını değiştirecekti. Elbette bu konuda kaygılanacaklardı. "Siz tahmin edebileceğinizden çok daha fazlası için benim yanımda oldunuz ve ben de bu inşaatın yapılmasını istiyorum. Evde kalsam da kalmasam da Nicholas'ın öyle bir paradan vazgeçeceğini sanmıyorum."

Katie dediklerimi düşünürken salatasından bir çatal aldı. "Evet, haklısın galiba. Sadece seni bırakmanın ona neye mal olacağını bilmiyorum." Böyle dalaverelere kanacağını sanmıyorum. Ona en son hayır dediğinde ne olduğuna baksana. Adam tam bir tiran."

Yerimde rahatsızca kaykılırken içi çektim. "O, son sefer olmadı." Bileğimi kavrayan yeşil mavi halkayı açığa çıkaracak şekilde kolumu sıyırdım.

"O puştu öldüreceğim." Dikkatlice bileğimi incelerken sesi hafifçe gürleyerek çıktı. "Buna ne yol açtı?"

Önceki akşam Nicholas ile yaşadığımız münakaşayı anlatırken, büründüğüm kendinden memnun ifadeye engel olamadım. Kontroldeymiş hissi üzerimde baki kalmıştı. Evet, korkmuştum. Çok korkmuştum. Ama ben kazanmıştım.

Birkaç dakika sessizce yemek yedik. Katie arada bir duruyor, yemeğinden çok dudağını çiğniyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. Beni geriyordu.

Koltuğunun arkasına yaslanarak ağırca nefes verdi. "Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum."

Kafam karışmış hâlde ona baktım.

"Bebek," diyerek açıklık getirdi. "Tüm bu durum hakkında ne düşünüyorsun?"

Ah.

Bebek hakkında ne hissediyordum? Kıskanç? Evet. Korkmuş? Evet. Üzgün? Evet. Çok. Hem de çok üzgün. Bu

sahiden kahrediciydi. Sahip olduğum tüm güvensizlik hissiyatı Daniel'a bir bebek veremeyeceğim gerçeği üzerinde sarmalanıp duruyordu. Dokuz senedir beni istememesinin nedeninin bu olduğuna inanmıştım. Bunun da ötesinde *ben* çocuk istiyordum. Çılgıncasına bir anne olmak istiyordum. Evet, beni kesip açmışlar ve bu kabiliyetimi almışlardı. Ama acısını alamamışlardı. Kucağımda tutma, besleme büyütme ihtiyacını alamamışlardı. Bir mağazanın önünde geçerken bir çocuğun sanki hayatta başka kimse yokmuş gibi annesine seslendiğini duyduğumda azap içinde gıpta ediyordum. Kadının o küçük değerli insanı kucaklayıp korkularını gidermesi. Onu sevip sarmalaması. İşte ben o olmak istiyordum. Ama asla olamayacaktım.

Bana en çok dert olan Daniel'ın bu konuda hissettikleriydi. Kendime Daniel'ın Eva konusunda nasıl da dağılmış olduğunu göz önüne alma iznini asla vermemiştim. Sanki ben bir ebeveyn olma kabiliyetini yitirdiğimde o da bunu yitirmişti. Bu beni korkutuyordu, çünkü yakında sahiden de bir ebeveyn olacaktı ve onun bununla nasıl başa çıkacağından emin değildim.

Ama hepsini bir araya getirdiğimde, bu soruya cevap vermek kolaydı.

"Keşke benim çocuğum olsaydı."

Öğle yemeğinden sonra çalışma odasında oturmuş elektronik postalarımı kontrol ederken, o hoşnutlukla karşıladığım gıdıklanma hissi omuriliğimde gezindi. Telefonum titredi. Gelen mesaj müsait olup olmadığımı soruyordu.

Daniel buradaydı. Heyecanla zıpladım. Evet, resmen tekrar on beşime dönmüştüm.

Ofisten çıkıp ön kapıya koşturdum ve o merdivenleri

çıkmayı bitirdiği anda açtım. Kapı ardından kapanır kapanmaz beni kollarına aldı ve yüzünü saçlarımın arasına gömüp kokumu içine çekti. Kalbim memnuniyet içinde davul çalıyordu.

"Merhaba," diye fısıldadım göğsünün üzerinden.

"Merhaba." Dudaklarını başımın tepesine bastırdı. "Şu hâlimize bak. Yine gizli gizli buluşuyoruz."

"Kazanamayız, değil mi?"

O muhteşem suratını görebileceğim kadar geri çekildi. Ela gözleri parlıyor ve alevler saçıyordu. Dünün hüznü gitmişti. "Biz çoktan kazandık, Melanie."

Haklıydı. Belki savaş sona ermemişti ama çoktan kazanılmıştı. Birbirimize sahiptik ve tek önemli olan da buydu.

"Kalamayacağım ama seni görmeliydim."

Ona sıkıca sarıldım. "Hayır... Benimle kal."

Yüzümü ellerinin arasına aldı, mırıl mırıl ederek beni öptü. "Kalmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Ama yarım saat içinde kaçırmamam gereken bir toplantım var. Yarın akşam evden çıkabilir misin? Seni yemeğe götürmek istiyorum."

"Bir randevu gibi mi yani?" Tüm bu durumun absürdlüğü karşısında kahkaha attım.

Kızarmış yüzüyle bana bakarak sırıttı. "Evet, randevu gibi."

Çok şirindi. Ve sahiden de sıradan bir çiftmişiz gibi davranma fikri bir şekilde kulağa çok cezbedici geliyordu.

"Eh, o zaman seve seve gelirim."

O masum öpücüğümüz beş dakika içinde çok daha fazlasına dönüşünce nihayet kendini benden kopardı. Kulağıma kısık ve çatallı bir sesle fısıldadı. "Seni seviyorum."

Kapıdan çıkışını izlerken, salonun ortasında nefes nefese dikildim ve kendimi az önce uçtuğum yükseklerden yere indirmeye çalıştım.

Telefonumu almak için koşturdum ve titreyen parmaklarımla numaraların arasında beceriksizce gezindim. "Katie, yardımına ihtiyacım var."

Katie'nin boy aynasının önünde durdum ve sade, siyah örgü elbisenin üzerimde nasıl durduğuna baktım. Derin yuvarlak yaka, göğüs dekoltemi makul bir oranda görünür kılıyor ve dirseğimin altında biten kolları hafifçe bollaşıyordu. Sorun etek kısmındaydı. Biraz fazla dar ve biraz fazla kısaydı. Gerçekten kısaydı. Elbette, Katie bu elbiseyi on santim topuklu ayakkabılarla tamamlamıştı.

"Bilmiyorum, Katie. Bu biraz fazla gibi." Dönüp omzumun arkasından aynaya baktım.

"Dalga mı geçiyorsun? Harika oldun." Kapı zili, artık görünüşümle ilgili endişelenecek zamanımın kalmadığının habercisiydi. Katie beni kapıya doğru ittirdi. "Git ve eğlen." Gülüşü sıcak ve teşvik ediciydi. Ona sarılıp benimle ilgilendiği için teşekkür ettim ve yatak odasından dışarı onu takip ettim. Eşiğe geldiğimde aniden durup koluna uzandım.

Omzunun üstünden şaşkın gözlerle bana baktı.

Sadece dudaklarımla "Bekle," dedim.

Bir terslik vardı.

İkimiz de sessizce durup, Shane kapıyı açarken duyabilmek için kulak kabarttık. Oldukça tanıdık bir ses havayı yarıp geçti. Nicholas'ın burada olduğunu anlayınca parmaklarım Katie'nin gergin kolunun üzerinde kıvrıldı.

"Evet." Shane'in sessi rahatsız çıkıyordu. "Hayır. Önemli değil... Evet, burada, bu da onun arabası... Bilmiyorum, film falan mı kiraladılar ne boksa işte. Neden kıza bir kerelik olsun rahat vermiyorsun?" Shane, Nicholas ile tartışıyordu. Benim yüzümden. Konuşmanın diğer tarafını da du-

yabilmeyi çok istiyordum ama Nicholas'ın kısık sesiyle bu mümkün değildi. Yüz ifademin dehşetin eşiğinde olduğuna emindim, çünkü Katie kolumu sıkıp her şeyin iyi olacağına dair beni temin etti.

Bu gece ilk defa Nicholas'a dışarıda olacağıma dair bir not bırakıp çıkmıştım. Aklımca bu, kendimi onun kontrolünden kurtarmak için atmam gereken acı dolu adımlardan sadece biriydi. Azar azar, kendimi özgür bırakacaktım.

Nihayet, saatler geçmiş gibi hissettiren bir zamandan sonra kapı çarpılarak kapandı ve Katie koridora koşturdu.

"Bu da neydi böyle?" diye sorarken hemen bir cevap talep ediyordu.

Shane nefes verdi. Vücudu gerilmişti. "Bir şeylerin döndüğünü biliyor.»

Sinirlerimi yatıştırmak için ellerimi ovuşturdum. "Ne demek istiyorsun? Daniel'dan mı şüpheleniyor?"

Başını iki yana salladı ve Katie ile ben hemen arkasında olduğu hâlde mutfağa doğru yürüdü. Buzdolabından bir bira aldı ve yarısını bir dikişte bitirdi. "Hayır, sanmıyorum. Sadece bir şeylerin değiştiğini biliyor."

Kapı zili tekrar çaldığında kim olduğunu biliyordum ama Shane, mutfakta kalmamızı söyledi. Saniyeler sonra Daniel, Shane'in peşinden beklediğimiz yere geldi. Görünür bir biçimde sarsılmıştı ve özür diliyordu. "Bebeğim bu çok feci oldu. Çok üzgünüm."

Dudaklarımı onunkilere bastırarak sözünü kestim. Bunun gecemizi mahvetmesine izin veremezdik. Her ne kadar dokunuşundaki melankoliyi hissedebiliyor olsam da öpüşüme karşılık verdi. Alnımı benimkinin üstüne dayadı. Bana bakarken gözleri gergin görünüyordu. "Buna daha ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum."

"Tamam çocuklar. Haydi, çıkın artık buradan.» Katie bizi içine yutmak üzere olan ağırlıktan çekmek için bizi zorlayınca Daniel da sarılmayı kesip kolumu dürttü.

Ceketimin içine sığındım ve Daniel'ın eline tuttum.

Shane ve Katie'ye teşekkür edip hoşça kal dedik. Onlar olmasaydı bu gece asla gerçekleşemezdi.

Daniel gözleri ile bahçeyi ve yolu tararken üzerinden gerginlik akıyordu. Nicholas ile ilgili yaptığım seçimlerin her hareketimizde başımıza musallat olmasından nefret ediyordu. Biraz olsun sinirlerini yatıştırırım umuduyla koluna dokundum. Bana gülümserken yüzünden nezaket ve kendi pişmanlığı okunuyordu.

"İyi olacağız," dedi.

"Biliyorum."

Havamızın aydınlanması için tek ihtiyacımız karşılıklı olarak birbirimizi temin etmemizdi. Ağaçların ve kış yaklaşırken dallarına tutunmuş seyrek sarı ve kırmızı yaprakların arasından serin bir meltem hışırdayarak esti. Daniel kolunu omzuma sardı ve beni kaldırıma doğru yönlendirdi. Keskin gece soğuğunda onun Daniel'ın sıcaklığının tadını çıkararak iç çektim. Bir memnuniyet hissi iliklerime kadar işledi.

Yolcu kapısını açtı ve içeri geçmeme yardımcı oldu. Ben koltuğa çökerken Daniel, elbisem yukarılara tırmanmasın, diye özen gösterince kıkırdayıverdim. Öpmek için kapıdan uzanınca dudaklarının arasına "Teşekkürler," diye fısıldadım.

Aceleyle arabanın çevresini dolandı ve içeri atladı. Konsolun üzerinden uzanıp tekrar beni öptü. Bundan asla yorulmayacaktım.

"Çin yemeği olur mu?" Arabayı çalıştırdı ve yola çıkardı.

"Evet, harika olur." En sevdiğimdi.

Şehrin daha önce gittiğimden çok daha dışına doğru yol aldı. Bizi tanıyacak birilerine rastlamaktan çekindiğinden emindim. Yirmi beş dakika sonra yarı dolu bir otoparka arabayı çekti. «Birkaç hafta önce buraya gelmiştim. Sessiz bir

yer ve şimdiye dek yediğim en iyi Moğol bifteğini yapıyorlar." Yanağıma dokunarak gülümsedi. Bana beni hatırladığını, sadece en sevdiğim yemek türünü değil daha önce defalarca paylaştığımız yemeği yemek için dışarı çıkararak gösterince, hissettiğim aşk ile göğsüm dolup taştı.

"Teşekkür ederim."

Yemek mükemmeldi. Ters giden bir şey olmadı. Saatlerce gibi gelen bir süre boyunca konuşurken sadece bir dinginlik hâli mevcuttu. Birbirimize şakalar yaptık ve sevgimizi paylaştık. Dudakları benden asla uzak kalamıyordu. Masanın altında kibar dokunuşlar yaşanıyor ve uzun zamandır açığa çıkamayan narin sözler fısıldanıyordu.

Kahkahalar atarak lise günlerimizi andık. Telefonu çınlayarak çaldığında Daniel, Erin'le dalga geçiyordu. Parmağını telefonun üzerinde gayri ihtiyarı gezdirince sözleri havada asılı kaldı. Mesajı okuyunca tavrı aniden değişti ve çenesini sıktı.

Bir şey olmamış gibi sallayışını izledim. Tekrar bana döndü ve zorlayarak da olsa hikâyesine devam etti.

Güvensizlik hissiyle geriye yaslandım. Burada rollerimiz neydi? Önceden olsa, kim olduğunu ve problemin ne olduğunu sormaktan çekinmezdim. Birbirimize her şeyimizi anlatıyor, her şeyi paylaşıyorduk. Olması gereken de buydu

Cümlesinin yarısında benim acılı ifademi görünce sustu. Yüzünü ekşitti ve hüsranla elini saçında gezdirdikten sonra dile getirmediğim soruyu cevapladı.

"Mesaj atan Vanessa'ydı."

Çekinerek sordum. "Ne istiyormuş?" Bakışlarını masaya indirdi. Ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi.

"Daniel, bana bak," dedim onu dürtüp bana bakmasını sağlarken. "Lütfen, benden kaçınma. Bana her şeyi anlatabilirsin. Başa çıkmamız gereken çok şey var ama bunu beraber yapmalıyız."

Başını iki yana sallayarak bakışlarını kaçırdı. Sonra tekrar bana baktı. "O... Sürekli arıyor... Mesajlar gönderiyor. Dikkatimi çekmek için her şeyi yapıyor..."

Zorlukla yutkunarak içinde bulunduğum güvensizlik hissinden sıyrılmaya çalıştım. O küçük ses yine ötmeye başlamış, ikisinin beraber olması gerektiğini söylüyordu. "Ona karşı... Ne hissediyorsun?"

Derhâl gelen habis karşılığı beni gafil avladı. "Ondan tiksiniyorum."

Anlamaz hâlde gözlerimi kırıştırdım. "Neden?" Ondan bir çocuk istemiyor olabilirdi ama bu onu içinde bulundukları durumdan daha az sorumlu kılmıyordu.

Derin bir nefes alırken alnında kırışıklıklar oluştu. Daniel, Vanessa'dan bahsettikçe altta yatan nefreti hissettim.

"Kasıtlı olarak hamile kaldı, Melanie. Onunla hiç ilgilenmediğimi açıkça belli etmiştim ama beni rahat bırakmadı. Para peşinde ve bebeği de maşa olarak kullanıyor." Yüzü asıldı. Gözleri benimkilerde bir anlayış emaresi ararken acı ile doluydu.

Dehşete kapılmıştım. Sahiden de insanlar böyle şeyler yapıyorlar mıydı?

Birdenbire, ona karşı hissettiğim tüm imrenme yok oldu.

Onu teselli etmenin bildiğim tek yolu onu yakınıma çekmek ve üzgün olduğumu mırıldanmaktı. Ayrı düştüğümüzde ikimiz de tahrip edici seçimler yapmıştık.

Kollarımdan tuttu. Kulağımda fısıldarken sesi acele ile çıkıyordu. "Bizi ayırmaya çalışacak. Ona izin verme."

Boynunun altına gömdüğüm başımı iki yana salladım ve iki gün önce içtiğim andı hatırlattım. "Ebediyen."

Güvenimiz tazelenince sıkıntımız da dağıldı ve havadan sudan konuşmamıza geri döndük. Üzerine bir kâse vanilyalı dondurma ile bir sürü şans kurabiyesi paylaştık.

Daniel, masamıza hesabın üstünü bırakan, uzun yıl-

lar boyunca dışarıda çalışmaktan yıpranmış Asyalı kadına gülümseyerek iyi geceler diledikten sonra sandalyesinden kayrak kalktı ve ben aynı hareketleri tekrarlarken dikkatle beni izledi. Ayağa kalktığım anda bana doğru bir adım attı ve her iki elini de kalçalarıma koyup beni kendine çekti. Öpüşü artık tatlı ve oyuncu değil ama dengemi bozan bir açlıkla doluydu. Keşke daha az insan olan bir yerde olsaydık, diye geçirdim içimden. Çıplak bacaklarıma ulaşana kadar elleri yanlarımdan daha da aşağı indi ve başparmaklarını kanca gibi elbisemin eteğine geçirdi. Soruyu sorduğunda sessi kısık ve yalvarır gibi çıkmıştı. "Bana gidelim mi?"

Yirminci Bölüm

Ah, o elbise.

Cadde boyunca hızla ilerlerken gözlerimi yolda tutmakta zorlanıyordum. Gözlerim yoldan ziyade sürekli Melanie'nin kaymak gibi beyaz etinin elbisenin arasından sıyrılıp arabanın siyah deri koltukları ile buluştuğu yere kayıyordu. Beni öldürmeye çalışıyordu. Ne giydiğini gördüğümde neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Melanie'yi randevumuz için almaya geldiğimde çok şükür ki Prestonların evinden iki ev aşağıya park etmiştim. Arabadan dışarıya adım attığımda sokaktan hızla gelen arabayı az daha göremeyecektim. Ama gördüğüm zaman, Nicholas'ı anında tanıdım ve arabama geri çekilip koltuğa sindim. Ümitsiz hissediyordum. Onunla yüzleşmek, Melanie'yi ondan korumak istiyordum. Arabamdan fırlamak ve ona Melanie'nin benim olduğunu söylemek istiyordum. Ama hiçbir şey yapamadım. O yüzden de bir korkak gibi saklandım.

Muhtemelen beni zaten fark etmeyecekti. Tek ilgilendiği Melanie'nin park yerinde duran arabasıydı. Yüzünü seçemiyordum ama uzaktan bile paçalarından sızan öfkeyi görebiliyordum. Neye niyetlendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ne de Melanie'nin ona ne söylediği ya da onun ne bildiği hakkında. Tek yapabildiğim, bir başkası bebeğimi

savunurken burada böyle aciz bir şekilde beklemekti. Bu berbat bir histi.

Onu verandada dikilirken izledim. Ayrılmadan önce birkaç dakika birisi ile konuştu ve giderken, geldiği zamana göre daha sinirliydi.

Nihayet evlerine girdiğimde sarsılmış hâldeydim. Aklımdaki tek şey Melanie'nin güvenliğiydi ve ceketiyle çantasını almak için benden uzaklaşana kadar ne giydiğini fark etmemiştim. Tek başına, gördüğüm en tahrik edici şeydi.

Melanie her zaman nefes kesecek kadar güzel olmuştu ancak şimdi ise büyümüş ve gördüğüm en çarpıcı kadın hâline gelmişti. Tüm gecemi kendi irademle düello hâlinde geçirdim. Vücudum, Melanie'nin her hareketine karşı aşırı hâlde duyarlıydı. Masanın altında bacaklarını üst üste atıp sonra çözmesine, bunları yaparken benimkilere sürtünmesine... Kanım yavaşça kaynayarak fokurdamaya başladı. Melanie sandalyesinden kalkana kadar kendime hâkim olmuştum ama sonra gücüm tükendi. Ona dokunmalıydım. Işığın karanlıkla buluştuğu yeri hissetmeliydim. Teni parmak uçlarımda bir yangın gibiydi. Daha önce bir restoranı hiç bu kadar hızlı terk etmemiştim.

Şimdi de önümdeki yola odaklanmaya çalışıyordum. Bu, Melanie dikkat çekmeden uyluklarını ovuşturmaya çalışınca iyice imkânsız hâle geldi. Oturduğu yerden gözlerini dikmiş utanmazca bana bakarken nefes alışverişi ağırlaşmıştı ve parmakları ile deri koltuğu yoğuruyordu. Elbisesinin eteğine gözlerimden ateşler saçarak baktım. Tüm gece benimle dalga geçen bu elbiseye içimden lanetler okuyordum.

Eteğini aşağı doğru çekiştirdi. "Bana öyle bakma. Katie'den bir şeyler ödünç almak zorunda kaldım işte."

Ona sırıtmamak için kendime engel olamadım. Başımı sallarken ağzımdan küçük bir kahkaha kaçtı. Ne kadar da yanılıyordu.

"Hayır, bebeğim. Elbiseyi beğendim." Sadece, elbiseyi yatak odamın yerindeki bir yığının içinde daha çok beğenecektim, o kadar. "Gerçekten... Güzel görünüyorsun." *Fazla güzel.* Uzanıp elbisesini ne kadar beğendiğimi göstermek için şakayla karışık çekeleyince rahatladı.

Otoparka girdim ve arabayı kendi yerime park ettim. Arabadan dışarı fırladım ve etrafında hızla dolanıp yukarı çıkacak olmanın heyecanı ile Melanie'yi de arabadan neredeyse sürükleyerek çıkardım. Bana yetişmek için acele ederken çınlayan kahkahaları sırtımı ürpertti. Yüzü ışıl ışıldı. Kıkırdıyordu ve yetişmeye çalıştıkça bukleleri omuzlarının üzerinde zıplıyordu. Tek kelimeyle enfesti.

Tek bir akıcı hareketle onu yarım tur döndürdüm ve kollarımızı başının üzerinde birleştirdim. Sonra tekrar onu göğsüme doğru çektim. Kalplerimizin ritimlerine uyarak doğaçlama bir dans yapar gibi yavaşça salınırken, burnumu saçlarının arasına gömdüm.

Asansörün kapısı zil sesi ile açılınca içine bindik. İkimizi kuşatan enerji çınlıyor, içinde bulunduğumuz daracık alanı neredeyse dayanılmaz hâle getiriyordu. Onu kendime çekerken ellerim belinde sımsıkı sarılıydı. Kolunu arkasından uzatıp boynuma doladı. Yumuşak ve oyuncu parmaklarıyla ensemi ovuyor, derisini çekiştiriyordu. Başımın aniden dönmesinin, asansörün yirmi birinci kata hızla yol alması ile hiç ilgisi yoktu. Kapı açıldı ve elini tutup onu dışarıya yönlendirdim. "Hazır mısın?"

Ona yaşadığım yeri göstermek için hazırlanırken heyecan içindeydim. Burası bizim evimiz olabilir miydi? Kapıyı açtım ve içeri girdi. Geniş ve açık alanı değerlendirirken yüzü düşünceli görünüyordu. Uzun zaman öncesinden kalma sözleri kulağımda çınladı. "*Sen yanımda değilsen burası asla bir ev olmayacak.*" Biliyordum ki onun için fark etmezdi. Nerede yaşarsak yaşayalım sadece biz beraber olduğumuz için bir ev olacaktı.

Dairemi keşfederken, parmaklarını kanepenin üzerine atılmış yastıkların üzerinde gezdirirken ve duvarlardaki sanat eserlerini incelerken onu izledim. Kendi evimizden kalma bir şeyleri her tanıyışında, dudaklarından hafif bir tebessüm geçti. Kitap rafından bir fotoğraf albümü çekti ve çoğu fotoğrafın ona ait olduğunu görünce soluğu kesildi.

Bir göz kırpışı kadar anda yanağından aşağı bir damla gözyaşı indi. İhtiyatla arkasından yaklaştım. "Senden asla vazgeçmediğimi söylemiştim."

"Biliyorum. Sadece bu, biraz beklenmedik oldu." Sayfaları gözü yaşlı gülücüklerle çevirdi. Birkaç saniyede bir, özellikle keyifli bir anıyı canlandıracak bir resmi gördükçe gözlerini bana çeviriyordu. "Bu harika, Daniel. Sende tüm bunların olduğuna inana..."

Sonuncu sayfaya gelince donakaldı. "Bu resim sende de mi var?" Annemin, Eva'yı ilk defa kucağıma aldığım zaman çektiği yegâne resmimizi gösterirken, şaşkınlıkla ve merakla bakıyordu. Melanie'nin söylediği şeyin farkına varmadan önce başımı evet anlamında salladım.

"Dur, sende de mi bu resimden var? Nasıl olur?"

"Hastaneden kalma bir kutu buldum. İçinde geçmiş olsun kartları vesaire, bir sürü şey vardı. Dallas'taki odamda yatağımın altındaydı. Oraya nasıl geldi hakkında hiçbir fikrim yok." Başını iki yana salladı. "Her neyse, bu resim de oradaydı. Onu bulduğum gün... " Gözlerini kapadı, sesi gitgide azaldı.

"Ne oldu?"

"Senin için geri döndüm... Onu gördüm ve gitmem gerektiğini anladım."

"Melanie." Sesim bir fısıltı gibi çıktı. Albümü elinden aldım ve diğer yana koyup, Melanie'yi kollarımın arasında sardım. Başını göğsüme dayadı.

"Sorun değil, Daniel. O resme sahip olduğum için minnettarım... Eva'nın hatırasına bir yüz ekleyebildiğim için."

Tanrım, onu bulduğunda neler hissettiğini tahmin bile edemezdim. Ben Eva'yı hatırlayabiliyordum; kucağımda tuttuğumdaki hissini, kokusunu, hatta çıkardığı küçücük sesleri bile. Ama Melanie'nin elinde sadece bu küçük resim vardı. "Çok üzgünüm, hayatım. Keşke onu görebilmiş olsaydın."

"Keşke."

"Şimdiye dokuz yaşında bir çocuğumuz olmuş olabileceğine inanabiliyor musun?" Cümle ağzımdan zar zor çıktı. Melanie'nin kolları belimin çevresinde daha da sıkı sarıldı.

"Harika bir kız çocuğu olurdu. Zeki ve sevimli. Seninkiler gibi gözleri olurdu," dedi geri çekilip nemli gözler ve hüzünlü bir gülümseme ile bana bakarken.

"Ve senin saçların." Ellerimi saçlarında gezdirdim. Parmaklarımla buklelerini kıvırırken gözümde küçük kızımızın saçlarını canlandırıyordum.

Onu teselli ediyor olmak çok iyi hissettiriyordu. Onunla konuşmak, nihayet olmam gereken erkek olmak; ailesinin yanında olan erkek. Melanie'nin ihtiyacı olan -ve benim de- buydu; kaybettiğimiz kızımızın ardından beraber yas tutmak. Evet, dokuz yıl gecikmiştik ama gerekliydi ve şaşırtıcı bir şekilde bunu hoşnutlukla karşılıyorduk.

Melanie geriye yaslandı, derin bir nefes verdi ve silkindi. Elimi sıkarak fısıldadı. "Teşekkür ederim."

Saçını kulağının arkasına alırken yüzüne dokundum. "Benim de buna en az senin kadar ihtiyacım vardı, Melanie."

Yüzü anlayışlı bir ifade ile aydınlandı ve bana küçük, huzurlu bir gülücük bahşetti. O kederli anlardan sonra bir şekilde hafiflemiş ve özgür kalmıştık.

"Bir bardak şarap ister miydin?" diye sordum.

"Lütfen," dedi aşıyla onaylayarak.

Onu ağzının köşesinden öptüm. Sonra mutfağa gidip kırmızı bir şarap seçtim ve çekmecenin derinliklerinde tirbuşonu aradım.

Melanie kanepenin içine gömülmüştü. Pelüş yastıkların üstünde kendinden geçmiş, bacaklarını da altında toplamıştı.

"Peki, ev hakkında ne düşünüyorsun?" Başımla odayı işaret ederken tepkisi ne olacak, diye dikkat kesildim. Birçok insanın standardına göre güzel bir yerdi. Mutfak şık ve moderndi. Keskin hatları ve yüksek tavanları ile bitişik salona mükemmel bir uyum gösteriyordu. Kahverengi deri kanepeler bej halının üzerinde ve düz ekran televizyon ve ev sinema sisteminin çevresinde neredeyse kullanışsız duruyordu. Melanie evin devamını görmemişti. Geriye yatak odası ile küçük bir çalışma odası kalmıştı. Bakışları neredeyse bir anda, balkona açılan boydan boya camlardan içeri parlayan Şikago'nun ışıklı manzarasına gitti. Bana göre bu evin en davetkâr yeri burasıydı.

"Bu çok güzel," dedi.

Sadece manzaradan mı bahsediyor yoksa ev için de mi konuşuyor anlayamamıştım. Erin ila annemin onca çabasına rağmen ben burayı hâlâ soğuk ve boş buluyordum. Ama kanepemde Melanie olunca birden sıcaklaşmıştı. Günün sonunda, onun burada olduğunu, beni beklediğini bilince dönmek için sabırsızlanacağım bir yer. Gözleri hâlâ dışarıya kilitlenmiş hâlde düşünmeye devam ederken, tek kaşı kalkmıştı. Sanki ne düşündüğünü bilmem gerekiyormuş gibi bir beklenti içinde yüzüme bakmak için döndü.

Hiçbir fikrim yoktu.

"Taşınmanın gerekeceğini düşünüyorum."

Bunu beklemeliydim. Burasının bizim için aldığım küçük ev ile alakası yoktu. O ev Melanie için mükemmel ola-

caktı. İkimiz için de. Ama o zamanlar bir aile kurmak üzereydik. Hâlâ böyle bir şey istiyor mu bilmiyordum.

"Sorun değil. Ne zaman istersen taşınırız." Dönerken elime iki bardak aldım ve yanına kuruldum. Her ikimize de birer bardak şarap doldurup, kendiminkini almadan önce Melanie'ninkini uzattım. Karşısında onun gibi oturdum. Dirseğimi kanepenin sırtına dayamış, tek bacağımı da altıma almıştım. Dizlerimiz üst üste gelmişti.

"Belki ailemin orada küçük bir ev olabilir, ne dersin?" Eğer Melanie'yi tanıyorsam onların yakınında olmak isterdi. Melanie ve ailemi bir arada düşününce heyecanıma engel olamadım. Hepsinin birlikte olacağı anı güçlükle bekliyordum ama bu işe biraz zaman tanımam gerekliydi. Arkadan iş çevirmenin ne kadar zorlayıcı olduğunu görmüştük. Buna bir de ailemi karıştırmamak en iyisiydi.

"Benim için değil, Daniel. Ben burada seninle olduğum için fazlasıyla mutlu olurum." Yerinde kaykıldı ve uzanıp parmaklarını elimde gezdirdi. "Demek istediğim senin, oğlun için daha farklı bir yere ihtiyacın olacağı."

Benim oğlum. İki kelimenin bu kadar can acıtabileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Benim oğlum. Bizim oğlumuz değil. Ama Daniel'ın oğlu. Vanessa'nın oğlu. Onu düşünüp de kendimi hasta hissetmeyeceğim bir an gelecek miydi?

En kötüsü de ona karşı olan sorumluluğum farkına varmamı sağlayanın Melanie olmasıydı. Taşınmayı aklımın ucundan bile geçirmemiştim ama daireme şöyle bir göz gezdirince de burada bir çocuğun olabileceğini hayal edemiyordum.

Hoş, o çocuğu herhangi bir yerde hayal edebiliyor muydum ki? Hayatımın herhangi bir evresinde? Hayır. Bu da beni dehşete düşürüyordu.

"Bana yardım eder misin?" Yaşamamız için elverişli bir yer bulmaktan fazlasını istediğim açıktı. Onun üzerine bu

kadar baskı yüklemekten nefret ediyordum. Taşımasını istediğim sorumluluktan, kendi hatamın ceremesini ona ödetmekten... Önümüze ne çıkarsa çıksın beraber üstesinden geleceğimize dair söz vermişti. Ama bu farklıydı. Ondan sadece müsamaha göstermesini istemiyordum. Ondan bunun bir parçası olmasını istiyordum.

Kasları belli belirsiz seyirdi. Onu bu kadar yakından izliyor olmasaydım gözümden kaçırabilirdim. Yüzünü bürüyen hüzün geldiği gibi çabucak geçti. Yerine bir kararlılık ifadesi yerleşti. "Senin yanında olacağımı biliyorsun."

"Sen olağanüstü bir insansın. Bunu biliyor muydun?" Karşı çıkacağını bildiğimden cevabını beklemedim. Dudaklarımı hafifçe onunkilere sürttüm ve böyle harika bir kadın olduğu için teşekkür ettim.

Beni, muhteşem bacaklarını çözüp üzerime yaslanarak ödüllendirdi. Kanepenin kolundan doğrulup bacaklarımı uzattım ki gelip arasına yerleşebilsin.

Mükemmeldi. Saçları omuzlarımın üstünde toplanmış, parmakları pantolonumun paçasıyla onuyordu. Bir şişe şarabı paylaşırken vücutlarımız birbirini sarmalamıştı. Kendimi kaybetmiş bir hâlde saçının bir buklesini parmağıma dolamıştım. Kıvrımı döne döne sonsuza kadar gidiyordu.

Başını kaldırıp neşe saçan gözleri ile bana baktı. "Seninle öyle gurur duyuyorum ki Daniel. Harika bir doktor olacağını hep biliyordum."

Kalçasını sıkıp alnından öptüm.

"Bunun olmasını sağlayan kişi babam. Benim de bir parçası olmamı istediği için çok memnunum."

"Tüm o hasta insanların sana gelmesi nasıl bir his? Yani, olmasını beklediğin gibi mi?"

"Hmm... Bilmiyorum. Bazen çok seviyorum, bazen nefret ediyorum. Çok fazla baskı oluyor. Aynı gün içinde hem çok üzücü hem de tatmin edici olabiliyor."

Başıyla onayladı. "Ancak tahmin edebilirim."

O işim hakkında, okulun nasıl geçtiği hakkında ve yıllar boyu ailemle neler yaptığım hakkında sorular sorarken, bir yandan da içiyor ve gülüyorduk. Ona okulda yaptığım hataları ve New York'taki acil servis rotasyonumda karşılaştığım çılgınca şeyleri anlattıkça kıkır kıkır gülüyordu. Yaşadığım o puslu hiçlikte birçok şey manasız görünüyordu. Şimdi, kollarımın arasında bebeğimle, o güldükçe, vücudu titredikçe neredeyse o da yanımda olsaydı hayatımın nasıl olacağını görür gibi oluyordum. Melanie, anlattığım hikâyeler aracılığıyla hayatımı deneyimlerken sanki ben de ilk defa kendi hayatımı tecrübe ediyordum.

O da bana son dokuz yıldır hayatında olan önemli olayları anlatmayı bitirdiğinde, şarap şişesini çoktan devirmiş kendimiz de çakır keyif bir hâle gelmiştik. Ağzımız kulaklarımıza varmıştı ve ikimiz de mutluluğumuzu saklamaya çalışmıyorduk.

Melanie birden dönüp göğsünü göğsüme, dudaklarını da dudaklarıma bastırdı. Bu hareket tüm gece için için yanan ateşi tekrar körükledi. Ağzı sıcak ve azıcık da suluydu. Üzerimde dururken ellerini omuzlarıma sıkıca bastırmıştı. Bacaklarını açarak benimkilerin üzerine oturdu. Aramızdaki enerji tüketiciydi, çok kuvvetliydi ve bizi birbirimize itiyordu. Parmaklarımı saçlarına daldırdım onu sertçe öptüm. Beceriksiz parmaklarla gömleğimin düğmelerini çözmeye çabalarken o hummalı öpüşmemizi bölmeye korkuyordu.

Onu geri itince Melanie homurdandı. Ayağa kalktım ve onu da çekerek beraberimde kaldırdım. Ağzım anında onunkilere tekrar yapıştı ve körlemesine odama doğru yalpaladık.

Açık kalan banyo lambası odaya soluk bir ışık veriyordu. Melanie'yi döndürdüm ve arkasından yanaştım. Onu yatağımda görmek için hevesleniyordum.

Geri geri kaçışını izledim. Siyah yorganın üzerinde kaymak gibi cildi mükemmel bir zıtlık sergiliyordu. Yastığıma yaslandığında saçları tüm yüzünün üzerine dökülmüş; altın zinciri, ebedi aşkımızın bir hatırası olarak boynundan sarkmıştı.

Hiç tereddütsüz yatağa tırmandım ve omuzlarımdan sarkan gömlekten kurtuldum. Ağzını, boynunu, kollarını, bulabildiğim her şeyini en az ağzım kadar sabırsız ellerimle yiyip bitiriyordum.

Elimi bir yılan gibi elbisesinin altından sokup yukarı ittim ve santim santim çıplak tenini ortaya çıkardım. Başının üzerinde çapraz yaptığı kollarından geçirerek elbiseyi, ait olduğu yere, halının üzerine attım.

"Seviş benimle, Daniel."

O kelimeler beni beynimden vurdu. Çabucak kalan kıyafetlerimden de kurtuldum. Ben onun içine dalarken o da parmaklarını sırtıma geçirdi. Bedenlerimiz acelesiz hareket ediyordu. Yavaş ve sert ve kesinlikle mükemmel.

Zevkten mest olmuştum. Ta ki bileğini görene kadar. Çürük yeri, büyük gümüş bilekliğin altında dikkatle gizlenmişti.

Ona zarar vermişti.

Güzel sevgilim altımda hareket etmeye devam etti. Gözleri kapalı, bir haz denizinde kaybolmuş gibiydi. Ben ise suratıma tokat gibi çarpan gerçeklerin dehşetiyle bakıyordum ona.

Onun yüzünden kalmaya devam etmişti. Annesi yüzünden değil. Katie ve Shane yüzünden değil. Aptal bir inşaat yüzünden değil. Ama ondan korktuğu için.

Ansızın Melanie'yi kollarımın arasına sardığımda üzerimden dökülen, içimden geçen hislere bir anlam veremiyordum. Aramızda tek bir boşluk kalmaması için çabaladım. Göğsümle onunkini ezerken sanki bir türlü yeterince yakın olamıyoruz gibi hissediyordum.

Kıskançlık ve öfke hisleri içimi yiyip bitiriyordu. Yok etmek istiyordum. Tüm bunlar aşkımla, onu koruma ve güvende tutma ihtiyacımla karışıyordu. İki arzu eriyip bir taneye dönüştü. Tek bildiğim, bebeğimi incittiğiydi. Ve bunu ödeyecekti.

"Hey." Narin eliyle saçımı geriye doğru taradı. Dokunuşuyla beni rahatlatıyor ve sakinleştiriyordu. "Bana geri dön." Melanie'nin gözleri benimkileri yakıp geçerken, içlerindeki fırtınayı arıyor ve alnımda oluşan kırışıklıkları okşuyordu. Dalıp giden gözlerim tekrar ona odaklanınca ifadesi rahatladı.

Onu nazikçe öperken öfkeme engel olmak için mücadele ediyordum. Nicholas'ın bu anımızı da çalmasına izin veremezdim.

Hissettiğim tüm nefret, korku ve dehşet; ona olan aşkıma, arzuma ve onu bütün yapma ihtiyacıma dönüşüyordu. Dudaklarından memnunlukla çıkan tüm inlemelere, tüm ahlamalara kulak kabarttım. Tüm titremelerine, tüm ürpermelerine, vücudundan akan tüm zevk dalgalarına dikkat kesildim.

Her biriyle ben de sessizce, onu güvende tutacağıma, onu koruyacağıma ve o aşağılığın onu bir daha asla incitmesine izin vermeyeceğime dair söz verdim.

Yana doğru yuvarlandım ve onu arkasından sarmaladım. Uzanıp yorganı üzerimize çektim ve açıkta kalan omzunu ve sırtını öptüm. Rahatlamış bir hâlde kendini bana bırakırken, sırtı ürperiyordu.

"Seni seviyorum." Ona sıkıca sarılarak kastettiğim şeyi daha da vurguladım. Hâlinden memnun içini çekti ve koluma sarındı. Ben ise derin bir nefes alıp kendimi birazdan

yaşanacak zorlu mücadeleye hazırladım. "Oraya geri dönmene izin veremem, Melanie."

Yüzünü göremiyordum ama gerildiğini hissedebiliyordum. Elimi kolundan bileğine doğru indirdim ve bileğini dudaklarıma götürüp bereli yerine küçük buseler kondurdum. "Sana zarar vermiş," dedim siyahla karışık mavi çürüğe bakarken.

Avucumun altında hissettiğim nabzı hızlandı. Anladım ki itiraz edecek. "Daniel," dedi ağır bir nefes verirken. "İzin vermelisin."

Saçlarının arasındaki başımı iki yana salladım. "Orada güvende değilsin."

"Bana bu konuda güvenmelisin. Ben ne yaptığımı biliyorum." Sesi güçlüydü ve bu tamamen beklenmedikti. Yüzümü görebilmek için yuvarlanarak döndü. Vücudu benimkine yaslanmıştı. "En iyi yol bu."

Ağzım açılıp kapandı. Yürüttüğü mantığa karşı çıkabileceğim sözleri bulmakta zorlanıyordum.

"Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun." Ciddi bir ifade ile karşı çıkıyordu. "Lütfen... Sadece... Yapma."

Buna ne diyebilirdim ki?

Hayal kırıklığı içinde elimle saçımı taradım. Neden bu kadar inatçı olmak zorundaydı sanki? Kendini tehlikeye atıyordu. Üstelik ne için? Hem kendisine zarar vermesinden korkuyor hem de herifin kendisine en kolay zarar verebileceği ortamda bulunuyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Daniel. Hiç de saçma değil. Bir planım var."

Ağzımı açmış ona bunun tam sahiden de bir saçmalık olduğunu söyleyecektim ki kapı çaldı. Melanie'nin gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı ve yatakta dikilip yorganı bir kalkanmışçasına sımsıkı üstüne çekti.

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu bana bakmaya zorladım. "Bebeğim, sorun yok. Sadece burada kal ve sessiz ol."

Aslında ödüm patlıyordu. Eğer onu burada bulursa olacakları tahmin bile edemiyordum.

Yerdeki kıyafetleri eleyerek çamaşırımı bulup elimden geldiğince hızlı üstüme geçirdim. Melanie'ye de, elbisesinden daha çok vücudunu örteceğini düşünerek gömleğimi fırlattım. Odadan çıkmadan önce işaret parmağımı dudaklarıma bastırdım ve kapıyı arkamdan kapadım.

Gelen her kimse kapıyı sabırsızca çalıyor, benim de sinirlerimi geriyordu. Çekingen adımlarla kapıya doğru yürüdüm ve delikten baktım.

Erin.

Rahatlayarak, tuttuğum nefesimi verdim. Sonra bir sürü yeni endişe üzerime akın etmeye başladı. Melanie bunun için hazır mıydı? Bugün inanılmaz derecede yorucu geçmişti. Bir sürü duygu ve bir sürü sorun açığa çıkmıştı ve daha üzerinde çalışmamız gereken tonlarcası vardı. Ailelerimizle karşılaşmadan önce bu sorunların bazılarını çözmemizin en iyisi olduğu kesindi.

Melanie'nin muhtemelen bu şartlar altında keşfedilmek istemeyeceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Erin'e meşgul olduğumu söylemeye ve bir an önce başımdan savmaya karar vererek o anahtarını kullanmadan önce kapıyı açtım. Küçük kız kardeşim sırıtarak kendini kucağıma attı. "Daniel."

"Selam." Ona sıkıca sarıldım sonra iki adım geri adım atıp içeri girişini engelleyecek şekilde pozisyon aldım. "Burada ne yapıyorsun? Şehirde olduğunu bile bilmiyordum."

"Son dakikada geldim. Bu hafta, emlakçımın görmemi istediği birkaç ev daha kiralığa çıkmıştı. Annemlere gitmeden önce bir sana uğrayıp merhaba diyeyim, dedim." Öne doğru adım attı ama geri çekilmedim.

Beni tepeden tırnağa süzdü, sanki üzerimde iç çamaşırımdan başka bir şey olmadan orada dikildiğimi daha yeni

fark ediyormuş gibi kaşlarını çattı. Beni incelerken sesini alçaltarak konuştu. "Yalnız değilsin galiba."

Dudaklarım bir çizgi hâlini alırken kafamı sallayıp küçük bir of çektim.

Yüzünü ekşitip gözlerini kıstı. Tıslayarak kısık bir sesle "Senin ne derdin var Daniel? Tanrım, çok salaksın. Olanlara baksana... " Erin'in yüzü birden soldu ve tek eliyle ağzını kaparken diğeriyle beni kenara itti.

Omzumun üzerinden bakınca Melanie'nin lacivert gömleğime sarınmış hâlde yatak odamın kapısında durduğunu gördüm.

Erin, şaşkınlık ve karmaşa okunan gözlerle bana baktı. En çok da kırgın. Bir sebepten, açıkça görüneni sessizce başımı eğerek onaylamam gerekti. Yüzüme ufak bir gülümseme kondu. Erin parmaklarını koluma geçirdi. Kızgın mı korkuyor mu anlayamamıştım. Her ikisi de birbirlerini süzerken, sessiz kaldılar. Yavaşça birbirlerine yaklaştılar. Bir diğerinin ne düşündüğünden bihaber, temkinli davranıyorlardı.

Birbirlerinin kucaklarına atılmaları için tek gereken Melanie'nin elini titreyerek uzatması oldu.

"İkinizin bazı açıklamalar yapması gerekiyor."

Arabası ile uzaklaşmasını izlerken ellerim direksiyona kenetlenmiş, zar zor nefes alıyordum.

Erin ile beraber bir saati aşkın bir zamanı geçirmiştik. Her şeyi bilmek istiyor, bizi ayrı düşüren olayları dinledikçe tüyleri diken diken oluyordu. İkisinin de yaralarının kolaylıkla iyileşeceği belliydi. Ne tutulacak bir kin vardı, ne de bir diğerine, haberinin bile olmadığı bir dargınlık hissedilecekti.

Erin nihayet gitti. Ama kahvaltıda ona ve anneme katılacağıma dair bir söz almadan değil. Hem ailemle zaman geçirmenin hem de onu kapıdan dışarı yollamanın heyecanıyla, kabul ettim. Tek istediğim Melanie ile yaptığımız konuşmaya devam etmekti.

Melanie başlattığı şeyin nasıl gelişeceğini görmek konusunda ısrar edince benim zayıf ve davamı savunamayacak kadar aciz olduğum ortaya çıktı. Onun gitmesine izin vermek istemiyordum. Buna rağmen, kalsaydı da bunun onun rızasının dışında olacağını fark ettim ve o aşağılık herif gibi bir adam olmak da istemiyordum. Kendi kararlarını vermesine izin vermeyen adam olmak istemiyordum. Bu da beni, doğru olduğunu *bildiğim* şeyi yapmakla, onun doğru olduğunu *hissettiği* şeyi yapmasını arasında çıkmazda bırakmıştı.

Sonunda, ona bir daha zarar vermesi durumunda artık yeter diyeceğimizi ve bu saçmalığı daha fazla sürdürmeyeceğimizi şart koşarak, pes ettim. Prestonların evinde aniden belirmesinin de ispat ettiği üzere planının çoktan çalışmaya başladığına yemin etti. Onunla sadece birkaç hafta daha kalması gerekeceğinden emindi.

Gittiği anda bütün düşüncelerime korku nüfuz etti. Eve gittiğinde onu bekliyor olur muydu? Ya ona zarar verirse? Yani gerçek anlamda zarar verirse. Bunu düşünemiyordum bile.

Ne yaptığımı fark etmeden onun evine doğru yola koyulmuştum. Güvende olduğundan emin olmalıydım. Orada kalması gerektiğini hissediyorsa tamamdı ama bunu yalnız yapması gerekmiyordu.

Melanie'den hızlı sürmüş olmalıydım. Çünkü evini görüş alanıma girdiğinde, garaj kapısı arabasının ardından daha yeni kapanıyordu.

Nicholas'ın çoktan uyumuş olduğunu umuyordum. Saat

geç olmuştu. Konsoldaki saat, yeşil bir ışıkla "iki on üç" diye gösteriyordu.

Mutlak sessizlik için sadece ağaçlar rüzgârla hışırdıyor ve uzaktan bir köpek havlıyordu. Melanie'yi duyabilmek için kulak kabartırken başımda bir uğuldama oluyordu. Melanie karanlık evin içinde hareket ederken kendimi onu hissetmeye zorladım. Verandada iki loş ışık yandı, büyük beyaz evin üzerine siyah gölgeler düşürdü.

Alt kat pencerelerin birinde bir ışık kırpıştı. İki gün önce beraber olduğumuz oda olduğu sonucuna vardım. Bu bana biraz olsun teselli verdi.

Telefonuma uzandım ve bana ihtiyacı olursa hemen dışarıda olduğumu bilmesi için çabucak bir mesaj yazdım. Saniyeler içinde bana iyi olduğunu söyleyen ve iyi geceler dileyen bir cevap verdi. Ben de aynı dilekle bir mesaj daha yazıp, gönder tuşuna bastım ve yüreğimi de beraberinde gönderdim. Evin karanlığın içine gömülmesini bekleyip kendimi artık gitmek için zorladım.

Annem ve Erin beni, Erin için yeni bir ev bakma arayışlarına zorla dâhil ettikten sonra, dikkatimi de yeterince dağıtmışlardı. Hayır, diyememiştim. Özellikle de Erin dün gece denk geldiği manzarayı *kazara* ağzından kaçırınca annemin inanılmaz derecede mutlu olmasından sonra. Sanki bir anda annemin yüzünden endişe dolu yılların izi silinmişti. Elbette içinde bulunduğumuz şartları açıklayınca yeni bir takım kaygılarla yüzsüze gelmişti.

Tüm sabahı, arka koltukta bir yolcu olarak geçirdim. Ev ev, oda oda dolaşan annem ve Erin'i takip ediyor, sadece fikrimi sorduklarında beyan ediyordum.

Saatler gibi gelen bir süre geçtikten sonra nihayet liste-

deki son eve doğru yola koyulduk. Üçümüz de çok yorulmuştuk ve Erin karar vermeye, başladığımız anda olduğundan daha yakın değildi. Küçük çimenli bir bahçeyi geçip üç basamaktan çıkınca önümde gerçekleşen muhabbeti aklımdan çıkardım. Düşüncelerim otuz kilometre öteye kaymış, Melanie'nin ne yaptığını merak ediyordum. Tahta verandayı geçerken gözlerimi ayaklarıma dikmiş, Melanie'nin de burada olmasını diliyordum. Erin'e arkadan çarptım. Zihnim o kadar uzaklara dalmıştı ki Erin ve annemin kapıda durduğunu fark etmemiştim. İrkildim ve bir özür mırıldandım. Her ikisinin de kocaman gözler ve yarı açık ağızlarla bana baktığını fark ettim. Kaşımı çatıp odaya göz gezdirdim. Önümdeki görüntüyü hazmederken kalp atışlarım düzensizleşti.

Düşmemek için kapıya tutundum.

Bizim küçük evimize çok benziyordu. Daha da ötesi, *hissiyatı* aynıydı.

Erin ne yapacağını bilmez hâlde sağa sola bakıyor, annem ise sessizce duruyor ve bana zaman tanıyordu. Her ikisi de o evin benim için manasını biliyordu. Orada bir aile kurmak istediğimi, içini kahkaha ve sevgi ile doldurmak istediğimi biliyorlardı. Ama bunların yerine, hatalarımla bu eve leke sürmüş, geride kötüye kullanılmış bir yatak bırakmıştım. Ön kapıdan dışarı çıkmış ve bir daha geri dönmemiştim. Eşyalarımı toparlama işiyle annem ilgilenmişti. Her ne kadar o anda bakmaya bile tahammül edemediğim ama isteyeceğimi -eninde sonunda üzerine titreyeceğimi- bildiği şeyleri saklamıştı. Sonra ilk fiyat teklifi ile gelen kişiye evi satmıştı. Evden bir an önce kurtulmak istemiştim. Paramparça olmuş bir hayatın tüm umutlarını barındırıyordu ve asla olamayacak bir şeyi hatırlatan bu eve katlanamıyordum.

Annemin yumuşak ve sıcak eli benimkini tuttu. Sözsüz bir teşvikle başını eğerken bakışlarımla ona karşılık verdim.

Hafta sonunun geri kalanı Melanie'nin yokluğu nedeniyle eziyet verici geçti. Nicholas sürekli evde olduğundan onca zaman boyunca mesajlar ve kısacık bir telefon görüşmesi ile yetinmek zorunda kalmıştık. Pazartesi sabahı geldiğinde, ruhum onunkini çağırıyor ve istiyordu.

Saate baktım. Öğleme yemeğine daha iki saat vardı. Öğleden sonra ayrılmadan önce ofiste yapmam gereken işleri bitirmem için yeterince zamanım vardı.

Melanie'nin numarasını tuşlarken onun da evden uzaklaşabilmesi için dua ediyordum. Bedenim titreşmeye başlamadan önce telefon yalnızca bir kere çaldı. Sadece sesinin bile üzerimde fiziksel bir etkisi oluyordu.

"Selam," diye fısıldadı.

"Selam, bebeğim. Birkaç saatliğine evden uzaklaşabilir misin?"

"Elbette," diyerek anında cevap verdi. Her zaman benim kadar hevesliydi.

"Öğlen ofisimde buluşalım mı?"

"Tamam... Orada olacağım... Seni seviyorum."

"Hmm, ben de seni. Görüşürüz." Gülümseyerek telefonu kapadım. Bebeğimi görmek için sabırsızlanıyordum. İşleri yoluna koymak için masama iyice yerleştim. Böylece öğleden sonramı, onunla keyifle geçirebilecektim. Kendimi işime kaptırmış, sonsuz gibi görünen kâğıt yığınlarını karıştırırken çalan telefonumla yerimde sıçradım. Cumartesiden beri onuncu kere arayan annemin ismini ekranda görünce kendi kendime güldüm.

"Selam, anne." Neşeyle dolmuş, beklentiden kendini kaybetmişti. Ayrıca Melanie ile konuşup konuşmadığımı ve onu evi göstermeye ne zaman götüreceğimi merak ediyordu. Kahkaha attım. Onu bu öğlen götürmeyi umduğumu

söyledim, evet, heyecanlıydım ve hayır, pişman değildim. Henüz.

Sadece yanlış şeyleri hatırlatmamasını, Melanie'yi, birbirimizi kaybettiğimiz yere geri götürmemesini umuyordum. Artık paylaşabileceğimiz bir gelecek için umutlarımız olan yeri hatırlatması için dua ediyordum. Eva'nın olması gereken yerde bir boşluk olacağını biliyordum ama yine de bu doğru hissettiriyordu. Orada bir enerji vardı ve tam kuvvet çalışıyordu. Ben de bu şansı kullanmalıydım.

Lisa'nın direkt hattı çalınca annemden bir saniye beklemesini rica ettim.

"Merhaba... Doktor Montgomery. Bir ziyaretçiniz var." Saate baktım. On ikiye on bir vardı. Melanie biraz erken gelmişti.

"İçeri gönderin." Sırıtarak telefonu kapadım. Dikkatimi anneme verdim ve bir yandan da sevgilimin kapıdan girmesini bekledim. "Anne, şimdi kapatmam..."

Cümlemin yarısında ağzım açık kaldı ve alnımda terler birikmeye başladı. Daha çok dikkat etmeliydim ama annemle sohbete ve Melanie'yi düşünmeye dalmıştım. Vücudum gelenin o olmadığını söyleyecek kadar hızlı davranmamıştı.

Gelen Vanessa'ydı.

Vanessa'yı o can alıcı geceden beri görmemiştim. Avukatımın ilettiği haberlere bel bağlamış ve kadının bütün arama ve mesajlarını görmezden gelmiştim. Onunla konuşmak, onu görmek veya onunla uğraşmak istemiyordum.

Görünen o ki durumu anlamamıştı çünkü ofisime girdi ve arkasından kapıyı kapadı. Dönüp bana dikkatle baktığında, çenesi kendine güvenini gösterecek şekilde havaya kalkmıştı.

Karnına bakmaktan çaresizce kaçınmaya çalıştım. O koca yumru benimle dalga geçiyor gibiydi. Vanessa'nın beyaz tişörtü o şiş tümseğe sımsıkı yapışmış, yaptığım şeyin

farkına varmam için zorluyordu. Ama ben tüm benliğimle bunu reddediyordum.

Zihinsel işlevlerimi konuşabilecek kadar topladığımda sesim çatlayarak çıktı ve ardında boğuk bir kelime sisi bıraktı. "Ne... Ne arıyorsun burada?"

Vanessa'nın mavi gözlerinde bir kıvılcım yandı. Sonra zoraki ve yapay bir gülümseme bahşetti bana. "Aramalarıma dönmedin, ben de bir uğrayayım, dedim."

Gözlerimi ona dikerken sinirlerime hâkim olmaya çalışıyordum. "Sana, bizzat bebekle ilgili olmadığı müddetçe senden haber almak istemediğimi söylemiştim. Bebek için de avukatımı arayacaksın. Sende numarasının olduğunu düşünüyorum." Bocalamasını ve tekrar bana bakmadan önce gözlerini başka yöne kaçırmasını izlerken sesim küçümseyici bir ton almıştı.

"Daniel." Cesareti kırılmış bir şekilde iç çekti. "Neden bize bir şans veremiyorsun? Arkadaş olalım ve nereye gittiğini görelim. Bu bebeği tek başıma yetiştirmek istemiyorum."

Ciddi miydi?

"Öncelikle, senin arkadaşın olmak istemiyorum. İkincisi, onu tek başına yetiştirmeyeceksin. Zamanının yarısını benimle geçirecek. Bu..." dedim parmağımı ikimiz arasında ileri geri sallayarak, "... olmayacak."

"Şey, Daniel, eğer unuttuysan, *bu* çoktan oldu!" Yaptığım en büyük hatayı vurgulayarak iki eliyle karnını ovdu. "Ve o zaman pek de takmıyordun, değil mi? Artık oturduğun yeden kalkıp beni tüm bunlarla tek başıma uğraşmak zorunda bırakmak yerine bir erkek gibi davranmanın zamanı gelmedi mi?"

Kısa bir pişmanlık dalgası üstümden geçti. Sonra o geceyi hatırladım. Bencil olan ben değildim. "O senin hatandı," diye tısladım. Ona karşı hissettiğim nefret ve suçlama his-

leri içimde kapalı kaldıkları yerden taşıyorlardı. "Bunu sen yaptın." Parmağımı iyice yakınında sallıyordum. "Ve ben bunu asla istemedim... O yüzden buraya gelip de bana nasıl davranmam gerektiğini söylemeye cüret etme! Seninle hiçbir işim olsun istemiyorum, Vanessa." Odayı bir fırtına gibi geçtim ve kapıyı açtım. "Şimdi ofisimden çık ve geri gelme." Gözlerimi ona diktim, sesimde apaçık bir tehdit vardı.

Yirmi Birinci Bölüm

Odadan girdiğim anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Hissettiğim sadece... Kötüydü. Onu -enerjiyi- hissedebiliyordum. Üzgün ve öfkeliydi.

Herhangi bir emare görürüm, diye Daniel'ın sekreterine baktım. Beni tanıyınca gözleri kocaman oldu. Daniel'ın kızgın sesini duyunca ikimiz de başımızı çevirdik. Onun biriyle böyle konuştuğunu asla duymamıştım. Panik içinde, aceleyle ofisine gittim. Onun böyle bir tepki vermesine neyin neden olabileceğini kavrayamıyordum. Vanessa'yı görünce birden ayaklarımla bedenimin bağı kesildi ve dik durabilmek için mücadele etmek zorunda kaldım. Görüntüsü mideme bir yumruk, göğsüme bir bıçak yemiş gibi olmama neden oldu. Bir anda her şey üstüme geldi. Ezdi, parçaladı, çarpı. Tüm o belirsizlik, dargınlık ve kıskançlık. Bebek; *onun* bebeği.

Göremiyor, nefes alamıyordum. Endişeler üzerimden çağlayarak akıyor, beni alaşağı ediyor ve asla sahip olamayacağım şeyi yüzüme vuruyordu. Bu hisler hep orada pusu kurup bekleyecek, serbest kalacakları anı mı kollayacaklardı? Maruz kaldığımız onca şeyden sonra hâlâ nasıl böyle hissedebiliyordum? Bana söyledikleri ve gösterdiklerinden sonra... Hâlâ nasıl bir şüphe kırıntısı olabilirdi?

"Beni istememenin nedeni bu mu? Biliyordum. Gerçek-

ten benim yerime bu fahişeyi mi tercih edeceksin? Çocuğunu taşıyan benim."

Her nasılsa, yüreğimi söküp atması gereken hain sözleri, ikna olmam için bana bir neden verdi. Aniden her şey berraklaştı. Bu yıkıcı düşüncelerin ve sözlerin benim içimde yeri yoktu. Çünkü beni ona da, başka herkese de tercih edeceğini biliyordum. İlk defa, buna samimiyetle inanıyordum.

"Ne benim ne de Daniel'ın hakkında bir şey bilmiyorsun." Daniel'a uzanıp ondan kuvvet aldım. "Bizim hakkımızda, neler yaşadığımız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sanırım Daniel burayı terk etmeni istemişti."

Gözleri ikimiz arasında gidip gelirken, geri çekilmedim. Yalvaran gözlerle Daniel'a bakıyor bir kararsızlık işareti arıyordu.

Aradığını bulamadığında neredeyse kanının donduğunu hissedebilmiştim. Benzi solmuş, kararlı hâlinden eser kalmamıştı. Oynadığı oyunu kaybettiğini anlayınca omuzları yenilgi içinde çökmüştü. Uzaklaşır ve güvensizlik hislerimin son izlerini de beraberinde götürürken gözlerimi ondan alamadım. Daniel'ın yüzünü gördüğümde neredeyse kalbim duracaktı. Sanki hayatı boyunca aradığı hazineyi bulmuş gibi bakıyordu bana. Dudakları elimin üstünde gezinirken, hürmetini sunuyor gibiydi. Benimle gurur duyuyordu.

"Haydi, sana göstereceğim bir şey var."

"Ne?" dedim sırıtarak.

Onu ofisine kadar takip ettim. Anahtarlarını ve ceketini alıp beni koridora yöneltti.

"Sürpriz," dedi parlayan gözlerle.

Ona yanaştım ve beraber geçireceğimiz zamanın heyesiyle, gevşedim. Onunla olduğum müddetçe, ne olduğunun önemi yoktu. Kolunu omzuma dolayarak beni yakınına çekti. Tam başımı yukarı kaldırdığım anda beni öptü. Yüzünü geri çektiğinde kocaman gülümsüyordu.

Daniel beni ofis müdürü, Lisa ile tanıştırdı. Geçen sefer buraya geldiğimde tanık olduğu hâlim dolayısıyla onunla tanışmaya çok utanmıştım. Ama beni sahiden hoş karşılamıştı ve ben de sıcak gülümsemesine karşılık vermeden edemedim. Daniel öğleden sonrası için Lisa'ya bazı talimatlar verdi ve sonra elimi tutup beni kapıdan dışarı çıkardı.

Arabanın ısıtılmış koltuklarının içine gömüldüm. Daniel ile beraber yol alırken enerjimizin yatıştırıcı titreşiminin tadını çıkardım. Bana, hâlinden memnun bir gülümseme ile kaçamak bakışlar atıyordu. Açık yol boyunca hızla ilerlerken, arabaya kısık sesli müziğin ve motor sesinin eşlik ettiği bir dinginlik hâkimdi.

"Annemlerin sapağı burası." Önünden geçerken, bacağımdaki elini kaldırıp yolu gösterdi. Pencereden hayal meyal gördüğüm yola bakarken, kafamda onlarla tekrar karşılaşmanın nasıl olacağını kuruyordum. Geçen gece Erin ile tekrar kavuşmanın iyileştirici bir etkisi olmuştu. Onu kaybetmek beni yıkmıştı ve Daniel'ın kaybına eklenince içimde koca bir delik oluşmuştu. Sanki ikisi de hayatıma geri dönünce, kayıp bir parça yerine konmuş ve ben de bütünlenmişim gibiydi. Patrick ve Julia için sonsuza dek ayrılmış yerimin de dolması için sabırsızlanıyordum.

"Onları özledin mi?" Sesi yumuşak ve tasalı, ruhu yüreğimden gelen sızıya karşı dikkatliydi.

"Hem de çok." Sesimi duyana kadar ne derece hislendiğimi fark etmemiştim.

"Melanie, hayatım, sana baskı yapmak istemiyorum. Henüz bunun için hazır değilsen, hayır, de... Ama seni sahiden görmek istiyorlar."

"Biliyorlar mı?"

"Evet." Kaygıyla beni izlerken, başıyla onayladı.

Daniel, ofise ilk geldiğim gün Patrick'in beni gördüğünü

ve sonrasında yaptıkları konuşmayı anlattı. Ve elbette, şimdi Erin de bildiği için Julia da biliyordu.

"Beklemenin daha iyi olacağını düşünmüştüm ta ki..." Cümlesinin ortasında aniden durunca boşlukları söylenmeyenler ile ben doldurdum. *Ta ki artık evli bir kadın olmayana kadar.* Aynı düşünce onu da germiş gibi elini saçlarında gezdirdi. "Ama seni onlardan ayrı tutmanın bir manasını göremiyorum. Erin bu hafta sonu geri geliyor ve bazı planlar yapmış." Tepkimden hem korkar hem de ümitli bir hâlde bana baktı. "Hepimizin ailemin evinde akşam yemeği yememizi istiyor."

Sanırım ben de beklemenin daha iyi olduğunu düşünmüştüm ama sahiden de artık bir manası yoktu. Herkes Nicholas'ı biliyordu. Bu ilişkiye farklı şartlar altında geri dönmeyi ister miydim? Kesinlikle. Ama beni seviyorlardı ve ben de onları seviyordum ve yasal bir belge bunu değiştiremezdi. Daniel ile aramızda olanları değiştirebileceğinden fazla değil. Kalbimde, o hep benim eşim, onlar da ailem olmuştu. Evliliğim bir danışıklı dövüşten, üstü kapalı bir hizmetçilik sözleşmesinden başka bir şey değildi.

"Çok isterim."

Rahatlayarak nefes verdi ve sessizce teşekkür eder gibi bacağımı sıktı.

Bir sonraki sapak için yavaşlayınca dönüp yola baktım. Araba kocaman ağaçlarla çevrili beyaz bir evin önünde durunca içimi belirsiz bir *déjà vu* hissi kapladı. Kıştan dolayı çıplak kalmış dalları eğimli çatıya sürtünüyordu. Veranda sanki selamlama yaparmış gibi bahçenin içine doğru çıkıntı yapmıştı. Çok hoş karşılıyordu. Evin her şeyi sade ve gösterişsizdi. Bütünüyle mütevazı.

Harikuladeydi, mükemmeldi. Ve yürek parçalayıcıydı. Çünkü Daniel'ın burayı gördüğünde neler hissettiğini biliyordum. Ona oğlu için yeni bir ev alması gerektiğini söylemiştim. O ise yeni evi benim için almıştı.

Kırklı yaşlarının ortalarında siyah saçlı ve takım elbiseli bir kadın garaj yolunda park edilmiş gümüş renkli lüks jipten dışarı çıktı. Ellerini gözlerine siper etmiş, Daniel'ın arabasına doğru bakar ve çıkmamızı beklerken gözlerini kısarak bakıyordu.

"Eğer istemezsen, sorun değil, Melanie." Daniel'ın yumuşak ve kararsız sesi arabadaki sessizliği bozdu. Ona döndüm. Ela gözleri benimkileri yakıp geçiyor, ruhumu arıyordu. Duyguların gelmesine izin verdim. Gözlerimi dolduran yaşlarla savaşmadım. Tekrar eve baktım. Aynı anda hem içine çekiliyor hem de dehşete düşüyordum. Kendimi arabadan çıkmaya zorladım.

Emlakçı kendini tanıttıktan sonra yüzümün hâlini görünce bir adım geri attı. Daniel ile tokalaşırken, dikkatinin ona kaymasından ferahlamış görünüyordu. Sessizce onu takip ettik. Anahtarı kilide sokup çevirdiğinde kendimi koyuvermemek için direndim. Kapı yavaşça açılınca nefessiz kaldım. Aynısı değildi. Hem de hiç değildi. Ama *hissiyatı* aynıydı.

Bu kadar doğru hissettiriyor olmasaydı çok feci canımı acıtırdı.

Odayı kuşatan ve kalmam için ısrar eden çekimi hissedince gözlerimden sessizce yaşlar döküldü. Kendimi kaybetmek, parçalarıma ayrılmak üzereymiş gibi göründüğümü biliyordum. Fakat tam tersiydi. Tekrar bir araya geliyordum. Sanki çok uzun zaman önce koparıldığım noktaya gelmiş gibiydim.

Aynı zamanda her şey çok kafa karıştırıcıydı. Başımı döndürüyordu.

Daniel arkamdan gelip güçlü kollarını omuzlarıma sardı ve beni göğsüne doğru çekti. İkimizi ayakta sallarken kalbi sırtımda atıyordu. Kulağıma eğildi ve pişmanlıkla fısıldadı. "Bebeğim, çok üzgünüm. Bu çok aptalcaydı. Düşünmeliydim. Bilmeliydim. Sadece hissiyatı çok... *Doğruydu.*"

Ona bir sürü şey söylemek istedim. Ona ne kadar muhteşem bir insan olduğunu söylemek istedim. Olağanüstü kalbini ve mükemmel ruhunu övmek istedim. Ona bunun benim için de en az onun için olduğu kadar anlamlı olduğunu söylemek istedim. Tüm bunların yerine ağzımdan tek bir fısıltı çıktı. "Bu çok *doğru*."

Ağırca nefes verdi. Kolları belime doğru kayarken, kaskatı kesilmiş kasları rahatladı. Parmaklarını parmaklarıma geçirip beni sıkıca kucakladı ve ayakta sallanmaya devam ederken hiç bırakmadı.

İkimiz de bu görkemli anı bozmak istemiyor dolayısıyla hareket etmiyorduk. Emlakçıya bu durumun ne kadar garip gelebileceğini fark edince Daniel gönülsüzce çekildi. Kadın sırtını bize dönmüş, mutfak penceresinden boş boş dışarıya bakıyordu.

Daniel dudaklarını kulağıma sürterek sessizce "Seni seviyorum," dedi ve kadınla konuşmak için yanına gitti.

Ellerimle saçlarımı taradım, gözlerimi kuruladım ve kendimi topladım. Evi keşfe çıkacak kadar güçlü hissediyordum.

Eva orada olmadığı için göze batan boşluk dışında mükemmeldi.

Bebeği burada hayal edebilmek için ümitsizce çabaladım. Küçük yatak odasının köşesinde bir beşik veya yemek masasının yanında yüksek bir mama sandalyesi resmedebilmek için... Koridor boyunca koşan bir çocuğun kahkahalarını duymak, arka bahçede oynadığını görmek için gayret ettim. Fakat hiçbir şey yoktu.

Hissetmeyi istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Çünkü Daniel'a bunu onunla yapacağıma dair söz vermiştim. Ancak o çocuğun kalbimi nasıl söküp atacağını henüz kavrayamadığımı düşünüyordum.

Sinirlerime hâkim olamıyordum. Titreyen ellerle pijamalarımı ve yedek kıyafetlerimi küçük bir çantaya tıktım.

Daniel'ı bu hafta her gün görmüştüm. Her sabah, öğle yemeği için aramasını bekliyor ve haber alır almaz hazırlanma telaşına giriyordum. Sokakta yürürken el ele tutuşuyor, birbirimizi en sevdiğimiz yerlere götürüyor, bizim bile unuttuğumuz hikâyeleri anlatıyorduk. Günün sonunda ise kendimizi Daniel'ın dairesine buluyorduk.

Nicholas ile tehlikeli bir kedi-fare oyunu oynuyordum. Koyduğum hedefe ulaşmak ile Daniel ile aramda olanların açığa çıkması arasında bir çizgide yol alıyordum. Nicholas'ın eninde sonunda öğreneceğini biliyordum. Ancak umuyordum ki o öğrenmeden önce ben çoktan buradan gitmiş olacaktım.

Nicholas her hareketimi dikkatle izliyor, evin içindeki hâlimi gözlüyordu. Onun da farkı görmesini, bir değişimin geldiğini hissetmesini istediğimi biliyordum. Yine de ondan gizleme içgüdüme de engel olamıyordum. Her ne kadar kaybedecek bir şeyim olmadığım için umursamasam da, Nicholas'tan hep korkmuştum.

Şimdi ise itiraf etmeliydim ki ondan ve yıkıp geçebileceği şeylerden ödüm kopuyordu. Yine de bunu yapmaya azimliydim ve inatla devam ettim.

Saat daha beş on beşti ve Nicholas çoktan eve gelmişti. Dokuz sene boyunca bir kere bile sebepsiz yere eve bu kadar erken gelmemişti. Ve biliyordum ki sebep bendim. Ancak gece için olan planlarımdan onun yüzünden caymamın imkânı yoktu. Omzuma asılı çantayı fark edince gözlerini kıstı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

O gözdağı veren ses tonundan dolayı nasıl geri çekindiğimi görmemiş olması için dua ettim ve direkt gözlerine

bakabilmek için çenemi kaldırdım. "Katielere. Sabaha dönmüş olurum."

Nefes alıp tutunca göğsünün kalktığını gördüm. Gözle görülür bir öfke dalgası boynundan yukarı tırmanıp kızarmış yüzüne kuruldu. Gözlerinin içinde, itaatsizliğimle en iyi nasıl başa çıkacağına karar verme savaşını görebiliyordum. Dudaklarının seğirmesi ve ellerinin yumruk hâline gelmesinden anlıyordum ki beni ortadan ikiye ayırmak istiyordu. Onun yerine yüzünde kibirli ve küstah bir ifade ile başını dikti ve "Anlıyorum," dedi.

O "anlıyorum" kelimesinin aklımdan geçenleri anladığı demek olduğundan fazlasıyla emindim. Ama bunu açığa kavuşturması için beklemedim. Odadan ve bilgiç gözlerinden kaçtım. Çantamı arabaya fırlattım ve mümkün olduğunca çabuk oradan uzaklaştım.

Katie ile önceden yaptığımız anlaşma için birden çok müteşekkir oldum. Onun evine gidecek ve Daniel'ın ailesi ile yiyeceğimiz akşam yemeği için üzerimi değiştirecektim. Arabamı onun evinde bırakacaktım ve Katie beni Daniel'a götürecekti. Nicholas'tan bir daha kıl payı kurtulmayı yüreğim kaldırmazdı.

Katie'nin arabasında yol alırken geç kalmamayı umuyordum. Saatin altıya yaklaştığını gördükçe dizlerimi oynatmaya başladım. Elbette, Katie buna izin vermezdi. Beş dakika kala arabayı Daniel'ın apartmanının önüne çekti. "Çok teşekkürler, Katie. Seni de bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm." Daniel'ın apartmanına doğru elimi sallarken, Katie'yi tekrar böyle bir duruma soktuğum için suçluluk hissediyordum.

"Şşş." Endişelerimi beni susturarak geçirdi ve bana kısacık sarıldı. "Seni böyle görmenin beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin." Güldü. "Hem Nicholas çok kızgın, değil mi? Yani, her şey daha ne kadar iyi olabilir ki?"

Kıkırdayarak başımı iki yana sallarken, eşyalarımı aldım. "Evet, dua edelim de bu gece evine gelmesin." Kaldırıma çıktım ve eğilip, o ayrılmadan önce tekrar teşekkür ettim.

Hızla üst kata çıktım ve kapıyı çaldım. Neredeyse aynı anda Daniel, sanki hemen orada bekliyormuş gibi kapıyı açtı. Siyah kumaş pantolon ve vişne çürüğü bir gömlek giymiş, kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Nefesimi kesmeyi asla bırakmayacaktı. Gülümseyerek beni kollarının arasına aldı.

"Selam." Yüzünü görebilmek için biraz çekildim. Gördüğüm neşe karşısında sırıttım.

"Selam, güzellik." Gözleri ile vücudumu tararken bir yandan da omzuma düşmüş bir bukleyi çekiştiriyordu. Füme rengi degaje yaka kazağımı ve siyah dar pantolonumu incelerken sırıtıyordu. "Baş döndürücü olmuşsun."

"Teşekkür ederim." Fark etmesi çok hoşuma gitmişti. Şu hayatta etkilemek istediğim tek insan oydu.

Anahtarlarını ve cüzdanını antredeki küçük masadan aldı ve koluma girdi. "Hazır mısın?"

"Evet." Gerçekten, sabırsızlanıyordum.

Daniel yanımda otururken, kırk dakikalık araba yolculuğu tahminimden kısa sürdü. Gördüğüm en güzel evin önünde durduk. Hem devasaydı hem de alçakgönüllü. Ancak sütunlu girişte bekleyen insanlar daha büyüleyiciydi.

Bu ailedeki yerimin belirsizliğinden dolayı ürkek ve güvensiz olacağımı beklemiştim ancak yüzlerini görür görmez o hâlimden eser kalmadı. Daha araba tamamen durmadan elim kapı koluna gitmişti. Kendimi araban dışarı attım ve Julia'nın beni bekleyen kollarına koştum. Birbirimizi kucakladık. İkimiz de aynı anda hem gülüp hem ağladığımızın zar zor farkındaydık. Benim için bu kadar çok şey ifade eden, çok uzun zaman önce annem olan bu kadına tekrar

sarılabiliyor olmak harikaydı. Ayrılıp hâlimize ve ne kadar değiştiğimize baktık.

Her zaman olduğu gibi çok güzeldi. Yaşı onu sadece daha zarif kılmıştı. İki elimi ellerinin arasına alıp beni inceledi. Sanki bir annenin yeni doğmuş çocuğunu kucağına alıp her yerine bakması, eksiksiz olduğunu görmek içi el ve ayak parmaklarını sayması gibiydi. Tekrar beni kollarının arasına aldı. "Burada olduğun için çok mutluyum," diye fısıldadı.

Başımla onaylayıp ona bir kez daha sarıldıktan sonra eşinin yanında sabırla bekleyen Patrick'e döndüm. Bana uzanırken ona gülümsedim. "Selam, Patrick." Ben beline, o ise omuzlarıma sarındı. Alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Evine hoş geldin, Melanie."

Doğruldum, gözlerimdeki yaşları sildikten sonra arkamızda duran Erin'e odaklandım. Beni aceleye getirmemek ve bana ailenin kalanıyla tekrar birleşmem için zaman tanırken oldukça zorlandığını biliyordum. Yine de gözlerimiz buluştuğunda, ikimiz de daha fazla dayanamadık. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," dedi bana sıkıca sarılırken.

"İçeri geçelim mi? Yemek on dakikaya hazır olur," Julia parmaklarını elimde gezdirdi ve herkesi içeri yönlendirmek üzere döndü. Kapıdan geçerken omzunun arkasından geriye dönmüş gülümsüyordu.

Ailemin Julia'yı takip ederek içeri geçmesini izledim. *Bu* hâlâ gerçekmiş gibi görünmüyordu.

Masaya oturmadan önce kalan gözyaşlarımı da sildim. Onu sezdim ve başımın ardından yanıp geçen ela gözlerle karşılaştım. Daniel'ın yüz ifadesini tasvir etmek mümkün değildi. Nefes kesiciydi. Sanki ailesinin evinin merdivenlerinde durduğu yerden biraz önce cenneti görmüş gibiydi. Ona uzandım. Parmaklarım gerildi. Enerji aramızdaki

boşlukta serbestçe uçuşuyordu. Ondan kısık sesle yanımda kalmasını isteyince dudakları köşelerinden yukarıya çekildi. Dönüp içeriye yürüyecektim ki beni durdurup, yüzümü avuçlarının arasına aldı.

Dikkatle gözlerimin içine baktı ve dudaklarıma küçük bir buse kondurdu. "Teşekkür ederim."

Gözlerimin içi gülerek ona baktım ve elimin tersini pürüzsüz yanağından ve boynundan aşağı gezdirdim. Başımı yavaşça eğerek kabul ettim. Çünkü ona karşı çıkıp, teşekkür edenin ben olmam gerektiğini, tüm bunların en çok bana iyiliği dokunduğunu söylesem de biliyordum ki o da ailesine dönüşümden dolayı en az benim kadar müteşekkirdi.

İçeri adım attığımızda huşu içinde kalakaldım. Ev inanılmazdı. Geçmiş ve gelecek mükemmel bir uyum içinde akıyordu. Sanki insan bir müzede yürüyor ama kendini evinde hissediyor gibiydi. Julia'nın antikalara karşı benimle aynı düşkünlüğü göstermesine bayılmıştım. Daniel kendi kendine gülerek beni ileri çekti. Giriş salonundaki bilhassa büyüleyici büfeyi görünce durakladım. "Evi sonra gezeriz," diye fısıldadı.

Uysalca gülümsedim. "Üzgünüm."

Yemek odasına girdiğimde diğerleri çoktan oturmuştu. Yemekler elden ele dolaşır ve tabaklar doldurulurken muhabbet yüksek sesle ve pervasızca devam ediyordu. Julia'nın en sevdiğim tavuk yemeğini yaptığını görünce ona masanın ucundan manalı bir bakış attım. Gülümsemesini saklayamasa da omuzlarını silkti. Belli ki sevgisini gösterdiğini fark ettiğim için hoşnut olmuştu.

Dikkatim masada bir oraya bir buraya kayıyordu. Herkes sırayla hikâyeler anlatıyor, dokuz sene boyunca kaçırdıklarım hakkında beni bilgilendiriyorlardı. Masaya pür kahkaha ve neşe hâkimdi. Keyfimiz sadece birkaç dakikalığına, o da Patrick çok sevdiği teyzesini iki sene önce vefatını anlattığında, kaçtı.

Hiç rahatsız hissetmedim. Bir kere bile. Dışarıdan biri gibi, sanki asla kabul görmemiş ikinci eş gibi hissedeceğimi düşünmüştüm. Oysa benim dönüşümü beklerken sanki masadaki yerimi boş tutmuş gibiydiler.

Daniel bana dokunmadan duramıyordu. Ya eli dizimin üstünde benimkini tutuyor ya saçlarımı okşuyor ya da boynumda duruyordu.

Ailesinin, Daniel'ın her hareketini izlediği gözümden kaçmamıştı. Daniel, Erin ile dalga geçip, abartmadan asla bir hikâye anlatamayacağını ileri sürerek hikâyenin aslını anlatmayı teklif edince Patrick'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Hâlinden memnun ifadesi anlatılan her hikâye ile daha arttı. Daniel her kahkaha attığında, Julia sanki ilk defa müzik duyuyormuş gibi çılgına dönüyordu. Ve Erin. O tanıdığım insanların en mutlusu olsa da onu hiç böyle görmemiştim. Tam anlamıyla parlıyordu.

İşte o zaman anladım ki bu yemek ile sadece ben değil Daniel da tekrar aileye giriyordu.

Tatlı olarak Julia, kahve ve kendisinin yaptığı elmalı paydan ikram etti. Karınlarımız doyunca miskin bir hâle büründük. Oturduğumuz yerde kahvelerimizi içerken havadan sudan konuşmaya devam ettik.

Daniel eğilip kulağıma fısıldadı. "Tura hazır mısın şimdi?"

Gülümseyince ayağa kalkmama yardımcı oldu. Oda oda beni gezdirip her şeye bakmam için zaman verdi. Julia'nın böyle harika bir ev yaratmasına bayılmıştım ama dürüst olmak gerekirse en çok da her odada bulunan resimlere kapılmıştım. Bazılarına aşinaydım. Daniel ve Erin'in çocukluk hâllerine mesela. Onları tekrar görmek kalbimi ısıtmış, küçüklükleri hakkında duyduğum öyküleri hatırlamak için hafızamı çalıştırmıştı. Sonra bir de görmediklerim vardı. Kaçırdıklarım. Aile gezileri, Daniel'ın tıbbiyeden mezuni-

yeti, geçmiş Noeller; hepsi, benim için hareketsizce duran o zamanlara birer kaçamak bakış gibiydi.

Beni en çok şaşırtan Daniel'ın tüm resimlerinde gördüğüm o boş ifadesiydi.

Ben her şeyi tek tek incelerken Daniel sabırla yanımda durdu ve sevinçle hikâyelerini anlattı. Julia'nın bir şekilde ruhuna dokunmayan hiçbir şeyi satın almadığı aşikârdı.

Daniel arkamda durup, çenesi omzumda, anne ve babasının son kez otuzuncu yıldönümleri için gittikleri Avrupa seyahatinde aldıkları resmi anlattı. Üst kattaki çalışma odasının duvarına gururla asılmıştı. Yaşlanan bir çiftin ömür boyu süren aşklarını resmeden büyüleyici bir tabloydu. "Sanırım babam bunu gördü, anneme baktı ve dedi ki, *biz de yarı yolu devirdik* ve tabii ki annem resmi almak zorunda kaldı."

Daha iyi bir yıldönümü hediyesi düşünemiyordum. Paylaştıkları sevginin ve ilelebet birbirlerini seveceklerine dair bir yeminin göstergesiydi.

Aramızdaki enerji kabarmaya başladı. Her ikimiz de Julia ve Patrick'inki gibi bir aşkın; ebediyen sürecek bir aşkın umuduna kapılmıştık.

"Eve gitmeye hazır mısın?" Boynuma küçük bir öpücük kondurup burnunu saçlarımın arasına gömdü.

Evet, anlamında başımı salladım. Ailemi bırakmaya gönülsüz ancak onunla yalnız kalmak için de hevesliydim.

Gece ilerlemişti. Erin yolculukla geçirdiği günün yorgunluğundan dolayı yorgun, iyi geceler dileyerek üst kata çıktı. Patrick ve Julia'ya yakında tekrar geleceğimize dair söz vererek, iyi geceler, dedik. Gecenin serinliğine adım atmadan önce Daniel ceketimi giymeme yardım etti. Arabayı çalıştırdığı saniyede kendimi, sabırsızlıkla dairesine gitmek isterken buldum.

Daniel'ın kollarında uyuyakalmaktan daha güzel bir şey varsa o da kollarında uyanmak olacaktı.

Yirmi İkinci Bölüm

"Tamam, yarın görüşürüz, hoşça kal."

"Hoşça kal, Melanie."

Annemle telefonu kapatırken ellerimi ovuşturuyordum. Geliş gününün iyice yaklaştığını fark edince kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Son üç hafta tek kelimeyle harika geçmişti. Geçirebildiğim her dakikayı Daniel ile geçirmiştim. Ama kör de değildim; artık canının sıkıldığının farkındaydım. Sanki her, hoşça kal, dediğimizde bana daha sıkı sarılıyor ve beni daha uzun öpüyor gibiydi. Neredeyse bittiğini bilerek teselli buluyordum. Annemin Şükran günü ziyaretinin akabinde ayrılmaya kararlıydım.

Bu bana, geçmiş hayatıma bir son vermem için zaman tanıyacak ve annemle müdahalesiz, birbirimizi tekrar tanıyabileceğimiz bir hafta verecekti.

Her ne kadar onu görecek olmaktan dolayı inanılmaz heyecanlı olsam da onu nasıl idare edeceğim konusunda gergin ve güvensiz hissediyordum. İçimde hâlâ ona karşı bir dargınlık vardı. Hatta şimdi Daniel'ın Dallas'a gittiğini ve annemin bana asla haber vermediğini öğrendikten sonra, daha da fazla. Bunların ötesini görüp, ilişkimizi tamir etmek için gücümün yettiği her şeyi yapacaktım. Eski meseleleri ve hatıraları eşelemenin zor olacağını biliyordum ama bunu

atlatmamız için gerekliydi. İkimizin de affetmeye ve affedilmeye ihtiyacı vardı. Bu kimse için de kolay olmayacaktı.

Günün kalanı, alt kattaki küçük odayı annem için ikinci bir misafir odasına çevirmekle geçti. O ana kadar, annem buradayken Nicholas ile aynı odada yatmayacağım gerçeğini fark etmemiştim. Eğer bu da anneme, evliliğimin bitme arifesinde olduğuna dair ipucu vermezse hiçbir şey vermezdi. Bu ona bizzat söylemekle aynı şeydi ve ben de o gidene kadar bir şey söylemeyi düşünmüyordum.

Haftanın başını konuşarak, çocukluğumu yâd ederek geçireceğimizi öngörüyordum. İlişkimizi, anne-kız bağımızı yeniden kurmamız ve birbirimize karşı sevgimize olan inancımızı güçlendirmemiz gerektiğini hissediyordum. Aksi takdirde geçmiş meselelerimizi konuşacak ve ona, neden, diye soracak kadar asla güvenemezdim. Yaptığı şeyi asla geri alamazdı ama en azından nedenini açıklayabilir, özür dileyebilir ve yaptıklarının sorumluluğunu alabilirdi. O zaman belki -ama belki- ona Daniel'ı anlatacak kadar güvenebilirdim.

Gece boyu uykum çok kesintiliydi. Arada bir içim geçiyor sonra zıplayarak uyanıyordum. Sürekli yüreğim kabarıyordu. Her uyanışımda saate bakıp sadece on dakika geçtiğini görüyor, bir türlü rahata eremiyordum. Hâlbuki sabahın çoğunu uyuyarak geçirmeyi ummuştum, yoksa o gelene kadar yürüye yürüye yerleri aşındıracaktım. Nihayet vazgeçip saat altı on beşte kendimi yataktan dışarı attım. Pazar sabahının bu erken saatlerinde hava hâlâ karanlık, yollar ise sessizdi. Saten sabahlığımı giyindim. Uykusuzluğumdan ve yıpranmış sinirlerimden dolayı sabah kahvemi içmek için can atıyordum. Bugün çok uzun bir gün olacaktı.

Nicholas tenis oynamak için dışarı çıkınca ben de kendimi evdeki angarya işlerle meşgul ettim. Bu kadar tedirgin hissetmekten nefret ediyordum. Yani, *annem* ziyarete geliyordu. Zevkten dört köşe olmam gerekirdi, endişe ve üzüntüden böyle bunalmamalıydım.

Saat dört otuzu biraz geçince kapı çaldı. Salonu koşarak geçip, kapının önünde kendi kendime bir moral konuşması yapmak için durdum. *Her şey çok güzel olacak. O da bunu senin kadar istiyor. O senin annen.* Elim kapı kolunun üstünde titriyordu. *Lanet olası kapıyı aç, Melanie.* Kendi kendime bağırdım. Derin bir nefes alıp, kendimde kapıyı açacak cesareti buldum ve kapı açılırken yer bırakmak için geri çekildim. Onu görünce gırtlağımda oluşan hıçkırığı bastırdım. Bakışlarımız karşılaştığında olduğum yerde donakaldım.

Anne.

Onu, o ana kadar sandığımdan daha fazla özlemiştim. Arasında griler olan saçlarını toplamış, beli gözle görülür ölçüde kalınlaşmış ve üzgün bakan gözlerle karşımda duruyordu.

"Melanie," diye fısıldadı. Gözleriyle beni yokladığını, dışarıda gördüğüne değil, içeride neler olduğuna bakındığını, hissedebiliyordum. Gördüklerini içine sindirirken yüzünde tuhaf bir ifade oluştu.

"Anne."

Valizini yere atıp beni kucaklaması için bunu demem yetti. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve aşırı bir duygu selinin oluşturduğu gözyaşlarımı başparmakları ile sildi. Bu, hasretini çektiğim, arzuladığım ve ihtiyaç duyduğum bir duyguydu. Sadece bir annenin dokunuşu ile hissedilebilecek olan ve asla bıkmayacağım bir duyguydu.

Bana üst üste "Seni çok özledim... Seni çok özledim," derken sanki pişmanlıkla, kan ağlıyor gibiydi.

"Seni çok özledim, anne." Ona sıkıca sarılıp adeta yapıştım.

"Hayatım, çok üzgünüm."

Başımı iki yana sallayarak, geri çekildim ve ellerini kendi ellerim arasında sıktım. "Henüz değil. Konuşmamız gerektiğini biliyorum ve sen gitmeden de konuşacağız. Ama lütfen şu anın tadını biraz daha çıkaralım, olmaz mı?"

Başıyla onayladı ve beni tekrar kendine çekti. "Nasıl istersen. Ama aramız düzelene kadar buradan gitmiyorum."

Gözyaşlarımın arasından gülerek, tamam, dedim. Benim istediğim sebepten burada olmasına minnettardım.

Burnumu çekip bu ezici his yığınından sıyrılmaya çalıştım. "Haydi, gel de seni yerleştirelim." Çantalarını almasına yardımcı oldum. Birini ona verip diğerini omzuma astım ve büyük valizi de arkamdan sürükledim.

"Yoruldun mu? Sen biraz kestirirken ben de gidip yemeği hazırlayabilirim."

"Olur, kulağa harika geliyor. Yemek için yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Başımı salladım. "Hayır, sen biraz dinlen. Hazır olunca gelip haber veririm." Ona tekrar kısacık sarıldım ve onu devşirme yatak odasına bıraktım.

Deli gibi geçirdiğim gün içinde zaten köfte yapmıştım. Şimdi geriye sadece sos ve spagettiyi hazırlamak kalmıştı. Annemin uzun uçuş sonrası kendisini toparlaması için zaman vermek adına sosun birazcık kısık ateşte kalmasına razı olabilirdim.

Mutfakta huzurla çalışıyordum. Annemi gördüğüm anda huzursuzluğum sona ermişti. Varlığı ve aramızı düzeltene kadar burada kalacağına dair verdiği söz ile beni çılgına çeviren endişem bile yatışmıştı.

Kotumun arka cebindeki telefonum titreşti. Gülümsedim çünkü çoktan kim olduğunu biliyordum. Tatlı sözlerle iyi miyim, diye soruyordu.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için omzumun üstünden baktım. Çabucak her şeyin mükemmel olduğunu ve onu tekrar görmek için sabırsızlandığımı yazdım.

Her şeyin böyle mükemmel olması gerçek dışıydı.

Mesajları hemen sildim ve telefonumu tekrar cebime tıktım. Makarnayı kaynayan suya atıp sosu karıştırdıktan sonra sofrayı hazırladım ve buzdolabından salatayı çıkardım. Annemi uyandırmak için son dakikaya kadar bekledim.

Kafamı kapının aralığından içeri uzattım. Ona "Anneciğim, yemek hazır," diye seslenince yorganın altında kımıldandı.

Başını kaldırıp ban baktı. Gözleri hâlâ uykulu, kendisi ise yorgundu. Ama nerede olduğunu fark edince ağzı kulaklarına vardı. Eliyle yüzünü ovuşturup saçlarını düzeltti. Yorganı üzerinden atarken esniyordu. "Geliyorum."

O müsaade isteyip, elini yüzünü yıkamak için banyoya gidince, ben de mutfağa gidip tabakları masaya yerleştirdim. Nicholas yarım saat kadar önce eve geldiği için, gönülsüzce üst kata çıkıp ona yemeğe çağırdım. Haftalardır ona akşam yemeği yapmamıştım ama annem buradayken onsuz yemeğe oturmamız hoş olmazdı.

"Peggy." Nicholas odaya girdiğinde, ustalıkla tasarlanmış çehresini takınmıştı. Etkilemek istediği, kendisini gerçekte olduğundan daha iyi göstermek istediği insanlara karşı bu çehreyi kullanıyordu. Lütfedermiş gibi anneme sarılıp sırtını sıvazladı ve yanağından öptü. Annemin gözünü boyayıp, hiç de olmadığı biri insanmış gibi davranmasını izlerken kaslarım seğirdi. Annemin ona iyi gözle bakmasının beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordum. Sonuçta onu tanımıyordu, ondan aksini bekleyemezdim. Onu bunca zaman uzak tutmuştum. Neden mutlu bir evlilik sürdürdüğüme, Nicholas'ın iyi bir adam olduğuna ve benim burada olmak istediğime inanmasındı ki?

"Senin tekrar görmek çok güzel, Nicholas." Zorla gülümseyip gönülsüzce sarılmasına karşılık verdi ve yerine oturmak için hemencecik çekildi.

Bir ona bir diğerine bakarken ağzım açık kaldı. Sahiden bu kadar kör olabilir miydim? Acım görüşümü bu kadar mı bulandırmıştı da görememiştim? Onca yıl annemin Nicholas'ı sevdiğine, benim için mükemmel olduğunu ve Daniel'dan iyi olduğunu düşündüğüne inanmıştım.

Annemin Nicholas için hissettikleri yanlışa açık olmadığına göre demek ki benim basiretim bağlanmıştı.

Ondan nefret ediyordu.

"Şunu uzatabilir misin, hayatım?" Annem hemen yanımdaki ölçü kabını işaret etti.

"Elbette." Gülümseyerek kabı tezgâhın üzerinden uzattım. Dönüp patatesin içine sütü dökerek karıştırdım ve dolaptan mikseri aldım. İkimiz de mutfağın içinde süzülür gibi hareket ediyorduk. Yemek pişirme aşkımı annemden miras aldığım açıkça belliydi. Ve bu hafta beraber bolca yemek pişirmiştik. Pişirmiş, gülmüş, konuşmuş ve evin en iyi odasında kendimize sığınak bulmuştuk. Günümüzü burada kahvaltı ve kahve eşliğine başlatıyor ve yine burada akşam yemeği ile noktalıyorduk. Paylaştığımız her yemekle ikimiz daha da yakınlaşıyorduk. *Konuşmayı* hâlâ yapmamıştık ama zamanının yaklaştığını biliyorduk. İki yabancı gibi değil de yıllar önce olduğu gibi, anne-kız, beraber geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyorduk.

Bir şeyler olduğunun farkındaydı. O ilk gece, birbirimize iyi geceler diledikten sonra ben banyoya gidip dişlerimi fırçalamıştım. Sonra yatmak için geri döndüğümde onu karanlık salonda dolaşırken buldum. Orada ne yapacağımı bi-

lemez hâlde kaldım. Sonra fark ettim ki hayatımın içine bir bakış atmak için izin vermemi ve ona güvenmemi istiyordu. Odayı başım öne eğik, sessizce geçtim. Misafir odasının kapısında durup ona baktım. Bana sadece anladığını gösterir şekilde başını eğdi ve kendi odasına çekilip, kapısını kapadı. Daha sonra hafta boyunca bir kere bile lafını etmeyip sadece izlemekle yetindi. Beni yargıladığı, ayıpladığı veya davranışlarımı hatalı bulduğu için değildi. Beni izlerken gözleri yumuşak ve merhametli bakıyordu.

"Hindi ne âlemde?" Annem bir havluya ellerini kuruladı ve omzumun üzerinden eğilerek fırına baktı.

"Gayet iyi görünüyor. Bence çıkarmadan önce bir yarım saat daha geçmesi gerek."

"Güzel koktu." Sevgi dolu elini omzuma koydu ve ocaktaki taze fasulyeye bakmaya gitmeden önce kibarca omzumu sıktı.

Hindinin üzerine kurumasın, diye yağ döküp tekrar fırına soktum ve sonra gidip dolaptan porselen takımı çıkardım. Yüzüm ona dönük olmadığı hâlde annemin kaskatı kesildiğini ve kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum.

"Beni affedebilecek misin?" Sesi çok çok alçaktı. Hatta o kadar alçaktı ki duymamı istediğinden emin olamadım. Tabakları tezgâha koymadan durdum. Ellerimle sıkıca kavrayarak bir yandan da sorusunu cevaplayabilmenin bir yolunu aradım. Hâlâ çok kızgındım. Ama bu haftadan, beraber geçirdiği zamandan ve paylaştıklarımızdan sonra her şey değişmişti.

"Sanırım çoktan affettim."

Tuttuğu nefesini bıraktığını hissettim ve ikimiz de aynı anda dönüp birbirimize baktık. Nihayet geçmiş ile yüzleşemeye hazırdık. Ancak garaj kapısından içeriye dalan Nicholas yüzünden yarım kaldı. Yapmacık bir gülümseme ile her şeyin ne kadar da leziz koktuğunu beyan etti. Yüzüm

kıpkırmızı kesilmişti ve sırf varlığı ile küplere binmiştim. Annem hayal kırıklığımı gördü ve Nicholas mutfaktan çıkıp üst kata giderken küçük bir gülümseme ile sessizce "Sonra," dedi. Başımla onayladım. Tabakların geri kalanını indirip salona götürdüm ve masayı kurdum.

"Melanie, tatlım, gelip bana yardım edebilir misin?"

Annemin sesini duyunca mutfağa gittim ve annemi fırından koca hindiyi çıkarmaya çalışırken buldum. Üç kişi için bu kadar büyük bir hindi seçmemizin saçmalığı karşısında güldüm.

"Dur, ben alayım onu." Onu hafifçe yana itip tepsinin tutacaklarını tuttum. Tepsiyi çekebilmek için kendimi zorladım ve büyük bir mücadele sonunda tezgâhın üzerine koyabildim. Fiziksel yetersizliğimiz karşısında ikimiz de gülmeye kapıldık. Annem "Eh, ilk defa Nicholas'ın gerçekten etrafta olmasını diledim," diye fısıldarken pis pis gülüyordu.

Ona afallamış hâlde baktım, sonra elimi ağzıma kapadım ve tekrar dağıldım. Nicholas'ın alt kata geldiğini duyunca hemen kendime çeki düzen verdim. Ama kıs kıs gülmeye devam ediyordum.

"Nicholas." Annemin sesinden hâlâ eğlendiği belli oluyordu. "Tatlı bir adam olup şu hindiyi bizim için keser misin?"

Nicholas tatlı olmaktan çok uzaktı. Eğer annemin ona karşı olan tiksintisini bilmesem bu beni ürpertirdi. Görünen o ki annem duygularını saklamak konusundan benden biraz daha iyiydi.

"Seve seve."

Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Nicholas şarlatanların kralıydı.

Hepimiz yerlerimize oturduk ve tabaklarımızı doldurduk.

Havamız, Nicholas'a rağmen şaşırtıcı derecede iyiydi. Annem ile ben beraber geçirdiğimiz haftadan ve bu gece yemek öncesi yaptığımız küçük atılımdan dolayı çok mutluyduk. Nicholas bile eğleniyor görünüyor, muhabbete az da olsa katılıyor ve neredeyse efendi gibi davranıyordu. Annem hafta boyunca onunla tek tük laf etmişti ama ortam rahat olunca Nicholas'ın iyi bilinen golf sevgisinden konu açıp onu da sohbete dâhil etti.

"Peki, işler nasıl, Nicholas?"

Ağzıma aldığım bir yudum şarap boğazıma takıldı. Zorla yuttum. Konu değişikliğinden aniden çok rahatsız olmuştum.

"Harika... Mükemmel aslında. Geçmişte de gayet başarılıydım biliyorsun ama bu sene tüm hedeflerimizi aştık." Yüzü gururla parlıyor ve yakında başına yıkılacak ikbalinden bahsederken gözleri ışık saçıyordu. "Şimdiye kadarki en büyük anlaşmamızı kazandık."

Tanrım, hayır. Lütfen. Kucağımdaki kumaş peçeteyi parmağımın etrafında burarken sessizce dua ediyordum.

Annem yapmacık bir şekilde sırıttı. Nicholas'ın annemin hor görüsünden haberi dahi yoktu. "Bu çok etkileyici, Nicholas."

Nicholas başını heyecanla aşağı yukarı salladı. Ağzına bir parça daha hindi attıktan sonra devam etti. "Öyle. Büyük bir tıbbi tesis işi."

Gözlerimi kapayıp durması için dua ettim.

"Yeni bir onkoloji merkezi. Çok da abartılı bir yer. Bize tonlarca para kazandıracak."

"Ne tür bir onkoloji?" Annem ilgi gösterirmiş gibi yapıyor ama daha ziyade beni içine düşürdüğü tuzaktan bihaber sohbeti sürdürmeye çalışıyordu.

Anne, lütfen, dur. Ona bu yakarışımı gizlice gösterecek bir yol aradım ama bulamadım.

"Göğüs kanseri. Yeni bir tedavi bulan bazı kodamanlar varmış." Nicholas hoşnutsuzluğunu saklamadan dudağını büktü. "Montgomeryler."

Annem olduğu yerde sıçrayıp, bana bakmak için başını hızla döndürdü. "Daniel?" İsmin yarattığı etki ile annemin gözleri fal taşı gibi açılmış benim ifademi görünce de kendisi büsbütün paniklemişti. Gırtlağı inip kalktı ve duyduğu ismi hazmetmeye çalışırmış gibi yutkundu.

"Peki, sen nasıl oluyor da Dr. Montgomery'yi tanıyorsun, Peggy?" Nicholas kızarmış yüzüyle masanın bir ucundan anneme gözlerini dikmiş, cevap bekliyordu

Annemin gözleri bana döndü ve sonra hemen kucağına kaydı. Hiçbir şey demedi.

Nicholas ayağa kalktı. Öne eğildiğinde elleri dümdüz masanın üzerinde duruyordu ve dikkatini bana yöneltmişti. "Sen Dr. Montgomery'yi hangi cehennemden tanıyorsun?" diye kükredi.

Kusacak gibiydim. Gözlerimi sımsıkı yumup, ona verecek kabul edilebilir bir cevap bulmaya çalıştım.

Henüz öğrenemezdi. Böyle değil.

Yumruğunu masaya indirdi. "Söyle!"

Sandalyemin içinde büzüldüm ve başım kucağıma eğik hâlde mırıldandım. "O benim bebeğimin babasıydı."

Alaycı kıkırdamasını duyana kadar başımı kaldırmadım. "Bak sen. Ne de sevimli."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. Düşüncelerini toplamaya çalışırken parmaklarını ağzına sürtüyordu. Sonra tekrar bana dönüp beni gözleriyle olduğum yere mıhlayarak annemle konuştu. "Peggy, sanırım bana *eşimle* konuşmam için biraz zaman vermen gerekiyor."

Masanın altında kontrolsüzce titreyen ellerim haricinde dimdik oturdum. Önümdeki yarısı yenmiş tabağa gözlerimi diktim. Annemin gözleri beni delip geçiyor, ne yapacağını

bilmez hâlde aman diliyordu. Onu dikkate alamayacak kadar korkmuştum. Onun vazgeçip sandalyesinden kalktığını hissetim. Odadan çıkarken adımları ağırdı.

Ezici bir dehşet hissiyle yüreğim sıkışıyor, korkumu saklamaya çalışırken göğsüm dalgalar hâlinde sarsılıyordu.

O anda tek istediğim Daniel'dı. Kapıyı kırıp gelmesini, ani bir saldırıyla beni kurtarmasını istiyordum. Daha ilk onu bırakmamı istediğinde onu dinlemiş olmayı diliyordum. Çok aptaldım. Şimdi ikimizi de öteki türlü karşılaşacağımızdan daha büyük bir tehlike içinde sokmuştum.

Nicholas aniden hareketlenince irkildim. Masanın etrafını döndü, beni kolumdan yakalayarak mutfağa sürükledi ve duvara yasladı.

Gözlerim yaşla doldu, ağlamamak için kendimle savaşıyordum. Ona zayıflığımı göstermek durumu sadece daha kötü hâle getirirdi.

"O gece birdenbire daha anlamlı gelmeye başladı. O sakar tavırların. Tam bir aptal gibi davranman. Ve benim de aptal gibi görünmeme sebep olman..." Parmaklarını koluma batırdı. Bağırmamak için dudağımı ısırdım.

Sanki korkumu tadabiliyor gibiydi. Beni boynumdaki bir eliyle duvara çivilediğinde yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi.

"Böyle genç, umut vaat eden bir doktora bir şey olması çok yazık olurdu. Değil mi?" Alaycı kaygısı midemi bulandırıyordu. İki eliyle boğazımı sıkınca kanım dondu ve ağzım kurudu.

"Hem seni isteyeceğini mi sanıyordun? Seni ve değersiz bedenini?"

Vücudum panik içinde dalgalanıyordu, bacaklarım yalpalanıyordu. Parmaklarımla ellerini aralayarak bir yalan uyduracak kadar nefes aldım. "Beni o zaman da istememişti. Neden şimdi istesin ki?"

Yüzünde tehditkâr bir gülümseme oluştu. "İşte bu doğru." Ellerini daha da sıktı ama ağırlığımın yeterince kısmını duvara dayadığı için hava akışını tamamen engelleyemedi.

Bu bir uyarıydı.

"Ben de belki de kime ait olduğunu unutmuşsundur, diye düşünmeye başlamıştım." Bu sefer ellerini sıktığında nefesim kesildi. "Benimle dalga geçme, Melanie."

"Aman, Tanrım." Annemin hıçkırığı mutfak fayanslarında yankılandı. Beni böyle görmesinden dolayı hem rahatlamış hem de utanmıştım.

Nicholas refleks eseri omzunun üzerinden anneme bakarken ellerini bıraktı. Dizlerimin bağı çözüldü ve sert bir şekilde yere düştüm. Nicholas anneme döndü. Sesi sertti ve pişmanlık emaresi göstermiyordu. "Ben de tam kızına yerini hatırlatıyordum."

Aşağı eğilip yüzüme yaklaştı. Hava almaya çalışırken Nicholas'ın yüzüme çarpan nefesi midemi bulandırıyordu. "Ölüm bizi ayırana kadar." Daha da yaklaşırken sesi iyice kısıldı ve dudaklarını yanağıma bastırdı. "Sakın bunu unutma."

Mücadele ederek, kendimde en çok söylemek istediğim şeyi fısıldayabilecek kuvveti buldum. "Senden nefret ediyorum." Bu bir savunma bile değildi ama onun hakkında tam olarak nasıl hissettiğimi bilmesini sağlamadan bir saniye daha yaşayamazdım.

"Ah, biliyorum... " Küçümser bir hâlde dudaklarını büktü. Sanki bu ızdırabımda hastalıklı bir tatmin buluyordu.

Ayağa kalktı ve uzun adımlarla kapıya doğru yürüdü. Annemin yanından geçerken orada yokmuş gibi sürtündü, beni ise yerin üzerinde, kırık parçalarımı bir araya getirmeye çalışır hâlde bıraktı.

Öfkeli gözyaşları yüzümden akarken ellerim yumruk hâlini almıştı. İşlerin bu hâle gelmesine nasıl izin vermiştim?

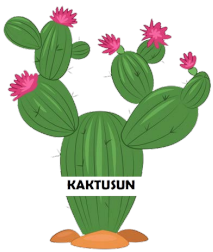
Ona bu kontrolü nasıl vermiştim? Başladığım zamandan beter durumdaydım. İşin en kötü kısmı da annemin üç metre ötede solgun bir yüzle, titreyerek, korkudan donakalmasıydı.

Zihninin tekrar harekete geçtiğini hissettim ve hemen üstüme atıldı. "Melanie..."

Kendimi yerden kaldırmaya çalıştım ama beklediğimden daha zordu. Ayaklarım altımda sendeliyordu. Duvara tutunarak kendimi dengelemek zorunda kaldım. Organlarımın tekrar işler hâle dönmesi zor geliyordu.

Annem yardım etmek için bana uzandı. Yüzü çarpılmış görünüyordu. "Melanie," dedi tekrar. "Sen..."

Elimi kaldırıp onu susturdum. Bunu yaptığım için berbat hissediyordum ama henüz bu konuşmayı kaldıracak durumda değildim. Ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Başladığım yere geri dönmüştüm ve buradan nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kapı arkamdan sessizce kapandı. Kendimi dağınık yatağa attım ve hıçkırıklarımı boğma çabasıyla yüzümü yastıklara gömdüm.

Elimi yılan gibi göğsümün altına sokup Nicholas'ın elleriyle berelenmiş, kızarmış tenime uzandım. Bu bere, tehditlerinin boş olmadığına dair somut bir uyarıydı. Hiç bu kadar aciz hissetmemiştim.

Kapıdan gelen hafif tıklamayı duymazdan gelmeye çalıştım. Ama sonra annem yumuşak bir sesle seslendi. "Melanie? Hayatım? Çok üzgünüm."

Nefes aldım, gözyaşlarımı ve sesimin kısıklığını gizlemeye çalıştım. "Bu gece değil, anne. Lütfen. İyiyim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var." Olanlar yüzünden muhtemelen kendini suçluyordu ama şu anda kendimi onunla konuşacak durumda hissetmiyordum.

Kapıya tekrar vurduğunda çıkan ses yumuşacık ve yatıştırıcıydı. Ona ihtiyacım olursa orada olacağına söz veriyordu. Sonra ayak seslerinin uzaklaşmasını duydum.

Kâbuslarla dolu huzursuz bir uyku uyudum. Daniel'ı arayıp bulamadığım, onun seslendiği ama benim hiç cevaplayamadığım, Daniel ile asla hayatımı özgürce yaşayamayacağım kâbuslar.

Uyandığımda hava hâlâ karanlık, ev ise uzaktan gelen bir duş sesi dışında sessizdi.

Yutkunarak parmaklarımı boynumun hassas derisine götürürken gözlerimi yakan öfkeli yaşlarla savaştım.

Ondan öyle nefret ediyordum ki.

Musluk kapandı ve Nicholas'ın ayak sesleri yukarıdaki odada ağır ağır hareket etti. Kısa süre sonra sesler merdivenlerden aşağı indi. Gergince bekledim. Saatler gibi gelen bir süre geçtikten sonra garaj kapısı açılıp kapandı ve eve tekrar sessizlik hâkim oldu.

Korkuyla tuttuğum nefesi bıraktım.

Ayağa kalkıp ağrıyan kaslarımı gerdim ve parmak uçlarımda yürüyerek odanın kapısına vardım. Azıcık aralayıp salona göz attım. Annem kanepede yatmış, odasından taşıdığı mavi battaniyeyi göğsüne sarmıştı.

Beni korumak için orada uyuduğunu anlayınca dudaklarıma hüzünlü bir gülümseme yerleşti.

Uykusunu bölmek istemediğim için kapıyı kapadım ve daha fazla uyuyamayacağımı bilerek, tekrar yatağa girdim.

Bir saat kadar sonra mutfaktan tıkırtılar duydum. Ayaklarımı sürüyerek mutfağa gittim. İçeri girdiğimde, utandığımdan dolayı annemle göz teması kuramıyordum.

Ona ne diyeceğim veya bu hâle nasıl geldiğimi nasıl açıklayacağım konusunda bir fikrim yoktu.

Ada şeklindeki tezgâhın yanındaki bar sandalyesine kurulunca, annem de iki yeşil kahve kupasını doldurup birini tezgâhın kaygan zemini üzerinden önüme kaydırdı. Gözlerimi elimin tersi ile ovar ve zihnimi açmaya çalışırken kısık bir sesle "Teşekkür ederim," dedim. Kupayı kaldırdım, derince nefes alarak dudaklarıma götürdüm.

Bu konuşmayı ikimiz de yapmak istemiyorduk. Özellikle dün geceden sonra. Ama zamanımız tükeniyordu. Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama belli ki annemin vardı.

"Daniel?" diye sordu hafifçe.

Ağzımdan küçük bir hıçkırık sesi çıktı. Başımı hızla kaldırırken gözlerim kocaman açılmıştı. Gözlerini bana dikmiş bakarken sabırla bekledi. Nihayet başımla onayladım. Azımı açtığımda sesim çatlıyordu. "Onu seviyorum, anne."

"Biliyorum, hayatım." Karşımdaki sandalyeye oturup kahvemi yudumlamamı izledi. Anlayışlı ve yargılamaz bir ifadesi vardı.

"Bana anlatır mısın?" diye sordu.

Başımı evet anlamında öne eğmeden önce sadece bir an tereddüt ettim. "Evet, bilmene ihtiyacım var."

Daniel ile benim yüz yüze geldiğimiz o can alıcı geceyi ve o günden beri öğrendiklerimizi anlatırken hiç sözümü kesmeden dinledi. Gözleri büyümüştü ve her bir açıklamayla pişmanlığının arttığını görebiliyordum. Daniel'ın Texas'a gittiği kısma geldiğimde nefes almayı tamamen kesmiş gibi görünüyordu.

"Çok üzgünüm, Melanie. Geldiğini söylemeyi o kadar çok istedim ki, anlatamam. Kaç kere telefonu elime aldım aramak için. Ama yapamadım. Sanki hayatına her müdahale ettiğimde işleri daha da çıkmaza sokuyor gibiydim."

"Seninle eve gelmeye zorladığındaki gibi mi?" Kayıtsız kalmaya çalışmıştım ama sözlerimde açıkça bir kinaye vardı. Bu konu beni hâlâ çok kızdırıyordu.

İçini çekip başıyla onayladı. Tekrar bana bakmadan önce pencereden dışarı, sabah sakinliğini yaşayan sokağa baktı. "Seni üzmeyi hiç istemedim."

"Ama üzdün."

Bu iş iyice zor bir hâl alıyordu. Tevekkeli bütün hafta boyunca bu konuşmadan özenle kaçınmıştık.

"Üzdüm, biliyorum ve bunun sorumluluğunu alıyorum. Ama lütfen, niyetimin bu olmadığına inan."

"Anne, onu tutuklattıracaktınız! Bunun beni üzmeyeceğini nasıl düşünebildin? Beni herkesten çok seven kişiye adi bir suçlu gibi davrandınız. Ve neden? Benden on ay daha büyük diye mi? Bu yaptığınız... Çok zalimceydi. Bir noktada affedilemez olduğunu söyleyebilirdim."

Rengi soldu. Bunu duymanın onu üzdüğünü biliyordum ama yaptığı şeyleri anlaması lazımdı.

"Melanie..." Utanıyormuş gibi başını öne eğmişti. "Bir parçam sahiden de ikinizin biraz ayrı zaman geçirmesi gerektiğine inanıyordu. Ama seni Daniel'dan sonsuza dek ayrı koymayı asla planlamamıştım. Baban... "

Babamın ismi geçince öfkeden yüzüm kızardı.

"...Daniel'a o kadar kızmıştı ki. Hastaneye ilk vardığımda tüm bu olaylardan dolayı küplere binmiş gibi görünüyordu. Ve kandırılmış olmaktan dolayı da üzgündü. Ama benden daha çok değil. Sonra Eva vefat edince... " Adını anmak canını acıtmış gibi durakladı. Yüzümdeki ifadenin onunkinin aynısını yansıttığından emindim. "İşte o zaman patladı," diye devam etti. "Her şey için Daniel'ı suçluyordu. Her şey. Sen... Kaza... Eva'nın ölümü. Daniel'a bunları ödetmeye kararlıydı ve bunu yapmanın en iyi yolunun seni ondan ayırmak olduğunu düşündü. Bunun Daniel kadar seni de cezalandırmak demek olduğunu anlaması için uğraştım ama dinlemedi. Ben sadece işler biraz durulana kadar seni benimle eve götürmenin en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Bu, kararımın beraberinde binlerce pişmanlık getirmediği anlamın gelmiyor. Ama düşündüm ki her şey sonunda olacağına varırdı."

Kendi kendine keyifsizce gülerek başını iki yana salladı. "Planlarım işte bu noktada suya düştü. Daniel'ın seni onca ay aramamış olmasına inanamıyordum. Odandan ağlama seslerini duymak kalbimi paralıyordu ve yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. Sen geri gitmeyi aklına koyunca kalbinin

tekrar kırılacağını biliyordum. Daniel'ın bir şekilde sana ihanet emiş olduğunu..."

Bana tekrar dikkatini vermeden önce bakışlarını çevirdi. Dökmediği yaşları gözlerini nemlendirmişti. "Sonra Nicholas ile kapımda belirdin. Seni onunla görmek beni hasta etti. Colorado'da ne bulduysan ondan kaçtığını biliyordum. Ama o zaman bunun bir kısmının benim hatam olduğunu anlamıştım. İşte o anda hayatına müdahale etmekten vazgeçtim." Bakışlarını tekrar çevirdi. Dudakları titriyordu. "Verdiğim en kötü karar buydu."

"Neden şimdi, anne? Bana anlatmak için neden bu kadar bekledin?"

Bir damla yaş serbest kalıp yüzünden aşağı kaydı. "Çünkü kendimden nefret ediyordum, Melanie. Öz kızının solup gitmesini izlemenin ve bunun senin suçun olduğunu bilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Yaptığım şeyin sonuçlarını görmeye dayanamadığım için uzak kaldım. Yıllardır depresyondayım. O kadar çok pişmanlık taşıyorum ki. Özellikle sana Daniel'ın Texas'a geldiğini söylemediğim için. İlk geldiği zaman, sen yokken hangi kızla beraberdiyse ondan alacağını almış ve sana geri dönmen için yalvarmaya geldiğini sanmıştım. Ama içimde bir yerde biliyordum. Onun yüzünde de senin yüzünde gördüğüm şeyi gördüm. Bu bana musallat oldu. Ne kadar saklandıysam o kadar büyüdü."

Bir mendille hafifçe gözlerini sildi. Hıçkırığını bastırıp gülmeye çalıştı. "Mark beni yaklaşık bir buçuk sene önce yardım almaya ikna etti. İlaç kullanmaya başladım ve düşüncelerim berraklaştı. Ama asıl farkı yaratan danışmanlık oldu. Seni aradığım gün terapistimden yeni gelmiştim. Sonunda sana anlatmam gerektiğini anlamamı sağladı."

Dirseklerimi tezgâha koyarak başımı ellerimin arasına dayadım. Söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Başı-

mı kaldırınca bana bakan kızarmış gözleriyle karşılaştım. "Bana söylemeliydin," diye fısıldadım.

"Bunu şimdi anlıyorum ve burada olma sebebim de bu. Keşke hepsini geri alabilseydim ama yapamam. Tek yapabildiğim affına sığınmak."

Elimi ağzıma koyup boğazımda büyüyen hıçkırığı bastırmaya çalıştım. Yıllarımızı çalmışlardı. Stephanie, annem, babam... Ama şimdi anneme baktığımda bir parçamın görmeyi beklediği o öfkeyi içimde bulamıyordum. "Bu kadar çok zaman kaybetmemiş olmamamızı dilerdim."

Ağzına bastırdığı parmaklarının arasından acı bir rahatlama sesi çıkarken, gözyaşları oluk oluk akmaya başladı. "Ah, Melanie." Yüzünü mendiliyle sildi. İçini çekerek olduğu yerde dikleşti ve başını yana eğip gözlerimi yakaladı. "Artık başımı öbür yana çevirmek yok, Melanie... Bir kenarda durup böyle yaşamanı izlemeyeceğim." Etrafa bakındı. "Bu evden kaçman lazım."

"Biliyorum, anne." Bir şekilde oradan kaçmalıydım. Ama bunu sahiden yapmanın korkusunu saklayamıyordum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Artık yetmişti.

Endişesi belli ki benim içindi ama kendi emniyetim benim endişelerim arasında en alt sıradaydı.

Arabası ile uzaklaştığını görünce stor perdeyi aşağı saldım. Perde yerine toplanarak gün ışığının ofisime girişini engelledi. Bu onu üçüncü görüşümdü. İki kere ofisimin önünde ve bir kere de yeni eve taşındığım gün, oturduğum binanın dışında görmüştüm. Öylece oturuyor, izliyor ve bekliyordu. Kendini gizlemeye bile çalışmıyordu. Görünen oydu ki nasıl Melanie ona bir mesaj göndermeye çalışıyorduysa o da karşılığında bana bir mesaj gönderiyordu.

Şükran gününde olanlardan sonra her şey değişmişti. Melanie'yi geçtiğimiz üç hafta içinde sadece dört kere, Nicholas'ın meşgul olduğundan emin olduğumuz nadir zamanlarda, görebilmiştim. Kısa bir süre ortadan sıvışabilmek için Shane'in bize haber vermesine bel bağlıyorduk.

Melanie evde kalmaya devam etmek ısrar etti. Beni aksine ikna etmeye ne kadar çabalasa da bunun artık *planıyla* ilgisi olmadığını biliyordum. Korkuyordu.

Ona ihtiyacı olan zamanı vereceğime söz vermiştim ama bu onu tehlikeye sokacaksa olmazdı. Tüm plan geri tepmişti ve ben de burada durup onun o umutsuz hayata zorla geri dönmesini izlemeyecektim.

Binlerce yıl düşünsem Peggy'nin tüm bunlar sırasında müttefikim olacağı aklıma gelmezdi. Beni arayıp her şeyi anlattığında ve yaptıkları için özür dilediğinde ne diyeceğimi bilememiştim. Melanie onu rahatça affetmişti. Sanki ondan farklı bir şey beklenirmiş gibi. Aynısını yapabilme kudretine sahip olmayı istedim ama Peggy'nin yıllarca sessiz kalmasını sindiremiyordum. Birbirimizi hâlâ sevdiğimizi biliyor ve Melanie'nin düştüğü hâli görüyordu ama hiçbir şey yapmamıştı.

Gerçi niyeti kötü değildi ve görünen o ki o da Melanie'nin o evden ayrılmasını neredeyse benim kadar istiyordu. Hatta Melanie'yi o evden kurtarmam için bana adamakıllı yalvardı. Ne kadar zor olsa da ona karşı hissettiğim kırgınlığı bastırıp ondan yardım istedim.

Melanie, Nicholas'ın denetlemesine her gün maruz kaldıkça adamın onu tam istediği yerde tutma konusunda ne kadar da becerikli olduğunu asla göremeyecekti. Melanie'nin durup düşünmesi ve bu yolda devam ederse asla özgür kalamayacağını ve hiçbir şeyin değişmeyeceğini görmesi lazımdı. Kontrol hâlâ Nicholas'taydı ve Melanie çekip gidene kadar da hep onda kalacaktı. Melanie'yi oradan ben alıp götürecek ve bir daha dönmediğinden emin olacaktım.

Bu sabah gelen biletlere baktım. Biri benim biri de onun içindi. Bu iki bilet bize neredeyse iki haftalık bir sığınma sağlayacaktı. Bu zamanı Melanie'yi, onu Nicholas'ın yanına bir daha göndermeme sebebimi kabul ettirmeye çalışarak geçirecektim.

Başka bir bilet de Nicholas'ın evine gönderilmişti. Peggy, onu direkt arayarak Melanie'nin Noel'de kendi evine gelmesi için bir bilet aldığını söylemiş ve Melanie'nin Noel ile yılbaşı arifesi arasındaki zamanı onlarla geçireceği konusunda Nicholas'ı ikna etmişti. Küçük kız kardeşi Sarah, tatil için üniversiteden eve döneceği için Melanie'nin de

orada olması gerektiği konusunda ısrar etmişti. Nicholas'ın böyle bir şeyi takacağına inanmıyordum ama şaşırtıcı bir şekilde insafa geldi. Belki de Melanie'nin benden uzakta olması fikrinden hoşlanmıştı.

Masamın üstündeki telefonum titreşince rahatlayarak iç geçirdim. Bu yeni rutinimizden nefret ediyordum. Melanie ile konuşabilmek için onun aramasını bekliyordum. Böylece benim Nicholas etraftayken arama ihtimalim sıfırlanıyordu.

Sesini duyacak olmanın heyecanıyla kalbim hızla atmaya başladı. "Selam, bebeğim."

"Selam." Gülümsediğini hissedebiliyor, kulağına sımsıkı dayadığı telefonla yatağın üstünde kıvrılmış hâlini gözümün önüne getirebiliyordum. "Hâlâ Çarşamba gelmedi mi?"

Bu hevesi içimi ısıtmıştı ve aynı hissi ben de paylaşıyordum. 23 Aralık tarihi yeterince hızlı gelmiyordu.

"İki gün daha bebeğim. Sonra tamamen benimsin. Hazırlandın mı?"

"Sanırım. Yanıma almam gereken özel bir şey var mı?"

"Sadece sıcak tutacak kıyafetler, tamam mı?"

"Hmm, kalın giyinmem gerekecek, öyle mi? O zaman, sanırım Hawaii seçeneklerin dışında. Nereye gittiğimizi tahmin etmeye çalışmama gerek var mı ki?"

"Hayır."

Kıkırdayarak, telefonun diğer ucundan içini geçirdi. "Bekleyemiyorum. Seni özledim." Kısılan sesinden hüzün izleri okunuyordu.

Kendi kendini soktuğu bu durumdan nefret ettiğini biliyordum. Kapana kısılmış gibi hissediyordu. Ona hepsinin sona ereceğini söylemek istedim. Ama yanımda güven içinde olana kadar niyetimi bilmesini istemiyordum. "Ben seni çok özledim, bebeğim. Sadece iki gün daha."

"Biliyorum... Ama önümüzdeki iki gün çok uzun sürecek gibi."

İkimiz de aramızdaki mesafeyi bir yolunu bulup yok etmeyi dileyerek, sessizleştik.

"Seni seviyorum, Daniel."

"Ben seni her şeyden çok seviyorum. Şimdi gidip bavuluna hırka falan koy. Biliyorsun, Noel'de Dallas'ta soğuktan donuyor olman gerekiyor."

Kahkaha atarak "Doğru," dedi.

"Çarşamba günü saat sekizde görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam. Seni seviyorum."

Telefonu kapatmak konusunda besbelli benim kadar gönülsüzdü.

"Seni seviyorum. Hoşça kal, Mel."

"Hoşça kal."

İçimi çekerek, telefonu kapadım. Ellerimi saçlarımda gezdirirken tekrar sandalyemin içine gömüldüm. Eğer tüm bu karmaşayı sonlandırmaya ne kadar yakın olduğumuzu biliyor olmasaydım şimdiye kadar delirmiş olurdum. Telefon tekrar titredi ve ekranda Vanessa'nın numarası belirdi. Adeta bir görev duygusuyla kapat tuşuna bastım. Görünen o ki bu aptal fahişeye kendimi yeterince açık ifade edememiştim. Beni Melanie ile gördükten sonra benimle hiçbir şansının olmadığını kabul edeceğini ve cesaretinin kırılacağını sanmıştım. Kasım ayının neredeyse tamamında aramadığı için umutlanmıştım üstelik. Şükran gününe yakın bir tarihte bir şans daha vermeye karar verdi. Belli ki doğum zamanı yaklaştıkça daha da muhtaç bir hâle düşüyordu. Kalan beş haftada durumunun daha da kötüleşeceğinden emindim.

Doğumun gerçekten ne kadar yakın olduğunu fark edince bir yudum kahveyle boğuluyordum. Beş hafta sonra bir baba olacaktım.

Lanet olsun.

Geç kalmıştım. Bu sabah ofise uğramam gerekeceğini beklemiyordum. Ama yılın ilk gününde işe başlayacak yeni ortaklarımız için her şeyin yerli yerinde bırakmadan gidemezdim. Babam boşluğumu yeterince doldurmuş, Melanie ile gün içinde bulabildiğimiz azıcık zamanı beraber geçirebilmemiz için izin vermişti. Dolayısıyla onu böyle ortada bırakmamın imkânı yoktu.

Uzun süreli otoparkta bulduğum ilk yere direksiyonu kırdım. Bagajdan bavulumu aldım ve servisi yakalamak için resmen koştum. Otobüs yolu yavaş alıyor, dizlerim de heyecandan oturduğum yerde sallanıp duruyordu. Otobüs durur durmaz dışarı fırladım. İki yana kayarak açılan kapıların arasından yarış yapar gibi geçtim. Gözlerimle terminali tararken ondan önce gelmiş olmayı diliyordum.

Melanie de arabasını uzun süreli bir otoparka bırakacak, Dallas'a giden uçakların olduğu terminalden tramvaya binip benimle buluşmak üzere bizim terminalimizdeki bilet gişesine gelecekti.

Şimdiye dek yaşamış en güzel kızı görmemek imkânsızdı. Dizlerine kadar gelen, beli sıkıca bağlanmış siyah mantosunun yakasının üzerinde kumral kıvırcık saç kütlesi dalgalanıyordu. Siyah çizmeli ayağını dikkatle tramvaydan dışarı attı. Arkasından kocaman bir bavul çekiyor ve biraz şaşkın ve kaybolmuş gibi görünüyordu. Ta ki beni hissedene kadar.

Beni hissettiği an onu izledim. Gözleri ok gibi fırlayıp benimkileri buldu ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Üzerine doğru atıldım ve kolumun erişebildiği ilk yerde onu yakaladım.

Çok uzun zaman olmuştu.

Onu, her anının tadına vararak, bir nefes gibi içime çektim. "Mmm."

Kıkırdayarak, enseme doğru mırıldandı. "Beni özledin mi?" diye sordu dalga geçerek. Dudaklarıma küçük bir buse kondurduktan sonra başını kaldırıp bana baktığında gözleri parlıyordu. Ondan buram buram akan heyecanı hissedebiliyordum.

"Hem de nasıl." Onu tekrar kendime çekip, uzun uzun, oyalana oyalana öperek, onu ne kadar özlediğimi gösterdim.

"Peki, nereye gidiyoruz?" Tepedeki ekrandan uçuşları incelerken istikametimiz hakkında bir ipucu arıyordu.

Cebimdeki biletleri çıkardım ve birini ona verdim. Başını kaldırdı. Parmak uçları üzerinde yaylanırken dudaklarını ısırıyordu. "Tahoe?"

Başımla onayladım. Kendisini kucağıma atıp beni öperken dudaklarımın arasına "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Senin için de uygun mu?" Neden sorma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum. O samimi tepkisini zaten görmüştüm.

"Aman Tanrım! Noel'i seninle geçirmek için dünya üzerindeki en iyi yer gibi."

Ona gülümseyip alnından öptüm. "Oraya bayılacaksın. Bu mevsimde çok güzel olur."

Tahoe'ya hiç gitmediğini biliyordum. Dokuz sene boyunca Illinois'in dışına bir kez olsun çıkmamıştı.

Sıraya geçip bagajlarımızı teslim ettikten sonra güvenlikten de kolayca geçtik. Uçağa çağırıldıktan sona, yerlerimizi bulup yerleştik. Uçak uçmadan önce yerde ilerlerken Melanie'nin vücudu biraz kasıldı. Sırtını koltuğa yasladı ve elimi normalde olduğundan biraz daha sıkı tuttu.

"İyi misin?" dedim ben de elini sıkarak.

"Evet. O kadar uzun zaman oldu ki uçağa binmeyeli. Nasıl olduğunu unutmuşum."

Uçak hızlanınca nefesini tuttu ve uçak yerden tam olarak kalkarken azıcık inip yükselince, irkildi. Yukarılara çıktıkça bedeni gevşedi ve bana yaslandı. Pencereden Şikago'nun görüntüden kaybolmasını izledi. Derin düşüncelere dalmıştı.

"Ne düşünüyorsun?"

Şaşkınlıkla başını bana çevirdi.

"Ah." Şehir tamamen kaybolurken tekrar pencereden baktı. Kolumu omuzlarına dolayıp onu yakınıma çekince, kucağıma doğru gömüldü. "Illinois'e ilk geldiğim zamanı düşünüyordum. İdam cezası gibiydi. Şimdi ise... " dedi parmaklarımla oynayarak, "... Buradan ilk defa ayrılıyorum ve... "bana bakabilmek için yüzünü çevirdi, "...Her şeyi geride bırakıyormuş gibi hissediyorum."

Her şeyi *gerçekten* geride bırakıyordu. Ama bunu ona söylemeye henüz hazır değildim.

Bunun yerine, onu kolumla iyice sarmaladım. Hafifçe ve saygıyla öperek, ona ve kendime, bunu yapacağımıza dair sessizce ant içtim. Her şeyi geride bırakacaktık.

Kiralık jipi dikkatli manevralarla sürüyor, Tahoe'ya ulaşabilmek için arabadaki GPS cihazına güveniyordum. North Shore'da kiraladığım küçük kulübeye doğru yavaşça ilerliyorduk. Orman sık ve yoğun, gece gökyüzü tipinin altında koyu bulutlarla kaplıydı. Farlar etrafımızı saran beyazlıkta yansıyor, kör edici bir aydınlığa neden oluyordu. Neredeyse sıfır görüş altında mücadele ederken ellerim direksiyona sıkıca kenetlenmişti. Çamurla kaplanmış toprak bir yola döndüm ve gri taştan ve ahşaptan yapılmış kulübenin olduğu patikayı takip ettim.

İçeride ışık yanıyordu ve veranda, kapının yanına asılmış

bir lamba ile aydınlatılmıştı. Döşemedeki karlar kürenmişti. Emlak acentesi gelişimiz öncesi tüm hazırlıkları yapmıştı. Işıklar ve ocak açılmış, şömine yakılmış ve mutfağa kaldığımız süre boyunca ihtiyacımız olacak şeyler stoklanmıştı.

Melanie evi ilk gördüğünde haykırarak ellerini çırptı. Araba tamamen durmadan kemerini çözdü ve iyice görebilmek için öne eğildi. "Daniel. Burası harika."

Gülümsememe engel olamadım. Dertsiz tasasız ve neşeliydi. Tam da hayatının her gününde olmasını istediğim gibi. Ona böyle bir özgürlük vermeye kararlıydım. Başına bir bere geçirip boynuna kaşkolunu doladı. Uzun yolculuktan ve havadaki nemden dolayı kabaran saçları beresinin altından taşmıştı. Tapılası bir güzelliği vardı. Sırıtarak bana bakıp "Ne?" diyene kadar gözlerimi ona diktiğimi fark etmemiştim.

Kendimi daldığım hayallerden çıkarıp gülen gözlerle ona baktım. "Şey, şu anda çok mutluyum."

Uzanıp yanağıma dokundu. "Ben de öyle."

Avucunun içinde başımı eğdim. Sonra bileğini yakalayıp elini ağzıma götürdüm ve yumuşak pembe eline küçük bir buse kondurdum.

"Hazır mısın?"

Hevesle başını sallayıp kapısını açtı ve itinayla beyaz, yumuşak kar yığının üzerine ayağını bastı.

Verandaya vardığımızda ikimiz de kahkahalar içindeydik. Yol boyunca yürümekten ziyade kaymış ve destek için birbirimize tutunmuştuk.

Anahtarı kilide soktum ve mandalı çevirip kapıyı açtıktan sonra Melanie'yi sıcaklığın içine doğru çektim.

"Ah, Daniel." Hızla içini çekip fısıldadı ve beni kocaman bir gülümseme ile ödüllendirdi.

"Beğendin mi?"

"Burası mükemmel." Gözleri odayı tarayıp ahşap ze-

minin kararmış döşemelerinde dolaştı. Küçük mutfağa ve sağındaki yuvarlak masaya göz gezdirdi ama geniş oturma odasının içine doğru çekildi. Devasa şöminede ateş gürlüyordu, şöminenin etrafındaki duvarın tüm yüzünü farklı çeşitlerde gri taşlar kaplıyordu. Odanın kalanını dolduran rüstik, gri ahşap duvarlarla mükemmel bir uyum içindeydiler. Göle bakan pencerelerin olduğu duvar o anda siyahtı ve alevleri yansıtıyordu. Melanie elimi bırakıp şömineye doğru yürüdü. Odanın ortasına yerleştirilmiş geniş, vişneçürüğü rengindeki deri kanepenin sırtında elini gezdirdi. Kanepe şöminenin karşısına kurulmuş, aradaki boşluğa da siyah pelüş bir halı serilmişti.

Melanie mutfağın üstündeki yegâne oda olan yatak odasına giden merdivenleri çevreleyen kalın tahta ve ferforjeden yapılmış tırabzanlara göz attı.

Dönüp iki adım attı ve kollarını belime dolayarak, başını göğsüme dayadı. "Teşekkür ederim." Başını yukarı kaldırdı. Gözleri kocaman açılmış ve parlıyor, beni derinliklerine çekiyordu. Dudaklarını yakalayıp, bir aydır ilk defa aceleye getirmeden, yavaşça öptüm. Kollarını boynumun etrafında düğümledi. Derhâl, hararetle karşılık verdim. Ellerim belinde onu kendime çekerken, yanıyordum. Kendimi yavaşlamaya zorladım. Çekilip boynundaki kaşkolu çözdüm ve başındaki bereyi çıkardım. Saçları darmadağınıktı ama parmaklarımı içine gömüp başını çektiğimde, elime yumuşacık gelmişti.

Soğuk ellerim boğazından aşağı inip göğsünü açarken ürperdi. Yumuşak solgun tenini öperken mantosunun kemerini gevşettim ve omuzlarından kaydırıp yere attım.

"Daniel," dedi kısık sesle. Yüzüme yayılan nefesi çok tatlıydı. Ağzım daha güçlü hareket ediyordu. İçgüdüsel olarak geri adım atıp hareket etti. Ben ceketimden sıyrılmaya çalışırken ellerini saçlarıma daldırdı. Onunla beraber adım

atar, onun tarafından yönlendirilirken ayakkabılarımdan da fırlatarak kurtuldum. Merdivenlerden düşe kalka çıktık.

Yatak odasındaki şöminede alevler oynaşıyor, karanlık odaya turuncu bir ışık düşürüyordu.

Aynı anda hem onu tutup hem de battaniyeyi aşağı çekmekte zorlandım. Kolumu yatağın başucundaki yastık yığının altına sokup hepsini yere atım ve onların olduğu yere Melanie'yi yatırdım.

Onunla yumuşakça ve yavaşça seviştim. Odada aşk dolu kelimelerin fısıltıları ve ebediyen beraberlik yeminleri yankılanıyordu. Bu - onu sevmek - öyle mükemmel ve öyle doğru hissettiriyordu ki. Ve bu gece yeni bir başlangıca damga vurmuştu. Bir daha asla kollarımda o olmadan uyumayacaktım.

Pastırma kokusuna uyandım. Karnım guruldadı. Gözlerimi merakla açıp sekiz yirmiyi gösteren saate baktım. Bu kadar uzun uyuduğuma inanamamıştım. Yataktan yuvarlanarak çıktım ve ayağıma pantolonumu geçirip, felaket durumdaki saçlarımı düzeltmek için ellerimle saçlarımı taradım.

Usulca aşağı indim ve kısa bir an Melanie'nin mutfakta çalışmasını izledim. Kırmızı pamuklu pijamalar ve siyah uçuşan tüylü terlikler giymişti. Kıvrak bedeni ile mutfakta bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Onu böyle rahatlamış ve yapmaktan keyif aldığı bir şeyle meşgul görmek ayağımı yerden kesti. Daha birkaç ay önceki o kırgın, içi çekilmiş hâlinin nasıl da değiştiğini görebiliyordum. Şimdi, bana omuzlarının üzerinden baktığında, kollarımı beline doladığımda, gözlerinde hayat ışığı vardı.

"Günaydın." Yanağından öptüm.

"Mmm." Dikkatini ocaktan ayırmadan tavadaki omletleri çevirirken yanağını benimkine sürttü. "Günaydın. Aç mısın?"

"Midem kazınıyor." Bir parça pastırma alıp ağzıma attım.

"Benim de. Tabak çıkarır mısın?" Başıyla dolabı işaret etti. İki tane tabak indirip uzattım. Melanie içlerine salam, peynirli omlet, pastırma ve kızarmış ekmek koydu. Herhâlde hiç bu kadar acıkmamıştım. Küçük yuvarlak masada yan yana kurulduk.

"İnanılacak gibi değil." Büyük pencerelerden dışarıya baktı. Pencereler, içerinin sıcaklığı dışarının dondurucu soğuğuyla buluşunca kısmen buğulanmıştı. Yine de sonsuza kadar gidermiş gibi görünen billur mavisi gölün görüntüsünü engellemiyordu. Gölün sonsuzluğuna sınır koyan sadece uzaktaki dağlardı. Bahçe boyunca sıralanmış çam ağaçlarının dalları, buz gibi akan göl dışında her yeri kaplayan karların ağırlığı altında aşağı sarkmıştı.

"Burayı seveceğini tahmin etmiştim."

Kendimizden hoşnut bir sessizlik içinde, sadece birbirimize eşlik ediyor olmanın tadını çıkararak kahvaltımızı ettik.

Son lokmamı da bitirince ağzımı sildim. "Ee, bugün ne yapmak istiyorsun?"

Tekrar camdan dışarı baktı. "Tüm gün burada takılmak beni fazlasıyla mutlu eder. Sana da uyar mı?"

Bana uyar mı? Önümüzdeki on bir gün boyunca bu kulübeden hiç çıkmasam zevkten dört köşe olurdum. Hiçbir şey beni Melanie ile böyle bir yerde baş başa kalmaktan daha mutlu edemezdi.

Başını küçük mutfaktan uzattı. "Buzdolabında jambon varmış, onu Noel akşamı için pişiririm, diye düşündüm. Bu akşam da İtalyan usulü güveç yemeğini yapabilirim. Eski-

den seviyordun, diye hatırlıyorum... " Sesi giderek azalırken yüzünde afacan bir sırıtış belirdi.

Yakalandığım için ben de sırıttım. Alışverişi yapacak kişi için listeyi hazırlarken, güveç için ihtiyaç duyulan her şeyi yazmıştım. Melanie bu yemeği bizim için yemek yaptığı özel günlerde mönüye mutlaka dâhil ederdi. Benimle geçirdiği iki doğum günümde, liseden mezuniyetimde ve iki kere de Noel arifesinde. Daha da uygun bir yemek hayal edemiyordum.

Başını sallayarak kahkaha attı. "Eğer hatırlamasaydın üzülürdüm."

Kahvaltıdan sonra kahve fincanlarımızı tekrar doldurup kanepeye oturduk. Sıcak bir battaniyeye sarındık ve huzur içinde taneleri göle düştükçe eriyen karı izledik.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca, düşüncelerimiz arasında kaybolmuş hâlde öylece uzandık. Ayağa kalkıp Melanie'nin yanındaki rahatımı bozmak istemediğim için çalan telefonumu duymazdan geldim. Her on beş dakikada bir çalmaya devam edince bu iş gittikçe zorlaştı.

Telefon tekrar çalmaya başlayınca sızlanarak başımı yastığa attım. Böyle sürekli arayacak kadar iğrenç tek bir insan olduğunu bildiğim için hüsranımı kontrol altında tutmaya çalıştım.

"Aç işte, Daniel." Melanie koltukta aniden dikildi. Onun da hüsranı en az benimki kadar belli oluyordu.

"Onunla konuşmak istemiyorum." Hatalarımın ülke boyunca peşimden gelmesine izin veren telefonu parçalamayı düşünürken belki de çocukça davranıyordum. Ama bu amansız takipten kısa bir süre de olsa kurtulmayı hak etmiyor muydum? Beni aramaya hakkı yoktu. Özellikle burada. Özellikle de Noel arifesinde.

"Ya bir terslik varsa?" Melanie her zamanki gibi mantığın sesiydi. Ama Vanessa'nın ne kadar mantıksız biri olduğundan belli ki haberi yoktu.

"Terslik falan yok, Melanie. Bunu sürekli yapıyor. Ben de sallamıyorum. Eğer cevaplarsam bu onu daha da cesaretlendirir."

"Onu sonsuza dek boşlayamazsın. O senin... Senin çocuğunun annesi." Güçlü olmak için ne kadar çaba sarf etse de her kelimesi acı ile örtülüydü. Konuştuğunda yüzüme bile bakamamıştı. Doğru olduğuna inandığı şeyi yaparken bakışları kucağındaydı.

Telefon tekrar ısrarla çalmaya başlayınca kendimi kalkmaya zorladım ve tıslayarak "Ne istiyorsun?" dedim.

Sırtım Melanie'ye, yüzüm duvara dönük hâlde dururken onu bu konuşmadan kurtarmayı ummuştum. Vanessa'nın ağlamaklı sesini duyunca irkildim. "Ben... Ben sadece İyi Noeller dilemek için aramıştım."

Benimle dalga mı geçiyordu? İyi Noeller dilemek için sekiz kere aranır mıydı? Derince bir nefes alarak öfkeme engel olmaya çalıştım.

"Vanessa, hiçbir şey değişmedi Beni bebek hakkında olmadığı müddetçe arama, demiştim."

Konuşmadan önce bir sessizlik oldu. Kısık sesle yalvardı. "Lütfen, Daniel. Noel'deyiz ve... Ve ben yalnızım."

Uzun bir of çektim. Bu kadınla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Kesinlikle takıntılıydı ve beni deli ediyordu. Yumuşak, sıcak bir el gelip çıplak sırtıma dokundu. Melanie kelimenin tam anlamıyla ben Vanessa ile başa çıkarken benim yanımda oluyordu. Melanie'yi kendime çektim ve ondan destek aldım. Zorlukla yutkunarak hayatımı - bana daha yeni geri verilen hayatımı - mahvetmeye çalışan kadına karşı medeni davranmak için kendimi zorladım.

Sesimi sakin ve ona hissettiğim mutlak nefretten uzak tutarak onunla konuştum. "Vanessa, Noel'de yalnız olduğun için üzgünüm ama bunun benimle bir ilgisi olmadığını anla bir zahmet." Bu kelimeleri ağzımdan çıkarıp hâlâ so-

ğukkanlılığımı koruduğuma inanamıyordum. Melanie beni teselli ederken vücuduma dolanan elektriğe odaklanmıştım.

"Beni rahat bırak, Vanessa. Bu işi kendin için daha da zorlaştırıyorsun."

Daha ağzını açmadan itirazını hissedebilmiştim. "Bizden vazgeçmiyorum, Daniel."

"O zaman vaktini boşa harcıyorsun," dedim. Böyle inanılmaz derecede zavallı bir durumda olduğu için ona acıyordum.

"Daniel..."

"Beni rahat bırak, o kadar, Vanessa. Lütfen." Kolumu sıkarken bu umutsuz durumun yükünü Melanie de omuzluyordu.

Vanessa'nın razı gelmesi ve kendi hayatına devam etmesi için dua ederek, bekledim. Böyle bir şeyi umut edemeyeceğimi bilmeliydim.

"Bunu yapamam."

Beyhude kararlılığı karşısında, faydası olmadığını görerek başımı salladım. Bu aptalca oyuna bir son vermesine ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Hoşça kal, Vanessa." Cevap vermesine fırsat tanımadan çağrıyı sonlandırdım. Tatilde rahatımızı bozması için ona bir fırsat daha vermemek adına telefonu tamamen kapadım.

Başımı eğdim, gözleri benim için taşıdığı endişe ve yaptığım yanlış seçimlerin yol açtığı acılarla dolup taşan Melanie'yi baktım. Ona bunları yaşattığım için kendimden nefret ediyordum. "Üzgünüm, bebeğim."

Sertçe başını iki yana salladı. "Ben yanındayım. Ne olursa olsun. Unutma, tamam mı?"

"Tamam," dedim onu başının tepesinden öperken.

Yanımda olacağını biliyordum. Sadakatinden hiçbir kuşkum yoktu. Ama ona bunları yaşattığım için nasıl olur da berbat hissetmezdim?

Önümüzdeki on sekiz yıl boyunca Vanessa ile uğraşmamız gerekecekti.

Bıçağı sabit bir şekilde tutup domatesi önce dilimledim sonra da yan yatırıp küp küp doğradım. Melanie'nin bana güvenerek teslim ettiği yegâne işi oldukça ciddiye alıyordum.

Her ne kadar yalnız olsak da yıllardır beraber geçirdiğimiz ilk Noel'di. O yüzden akşam yemeği için tıpkı ailemin evinde olsaydık yapacağımız gibi giyinip hazırlanmaya karar verdik. Şu anda bu fikir çok da hoşuma gidiyordu. Melanie mutfakta dönüp duruyor, v yakasından azıcık görünen göğüsleri ve kırmızı elbisesi ile harika görünüyordu. Tezgâh ve fırın arasında gidip gelirken etekleri dizlerinin arasında hışırdıyordu.

Önümdeki göreve dikkatimi vermekte güçlük yaşıyordum. Vücudum, Melanie'nin yaptığı her hareketin acı verici bir şekilde farkındaydı. Üstelik bir yandan da parmak uçlarıma tehlikeli bir biçimde yaklaşan keskin bıçağı kollamaya çalışıyordum.

Omzumun üzerinden gelip bir göz attı. "Domateslerin işi bittiyse alabilirim."

"Bir saniye." Çabucak işimi bitirdim.

Beni küçücük öptü. "Teşekkürler."

Geriye yaslandım ve karışımın üzerine domatesleri serpip yemeği fırına vermesini izledim.

"Bir kadeh şarap ister misin?" Küçük rafta sıralanmış şişeleri inceledim ve yemeğimizle iyi gidecek bir kırmızı şarap seçtim.

"Mmm, evet. İyi olur." Salatayı hazırlamak üzere harekete geçti.

Mantarı çıkardım ve iki kadehi yarısına kadar doldurdum.

"Buyur, güzelim." Kadehi yanındaki tezgâha koydum ve mutfakta bu kadar beceriksiz olduğum için pişmanlık hissederek, masaj yapmak için omuzlarına uzandım. En azından Melanie en sevdiğim yemeği yaparken ben de onun iyi hissetmesini sağlayabilirim, diye düşündüm.

Neyse ki o da benimle aynı fikirdeydi. Dokunduğum anda inlemeye başladı.

"Ah... Bu... Harika..."

Burnumu kumral buklelerinin içine gömerek onu başının arkasından öptüm. Ortama Melanie'nin kokusu yayılmıştı. Kendimi bu rayihaya bıraktım. Bu gecenin nereye gittiğini bildiğim için azıcık da olsa gerildim. Tepkisinin nasıl olacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Tek bildiğim, onu istediğimdi. Hayatımı tamamen onunla paylaşmaya ihtiyacım vardı. Azıcığıyla yetinmek zorunda kaldığım bu saçma sapan durumdan bunalmıştım. Ben çoktan bütünüyle onun olmuştum ve onun da bütünüyle bana ait olmadığı bir gün daha geçirmeye katlanamazdım. Ama her şeyin ötesinde onun güvende olmasını istiyordum.

Yemeğimizin pişmesini beklerken kanepede şarapları-mızı yudumladık ve fırının zili çalarak bizi yemeğe çağırana kadar sohbete daldık.

İtalyan usulü güveç hatırladığım gibi, hatta belki hatırladığımdan daha çok lezzetliydi. Tabii, bu kanıya varmamda neredeyse on yıl sonra beraber ilk Noel'imizi geçiriyor olmamızın da payı vardı. Şimdi, bir şeyden mahrum kalmadan değerini yeterince anlayamayacağını anlatan o eski özdeyişe iyice inanmaya başlamıştım.

Yemeğimizi mum ışığında yedik. Melanie'nin yüzü sadece mumun alevinden değil, neşeden dolayı da parlıyordu. Yüzündeki gülümseme hiç solmadı. Yanakları mükemmel

bir gül rengi tonundaydı. Sıcaklık dalgaları yayıyor, beni kendine çekiyordu. Kendimi sürekli yumuşak cildine dokunur, elimin sırtını o değerli yüzünde gezdirir hâlde buluyordum. Yemeğimizi yer, şarabımızı içerken beraberce güldük ve birbirimizi safça sevdik. Birlikteliğimizi kutladık. Bu asla unutmayacağım bir yemek olmuştu.

"Mutlu Noeller, Daniel." Mülayim ve çok tatlı bir ifade ile bana baktı. Masanın altından elimi alıp başparmağını elimin üstünde gezdirdi. Dokunuşu sakinleştiriciydi ama yine de ateşliydi. Asla aksi olmuyordu.

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve ayağa kalktım. Bir mıknatıs gibi hareketleri tekrar etti ve benimle beraber kalktı. "Mutlu Noeller, Melanie." Onu nazikçe, usul usul öperken her daim mevcut tatlılığının keyfini çıkardım.

Onu şömineye doğru yönlendirdim. Şöminenin içinde korlar kıpkırmızı parlıyor, alevler sıçrıyor, çıtırdıyor arada da mavi pırıltılar saçıyor ve odaya yegâne ışığı sağlıyordu. Melanie'nin yere oturmasına yardım ettim. Ayaklarını altına alıp önüme kurulduğunda gözlerini utanmazca bana dikmişti.

Ellerimin titrediğini fark edene kadar bu derece heyecanlı olduğumu anlamamıştım.

Beceriksizce cebimi karıştırdım ve küçük kutuyu alıp çekingence yere, Melanie'nin önüne bıraktım.

Melanie kısacık bir ah çekti. Gözleri kutu ile benim aramda gidip geliyordu.

"Daniel... Ben... Ben sana bir şey almadım."

Sanki bizzat kendisinden başka bir şey isteyebilirmişim gibi.

"Şşş, bebeğim. Bana zaten her şeyi verdin. Hem zaten bu biraz eski bir şey."

Bunu çok uzun süredir saklıyordum.

Elini kutuya uzatacakken onu durdurdum. "Önce bir şey söylemem lazım."

Şaşırmış bir hâlde elini geri çekerken bana baktı. Ağzımdaki baklayı çıkarmamı beklerken sessiz bir ümit içindeydi.

"Melanie, hayatım. Sana ne kadar saygı duyduğumu biliyorsun, değil mi?"

Hiç tereddütsüz başıyla onayladı.

"Güzel. Çünkü seni asla kontrol etmeye çalışmayacağımı bilmeni istiyorum. Senin oraya dönmene izin veremem. Bu güvenli değil."

Tıpkı ondan beklediğim gibi anında itiraz etti. "Hayır, asıl şimdi ayrılırsam güvenli olmayacak. Nedenini bilecek. Biraz daha zaman vermemiz lazım."

"Daha fazla zamanımız yok." Sesimi alçalttım. Parmaklarımla yüzüne düşmüş bir tutam saçı çekip kulağının arkasına aldım. "Bu sonsuza dek saklayamayız ve öğrendiği zaman sen o evde olmamalısın."

Belli belirsiz başını iki yana salladı. Dediklerimi kabul etmeyi çok istediğini biliyordum ama muhakeme gücü zayıflamıştı. Korku ona egemen olmuş, aklını şüphelerle doldurmuştu.

"Sahiden bir şeylerin değişeceğini düşünüyor musun, Melanie? Geçen iki ay süresince başarılan tek şey, tasmanın daha da sıkılması oldu. İki ay daha kalman da bir şey değiştirmeyecek."

Gözlerini kapamış, kıpırtısız duruyordu.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Gözlerinden yaşlar boşanıp akmaya başladı. "Korkuyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum, bebeğim. O da bunu istiyor zaten. Anlamıyor musun? Ne yaptığını gayet iyi biliyor. Sen çok güçlüsün, hayatım. Ama bunu doğru yönde kullanmalısın."

Sözümü keserek beni şaşırttı. "Tamam." Gözlerini kocaman açmış, hala ağladığı hâlde başıyla onaylıyordu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarını kapayıp

onu sıkıca öptüm. O kadar rahatlamıştım ki. Geri çekilip aramızdaki boşluğa baktım ve onun da dikkatini küçük kadife kutuya çektim. "Teşekkür ederim, Daniel. Hiç gerek yoktu."

Nazikçe kapağı kaldırdı. Antika olduğu aşikâr olan, benim için ise çok uzun zaman öncesinden kalma bir yadigâr olan yüzüğü incelerken gülümsedi. İyice yakınına getirip detaylarına bakarken, kısık sesle "Ah, bu çok güzel." Şömine ışığında parlayan, üzerine beyaz pırlantalar işlenmiş kalın, beyaz altın halkanın üzerinde parmağını gezdirdi. Yüzüğü çevirdiğinde çığlığına engel olamadı.

"Aman Tanrım, Daniel. Yoksa bu..."

Yirmi Beşinci Bölüm

Nefes alamıyor, vücudumun sarsılmasına, bir duygu seli altında her kasımın dalgalanmasına engel olamıyordum.

Kolyemdeki ile aynı D & M yazısı kazınmıştı. Ama içinde bir tarih vardı.

28 Nisan 2000. Yüzüne baktım. Gözleri umutla, ebediyet için verdiğimiz yeminle doluydu. Konuştuğunda sesi çatlıyordu. "Bunu takar mısın?"

Ağlıyordum. Belki biraz fazla şiddetliydi. Ama kendimi durduramıyordum. Sadece ismini telaffuz edecek gücü bulabildim. Seslendiremesem de bunun benim için ne demek olduğunu bilmesi için dua ediyordum.

Benden, alyansımı takmamı istiyordu.

"Yazıyı çok önceden yazdırmıştım... Kazadan önce." Derin bir nefes almadan önce kelimeleri hızla geçiştiriverdi. "Bu yüzükten asla ayrılamadım. Çünkü kalbimde, sen benim eşimdin. Ve bilmeni isterim ki bunu gerçekleştirmeye niyetliyim. Çok yakında. Ama şimdilik, uzun zamandır senin olan bu yüzüğü takar mısın?"

Yüzüm kızarmış, kalbim olanaksız bir hızla atıyor, göğüs kafesimin içinde gümlüyordu. O günü tasdik etmemi isteyen Daniel'ın aşkı beni mecalsiz bırakıyordu. Bizim günümüz. Bedenen yaşayamadığımız ama ruhlarımızın hazır bulunduğu bir gün. Ruhlarımızın onurlandırıldığı bir gün.

Titreyen elimi Daniel'a doğru kaldırıp avucumun içindekini takdim ederken, başımı öne eğerek onayladığım gün. Hiç tereddütsüz yüzüğü elimden aldı. Avuç içimi öptü ve elimi çevirip yüzüğü, hakkı olan parmağa doğru geçirdi.

Tüm benliğim tatlı bir uğultu içindeydi.

Ağzım açıldı, Daniel'in elinin içindeki elime baktım. Bu yüzük benim için Daniel'in ölmeyi reddeden aşkının paha biçilemez bir yadigârıydı.

"Seni seviyorum, Daniel. Ebediyen." Şömine ışığının altında gözlerimi onunkilere sabitledim ve onun gözlerinde yanan aşk ateşine şahit oldum. Enerji yoğunlaşıyor, neredeyse sınırlarda gözle görülür bir hâl alıyor ve etrafımızı sararken havada belirsizce pırıldıyordu.

"Sen her şeyimsin, Melanie." Beni kendine doğru çekerken göz temasını hiç bozmadı. Beni yere yatırdı. Yan yana, yüz yüze uzandık. Dudakları acelesiz ve saygıyla dolduydu. Her parçama saygı göstermek için tüm zamanını kullanıyordu. Geride itibar edilmeyen bir yer bırakmıyor, aşkı gecenin derinliklerine kadar süzülüyordu.

Tatilimizin kalan kısmı çarçabuk geçti. Büyük bir kısmını kulübede, yalnız ve kimsenin müdahalesi olmadan geçirdiğimiz için çok memnunduk.

Dışarı çıkmaya yalnızca birkaç kere cesaret edebilmiş, o seferlerde de kara ve dondurucu soğuklara göğüs germiştik. Ahşap kaldırımlarda her zaman el ele yürümüş, tuhaf dükkânlar gezmiştik.

Bir gece, Daniel yemek yapmaya ara vermeyi hak ettiğim konusunda ısrar ettiği için dışarıya çıktık. Göle bakan bir tepeye konuşlanmış güzel bir restoranda yemek yedik.

Manzara neredeyse kulübemizin balkonundan görünen manzara kadar nefes kesiciydi.

Yeni yılı kanepede kol kola oturarak, önümüzde gürleyen şömine ve bir şişe şarapla, maziden değerli hatıralarımızı ve ebediyet vaatlerimizi paylaşarak kutladık.

Bu kadar tatmin edici bir deneyim hiç yaşamamıştım. Kalbim tüm çeperlerine kadar sevgiyle dolmuş, bana her baktığında Daniel'ın yüzünde yansımasını gördüğüm neşe içimi istila etmişti.

Ama Illinois'e dönmek üzere hazırlanan uçakta kemerimi bağladığım anda bu yolculuğu sabırsızlıkla beklediğimi biliyordum. Tatilimiz ne kadar harika olsa da, sonunda eve gidiyordum.

Daniel şarj aletini unuttuğu için Patrick ve Julia'yı aramak için benim telefonumu aldı. Onlara eve dönüş yolunda olduğumuzu haber verdi. *Evimize.*

Uçuş öncesi telefonumu kapatmadan önce son kez annemi aradım. Bütün zaman boyunca Nicholas'tan tek ses işitmemişti. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Bu işi yapabildiğimiz kadar kolayca halledecektik. Günlerden pazartesiydi ve Nicholas ofiste olacaktı. Evden ihtiyacım olan azıcık şeyi alacak ve arabamı da orada bırakacaktım. Ona ait hiçbir şeyi istemiyordum. Sadece almam gerekeni alacak ve gerisini unutacaktım.

Nicholas'a beni aramasını söyleyen bir not bırakacak böylece onunla restoran veya onun gibi umuma açık, rezalet çıkaramayacağı ve bana zarar veremeyeceği bir yerde buluşmak için ayarlama yapacaktım. Daniel her şeye rağmen, ona ihtiyacım olursa diye yakınlarda olacaktı.

Nicholas'a işin aslını anlatacaktım. Ondan ne kadar tiksinsem de gerçeği hak ediyordu. Ne de olsa bu evliliği ben de gönüllü yapmıştım.

Kemer ikaz lambası yandı ve Daniel parmaklarını be-

nimkilere geçirdi. Uçak günün erken ışıklarında yola çıkmak üzere hazırlanırken hareket etmeye başladı. Sonra kalktı ve güneşin doğuşunu yakalamak üzere doğuya doğru aceleyle yol aldı. Hayal edebileceğimden daha kısa bir süre içinde pilotun sesi hoparlörden duyuldu ve Şikago'ya inmek üzere olduğumuz anons edildi. Daniel bana gülümseyip parmaklarımı sıktı ve kulağıma "Hazır mısın?" diye mırıldandı.

Sabırsızlıktan heyecanla nefes verdim.

Evet.

Nihayet, hazırdım.

İkimizde derin düşüncelere dalmış hâlde, sessizce uçağı terk ettik.

"Her şey yolunda gidecek." Daniel yumuşak sesi ve yanağımdaki nazik eliyle beni tefekkür hâlimden çıkardı. "Bu akşam zor geçecek ama bunu yapabilirsin, hayatım. Yeri ve zamanı sen seç. Ona bu şansı tanıma. Bu iş senin kontrolünde olmalı."

Başımla onayladım. Daniel'ın önerisi mantıklıydı. "Şey... Katie ile benim gittiğimiz bir restoran vardı. Her zaman kalabalıktır. Ve eğer arkalarda durursan seni asla görebileceğini sanmam."

"Tamam." Saklamaya çalışıyordu ama bu buluşma konusunda en az benim kadar gergindi.

"Sen eşyalarını alınca bir not bırakırız."

Tramvayın kapıları kayarak açıldı. "Seninle, *onun* evinde buluşurum." Yüzünde küçük bir sırıtış belirdi. Artık orada yaşamayacak olmamdan dolayı içinin içine sığmadığı belliydi. "Ben de ofise bir uğrayıp babam için bazı evrakları imzalayacağım. On beş dakikaya sana yetişirim."

"Tamam... Seni seviyorum." Tramvaya girmeden onu bir kere daha öptüm. Elimi kaldırıp bana salladığı eline karşılık verdim. Kendi arabasına gitmek için servise yetişmesini izlerken kendi kendime gülümsedim.

Tramvaydan indiğim anda buz gibi soğuk rüzgârdan dolayı irkildim. Şikago en az Tahoe kadar soğuktu. Hava gri bulutlarla kararmış, karın yağacağını haber verir gibi ağırlaşmıştı. Arabama ulaşıp güçbelâ bavulumu bagaja yerleştirdim. Park ücretimi ödedim ve Nicholas'ın evine doğru son kez yola koyuldum. Üzerimde hâkimiyet kurmaya çalışan birbirine karşıt duyguları bastırmakta başarılı olamıyordum. Oradan ayrılıyor olmaktan dolayı aynı anda nasıl hem bu kadar heveslenip hem de bu kadar korkuyordum?

Arabayı evin önüne çektiğimde saat üçü yeni geçmişti. Arabayı garaja soktum ve yerine park ettim.

Artık resmen arabasız kalmıştım.

Silkindim ve anahtarları kontaktan çıkardım. Bu küçük ayrıntıların artık bir önemi yoktu.

İçindeki kıyafetlerin evden götüreceğim tek kıyafetler olduğunu düşünerek bagajdan ağır bavulumu çıkardım. Etrafta çalışma odasından ihtiyacım olan şeyleri koyabileceğim genişlikte karton bir kutu aldım.

Yaklaşan fırtınanın sessizliğine ve loşluğuna bürünmüş evin içine adımımı attım. Dosdoğru çalışma odasına gittim ve bir yandan birkaç evrakı karıştırırken bir yandan da bilgisayardan bazı dosyalar indirdim. Doğum belgemin ve sağlık kayıtlarımın içinde olduğu büyük sarı zarfı kutuya koyduğumu iki kez kontrol ettim. Masanın üzerinde Katie ile benim fotoğraflarımızın olduğu birkaç çerçeve vardı. İhtiyacım olabilecek diğer şeylere bakarken onları da kutuya attım. Son dokuz yıldır benim için önemli olabilecek her şeyin küçük bir kutuya sığması inanılmazdı. Diğer ihtiyaç duyduğum şeyler üst kattaki mücevher kutumda duran, bü-

yükannemden kalan birkaç parça mücevher ve kutunun dibinde saklı o çok değerli resimlerimdi.

Kutuyu kucağıma aldım ve ayağımla kapıyı açarak salona geçtim.

"Tatilin güzel geçti mi, Melanie?" Odanın ucundan soğuk, sabit ses bana ulaştı. Nefesim kesildi. Kutu elimden düştü ve içindeki her şey yere saçıldı. Yere çarpan çerçevelerin camları tuzla buz oldu.

Kulaklarım zonklamaya başladı. Adeta damarlarımdaki kanım buz kesmişti. Kalbim, olduğu yerde kalsın mı yoksa göğsümden dışarı fırlasın mı bilemez hâldeydi.

Hayır. Lütfen. Hayır.

Ama maalesef o karanlık şekil oradaydı işte. Camın önündeki geniş koltukta sakince oturan bir gölge. Dışarıdan gelen solgun ışık, bu siluet dışında her şeyin üstünü örtüyordu. Gırtlağımdan yolunu bulup çıkmak isteyen çığlığı bastırmak için yutkundum.

"Nicholas... Beni... Beni korkuttun." Zihnim hızla çalışmaya başlayınca zar zor bir cümle kurabildim. Kendimi bu durumdan kurtarabilmek için çırpınıyordum. Gözlerim yere gitti. Onun gözleri de niyetimi tartarcasına bakışlarımı takip etti.

Eşyaları toplamakla ne kadar meşgul olsam da eve girdiğini duyardım. Bunu düşününce anladım ki orada olduğunu bilmemi istemiyordu.

Çünkü biliyordu.

Bekliyor ve izliyor olmalıydı. Midem düğüm düğüm oldu. Havaalanından buraya kadar beni takip mi etmişti?

"Bir yere mi gidiyorsun?" Başını bir yana eğmiş ses tonuna alaycı bir hava katmıştı. Yüzü yavaşça görünür bir hâl aldı. O haşin ifadesine karşın rahat oturuşu çelişkili duruyordu. Gözlerindeki hiddet karanlık odanın diğer ucundan bile belli oluyordu

Gözleri aşağı kayınca dizinin üzerinde kâğıt yığınlarını fark ettim. Yavaşça ve kasıtlı olarak kâğıtları eline aldı ve dizine vurdu.

Ne olduklarını hemen anladım.

Nasıl bu kadar aptal, bu kadar dikkatsiz olabilirdim?

"Bunlar gerçekten çok ilginç." Elindekileri kaldırdı. Dudaklarını büzmüş, kaşlarını çatmış, sayfalar dolusu telefon faturasına göstereceğim tepkiyi bekliyordu. Bilinmeyen numaranın yazılı olduğu sıralar sayısızdı. Kolonlar boyunca mesaj ve aramalar birbirini takip ediyordu. Aralıklı olarak Katie'ye ve anneme yaptığım aramalar diğer yüzlercesinin arasında göze batıyordu.

Nicholas'ın yüzündeki ifadeden, benim bu "bilinmeyen numaramın" kim olduğunu bildiği aşikârdı.

Demek buraya kadardı.

Yalan söylemeyi deneyebilirdim ama Nicholas'ın elinde tuttuğu şeyi inkâr etmek olanaksızdı. Ayrıca Daniel'a olan aşkımı artık sır tutmayacaktım.

"Bırak beni gideyim, Nicholas. Seni sevmiyorum. Sen de beni sevmiyorsun. O zaman... "

Ayağa fırlarken havlar gibi gülüşü beni gafil avladı. Ağzından çıkan kaba seste bir nebze olsun espri yoktu.

"Sen bu konunun aşkla mı ilgili olduğunu sanıyorsun?" Arkaya doğru çekildim. O odada üstüme doğru gelir ben de geri giderken kırık cam parçaları ayağımın altında çatırdadı.

"Konu birinin bana ait bir şeyi çalmaya çalışması. Sen... Benimsin, " diye kükredi yaklaşırken. "Sanırım sana bunu hatırlatmanın vakti geldi."

Son bir adım atıp duvara sırtımı çarptım. Kapana kısılmıştım. Önümde durmuş, burnundan solurken nefesi sıcak ve öfkesinden dolayı hararetliydi. Burnunu çeneme dayadı ve boynuma doğru indirdi. Ellerini başımın iki yanlarına

koyup ağzını da kulağıma dayayınca başım dönmeye başladı. "Sen cidden bir fahişesin, değil mi? Nasıl koktuğunu biliyor musun?"

Nicholas kımıldayıp ellerini vücudumda gezdirirken kendimi çektim. Nefesini üzerime veriyor, bedenini benimkine yaslıyor tekrar üzerimde hak iddia etmeye çalışıyordu.

O çaresizlik anında çılgına döndüm ve nihayet, kendimi koruma içgüdülerim devreye girdi. Onu ittim ve çığlık atarak, durması için yalvararak elinden kurtulmaya çalıştım. Ama sol yüzük parmağımda taktığım şeyi görünce her şey daha da kötüleşti.

"Bu koduğumun şeyi de ne lan?" Kenetlenmiş dişleri arasından tükürükler saçıyordu. Öfkeyle saçımı eline doladı ve sertçe çekti. Diğer eli gömleğimi yakasından tutar ve tepeden aşağı yırtarak parçalarken acıyla feryat ediyordum. Bu sefer pantolonumun düğmelerine uzandı ve çözmek için uğraşmaya başladı.

Güçsüzlükten duvarın üstüne yığılmış kalmıştım. Gözlerimden yaşlar akıyor, ruhum dua ederek Daniel'ı çağırıyordu. *Lütfen beni kurtar.*

Enerji, sanki bu umutsuzluğu yarıp geçmiş, kulakla duyulmayan bir ses zihnimin gerisinden sesleniyordu.

Savaş!

Ama onu duymuştum.

Bulabildiğim tüm cesaretimi topladım ve var gücümle savaştım. Tekmeliyor, vuruyor, tırnaklıyor ve bağırıyordum. Bu ani atak Nicholas'ı incitmek için yeterli değildi ama yarattığı bir anlık şaşkınlıkla pençelerinden kurtulmamı sağlamıştı. Kollarının altından fırladım ve önümdeki tek açıklık olan mutfağa doğru kaçtım.

Tam arkamdan geldi ve sırtımdan saldırıp beni yere düşürdü. Yere çarpan ellerimin ve dizlerimin sesi mutfak-

ta yankılandı. Yüzüm mermer döşemeye vurunca sarsıldı. Ağzım kanla doldu.

Nicholas baldırımdan tutmuş beni çekelerken ağzımdan dökülen kanlarla yerde lekeler oluşuyordu.

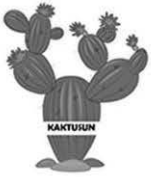
Beni ters yüz edip suratıma okkalı bir tokat attı. "Seni aptal fahişe!"

Beni altında tutmaya devam etti. Eli göğsüme yayılmış, o pantolonunu çıkarmaya çabalarken ben ağırlığının altında nefessiz kalmıştım. Yine de tekmeleyerek, serbest kalmaya çalışarak savaşıyordum. Saçımı avucuna doladı ve başımı kaldırıp tekrar yere çarptı. Acı o kadar şiddetli ve afallatıcıydı ki neredeyse karanlığa gömülecektim.

Ama ses hâlâ oradaydı. Sağır edici acının arkasında çınlıyordu.

Savaş!

Ben de savaşmak istiyordum. Hem de çok. Mücadele ediyordum; elimle kolumla vuruyor, dişlerimi Nicholas'ın kollarına geçiriyordum. Yanağıma inen yumruğu ancak hissettim ki karanlık bilinç sınırlarımda toplanmaya başladı. Dayanmaya çalıştım ama gölgeler kök saldı ve yayıldı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Aceleyle ofise gittim, birkaç evrak imzaladım ve on dakikadan kısa bir süre içinde tekrar arabama bindim. Trafik yoğun değildi ve vakit geçirmeden otoyola çıkıp Nicholas'ın evine, bebeğimi kendi evimize götürmek üzere yola koyuldum.

Bu düşünceyle kalbim sıkışmış, neşeyle dolmuştu. Sahiden de evimize geliyordu. Bu gece *yatağımızda* beraber uyuyacaktık. Düşünüyordum da, bunca zaman ve acıdan sonra hayatlarımız tamamen birleşiyordu.

Melanie'nin ruhu kendini benimkinin etrafına sardı. Sıkıştırıyor, etrafında daralıyordu. Bunu duyumsamak beni gülümsetti. Yine de yerleşen baskıyı geçirmek için kendimi göğsümü ovalamak zorunda hissettim.

Çok ağırdı ve çok yanlıştı.

Başımı iki yana sallayarak bu duygudan silkinmeye çalıştım.

Elimi saçımda gezdirerek, aradaki mesafenin yarattığı sıkıntıyla saate göz attım.

Gaza biraz daha bastım. Damarlarımda dolaşan endişe sanki atını mahmuzlarmış gibi beni hızlandırıyordu.

Savaş!

Bu laf nereden çıktı, bilmiyordum. Ama aniden çıkmıştı işte ve arabanın içinde yüksek sesle konuşuyordum.

Aman tanrım. Bir şeyler ters gidiyordu. Hem de çok ters. Bir arabayı sollayıp hızla önüne geçerek sapağa girdim. Ancak dört yol ağzındaki bekleyen araba sırasını görünce frene abandım.

"Haydi!" diye bağırdım yeşil ışık yanınca yavaşça hızlanan arabalara. Ayağımla gazı kökledim ve hepsini sollayarak geçtim.

Savaş!

İşte gene çıkmıştı.

Çığlık atmak istiyordum. Ama onun yerinde fısıldadım. "Geliyorum, Melanie." Şimdiye kadar hiç olmadığım kadar çaresizlik ve dehşet içindeydim.

Mahalleye gelip son sapaktan girdim, köşeden dönerken araba savruldu ve enerji taşkın bir hâl aldı. Ev görüş açısına girince içimi korku kapladı. Çekim o kadar büyüktü ki başım dönüyordu.

Şarj olacak yeterince vakti olduğunu umarak telefonumu aldım ve bahçeden ön kapıya koştum.

Tüm bu sessizlik içinde bile onun çaresizliğini hissedebiliyordum. Elimden geldiğinde sessiz kalmaya çalışarak ön kapıyı araladım. Neyle karşılaşacağım konusunda bir fikrim yoktu.

Dikkatle içeri girip silah olarak kullanabileceğim bir şeyler aradım. Hayatımda ilk defa bir tabanca taşıyor olmayı diledim. Sürünerek ilerledim. Yerde bir mücadeleden geriye kalan izler olan yere düşmüş ve içindekiler yere saçılmış kutuyu görünce kapıldığım paniği bastırdım.

Adını seslenme dürtüsü çok kuvvetliydi. Yine de onu daha büyük bir tehlike altına sokacağımdan emin olarak kendimi durdurdum. Odada yavaşça ilerledim. Sessiz adımlar atarak ilerlerken ayağımın altında bir camın çıtırdaması ile irkildim. Evde bir yerden, önce bir gıcırtı sonra da boğuk bir inilti geldi.

O anda kalbim tekledi.

Sanki görünmez ipler beni çekiyormuş gibi mutfağa doğru hareket ettim. Onları gördüğümde bir an için hareket kabiliyetimi yitirdim. Nicholas, Melanie'nin üstüne çıkmış kıyafetlerini parçalıyor, kendininkileri de... Tüm o kan. Bebeğim...

En karanlık öfkeler üzerime hücum etmiş, hiç bilmediğim bir ölüme susamışlıkla görüşüm bulanmıştı.

Nicholas saldırıların en ahlaksızına kendini öyle bir hevesle kaptırmıştı ki ben kendimi odanın ortasına atana kadar orada olduğumu fark etmedi. Sonunda varlığımı hissetti ve kafasını, yumruğumu suratına gömmem için tam zamanında kaldırdı.

Elimin altında bir şey çıtırdadı ve kırıldı.

Kana susamışlığım çoğalarak arttı.

Üstüne çıktım. Tek elimle onu aşağıda tutarken diğer elimi getirip yüzünün yanına kasten yavaş bir tokat attım.

Başı yana kaykıldı. Bilincini kaybetmek üzereymiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Silkindi ve tükürükler saçarak kanlı ağzıyla "Siktir git," diye bağırdı. Gördüğüm en siyah gözler, nefretle dolmuş ve her tür merhamete kapanmış hâlde bana dikilmişti.

Ellerimi boğazına dolamak, sıktığım boğazından son nefesin çıktığını görmek, elimin altında nabzının yok olduğunu hissetmek ve yaptıklarını ödetmek için can atıyordum. Melanie'ye elini uzattığı güne onu pişman etmek istiyordum.

Bu dürtüye teslim olduğumda, gözlerinin korkuyla pörtlediğini gördüğümde çok iyi hissettim.

Gözlerimi sımsıkı yummuştum ki omzumda bir el hisseder ve Melanie'nin sesini duyar gibi oldum.

Hayır.

Nefesim tıkandı. Zihnimin gittiği karanlık sulardan dolayı şok içindeydim.

Kolumu kaldırıp onu aşağıda tutmaya yetecek bir hızla vurdum.

Yere yığıldı ve bu sefer bilincini kaybetti.

Sanki nefes alacak hava yok gibiydi. İçimden taşan şiddet duygularını zapt etmeye çalışarak burada olmamın yegâne sebebine odaklandım.

Umursadığım yegâne şeye.

Nicholas'ın artık bir tehdit unsuru olmadığından emin olunca harap hâldeki bebeğime döndüm.

El yordamıyla telefonumu bulup 911'i aramaya muvaffak oldum. Aynı anda Melanie'nin nabzını hissettim. Titreyen parmaklarımın arasında zayıfça atıyordu. Ama Tanrıya şükür, atıyordu işte.

Operatör telefonu açtı. Bağırarak adresi verdim ve ambulans ile polis göndermelerini isteyip acele etmeleri için yalvardım. Kadın sorular sormaya çalışıyordu ancak kulağımdaki çınlamadan ve içimde gümbürdeyerek vücudumdaki her damardan dışarı taşmaya çalışan şiddetten başka bir şey duyamıyordum.

"Melanie, hayır... Bebeğim, hayır." Hıçkırarak ağlarken, tedirgince saçını çekmek için uzandım. Parmaklarım başının arkasından sızan sıcaklıkla ıslandı.

"Seni orospu çocuğu. " Yüzü paramparça olmuştu. Gözünün üstünde derin bir yara vardı. Kaşı boylu boyunca yarılmış, kanı hâlâ durmadan akıyordu. Her yerinde çizikler ve kesikler vardı. Çenesinin hemen altında başka bir derin yara vardı. Tırnakları kırılmış ve kanlanmış, Nicholas'a karşı koyarken deri ve saç ile dolmuştu. Kıyafetleri paçavra gibiydi. Gömleğinin önü tamamen yırtılarak açılmış, ortaya çıkan teni ağzından akan kanla kaplanmıştı.

Adi herif, Melanie'nin vücudunu hedef almış ve ellerini altında kırıp parçalamıştı.

Nicholas inleyerek yuvarlandı. Öksürüyor, ağzından yere kanlar saçıyordu.

Dudağımın kenarı titredi. Herifin hayatını sonlandırma dürtüsü içimde alevlenirken çenemi sıktım.

Başını kaldırınca, nefret dolu gözleri benimkilerle karşılaştı. Melanie'yi savunurken, korumacı bir duruşla gözlerimi ona diktim.

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm," diye hırladım, nefretten çarpılış suratımla.

"O benim eşim," dedi tükürerek.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Benim eşim. Her zaman da benim eşim oldu."

Burnundan soluyarak, kanlı yüzünü elinin tersiyle sildi. Yine o ukala tavrına bürünmüştü. "O şıllık buna değmez bile." Ama yüzündeki ifade, değdiğini bildiğini anlatıyordu.

Uzaktan acı acı bağıran sirenlerin sesi yaklaşmaya başladı.

Bilinmeyen bir durumla karşı karşıya olduğu için silahları ellerinde hazır dört polis memuru içeri girince Nicholas tekrar yere yığıldı.

Polisler hiçbir dirençle karşılaşmayınca ambulans görevlilerini içeri çağırdılar.

"Beyefendi, çekilin lütfen."

Yerde kayarak çekildim ve iki görevli Melanie'yi müdahale eder diğer ikisi Nicholas'ın yaralarını incelerken dolaba yaslandım. Bebeğimin üzerinde hızlı ve beceriklice hareket ederek, boynuna bir boyunluk geçirdiler ve yaralarına kompres yaptılar. Onu bilinçsiz hâlde sedyeye kaldırırlarken aciz bir şekilde izledim.

O anda onun için hissettiğim çekim, yanında olma, ona dokunma ihtiyacım tarif edilemezdi. Ruhunun korkmuş ve şaşkın bir hâlde benimkini çağırdığını hissedebiliyordum. Bu bilinçsiz hâlinde bile dudaklarında benim ismim şekilleniyordu.

Daha fazla dayanamayınca yanına sıkıştım ve elini elimin içine aldım. Kulağına yanında olduğumu, iyi olacağını fısıldadım. Ona özgür olduğunu artık birlikte olabileceğimizi söyledim. Onu bu kadar cesur olduğu için övdüm ve Nicholas'ın ona bir daha zarar veremeyeceğine dair yemin ettim.

"Beyefendi, şimdi onu götürmemiz gerekiyor."

Başımla onayladım ve alnına hafif bir öpücük kondurdum. Yüzü, her ne kadar harap hâlde ve kuru kanla kaplı olsa da yine de gördüğüm en güzel şeydi. "Seni seviyorum, Melanie. Tam arkanda olacağım, hayatım."

Gönülsüzce uzaklaştım ve elini bıraktım. Sedyeyi kapıdan dışarı çıkarıp, kapıda bekleyen ambulansın arkasına yerleştirirlerken peşlerinden takip ettim.

Arabama atlayıp hemen ambulansın arkasında yola koyuldum.

Telefonu aldım. Olanları bildirmek için babamı aramaya niyetlenmiştim ama 911'i aradığım zaman allak bullak olduğum için algılayamadığım bir mesaj ekranda belirince donakaldım.

Neredesin? Bebek geliyor!

Lanet olsun.

Bunun Vanessa'nın ilgi çekmek için kullandığı bir başka acıklı girişim olmasını umdum. Sesli mesaj düğmesine basarken ellerim titriyordu. Telesekreterin sesi yirmi yedi yeni sesli mesajım olduğunu söylüyordu.

Vanessa'dan gelmeyenlerin hepsini geçtim. İlk defa sesini duymak istiyordum. Dokuz mesaj sonra ona ulaştım.

"Suyum geldi. Hastaneye gidiyorum."

"Siktir!" Telefona doğru çığlık attım. Ne zaman aradığını duyabilmek için tekrar çalma düğmesine bastım. Mesaj Cumartesi günü bırakılmıştı. İki gün önce.

Midem düğüm düğüm oldu. Çocuk için ilk kez hissetti-

ğim endişe duygusu üzerime akın akın geldi. Eva'nın narin vücudunun görüntüleri hafızamda belirdi. O kablolar, iğneler... İki gün süren kısacık hayatında bir tek eziyeti öğrenmişti. Diğer mesajları da atlayıp, Vanessa'nın sesini tekrar duyduğumda suçluluktan kahrolmuştum. "Daniel, bebek geliyor. Neredesin? Lütfen... Beni ara... Korkuyorum."

Son mesajda hiçbir şey denmemişti. Sadece, yeterince aşina olduğum için Vanessa olduğunu anladığım ağlayan bir kadının kısık sesi geliyordu. Cumartesi gecesi geç saatte bırakılmıştı.

"Vanessa!" diye bağırdım sanki mesajdan çığlığımı duyabilecekmiş gibi.

Dehşet içinde babamı aradım.

"Baba." Sesimden bir sürü duygu taşıyordu. Çok fazla baskı altındaydım. Önce Melanie, şimdi de bu.

"Daniel?" dedi soru sorar bir tavırla. "Ne oldu?"

"Nicholas." Tek söyleyebildiğim bu oldu. Ama anlaması için bunu duyması yeterliydi.

"Lanet olsun," diye bela okudu sessizce." O iyi mi? Neredesin?"

"Ben... Şey." Derin bir nefes alıp kendimi sakinleşmeye zorladım. "Ambulansın peşindeyim. Sanırım iyi olacak. Ama feci dayak yemiş."

Telefondan bir yerleri karıştırdığını ve masaya sürtünürken çınlayan anahtarların sesini duydum. "Şimdi çıkıyorum. Seninle orada buluşuruz. Hangi hastane?"

"Teşekkürler. Baba... Şey... Vanessa'dan bir mesaj gelmiş. Sanırım bebek doğmuş. Baba..." Yaşadığım endişenin örtüsü yayılıp üzerimi dehşetten örülü bir yorgan gibi kapladı. "Erken doğdu."

Babamın durakladığını hissettim. Kısa bir an için nefes alamadı. Bana geri döndüğünde sesi kısıktı. "Oğlum, aynısı değil. Üç haftadan biraz daha erken, o kadar. İyidir, eminim."

"Onları benim için kontrol eder misin? Ben... Ben şu anda bunların hepsiyle başa çıkacak durumda değilim. Önce Melanie ile ilgilenmeliyim." Melanie her zaman önceliğim olacaktı. Bunun ötesinde, diğer gerçeklikle yüzleşmeye henüz hazır değildim.

"Tabii, oğlum. Ben ilgilenirim."

Araba yolculuğunun kalanı bir sisin içinde geçti. On beş dakikalık yol, hatıralar denizinde mahsur kalan zihnim yüzünden bir ömür sürdü. Bu kadar çok aşk, bu kadar çok kayıp... Eva'nın yüzünü gördüğüm anda çıkan o tanıdık acı hâlâ aradan sıyrılıyordu.

Ve Melanie. Oraya tek başına dönmesine izin vermekle büyük aptallık etmiştim.

Ambulans acil servisin önündeki dairesel park alanına girdi. Ben de bulabildiğim en yakın yere arabamı bıraktım. Park yeri boyunca koşturup tam onu dışarı çıkarırlarken yetiştim.

Uyanıktı.

Üzerimden bir rahatlama dalgası geçti. Öyle ki neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

Gözleri donuktu ama içlerinden ruhu canlı bakıyor, bu sersemlemiş hâliyle bile benimkiyle kenetleniyordu.

İyi olacaktı.

Babam acil servisin kayan kapılarından dışarı çıktı. Tedirgindi ve gri saçları, elini dolaştırdığı yerlerde havaya dikilmişti. Bizi görünce, yüzündeki tedirginlik çizgileri gevşedi. Sağlık görevlilerini içeri takip ettik. Melanie'yi derhâl perdeli bir odaya aldılar ve yatağa yatırdılar.

Onlar Melanie'yi muayene ederken babam koluma tutunup beni koridora çekti. Temkinli bir şekilde fısıldadı. "Daniel, bebek... Cumartesi gecesi doğmuş. Buradalar... Bu hastanedeler."

Ellerim anında başımın iki yanına gitti. Başımın içinde çalan alarm zillerini susturmaya çalıştım.

"Bebek iyi. Üst katta, yenidoğan ünitesinde." Sesini daha da kıstı. Daha ne kadar bilgiyi hazmedecek durumda olduğumdan emin değildi. "İki kilo üç yüz yirmi gram. Sağlığı çok iyi. Hiçbir pürüzü yok." Kolumda duran parmaklarını sıkarak beni rahatlatmaya çalıştı.

Tuttuğum nefesimi verdim. Tavana bakarak korkumu da saldım. Bebeğin sağlıklı olması tek avuntumdu.

Onu sevemeyebilirdim ama ona kötü bir şey olmasına da katlanamazdım.

"Ya Vanessa?" Durumu ile ilgileniyor olmaktan dolayı kendi kendime şaşırmıştım. Ama ilgileniyordum.

"O da iyi. Sezaryen olduğundan, üç gün burada tutmaları gerekmiş. Yarına ikisi de taburcu olacak."

"Teşekkür ederim."

"Yukarı çıkacak mısın?" Başıyla yukarıyı işaret etti.

Başımı iki yana sallayarak önce Melanie'nin odasına sonra utanarak tekrar babama baktım. "Henüz hazır değilim."

Anlayışla başını öne eğdi ama hayal kırıklığını gizleyemiyordu. "Tamam. Git Melanie ile ilgilen. Ben anneni ve kardeşini arayacağım. Neler olduğu konusunda ikisinin de bir fikri yok. Birazdan dönerim."

"Tamam. Baba... Peggy'yi arayıp olanları anlatır mısın? Onu yine hiçbir şeyden habersiz bırakmak istemiyorum."

"Elbette." Bana güven verici bir şekilde gülümsedi. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Perdeyi çekip Melanie'nin odasına girdim ve işlerini hemşireye devreden acil yardım çalışanlarına engel olmamak için bir köşede beceriksizce dikildim. Melanie'nin yanında duran kişi ben olmak, onu tedavi etmek istiyordum. Çok geç kalmamın yarattığı acıyı telafi etmek arzusundaydım. Onlar Melanie'nin üstünde çalışırken kendimi işe yaramaz hissediyordum. Tek yapabildiğim onu uzaktan

da olsa teselli etmekti. Kalbi benimkini çağırırken oluşan o yoğun çekimi sezebiliyordum. Gözleri aşkıyla kocaman açılmış ancak hâlâ onu kontrol eden korku ile gölgelenmişti. Acil servis görevlileri çıkınca, hemşire Melanie'yi bir monitöre bağlayarak yaşam değerlerini aldı ve çizelgesine bir şeyler çiziktirdi. Sonra, nihayet yanına gidebilmem için odayı bana bıraktı.

"Ah, bebeğim. Sorun yok, hayatım." Mırıldanırken başparmağımı yanağında gezdirdim.

Sesi çatallanmış ve kısılmıştı. Damarlarında gezen uyuşturucu ilaçlar acısını dindiriyor ama aynı zamanda tutarlılığını engelliyordu. "Nicholas'a ne oldu?"

"Kurtulacak." Maalesef. Bakışlarımı ona çevirmeden önce yere baktım. Gerçekte neden olduğunu bilmesem de kendimden emin bir söz verdim. "Sana bir daha asla zarar veremeyecek, Melanie. Artık bitti."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Her ne kadar usul usul bilinmezliğin içine gömülüyor olsa da gözleri hararetle bakıyor ve hayal âleminden çıkmış görünüyordu. "Seni duydum."

Beni duymuştu.

Bizi ilk seferinde ve sonrasında yönlendiren ve bir araya getiren bu güç her ne ise ona şükranlarımı sundum. Bizi bağlayan, üzerinden gelmemiz gereken her ne engel olursa olsun bizim için savaşan enerjiye...

Melanie'ye gülümsedim ve elini sıktım. Bu kadına olan bağımın derinliklerini asla kavrayamayacağımı biliyordum. "Ben de seni duydum."

Gözleri kırpışarak kapanırken eli hâlâ benimkine sıkıca tutunmuştu.

Perde hışırdadı ve bir doktor içeri girip kendini Doktor Anderson olarak tanıttı. Uzun ve ince bir adamdı. Koyu kahve saçları özenle bir yana taranmıştı ve metal çerçeveli

gözlük takıyordu. Doktor muayene ederken Melanie hiç kıpırdamadı. Adamın omzunun üstünden ne yaptığını izliyor olmam belli ki adamı rahtsız etmişti. Ama yaptığı şeye dikkat ettiğimi bilirse işini daha esaslı yapacağından emindim.

"Bu iki yarığı dikmesi için bir estetik cerrah çağıracağım," diyerek Melanie'nin göz kapağına ve çenesine işaret etti. "Ağzındakini de ben dikeceğim. Kalanları yüzeysel. Ayrıca başının arkasındaki travmadan dolayı bir şişlik olup olmadığından emin olmak için beyin tomografisi çektireceğiz. Ayrıca göğüs ve üst gövde için de bir röntgen. Ama muayeneden anladığım kadarıyla hepsi negatif çıkacaktır. Bunların dışında iyi görünüyor."

Tüm bu işlemler yapılırken, küçük elini avucumda tutarak hep yanı başında bekledim. Ruhum onunkiyle beraber şakıyor, onu rahatlatıyor, güvende olduğuna yemin ediyor ve iyileşeceğini temin ediyordu.

Melanie'nin vücudunun kolayca iyileşeceğinden emindim. Ama en kötü yaralarının Nicholas'ın dokuz senedir çektirdiği duygusal işkenceden doğmasından korkuyordum.

Melanie'yi baygın hâlde acil servisten çıkarıp tomografi ve röntgen odalarına götürdüklerinde, sandalyenin içine gömüldüm ve gözlerimi kapayıp başımı duvara yasladım. Tamamen tükenmiş hâldeydim. Birazcık kestirecektim ki omzuma hafifçe vuran bir elle irkildim. Melanie ile ilgilenen aynı hemşire özür dilercesine bana bakıyordu. "Beyefendi, dışarıda sizinle konuşmak isteyen polisler var."

Elimle yüzümü ovuşturup uyanmaya çalıştım. İki polis memuru Melanie'nin odasının hemen dışında durmuş, ben onlara yaklaşırken sessizce konuşuyorlardı. "Ben Daniel Montgomery. Benimle konuşmak istemişsiz."

"Size birkaç soru sormak istiyoruz."

Sorularını elimden geldiğinde açık ve dürüst cevapladım. Melanie ile ilişkimi sorduklarını birazcık rahatsız his-

settim, o kadar. İlişkimizi ve bu öğleden sonra yaşananlara yol açan olayları anlattığımda ne düşündüler, kim bilir? Geçmişimiz hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Sadece Melanie'nin kocasına sadakatsizlik yaptığını biliyorlardı. Yine de, şartlar ne olursa olsun Nicholas'ın ona zarar vermeye hakkı yoktu. O yüzden memurlara olduğu gibi cevap verdim ve hiçbir şeyi saklamadım.

Neyse ki onlar da olaya aynı şekilde yaklaştılar. Alelade bir aile içi şiddet vakası. Bu durumda saldırganın kim olduğu açıkça belliydi ve polisler Nicholas'ın bu suçlama ile yargılanacağına dair söz verdiler.

Sandalyeye geri döndüm ve Melanie'yi hemşireler geri getirmeden önce dinlenmek için biraz zaman buldum. Melanie geldiğinde uyanık hâldeydi ve her ne kadar ters bir hareket yapıp yaralarının açılmasına sebep olmamak için kaskatı duruyorsa da beni görünce yüzünün bir tarafında bir gülücük belirdi.

"Merhaba." Bana uzanınca onu kollarımın arasına aldım. Ona daha fazla acı vermemek için dikkat etmiştim ama zaten kendimi ondan ayrı tutup çok yaklaşmayarak gösterdiğim özenden çok, dokunuşuma ihtiyaç duyuyor gibiydi.

"Merhaba güzellik. Nasıl hissediyorsun?" Eğilip onu o kadar hafifçe öptüm ki dudaklarına sadece azıcık dokunabildim.

"Ağrım var," dedi yutkunup boğazını temizleyerek. "Ama iyiyim."

Doktor Anderson içeri girince ikimiz de irkildik. "Evet, tüm görüntülemeleriniz temiz çıktı. Kırık çıkık yok. Sadece beyninizin etrafında azıcık bir şişlik var. Dert edilecek bir şey değil. Yine de sizi bugün hastanede tutacağız ki gece size göz kulak olabilelim."

Melanie'yi üçüncü kata götürürlerken ben de peşlerinden gittim. *Yenidoğan Ünitesi Beşinci Kat* yazısı diğer on dört katın arasında gözüme çarptı.

Hâlâ bunun olduğuna inanamıyordum. Melanie ile benim evimizde baş başa geçireceğimiz, konuşup bu işleri nasıl yürüteceğimize karar vereceğimiz, plan yapacağımız bir zamanımız olacağını sanıyordum. Şimdi vaktim tükenmişti ve baba olmuştum.

Melanie'ye ne kadar anlatmak istesem de bende bunu yapacak yürek yoktu. Her ne kadar sözleri teşvik edici ve gelecek için umut dolu olacaksa da gözlerini gölgelendirecek üzüntüyü neredeyse şimdiden görebiliyordum.

Onu odaya yerleştirdiklerinde uykuya dalmak üzeredeydi. Sözleri ağzının içinde geveleyerek mırıldandı. "Seni... Seviyorum... Daniel." Dili ilaçlardan dolayı uyuşmuş, zihni sahte bir dinginliğe dalmıştı.

"Seni ebediyen seveceğim." Onu alnından öptüm. Yorganı üzerine çektim ve kollarının altına sokup vücudunun etrafına iyice sardım. Ben yokken onu rahat tutacaklarını umuyordum. Ayaklarım isteksizlikten, kalbim ise temkinden dolayı ağırlaşmış hâlde odadan güçlükle yürüyerek çıktım. Kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemeyeceğimin farkındaydım. Beşinci katın düğmesine bastığım parmağım kontrolsüzce titriyordu. Asansör beni iki kat yukarı taşırken nefesimi tuttum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Asansörden dışarı çıktığımda kendimi sanki bir kasırganın ortasında duruyormuşum gibi hissettim. Etrafımda girdap gibi dönen hortum dışında her şey sakin ve dingindi. Enerji etrafımda hışırdıyor ve çıtırdıyordu. Sanki sonumu hangisinin tetikleyeceğini bilmediğim mayınlarla döşeli bir arazide, elbet sonunda rastlayacağımı bilerek yürüyordum. Sonsuz bir döngünün içinde pişmanlık ve korku hisleri dönüp duruyordu. İşi olduğundan daha kötü yapan ise hayatımın bütün acı dolu hatıralarının buna çok benzer bir yerde meydana gelmiş olmasıydı.

Cam pencere görüş alanıma girince bacaklarımı hissedemez oldum. Bebek yatakları, küçük başlıklarında gururla isimlerini gösterir hâlde pencereye dayanmıştı. İsimleri okumaya çalıştım ama görüşüm bulanmıştı ve zihnim bu çocuklardan birinin benim olduğu gerçeğini inkâr ediyordu.

"Beyefendi, size yardımcı olabilir miyim?"

"Ben, şey... Ben..."Boş bir ifade ile kadına bakarken kendi oğlumun isminin ne olduğu hakkında tek bir ipucum yoktu. "Ben Bebek Montgomery'yi görmek için buradayım. Ya da Bebek Levy?"

Siktir.

Kadının soyadını bile bilmiyordum.

"Onunla akrabalığınızın derecesi nedir?"

Yutkunarak ağzımdan kelimeyi çıkardım. "Babasıyım."

"Bebek, annesinin odasında. Kaydınızı yapabilmek için kimliğiniz gerekli."

Ona ehliyetimi verdim ve benim için bir bileklik hazırlayıp koluma geçirmesini izledim. Sessizce teşekkür edip arkamı döndüğümde bilekliğin üzerinde beni "Bebek Montgomery" nin babası addeden yazının üzerinde parmağımı gezdirdim.

Her bir adımı, kendimi zorlaya zorlaya atarak, koridor boyunca yürüdüm. Vanessa'nın odasının dışında dururken hasta olacakmışım gibi hissettim. Elimi duvara dayayarak biraz güç toplarken, istemediğim bir çocukla tanışma fikrini kabul etmeye çalıştım. Bu sorumluluğa ne kadar aldırmamak istesem de artık annemin benim her zaman olmam için dua ettiği -babamın olmayı öğrettiği- adam olma zamanı gelmişti. Derin bir nefes aldım ve kapıyı ittim.

Tiz sesiyle ağlayan bebeğin sesi bana var gücüyle çarpınca, kapı eşiğinde hareket edemez hâlde kaldım. Çocuk küçük plastik hastane beşiğinde sırtı dönük yatıyor, çığlık çığlığa bağırıyordu. Vanessa kendi yatağında başının üstüne bir yastık bastırmış ardı arkası kesilmeyen bağırışlarını boğmaya çalışıyordu.

"Senin derdin ne?" dedim tükürükler saçarak. Oğlumla ilk defa yüz yüze gelmem için gerekli dört adımlık mesafeyi neredeyse fark etmeden kat ettim.

Vanessa "Sürekli ağlıyor," diye sızlanırken sesini zar zor algıladım. Bu küçük adam tüm dikkatimi talep ediyordu. Bedenini saran uzun kollu küçük beyaz bir tulum giydirilmişti. İsteri krizindeyken bir eli parmaksız eldiveninden kurtulmuştu. Yüzü pancar gibi kızarmıştı ve kesinlikle çok güzeldi. Bu çocuğun kim olduğu gerçeği ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı.

Benim oğlum.

Başımı iki yana sallayarak, bu değerli çocuğa bakarken hissettiklerime bir anlam vermeye çalıştım.

Zorlukla yutkundum ve çekinerek, kararsız kalan elimi küçük yumruğunu tutmak için uzattım. Yüzünü çizmesin, diye parmaklarını açtım. Derhâl tepki verdi ve o küçük parmakları işaret parmağıma tutundu ve ağzını aynı yere götürdü. Zavallı küçük şey çok açtı.

Tüm cesaretimi topladım ve onu kucağıma aldım. Kollarımın arasında emniyete kavuşunca, ağlaması sustu. Tek kolumda güvenle tutabildiğimden emin olunca, onu göğsüme yaklaştırarak diğer elimle yatağındaki biberonu yakaladım. Usulca bir sandalyeye oturdum. Onu besleyebilmek için başını dikkatle düzelttim. Kısa bir süre sonra kendimi agucuklar yapar, poposunun altından pışpışlar ve başını saran ince kumaş başlığının üzerinden "Aferin sana küçük adam," derken buldum.

Biberonun ağzında yarattığı hisse alışırken homur homur sesler çıkarıyordu. Sonra emmeye başladı. Emişi bir ritim tutturdu. Birkaç yudum içiyor sonra da soluklanıyordu.

Başımı çevirmek, kalbimi çekelemesini duymazdan gelmek istiyordum. Ama bebeğin çağrısına direnmek mümkün değildi.

Biberonu çenemle göğsüm arasında bir dengede tutup, başındaki küçük başlığı çekince ortaya ince sarı bukleler çıktı. Elini ipek gibi yumuşak saçlarında gezdirdim. Kıvırcıklarını parmaklarıma doladım. Damarlarımın içine yayılan sıcaklıkla titreşiyordum.

Burnundan ağırca, hâlinden hoşnut bir nefes verdi ve kendini gevşetti. Hâlâ emiyordu ama daha yavaştı. Parmak ucumu kulak kepçesinde ve yanağında gezdirdim. Her yanı koruyucu ayva tüyleri ile kaplanmış bebek teni kadife gibi yumuşacıktı. Bacakları uzun ve ince ama aynı zamanda kuvvetli ve sağlıklıydı. Ayak parmaklarını görebilmek için bir çorabını çıkardım. Ayağının, vücudunun kalan kısmına

göre ne kadar büyük olduğunu görünce sırıttım. Elimin içine alıp nazikçe sıktım. O da ayağını avucumun içine bastırdı. Bacaklarındaki minnacık kaslar tüm güçleriyle gerindi.

Mükemmeldi.

Şişenin yarısı bitip, bebeğin de ağzı gevşeyince biberonu kaldırıp bir yana kaldırdım. Bebeğimi omzuma koydum. Omzumda gerinince küçük poposu aşağıdan fırladı. Bacaklarını kıvırıp altına toplayarak esnerken ağzı küçük kırmızı bir "O" şeklini aldı.

Burnumu boynunun altına sokmaktan kendimi alamadım. O yumuşak, temiz kokusunu içime çekerken, ta karnından gelen bir baloncuk çıkana kadar sırtına pıt pıt vurdum.

Nefes alışverişi düzene girdi ve sessizce ve sıkça nefes alarak uykuya daldı. Elini yanağıma koyunca neredeyse kendimi koyuverecektim. Elini ağzıma götürdüm, avucunun içine nazik bir buse kondurdum. Hassas teninin içine "Seni seviyorum," diye fısıldarken bu aydınlanma hâlimden dolayı şaşkındım.

Bir kere kabul ettikten sonra, bilinmeyen bir kaynaktan fışkırarak üzerime akan bu sevgi sağanağının karşısında durmam mümkün değildi. Bir daha böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Eğer bir çocuğu Eva'yı sevdiğim gibi seversem, o zaman Eva'ya olan bağlılığım eksilir, diye düşünmüştüm. Ama ona olan sevgim hâlâ içimde yanıyordu ve onu, beni bu kadar derinden etkileyen çocuğu, asla unutmayacaktım. Onun yeri asla doldurulamazdı. Onu daima sevecektim. Tıpkı kardeşini de seveceğim gibi.

Göğsümde uyuyan bebeğin başını öptüm ve onu yavaşça kucağımda salladım. Saatler gibi geçen bir süre boyunca kucağımda onunla oturdum. Her geçen dakika ona daha çok, daha derinden âşık oluyordum. Ruhlarımız birbirini öğreniyor, yüreklerimiz birbirine karışıyordu.

Vanessa'yı müdahil etmeye çalışmadım ve uyuması için rahat bıraktım. Belli ki buna çok ihtiyacı vardı.

Kapıda iki ürkek, zayıf tıklama sesi duyuldu. Babam içeri başını uzatmış, suratını özür diler bir şekilde buruşturmuştu. "Umarım rahatsız etmiyoruz. Uzun zamandır sesini duymayınca meraklandık."

Ona güven verir şekilde gülümsedim ve başımla işaret ederek içeri buyur ettim. Kapı kocaman açıldı. Küçük odaya gergin bir şekilde giren babamın parmaklarını anneminkilere geçirmiş olması hiç de şaşırtıcı değildi. Beni kucağımda uyuyan oğlumla görünce pat diye durdular. Gözlerim döktüğüm yaşlardan dolayı şişmiş ve kızarmıştı. Bu yeni aşk, zapt edilemez bir hâlde yüzümde dans ediyordu. Anne ve babamın beni bu odada nasıl bulacaklarına dair bir fikirleri yoktu ama yüzlerinden akan rahatlamaya bakılırsa umdukları buydu.

Annem bu hissiyatını ağlamasıyla teyit etti. Bana doğru yürüdü ve başımdan öptü.

"Böyle olacağını biliyordum." Gözlerinin içi gülerek bana baktı. Sonra oğlumun sırtını okşarken sevgi dolu bakışlarını ona kaydırdı. "Bu bebek kesinlikle çok güzel, Daniel. Aman Tanrım. Aynı sana benziyor."

Başımla onayladım. Annemin çalışma odasında gururla sergilediği bebeklik resimlerime aynen benziyordu. Hatta öyle ki kimsenin ayırt edemeyeceğinden emindim.

"Alabilir miyim?" diye sorarak bebeği becerikli elleriyle bir çırpıda alıverdi. Torununu kollarında sallar ve konuşurken ses tonu çok tatlı ve ezgiliydi. "Merhaba, hayatım. Sen ne tatlı şeysin, öyle?" Babam yanlarına sokulup yavaş danslarına katıldı. Bir yandan da elinin sırtını bebeğin etli yanağında gezdiriyordu.

Annem merak içinde bana baktı. "İsmi var mı?"

Vanessa ona isim vermiş olabilirdi ama hiçbir fikrim yoktu. Nedense isim verdiğini düşünmüyordum. Şimdiye kadar gördüğüm her şeyde ismi "Bebek Montgomery" olarak yazıyordu.

Omzumu silktim ve başımla Vanessa'yı işaret ettim. "Daha konuşmadık." Bunun yeterince dürüst bir cevap olduğunu düşünmüştüm. Eğer bebeği bensiz isimlendirdiyse de bu benim suçumdu. Doğumunda burada değildim ve bu haktan da mahrum kalıyordum. Ne isim seçerse benim için uygundu.

İkisi de Vanessa'nın orada olduğunu fark etmemişler gibi döndüler. Annem onu hiç görmemişti ve torununun annesine gözlerine dikmiş bakarken yüzünün merak içinde olduğunu görebiliyordum. Vanessa sırtı bize dönük, hareketsiz yatıyordu. Fazla hareketsiz. O anda artık uyumadığını hepimiz anladık.

Onu suçlayamadım. Ne kadar rahatsız hissettiğini tahmin bile edemezdim. Hiç tanımadığı bir takım insanın birbirleriyle en içten duygularını paylaştığına şahit oluyordu. Onunla tek bağımız çocuğun damarlarında akan kanda mevcuttu.

Ketumluğuyla meşhur annem Vanessa'nın göze batan rahatsızlığına duyarlılık göstererek oğlumu kucağıma geri verdi. "Seni seviyorum, Daniel. Ve seni de, küçük adam. İkinizle sabah görüşürüz."

Babam bebeğimin alnından öptükten sonra sırtıma hafifçe vurdu. "İhtiyacın olursa beni ara." Bu basit kelimeler benim için çok şey ifade ediyordu.

İkisi de sıcak bir gülümsemeyle odayı terk etti. Kapı arkalarından sallanarak kapandı ve beni oğlum ve annesi ile yalnız bıraktı. Yoğun bir basınç ile odadaki hava ağırlaşmıştı. Vanessa gerginliğin arasında çınladı. Sesi kısık ve suratına bastırdığı yastık yüzünden boğuk çıkıyordu. "Burada değildin."

İçimi çektim. Oğlumu kucağımda sıkıca sardım ve bu zorlu konuşma için gerekecek tüm gücümü topladım. Zamanı gelmiş de geçmişti bile. Oğlumuz için mutabık kal-

malıydık. Ve biliyordum ki bu mutabakat için benim biraz taviz vermem gerekecekti.

Ağzımı açtım ve sorumluluğun bir kısmını üstüme aldım. Hâlâ büyük bir kin beslediğim ama aynı zamanda bu harika çocuğu paylaştığım kadın ile yumuşak bir sesle konuşuyordum. "Üzgünüm. Burada olmam gerekirdi."

Burnunu çekerek bana döndü. Yastığa dayalı yanağı düzleşmişti. Ona dikkatle baktım. Mavi gözlerinin beyaz yerlerinin, apaçık günlerce ağlamaktan büründüğü şoke edici kırmızı renk, loş odada bile belli oluyordu. Gözlerinin altında koyu renkli torbalar oluşmuş, yüzü şişmiş, dudakları ise çatlamıştı. Boğazıma koca bir yumru oturdu. Neredeyse kendi pişmanlığımla boğulacaktım. Berbat durumdaydı ve inanılmaz derecede yorgun görünüyordu.

Zar zor duyulan bir sesle hırıldadı. "Sana ihtiyacım vardı." Sonra tekrar şiddetli bir duygu krizine yenik düşerek yastığına gömüldü ve ağlamaya başladı.

Korkunç hissediyordum.

"Vanessa." Onu uzaktan teselli etmeye çalıştım ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Onu hiç tanımıyordum bile ve neyi duymaya ihtiyaç duyduğu hakkında bir fikrim yoktu. "Burada olmadığım için gerçekten üzgünüm. Seninle kim geldi?"

Başı hızla kalktı. Gözlerinden alevler saçarak bağırdı. "Hiç kimse, Daniel. Tek başımaydım. Benim kimsem yok. Sana bunu çoktan söylemiştim."

Bu haşinliğinden dolayı olduğum yerde sindim ve bebeğimin açıktaki kulağına elimin içiyle kalkan yaptım. Ona geri bağırıp işleri daha da kötüleştirmemek için dilimi ısırdım. Ortak bir karar varmamız gerekliydi ve bu münakaşanın diğerleri gibi sona ermesine izin veremezdim.

Oğlumun hızlanan nefes alışlarına kulak kabarttım. Bu konuşmayı neden yaptığımı hatırlatır gibiydi.

"Üzgünüm, Vanessa. Doğum boyunca tek başına kalmamalıydın."

Dediklerim onu yatıştırmışa benzemiyordu. Gözleri kızgın ve yaralı bakıyordu. "Neredeydin?"

Böyle çılgına dönmüş bir kadına yalan söylemenin çok daha kolay olabileceği aklıma geldi. Ama ona tekrar tekrar Melanie'nin benim hayatım olduğunu söylemiştim. Bunu kabul etmesi gerekecekti.

"Melanie ile tatil için şehir dışındaydık."

Fiziksel acı içindeymiş gibi ciyaklarken yumruk hâlindeki ellerini çarşaflara dolamıştı. Yüzündeki ıstırap dolu ifadeyi gören, sanki o benim eşimmiş de ben de evlilik dışı bir ilişki yaşıyormuşum sanırdı. Bu kadar acınası durumda olmasaydı kızabilirdim. Başımı kaşıdım. İç çekerek üsteledim.

"Dinle, Vanessa. Yaptığın yanlıştı. Ama şu anda buna pişmanlık duyamam." Başımı eğip oğluma baktım. Ona baktığımda hissettiğim sevgi başımı döndürüyordu. Vanessa'dan pişman olabilirdim ama oğlumdan asla pişmanlık duyamazdım. Ve Vanessa olmadan oğluma sahip olamayacağım gerçeğini kabul etmiştim.

Anne babanın birbirinden nefret ettiği bir ailede büyüseydim ne kadar korkunç olacağını düşündüm. Oğlumun böyle büyümesine izin veremezdim. Derin bir nefes aldım ve bir taviz verdim. Oğlum için. "Ofisime geldiğin günü hatırlıyor musun? Hani arkadaş olmak istemiştin. Bunu deneyebilir miyiz?"

Dondu kaldı. Yatakta dönüp dirseğinin üzerinde doğruldu. "Arkadaş mı olmak istiyorsun?" diye sordu kuşkuyla. Ama bu fikrin onu heyecanlandırdığı açıktı.

Başımla onayladım. Kendimi gönülsüzce uysal bir şekilde gülümsemeye zorladım.

"Ve sonra nasıl ilerlediğine mi bakacağız?"

"Hayır, Vanessa." Bir kez daha ne kadar mantıksız ve olgunlaşmamış bir insan olduğunu görüp hayrete düştüm.

"Bak. Bir şeyi anlamanı istiyorum." Neden ona anlat-

maya zorunlu hissettim, bilmiyorum. Ama belki anlatınca, ona tüm hikâyeyi açıklayınca, sonunda aramızda bir şeyler gelişme ihtimalinin olmadığını idrak edecekti. "Geçmişim hakkında çok az şey bildiğinin farkındayım. Keza ben de seninki hakkında." Durakladım ve kederle asılmış yüzüne baktım. Söyleyeceklerimin üzerinde bir şekilde tesiri olmasını umut ediyordum.

"Melanie'ye âşık olduğumda on altı yaşımdaydım." Aldığı keskin nefesi duyunca dinlediğini anladım. Oğluma sarıldım. Başının tepesinden nazikçe öperek ona bu dediğimi hazmetmesi için zaman verdim. O akşam yemeğinde Melanie'yi ilk defa gördüğümü ve bir kaçamak yaşadığımızı düşündüğünü varsayıyordum.

"Çok mutluyduk." O ilk yıllarımızın ne kadar inanılmaz olduğunu hatırlayınca efkârlanarak, güldüm. "Bir bebeğimiz olacağını öğrendiğimizde ikimiz de çok heyecanlanmıştık. Korkmuştuk ama mutluyduk. Melanie on sekiz yaşına basar basmaz evlenecektik." Hışırtılı bir nefes aldım. Vanessa ile bunu paylaşmaktan dolayı kendimi çok korunmasız hissediyordum. Ama bir sebepten bilmesini istiyordum. "Bir araba kazasına karıştık... Bebeğimiz... Eva... Sadece iki gün yaşadı."

Mahmur gözleriyle, yatakta doğrulmuş ve ellerini ovuşturan Vanessa'ya baktım.

"Anne babası bizi ayırdı. İkimiz de genç ve saftık. Korkularımızın bizi ayrı düşürmesine izin verdik. Dokuz yıl boyunca bir yalana inandık. Ama birbirimizi sevmekten hiç vaz geçmedik. Onu tanıdığım günden beri kalbim ona ait."

Daha da üstelemeden önce tereddüt ettim. "Senin de geldiğin o akşam yemeği var ya?" Vanessa başını öne eğerek, onayladı. "Dokuz yıl sonra onu ilk kez orada gördüm. Ondan sonrası için muhtemelen parçaları bir araya getirebilirsin."

Titreyen dudağını emdi ve dönüp elinin sırtıyla gözlerini silerek bir başka gözyaşı selini engelledi. Nihayet ona ulaştığımı düşünerek memnun oldum. Bu işi ilerletip birlik olabilir ya da en azından bazı konularda işbirliği yapıp bu çocuğu tüm geçmiş ihtilaflarımızın önüne koyabilirdik.

Bebeği bacaklarıma yatırdım. Uyanıp esnedi ve bacaklarını karnına kadar çekti. "Çok güzel, değil mi?"

Vanessa derin bir nefes çekti içine. Yanındaki kutudan bir kâğıt mendil alırken sızlanıyordu. Gözlerini yumdu ve mendili ağzına bastırdı.

"Ona isim koydun mu?"

"Hayır," dedi yutkunarak. Başını öne eğmiş, önlüğünün belinde buruşmuş yerini çekeliyordu. Aceleyle ağzından çıkan kelimeler beni gafil avladı. "Sen koy ismini."

"Vanessa... "

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Hayır. Sen ver işte ismini."

Yatağı karıştırıp yorganın arasına girdi ve sonra yorganı çenesine kadar çekti. "Gerçekten çok yorgunum. Onu bebek odasına geri götürür müsün?"

Başımla onayladım. Oğlumu kollarımla koruyarak ayağa kalktım. Onu öptüm ve anlaşılmaz bir aşk şarkısı mırıldanarak küçük beşiğine yatırdım. Bana çok yabancı geleceğini sandığım şeyler şu anda çok doğal geliyordu. Bezini değiştirmek, ona temiz bit tişört giydirmek hatta onu, başkalarını zaman zaman yaparken gördüğüm gibi pembe mavi çizgili battaniyeye sarmak.

Elimden geldiğinde sessiz, tekerlekli küçük beşiği odadan dışarı ittim ve ışığı kapadım. Odaya karanlık hâkim oldu. Gece boyunca oğlumdan ayrı kalacak olmaya gönülsüz, koridor boyunca ilerledim. Hareket onu uyandırdı. Derin, mavi gözleri ilk defa tam olarak açılmıştı. Başımı eğip ona baktım. Aidiyet hissi ile zayıf düşmüştüm. Onun

da bunu hissedebildiğinden emindim. Bebek odasına vardığımda yine yaygarayı koparmaya başlamış, yumruğunu ağzına sokuyor, acıktığını anlatıyordu. Hemşirenin bebek odasındaki bir koltukta oturup bebeği beslemem önerisini sevinçle kabul ettim.

Oğlum sütünü emerken ben de onu pışpışladım ve alnında öptüm. Kollarımın arasındaki minik, sıcak bedeninin keyfini çıkarıyor ve ruhumun bu parçasını hayatıma geri getiren bu küçük çocuğun üzerine titriyordum.

Çoktan unutulmuş aile kurma hayallerimi hatırladım. Ne kadar önemli olduklarını ve bu bebeğin bu hayali nasıl gerçekleştirdiğini...

Tek endişem Melanie'ydi. O her zaman kalbime sahip olacaktı. Ama şimdi paylaşması gerekecekti. Ona olan sevgimi asla azaltmış değildi. Oğlumu, varlığından haberimin bile olmadığı yepyeni bir kapasite ile seviyordum. Gelgelelim, oğlum birdenbire benim için en az Melanie kadar önemli bir hâl almıştı. Bunun Melanie için zor olacağını biliyordum ve benim için bu kadar kıymetli olan bir şeyin ona acı verecek olması kalbimi kırıyordu. Melanie'nin zaman içinde oğlumla bir ilişki kurabilecek kadar iyileşebilmesi için dua ediyordum. Üvey evlatlarına bayılan birçok kadın vardı. Melanie'nin de onlardan biri olacağını umuyordum. Ona bakmak isteyeceğini ve bunu deneyeceğini biliyordum. Yine de önünde büyük engeller olacağını göremeyecek kadar kör değildim.

Kucağımda, olduğunca saf ve masum duran oğluma baktım. Melanie'nin bu çocuğa tüm kalbiyle âşık olmayacağına hayatta inanamazdım. Zaman alabilirdi ama ben de sabırlı olabilirdim.

Çocuğumu öptüm ve başının tepesinden fısıldadım. "İyi geceler, Andrew Daniel." Oğluma büyük babamın ismini vermekten gurur duyuyordum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Daniel?"

Yatakta doğrulunca başımda bıçak saplanır gibi bir ağrı oluştu. Çatlarcasına ağrıyan başım yüzünden hastane odasının parlak ışıkları gözlerimi kamaştırdı.

Sabah saat beş civarı ilaç vermek için gelen hemşirenin ilacın içine karıştıracağı morfinden feragat etmiş olduğuma neredeyse pişman olmuştum. Daniel, hemşire geldiğinde, yatağımın başucunda bir sandalyede uyukluyordu.

Sürekli uyuşturulmaktan ve zihnimi kaplayan sisten o kadar yorulmuştum ki her düşüncemi bulanıklaştıran bu sistense acıya katlanmayı yeğlemiştim.

Kısık gözlerle yalnız olduğumun farkına çoktan vardığım hâlde, boş odayı taradım.

Yine de kendimi güvende hissediyordum.

Artık bitmişti. Dün bir kâbus gibi geçmişti. Nicholas ile o evde olmak dehşet vericiydi. Üç ay önce bana o ilk saldırdığı gece ayrılmalıydım. Alt katta misafir odasına gitmek yerine evden tamamen gitmeliydim. Korkudan kendimi olmayacak şeylerle kandırmam inanılacak gibi değildi. Bu korku neredeyse hayatıma mal oluyordu.

Burada, odada yalnızken bile, Daniel'ı sezinleyebiliyordum. Varlığı yakınlardaydı. Her ne kadar onu yakınımda istesem de bu hisse sığındım. Artık berraklaşan zihnimle

yüzüne bakmak ve başardığımız için, artık özgür olduğumuz için kutlamak istiyordum. Varlığı gittikçe güçlendi. Heyecan içinde doğruldum ve tek kolumun üstünde dikilerek onu bekledim.

Daniel'ın suratında o ana kadar gördüğüm en ihtişamlı gülümseme ile karşılaştım. Yüzünden pür neşe akıyor, odaya doluyordu.

Odaya girip çoktan uyandığımı görünce yarı yolda durdu. Ela gözleri odanın diğer ucundan beni yiyip bitiriyor, hayranlıkla bakıyor ve beni derinliklerine çekiyordu. Sanki içindeki derinlikler daha da büyümüş sınırları daha da genişlemiş gibi içlerine dalmış, neredeyse kayboluyordum.

"Selam," dedi en yumuşak sesiyle. "Uyanmışsın. Nasıl hissediyorsun?" Odayı geçerek yanıma geldi ve yanımda oturmak için bir sandalye çekti.

"Başım ağrıyor." İlgiyi görünce başım tekrar sızlamaya başlamıştı. "Ama onun dışında sanırım iyiyim."

Önümü ona dönmek için yan yattım. Ellerimi ellerinin arasına aldı ve tüm parmaklarımı öptü. İyice yaklaştı ve dudaklarıma tatlı ve uzun süren bir öpücük kondurdu. İtinalı ve tüm yaralarımın aşırı derecede farkındaydı. Yine de açıkta kalan tenimin her bir santimini övgüleriyle kaplayabiliyordu.

Ağzını kulağıma dayadı. O hassas noktada "Seni seviyorum," diye fısıldayınca tüm vücudum ürperdi. Geriye yaslanıp bu sefer yüzümü avuçlarının arasına aldı. Hisli bir ifadesi vardı. Merhamet ve eser miktar evham altında gizlenmiş bir bağlılık ve sevgi okunuyordu. "Bebeğim, seninle konuşmak istiyorum." İlk tepkim endişelenmek oldu. Ama gözlerindeki ışıkta bir vaat vardı. O yüzden onu merak içinde izlemekle yetindim.

Başparmağını yanağımda gezdirdi ve elini boynumda tuttu. Ciddi görünüyordu ama gözlerinde gerçek bir hüzün emaresi yoktu.

Verdiği bu çelişkili işaretlere anlam veremediğimden gözlerimi kısıp ona baktım. "Daniel?" Başını iki yana sallayarak sözümü kesti.

"Melanie." Bakışları yüzümde gezindi. Kelimelerini özenle seçiyor ve dudaklarından dökülen her bir kelime ile kendinden geçiyordu. "Oğlum cumartesi günü doğmuş."

Bulunduğu beyan odada yankılandı ve kulaklarıma olanca hızıyla çarptı. Dudakları "Oğlum," derken ruhu "Ona hayranım," diye haykırıyordu.

Çaresizce, verdiği haberin içimi tüketen acısını saklamaya, örtbas etmeye çalıştım. Vücudumun her bir zerresini istila eden sızıya karşı bu adama kalkan olmak istiyordum. İçimde kabaran, kalbime, zihnime ve ruhuma bulaşan hasetten onu korumak istiyordum. Zorlukla da olsa benim asla sahip olamayacağım şeye gıpta etmiyormuş gibi davranmak için mücadele ettim. Ancak gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. Onu, zapt etmek uğuna acı çektiğim bu tepkimden esirgemek için başımı döndüm. Beni kasıp kavuran bu kıskançlıktan utanıyordum.

Nasıl böyle korkunç bir insan olmuştum? Daniel'a bir armağan verilmişti ve Daniel bu çocuğa karşı yanlış anlaşılmaya mahal vermeyen, derin bir sevgi besliyordu. Bir daha hissetmesinin mümkün olmadığına inandığı bir sevgi. Sevinçten uçuyor olmalıydım. Ama yapamıyordum.

O kadar canımı acıtıyordu ki.

Sanki aramıza bir duvar örülüyor gibi hissettim. Sanki bu duvar beni, onunla asla paylaşamayacağım bir parçadan ayırıyor gibiydi. Hayatımdaki boşluk bu kadar alenen yüzüme hiç vurulmamıştı.

Yüzümü yastığıma gömdüğümde gelip arkamdan sarılınca gözyaşlarım sel olup aktı. "Bebeğim, ağlaman normal." Kolunu göğsüme dolayıp beni kendine çekti. "Canını acıttığını biliyorum. Ağla, boşalt içini."

Zarif teşviki içime dokundu. Kendimi yastığa bıraktım ve yüksek sesle, hıçkırarak ağladım. Güvensizlikle geçen senelerin gözyaşlarını ve boğuk hıçkırıklarını, kaybım, arzularım ve ihtiyaçlarım için döktüm. Kahredici kıskançlığım da eklenince tüm bu hislerin aynı anda sağanağına tutuldum.

Ben yasımı tutarken Daniel, nazik kelimeler sarf ediyordu. Beni kolları arasında sallıyor, teselli sözleri fısıldıyordu. "Seni ebediyen seveceğim. Seni asla bırakmayacağım. Benim için daima her şey demek olacaksın. Senin için hissettiklerimi hiçbir şey değiştiremez." Kalbi benim acılarımla eşzamanlı ilerliyor, bedenimden taşan her bir acıyı teskin ediyordu.

Sakinleştiğimi hissedince iyice yakınlaştı. Yanağını benimkine dayadı ve bana neredeyse çanımı acıtacak kadar sıkı tutunu. "Söz veriyorum, bu işi yürüteceğiz."

Titreyerek derin bir nefes aldım. Bu sözün her şeyden çok bana dayandığını bilerek ne gerekiyorsa benim de yapacağıma ahdettim. Bu yükü ve getireceği üzüntüyü kabul edecektim. Hastane önlüğümün koluna burnumla beraber kendime acıma duygumun son zerrelerini de silerken uğruna her şeyi yapacağım adama yüzümü döndüm ve başımla dediklerini onayladım. Hiç tükenmeyen bir adanmışlıkla dolu, büyüleyici bir anlayış içinde bekliyordu. "Seni seviyorum, Melanie."

Yutkunup kurumuş ağzımı ve dudaklarımı ıslattım. Yüzündeki bir günlük sakalı okşadım. "Ben de seni seviyorum." Tüm gücümü topladım ve bir sonraki adımı attım. Sesim titriyordu. "Bana onu anlat."

Daniel hürmetkâr bir ifadeye büründü. Yüzünde sanki ne hissettiğini kendi de idrak edememiş gibi hayret ile huşu karışımı bir şey vardı. "Harika bir bebek, Melanie." Sandalyesini yaklaştırdı ve ellerimi tekrar ellerinin arasına aldı. "Adı Andrew... Andrew Daniel."

Oğlunun ismini -büyükbabasının ismini- söylerken Daniel'ın oğlu ile duyduğu gurur yüzünden okunuyordu. Bu sevincini onunla paylaşmayı delicesine istiyordum ama içimde bu gücü bulamıyordum. Bu yüzden kapıdaki hareketlenmenin dikkatimizi dağıtmasına çok memnun olmuştum. Patrick boğazını temizledi. Bana bakarken duygudaş bir gülümseme, zarafetle yüzüne yayıldı. Ben de ona geri gülerek sessizce içeri buyur ettim. Kapıyı sonuna kadar açıp Julia'nın ondan önce içeri girmesine müsaade etti. El ele tutuşup yanımıza geldiler.

"Bugün nasılsın bakalım?" Yatağın ucunda, Daniel'ın karşısında kendine bir sandalye çeken Patrick, yüzüme tartarak bakıyordu.

"Daha iyiyim, teşekkürler."

Julia Daniel'ın yanına sıkıştı. Ağlamamaya çalıştığı için alt dudağı titriyordu. Bir annenin çocuğuna sarılacağı gibi sarıldı bana."Hayatım, çok korktum. İyi misin?"

Omzunun üstünden başımı sallayarak, evet, dedim. Şefkatli tavrı göğsümü sıkıştırıyordu. Bu aileyi tekrar bulduğuma hâlâ inanamadığım günler oluyordu. Julia geri çekilip yanağımı avuçladı. Gözlerimde gördüğü hüznün gerçekte ne olduğunu anladığından dolayı ifadesi nazik ve anlayışlıydı.

Daniel'a dikkatle bakıp beni kollarının arasına aldı ve karman çorman saçlarımın arasında parmaklarını gezdirirken kulağıma mırıldanmaya başladı. "Sen güçlüsün, Melanie. Ve bunu atlatacaksın. Sana inanıyorum. Aynı Daniel'a inandığım gibi."

Elini sıkarak dediklerini duyduğumu belli ettim. Haklı olması için her şeyimle dua ediyordum.

Julia ve Patrick sadece birkaç dakika kaldılar. Zira Daniel'ın avukatı kapıda belirmiş ve evliliğime son vermem için gerekli evrakları hazırlamak için dışarıda bekliyordu.

"Bunun için hazır mısın?" Daniel kaygıyla bana baktı.

Biraz fazla hızlı sallayınca, başım zonkladı. "Bu işi ne kadar erken bitirirsek o kadar iyi." Ayağa kalktığında sıcacık gülümsüyordu. Beni öperek bana katıldığını belirtti. Dışarı çıkıp saniyeler sonra avukatıyla geldi.

Avukat beklediğimden çok daha genç, hatta belki Daniel'dan bile gençti. Simsiyah saçları ve zümrüt yeşili gözleri vardı. Tavırları aceleci, doğrudan ve tamamen işe odaklıydı. Elini resmi bir biçimde uzatarak kendisini William Bailey olarak tanıttı ve duvar kenarındaki sandalyeyi çekip derhâl konuya girdi.

Kişiliği pek iyi olmasa da bu eksiğini bilgisi ve yetkinliği ile telafi ediyordu. Bana formları gösterdi ve sorduğum tüm sorulara hiç tereddütsüz cevaplar verdi.

Nicholas'ın geçen gece acil servisten taburcu edilir edilmez tutuklandığını, ertesi sabah kefaletle bırakıldığını söyledi. Kendisi aracılığı ile çoktan bir uzaklaştırma emri çıkarıldığını dolayısıyla endişelenmemem gerektiğini bildirdi. Aile içi şiddet suçlamasından ve benim Nicholas'ın varlıklarında hiçbir hak talep etmememden dolayı, boşanma işleminde hiçbir pürüz görmediğini söyledi ve çabucak çözümleneceğini vaat ederek ayrılmak üzere doğruldu.

Daniel ayağa kalkıp William ile tokalaştı ve teşekkür etti. William hafta başında gelişmeleri bildirmek için arayacağını söyledi. Sonra ardına bakmadan odadan aceleyle çıktı. Daniel, avukatının kabalığına bahane bulurken omuzlarını silkti. "O en iyisi." Fırtına gibi geçen toplantı boyunca biriken stresimizi ve geçtiğimiz iki günün yarattığı şiddetli duyguları geride bırakarak kahkaha attık. İkimiz de Nicholas ile yasal bağımın çok yakında biteceğini bilerek rahatladık.

Kahvaltı sırasında Daniel yanımda kaldı. Yerinde duramayıp sürekli kıpırdanmasından anlamıştım ki kendini bu-

rada benimle olmak ve yukarıda Andrew ile olmak arasında sıkışıp kalmış hissediyordu.

İşte yine duvar, oradaydı. Aramızda bir bölme yaratmıştı. Duvar oradaydı çünkü şimdi Daniel'ın yüreği umutsuzcasına bölünmüştü. Doğru olanın ona gitmesini söylemek olduğunu biliyordum. Ama bunu diyemeyecek kadar bencildim.

Kapıda hafif bir tıklama oldu. Erin aralıktan başını uzatıp içinde kıyafetler ve duş malzemeleri olan bir çanta salladı. "Sana bir şey getirdim." Tam bir cankurtarandı. Şu anda bu kirleri yıkamaktan daha güzel bir şey olamazdı. Hemşireler her ne kadar ellerinden geldiğince iyi bir sünger banyosu yaptırdılarsa da geçen geceki işkenceden sonra hissettiğim pisliği temizlemeye yetmemişti. Erin içeri girdi ve görünüşüme iyice bakınca rahatlamış göründü. "Bugün çok daha iyi görünüyorsun."

Kafam karışmış hâlde ona baktım. Onun ziyaret ettiğini hiç hatırlamıyordum.

Kahkaha atarak odada yürürken bir yandan da elini sallayarak endişelenmememi söylüyordu. "Dün gece uğradım ama tamamen uçmuştun."

Daniel'a kısacık sarılıp yatağın diğer tarafına geçti. Yanıma oturup yüzünü bana döndü ve bir bacağını altına kıvırdı. Yüzümü iyice inceleyebilmek için bir tutam saçı alnımdan çekti. Sonra elimi eline alıp kucağına koydu. "Gerçekten, nasıl hissediyorsun?" İfadesi ciddiydi. Her zaman böyle direkt olmuştu.

Bunca yıl sonra bile Erin'e yalan söyleyebileceğimi düşünemiyordum. Onca zaman geçmesine rağmen sanki içimi görebiliyordu. Bağımız hâlâ yerli yerindeydi ve beni dokuz sene önceki kadar iyi tanıyordu. Ben de hâlâ onu tanıyordum ve fiziksel durumumu sormadığı belliydi. Yüzümü ekşitip omuzlarımı silktim.

Elime pıt pıt vurdu ve ayağa kalktı. "Haydi, seni duşa sokalım."

Küçük banyoya benden önce giderek, çantadan aldığı banyo malzemelerini duşa koydu. Hastaneye geldiğimden beri ilk kez ayağa kalkıyordum. Daniel bana yardımcı olurken Erin de suyu açıp sıcaklık ayarı yaptı. İlk adımımı çekinerek attım. Ama kramp girmiş kaslarımı yürüyerek açtıkça harika hissettim.

"Haydi." Erin kolumdan tuttu ve beni ters çevirip önlüğümün iliklerini çözdü. Konuşmaya başladığında hareketlerinin çekingenleştiği hissettim.

"Çok güzel bir bebek, Melanie."

Donakaldım. Odada ciğerlerime dolan ve çıkan hava ve duşun sert zeminine dökülen suyun sesinden başka ses yoktu.

Erin daha konuşacaktı ama durdu. Raftan bir havlu alıp duşun yanına astı. Ben duşa girip aramıza perdeyi çekerken gözlerini kaçırdı. Başımı suyun altına soktum. Tepeden aşağı akan sıcak suyun atında rahatlarken derin nefesler aldım.

"Seni sevdiğini biliyorsun."

Cevap vermeden önce başımı duşun altından çekip, Erin'in perdenin üzerine düşen gölgesine bakarak oyalandım.

"Evet."

"O zaman korkma."

Elini perdeye bastırınca ben de kendi elimi onunkine bastırdım. Keşke dediklerine inanıp böyle yaşamaya devam edebilseydim. Ama bu nasıl olacak bilmiyordum.

Beni duygularla dolu bir girdap içinde yalnız bırakıp gitmeden önce fısıldayarak "Seni seviyorum," dedi.

Duşun altına tekrar girdim ve zihnimdeki ve kalbimdeki acıyı geçici bir süre de olsa durdurabilmek için Daniel'ın oğlu ile ilgili düşünceleri uzaklaştırdım. Bu kısa süre bo-

yunca çok yakında evimize gidecek olduğum, artık özgür kaldığım ve ne olursa olsun Daniel'ın beni sevdiği gerçeklerinin tadını çıkaracaktım.

Sahiden de bir duştan bu kadar keyif aldığım hiç olmamıştı. Sıcak su gerilimi sanki çözüp attı. Ve vücudumdaki kiri ve kurumuş kanları yıkarken sanki dün yaşanan hadiseleri de temizliyor gibiydim. Kandan dolayı pembeleşmiş suyun girdap gibi dönüp zeminde birikmesine, sonra daireler çizerek giderden dökülmesini izledim. Sonunda tamamen berraklaşan suyla beraber ruhum da Nicholas'ın zincirlerinden sonsuza dek kurtuldu.

Beni, kabul ettiğimden daha derin yaraladığını biliyordum. Elbette, kötü davranışlara maruz kaldığımı biliyordum ama kendime, bu kadar tacizci bir adam olduğunu görmeye izin vermemiştim. Kırık kalbim mi beni gerçeğe karşı körleştirmişti yoksa daha iyisini hak etmediğimi mi hissetmiştim, bilmiyordum. Her iki şekilde de Nicholas'ın yaptıkları haklı çıkmıyordu. Yaptıklarından sorumlu tutulması gereken bir tacizciydi ve ben bunu görmek için mahkeme salonunda bizzat bulunacaktım. Yine de kendi kendime geçmiş dokuz senede takılıp kalmayacağıma dair söz vermiştim. Bu duştan dışarı adımımı attığımda bir daha arkaya bakmamaya ve yanımda sadece öğrendiğim değerli dersleri götürmeye kararlıydım.

Havluyla kurulanıp Erin'in benim için düşünüp getirdiği koyu renk kot pantolon ile kırmızı kazağı giydim. Dişlerimi fırçaladım ve ıslak saçlarımı fırçayla defalarca taradım. Buğulu aynadaki yansımama baktım ve ilk defa yaralarımı gördüm. Daha kötü olmadıkları için şükrettim.

Dışarı çıktığımda Daniel doktorla konuşuyordu. Dikkatlerini bana çevirdiler. Yatağa oturunca Doktor Lemmons beni bir kez daha muayene eti ve her şeyin gayet yolunda olduğuna dair bizi temin etti. Taburcu olmak için gerekli

kâğıtları imzaladıktan sonra dikişlerimi on gün içinde aldırmamı söyleyerek ağrılarım için de bir reçete yazdı.

Gitmek için özgürdüm.

Doktor ayrılınca, Daniel beni yataktan çekerek kollarının arasına aldı. Ben de kollarımı boynuna dolayıp onu yakınımda tuttum. Bedenlerimiz neşe içinde salınıyordu. Hayatımızda ilk defa, eve, daima ait olduğumuz yere beraber gitmek için özgürdük.

Daniel dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. Temas ettiği anda dudaklarımız arasında küçük bir kıvılcım atladı. Uzun bir süre öpüştük, sarıldık ve ayakta dans ettik. Acelesiz ve izleniyor olmaktan dolayı korku hissetmeden, nihayet özgürce birbirimizi sevebiliyorduk.

Öpüşmemiz yavaşlayıp solunca beni kendine sıkı sıkı bastırdı ve her ne kadar düşüncelere dalmış olsa da ayakta sallanmaya devam etti. Söyleyeceği şeyi beklerken, gerildim.

"Eve gitmeden önce benimle üst kata çıkar mısın?" Oğluyla tanışmamı isterken sesi ürkek, güvensiz ama aynı zamanda umutla doluydu.

Nefesimi tutup burnumu göğsüne bastırdım. Acımla savaşırken parmaklarımı omuzlarına gömdüm. Daniel'ın vücudundan akan enerji başımı sallamam için gerekli kuvveti verdi.

Yapmalıydım. Onun için yapmalıydım.

Geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarıma ve yanaklarıma tüy gibi hafif öpücükler kondurdu. "Teşekkür ederim." Başını eğmiş bana bakarken, hâlimden anlıyor, tüm korkularımı sezinliyordu. "Melanie, söz veriyorum bu işi yürüteceğiz," diye tekrarlayarak beni avutmaya çalıştı. Ama oğluyla tanışma vakti yaklaştıkça daha çok dehşete kapılıyordum.

Erin'in getirdiği çantayı alıp, omzuna astıktan sonra çıkış evraklarımı çantanın gözüne koydu.

Elimi tutmadan önce beni hızlıca öptü. Daniel sağlamca elimi kavramadan önce kontrolsüz bir şekilde titrediğimin farkında değildim. "Hazır mısın?"

Değildim. Ama asla olmayacaktım ve bu kabul edemeyeceğim bir rica değildi.

"Evet," dedim tıkanarak.

Tedirgin bakışlarla beni süzdü. "Bebeğim, bunu şu anda yapmak zorunda değilsin."

Başımı iki yana salladım. Kolay yolu seçmek istemiyordum. "Hayır, Daniel. Bunu yapmalıyım... Şimdi."

Daniel'ı memnun etme, onun için fedakârlıkta bulunma arzum ile bu çocukla hiçbir işim olmasın isteyen, keşke hiç var olmasaydı diyen bencil yanım arasında kalmıştım. Bu düşüncenin içimde yarattığı pişmanlık beni hasta etti. Zihnim kalbimi bu kadar zalim olduğu için yerden yere vuruyordu. Ama engel olamıyordum ve aynı düşünce derin bir nefes alıp odadan dışarı Daniel'ı takip ederken, hâlâ mevcuttu. Daniel beni götürürken, elimi hiç bırakmadı, öne doğru iteledi. Yine de bir adım geriden takip ettim. Başım yere eğik, bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklanmıştım.

Asansör yolculuğu kısa sürdü. Dışarı çıktığımızda başım dönüyor, yaşlar gözlerimi yakıyordu. Bunu nasıl atlatacaktım? Daha bebek odasına gelmemiştik ama ben çoktan dağılmıştım.

Bulabildiğim tek teselli olan Daniel'ın eline kenetlendim. Onun nabzı da en az benimki kadar hızlı atıyordu. Ama onunki oğlunu görecek olmanın heyecanı ve arzusu ile hızlanmışken, benimki tüm güvensizliklerimin alametine doğru yürüyor olmanın dehşetindendi.

Daniel kapıdaki görevliye bilekliğini gösterip benim de giriş iznimi alırken başımı kaldırıp bakamadım bile.

Bir zil sesi duyuldu ve kapı açıldı. Odanın sıcaklığı, ilik-

lerimi ürperterek yüzüme çarptı. Her yönden geliyormuş gibi duran bebek ağlamaları kulak zarımı deliyor, Daniel'ın yanına büzülmeme sebep oluyordu. Koruyucu bir tavırla kolunu omzuma dolayan Daniel beni kendine çekti. Aramızdaki enerji beni acıdan korumak için bir kalkan görevi üstlenmişti. Ruhum anında dinginleşti. Oda boyunca ilerlerken nefes alıp o güçten içime çektim, karnımın derinliklerine kadar indirdim.

Daniel çocuğundan birkaç adım ötede durup bana alışmam için zaman verdi. Ama ben kendimi geleceğini bildiğim kıskançlık dalgasına hazırlayarak, ilerledim. Kendimi çok heyecanlı ve telaşlı hissediyor ve biraz bekleyip kafamı boşaltmak zorunda olduğumu biliyordum ama ayaklarımın attığı adımlara engel olamıyordum. Birdenbire hissettiğim enerjinin hiç de Daniel'dan gelmediğini anladım. Küçük oğlu kendini parçalayarak ağlıyordu. O kadar hüzünlü bir ağlayıştı ki her anneyi dizlerinin üstüne çökertirdi.

Babasının bir resmi, taptığım adamın mükemmel bir kopyası olan bu küçük çocuğu süzerken ağzım açık kaldı. Bebeğin çağrısını hissedince göğsüm tir tir titredi ve beşiğine doğru son kalan adımı da attım. Ona dokunmadan önce hiç tereddüt etmedim. Elimi minik göğsünün üzerine koydum. Dokunuşumla beraber çocuk duruldu ve rahatladı. Ruhu benimkiyle tanışınca sakinleşti. Gözlerimi kapadım. Damarlarında Daniel'ın kanı akan kalbinin güçlü atışlarını hissettim. Çekimi tarifsizdi. Beni Daniel'a bağlayan güç ile çok benzerdi ancak yine de çok farklıydı. Daniel ile benim paylaştığımız bağlantıya mükemmel bir şekilde eşlik ediyor, bir uzantısı gibi hareket ediyordu.

Daniel yanıma geldi, kolunu belime dolayarak beni kendine çekerken oğlunun elini avucunun içine aldı ve dalgın bir şekilde gülümsedi. "Onu sevmemek biraz güç, değil mi?"

Nefesim daraldığı için hırıltılı bir sesle cevap verdim. "İmkânsız." Ölçemediğim bir müddet boyunca Daniel ve ben kollarımız birbirine geçmiş hâlde kıpırtısız durduk. Bebek Andrew'u beşiğinde uyurken izlemekten dolayı büyük bir hoşnutluk içindeydik. Bebeğin eli Daniel'ın parmağını kavramış, kalbi avucumun altında düzenli olarak atıyordu. Üçümüz memnuniyet içinde süzülen bir enerji kozası içine sarılmıştık. İlk defa bütün olmuştuk.

Omzumun arkasından bakınca Erin ve Julia'nın birbirine sarılmış hâlde camdan içeri, bize baktıklarını gördüm. Kızarmış, ıslak gözlerle, Andrew ile ilk karşılaşmamı izliyorlardı.

Dalgın bir hâlde onlara gülümserken daha fazla gözyaşı dökmemek için kendi kendime mücadele ediyordum. Bir ömür yetecek kadar ağlamıştım ve bugün bayram edilecek bir gündü. Daniel ve ben elimizin altında uyuyan bu küçük çocukta yüreğimizi bulmuştuk.

Bebek odasına girmeden önce Erin, Julia'nın çantasından çıkarıp verdiği mendille gözlerini sildi.

Daniel geri çekilip kız kardeşine şiddetle sarıldı. İkisi de birbirlerine karşı sevgilerini ve bugünden duydukları mutluluklarını mırıldanıyorlardı. Fısıltılarının arasından "Tanrıya şükür." ve "Seveceğini biliyordum." Kelimeleri seçilebiliyordu.

Erin bana dönüp beni kollarının arasına aldı. Ben de ona geri sarılıp fısıldadım. "Artık korkmuyorum."

Daniel elini haşince saçlarında gezdirdi. "Sen ve annem gidip Vanessa'nın Andrew'u eve götürebilmesi için hazırlıklarına yardımcı olabilir misiniz? Ben... " Bunu yapanın kendisi olması gerektiğinin fazlasıyla farkında olduğundan yüzünü ekşitti. Ama belli ki daha o noktaya gelememişti. Erin başını iki yana sallayarak zaten anladığı şeyi açıklamak zorunda bırakmadı. "Hiç sorun değil."

İkimizin de hafifçe sırtlarına vurarak Daniel ve beni, küçük bebeğin başındaki izleme görevimize devam etmek üzere yalnız bıraktı. Andrew'a doymamız mümkün değildi. O yüzden mevcut her saniyenin tadını çıkardık.

On dakika sonra Erin acele içinde bebek odasına geldi ve Daniel'ın kolunu çekiştirdi. Sesi kısık ve tetikteydi. "Daniel, seninle konuşmamız gerekli."

"Sorun nedir?"

"Sen bir gel." Acele içinde tekrar Daniel'ın kolunu çekti, Daniel da beni arkasından sürükledi.

Kapıdan dışarı adım attığımız anda Erin patladı. "Kadın gitmiş!"

"Ne diyorsun sen, Erin?"

Erin katlanmış bir kâğıt parçasını Daniel'ın suratına doğru salladı. "Bunu diyorum işte!"

Daniel kâğıdı koparır gibi Erin'in elinden alıp yazılanları görmek için katını açtı. "Pis fahişe. Biliyordum."

Orada dikilmiş bir ona bir diğerine bakarken olanlar konusunda beni de bilgilendirmelerini bekledim. İkisi de bana bakmıyor, o kâğıtta yazılı şeyle fazla meşgul görünüyorlardı. Daniel elini cebine atıp telefonunu aradı. Hâlâ küfürler ediyor, Erin de onu tekrar ediyordu.

Hüsran içinde uzanıp Daniel'ın titreyen elinden kâğıdı kaptım. Okuyabilmek için, buruşuk kâğıdı göğsümün üzerinde düzelttim. Ne bir hitap ne de bir imza vardı. Sadece "Bunu yapamam." Yazıyordu. Anlamam için en az üç kere okumam gerekti. Vanessa oğlunu terk etmişti. Birden en az Daniel kadar sinirlenmiştim.

Düşüncelerim, yan odadaki o kıymetli çocuğa gitti. Onun yüzünü görüp de âşık olmayacak bir insan, hele de bir anne olmasını düşünemiyordum. Dönüp cama doğru yürüdüm. Küçük beşiği odanın diğer ucundaydı ve durduğum

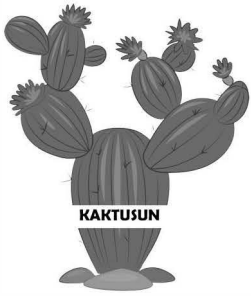
yerden bir şey göremiyorum. Ama onu -çekimi- hissedebiliyordum. Çocuğun ihtiyacı benimkine birebire uyuyordu.

Gün ilerlerken etrafımda olan biten telaşı intibak etmem pek kolay olmadı. Sabah öğlene döndü ve Vanessa'ya yapılan sayısız telefon aramaları cevapsız kalmaya devam etti. Daniel ve Patrick birbirleriyle fısıldayarak konuşuyorlar, Daniel'ın avukatı tekrar ortaya çıkıyor, insanlar gelip gidiyordu. William Bailey hiç durmadan aramalar yaparken sevdiklerimin yüzlerinden gerginlik ve endişe okunuyordu. Daniel saçlarını çekeleyip koridor boyunca volta atarken iyice bezmiş görünüyordu. Ben bebek odasında Daniel'ın oğlunu kucağımda pışpışlarken, camdan içeri bakan Daniel'ın ifadesi ıstırap içindeydi. Ben tüm bu saatleri Andrew'un ihtiyaçlarını gidermekle -o da benimkileri giderirken-, hemen dışarıdaki hengâmenin ortasında yer alan bebeği rahatlatmakla geçirdim.

Uyuyakalan Andrew'u alnından öptüm ve battaniyesine sarıp beşiğine yatırdım. Hâlâ kendimi ondan uzaklaştıramıyordum. Yatağının yanı başında durup sonsuza dek hayran olacağım bu bebeği seyrettim.

Daniel'ın içeri girdiğini sezinledim. Arkamdan gelip kollarını sıkıca bedenime sardı. Omzumun üzerinden eğilip oğluna baktı. Sonra kulağıma beni cennete götürmeye yetecek şeyi fısıldadı.

"Melanie. Haydi, oğlumuzu eve götürelim."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Öyle güzel ki.

Bacaklarımı göğsüme çekmiş, çıplak ayak parmaklarımı nemli çimlerin arasına gömerken güneş üzerimizde parlıyordu. Oğlumun arka bahçemizde tasasız ve özgürce koşuşturmasını seyrettim. Hafifçe esen meltem arada ani rüzgârlara dönüşürken, sarı bukleleri yüzünün üzerinde oynuyordu.

"Anne, bak," diye seslendi. Sanki bir an olsun ona bakmayı bırakırmışım gibi.

Küçük kaydırağının basamaklarını tırmandı. Üç yaşındaki oğlumun bacakları en sevdiği oyunu oynarken hızlı ve becerikliydi. En tepeye çıktığında ela gözleri heyecan içinde parlıyordu. Tutunarak oturdu. Topuklarını kaydırağa bastırarak kendini ileri attı. Zemine gelene kadar geçen kısacık saniyeler süresince sevinçten havalara uçuyordu.

Yere çarptığında her yer kahkahalarıyla çınladı. Çimenliğin üzerinde yarış yapar gibi koşarak, yuvarlak suratı pür neşeye teslim olmuş hâlde kucağıma atıldı. Atılımının etkisiyle sanki çok güçlüymüş gibi durumu abarttım ve onu kollarımla bir kalkan gibi sarmalayarak kendimi serin çimenlere attım. Kahkahalar içinde ona sarıldım ve başını kokladım.

"Kocaman oldun, Andrew. Bak, anneni devirdin!"

Yerinde rahat duramayıp doğruldu. Küçük beyaz dişlerini göstererek, sırıttı. "Babam dedi ki artık büyük bir çocuk olmuşum."

"Evet," diyerek onayladım. Kendi gülümsemem ona karşı hissettiğim yoğun sevgiyle doluydu. "Sen kocaman bir çocuksun."

Tekrar ayaklarının üzerine fırladı. Alfabe şarkısının ilk mısrasını söyleyerek, kamyonlarıyla oynamak için kum havuzuna oturdu. Bense benim olduğuna inanamadığım bu çocuğu seyre daldım.

Niyeti asla bu olmasa da Vanessa'nın çocuğundan vaz geçmesi yaptığı en bencilce olmayan hareketti. Bana bir oğul verdi. Benim doğurmadığım ama tıpkı babası gibi özellikle benim için yaratılmış bir oğul. Bunu, çekimini hissettiğim anda anlamıştım. Tıpkı yıllar önce Daniel'ı gördüğümde aynı şeyi hissettiğim zamanki gibi.

Yine de, Vanessa olmasaydı Andrew burada olmayacaktı. Olduğu insana ne kadar katlanamıyor olsam da bu her sabah uyanıp oğlumu bu dünyaya getirmiş olduğu için ona sessizce şükretmeme engel değildi.

Andrew kum havuzunda oynarken, güneş ise serin melteme maruz kalmış tenini ısıtırken, Vanessa'nın izlerini görebiliyordum.

Hiç şüphesiz Andrew babasının ikiziydi. Altın rengi kıvırcık saçları Daniel'ın aynı yaştaki saçlarının neredeyse kusursuz bir benzeriydi. Küçük bukleler o şirin suratını çevreliyor ve her attığı adımda zıplıyorlardı. Patrick bana birçok sefer yabancı kişilerin Andrew'un kız olduğunu sandıklarını söylemişti. Yine de o bukleleri kestirmeye kıyamıyordum. Julia da bu hâlime gülerek torununun saçlarını sevgiyle okşuyor Patrick'e aynı şeyi Daniel küçükken kendisine de söylediğini hatırlatıyordu.

Andrew Daniel'ın gülüşünü almıştı. Beni çaresiz bıra-

kan o gülüş. Andrew bu kadar iyi bir çocuk olduğu için mütemadiyen şükrediyordum. Aksi hâlde onu nasıl terbiye ederdim, bilmiyordum. Ve o gözler. Adeta Tanrı Daniel'da yarattığı mükemmel işi görmüş ve aynı büyüyü Andrew'da da tekrarlamıştı.

Yine de Vanessa da oradaydı işte. Düğme burnunun kemerinde ve gözlerinin altında dağılmış belirsiz çillerinde... Sadece güneş vurduğunda belli olan sarı saçlarının arasındaki kızıl tellerde... Böyle nefret ettiğim bir insana aynı anda bu kadar minnettar olmam çok garipti.

Hastanede geçirdiğimiz o son gün Daniel için çok korkutucu bir deneyim oldu. Vanessa hiçbir şey demeden çekip gitmişti ve hastane personeli Daniel'ın gerçekten baba olup olmadığını sorgulamışlardı. Andrew'un damarlarında Daniel'ın kanının aktığını ispatlamak için bizim tıbbi kanıta ihtiyacımız yoktu. Ama devletin vardı. Daniel onun Andrew'un gerçek babası olduğunu teyit eden babalık testini yaptırmaya gönüllü oldu. Ne kadar stresli olsa da o gün benim için hayatımın en önemli günü oldu. Daniel ve oğlumla evimize gittiğimiz gün. Evimize varıp ön kapıdan bir aile olara içeri girmemizin verdiği hisle hiçbir şey mukayese edilemezdi. Hayatım boyunca gerçekten *evimde* olduğum ilk andı.

O nisan ayında, Daniel ve benim yıldönümümüzde, her zaman istediğim o sade düğüne kavuştum. Patrick ve Julia'nın evlerinin arka bahçesinde Daniel ile el ele tutuştuk ve birbirimizi sonsuza dek seveceğimize dair söz verdik.

Hemen ertesi günü, sadece ruhen değil resmen de oğlum olmasını istediğimden, Andrew'u evlat edinmek üzere bir dilekçe imzaladım. William Bailey'nin, Vanessa'nın izini bulması uzun sürmedi. Ardında ne gibi sebepler olduğunu asla anlayamasam da Vanessa, Andrew üzerindeki tüm haklarından o gün vaz geçti. İki ay sonra Andrew Daniel

Montgomery'nin resmen annesi oldum. Artık bir gün onu elimden alacakları korkusu ile yaşamama gerek yoktu. O benimdi.

"Andrew, hayatım. Baba yakında işten gelecek." Ayağa kalkıp pantolonumdaki çamur ve çimeni silkeleyip elimi ona uzattım. "İçeri girip yemeği hazırlamamız lazım."

Babasının ismi anılınca tatlı suratı aydınlandı Üzerime koşup kucağıma almam için kollarını havaya kaldırdı. Onu yerden uçurur gibi kaldırdım.

"Haydi, şu eller bir yıkansın." Mutfak lavabosuna gidip eğildim. Ilık suyun altına ellerini tuttum ve tüm öğlen süren oyununun kirini giderden aşağı akıttım.

Alnını öpüp onu yere koydum. Andrew hemen mutfağın köşesinde duran küçük masasına gitti. Küçük sandalyesine kuruldu ve eline en sevdiği renk olan lacivert renkli bir mum boya aldı. Her gün ben yemek yaparken yaptığı gibi çalışmaya girişip babası için bir resim çizmeye başladı.

Çok sevdiğim mutfakta gözlerimi gezdirdim. Bana sunduğu rahatlıkla içim ısındı.

Oğluma baktım. Kendini çizdiği resme kaptırmış, babası için hissettiği o mükemmel, çözülmesi zor düşüncelerini çiziktirirken, minik eli kâğıdın üzerinde uçuyordu.

Yemeğe başladıktan saniyeler sonra cebimdeki telefon titreşti. Telefonu alıp kimin aradığına bakmadan önce, önce ellerimi kuruladım. Gülümsedim. "Merhaba, Katie. Nasılsın?"

Katie ile artık istediğimiz kadar çok bir arada zaman geçiremesek de hâlâ yakındık. Son birkaç yıl o ve Shane için zorlayıcı geçmişti.

Nicholas saldırı suçundan sadece üç ay hapis cezası almış ve öfke yönetimi derslerine katılması zorunlu kılınmıştı. Bana göre verilen ceza çok hafifti. Ama nihayetinde şirketini kaybetmişti. Onun içeride kaldığı üç ay süresinde

müşterilerini kaybetmişler ve yeni müşteri de kazanamamışlardı. İnsanlar içinde Nicholas'ın ismi geçen bir şirketle iş yapmaya gönüllü görünmüyorlardı. Nicholas her zaman imajına çok düşkün olmuştu. Sonunda insanların gerçek yüzünü tanıdığı Şikago'dan taşınmak zorunda kaldı. Şirketteki hissesini Shane'e sattı ve iz bırakmadan şehirden ayrıldı.

Shane şirketin ismini değiştirdi. Katie de onunla beraber çalışmaya başladı. Maalesef ilk yılları, Shane'in onca yıllık çalışmasının enkazını kurtarmaya çalışırken sürekli bir mücadele içinde geçti. Daniel'ın tesisinden kazandığı bütün kârı Nicholas'ın hissesini almak için kullandığından Katie ve o, gemiyi yüzer hâlde tutmak için çok zorlandılar. Shane'in sıkı çalışmalarını ve iş ahlakını göz önüne alınca tüm bu çabalarının karşılığını almaları hiç şaşırtıcı olmadı. Bir yıldan biraz uzun bir süre önce Katie oğulları Jordan'ı doğurduğunda işleri oldukça iyiye gitmişti ve Katie de evde oğluna bakabilmek için görevlerini bir ofis müdürüne devredebildi.

"Ben iyiyim, bebek. Sen nasıl..." Sözü, Jordan'ın bebek monitöründen geldiği belli tiz sesli ağlamasıyla, yarım kaldı. Ahizeyi ağzından uzaklaştırmış bağırırken sesi boğuk da olsa hâlâ yüksek çıkıyordu. "Shane, ben telefondayım. Jordan'a bak." Kıkırdamama engel olamadım. Ne zaman onunla konuşsak evleri çığlıklarla dolu bir karmaşa içinde oluyordu. Yine de bu, hepsinin gayet güzel yürüttüğü mutlu, sevecen bir karmaşaydı.

"Pardon," diyerek kısık sesle güldü. "Ne zaman telefonu elime alsam bu oğlanlardan birinin mutlaka bana bir şey için ihtiyacı oluyor."

"Hiç sorun değil. Her şey yolunda. Yemek yapıyordum."

"Güzel. Shane ve ben Cumartesi günü Jordan'ı hayvanat bahçesine götüreceğiz. Siz de bizimle gelmek ister misiniz, diye sormak istedik."

"Eminim Andrew bu fikre bayılacaktır. Saat kaçta?"

"Öğlen civarı. Orada yemek yeriz, diye düşündük. Erin'e de takılmak ister mi, diye sorsana." Erin bizden sadece on dakikalık mesafede bir eve yerleşmişti ve onunla haftada en az birkaç kere görüşüyorduk. Sürekli habersiz çıkageliyor, yakın gelecekte sahip olmayı umduğu çocuklar için yeğeniyle pratik yapmak istediğini söylüyordu.

"Elbette, ona... "

Arka plandan gelen şangırtı sesi ile sözümüz kesildi. Shane bağırarak yardım isteyince Katie patladı. Artık benimle konuşmuyordu. "Sahiden mi, Shane?" Huysuzluğunu telefona homurdanarak belli etti. "Gitmem lazım, Melanie. Shane ortalığı fena karıştırdı. Cumartesi günü görüşürüz."

"Tabii. Orada olacağız."

"Tamam. Hoşça kal."

"Bil bakalım ne oldu, Andrew?" dedim bütün karıştırdığı renklerden dolayı artık neredeyse kapkara olan kâğıttan dikkatini bana çekerek.

Ses tonumdan heyecanlanarak başını kaldırdı. "Ne?"

"Arayan Katie'ydi. Diyor ki acaba sen cumartesi günü Jordan ile hayvanat bahçesine gitmek ister miymişsin? Nasıl, iyi bir fikir mi?"

Başını hızlı sallayarak onayladı. "Evet. Ben hayvanat bahçesini çok seviyorum, anne."

Elimi kıvırcıklarının arasında dolaştırdım ve başına minik bir öpücük kondurdum. "Güzel. Çünkü ben de hayvanat bahçelerini çok severim."

Garaj kapısının açılma sesini duyunca Andrew "Babacığım," diye çığlık atarak ayağa fırladı. Boyadığı resmi kaptığı gibi babasını kapıda karşılamak için koridor boyunca koşturdu.

Benim de kalbim Andrew'unki gibi, eşiyle kavuşmanın heyecanıyla hop etti. Kapı açıldı ve Daniel'ın sesi koridor

boyunca yankılandı. "İşte benim küçük adamım." Günlük gıdıklamalar ve yüksek sesli abartılı öpücüklere tiz sesli kahkahalar ve gürültü patırtı eşlik etti. Aceleyle gelen ayak sesleri arasında Daniel bağırdı. Sorusunun bana olduğu barizdi. "Anne neredeymiş?"

İçeriden seslendim. "Mutfakta."

Köşeyi dönünde görüş açıma girdiler. Daniel, Andrew'u tepetaklak omzunda taşırken, Andrew kendini kaybetmişçesine kahkahalar atıyordu. Daniel'ın yüzü aşkla aydınlanmış, mutlak neşe içinde parlıyordu. "İşte, buradaymış." Konuşurken sesi yumuşadı. Sarf ettiği kelimeler kimsenin bilemeyeceği anlamlar taşıyordu. Önümde durduğunda enerji yoğunlaşmış beni, onsuz asla yaşayamayacağım adama doğru çekiyordu. Andrew'u ters çevirip yere koyduktan sonra uzanıp kollarını belime doladı. Ağzı kapalı olmasına rağmen beni şehvetle öptü.

Gülümsedim. Dudaklarım hâlâ onunkilere yapışık hâlde mırıldandım. "Ben de seni özledim."

Başını öne eğdi. Sırıtırken bir yandan da dudaklarımın üzerinde oyalanıyordu. Sonra geri çekildi ve Andrew'u tekrar kolları arasına aldı. "Ee, ne yaptınız bugün anneyle, bakalım?"

Andrew tüm günümüzü dakikası dakikasına anlatmaya girişti. Karışık, tatlı konuşması Daniel ve benim için gayet anlaşılırdı. Konuşmasını Daniel'a bu hafta sonu için planladığımız hayvanat bahçesi gezisini anlatarak bitirdi.

"Hayvanat bahçesi! Yaşasın," dedi Daniel, Andrew'u havaya atarak. Ben çoktan bu hareketten vazgeçmiş, Daniel'ı da dikkatli olması konusunda uyarmıştım.

"Haydi, çocuklar. Yemek hazır." Çoktan doldurmuş olduğum iki tabağı ben aldım. Daniel ise Andrew için özel hazırlanmış tabağı aldı. Üçümüz de mutfaktaki küçük masaya kurulduk. Daniel, masanın altından dizimi bulup pan-

tolonumun kumaşı üzerinden başparmağı ile okşama başladı. Aramızda asla bir mesafe olmuyordu.

"Senin günün nasıldı, bebeğim?" Çatalına sapladığı bir parça tavuğu ağzına götürürken tepkimi bekledi.

Sahiden de hiç kötü günüm olmuyordu. Bazıları diğerlerine göre daha gergindi. Ama hayatım bana geri verilmişti ve küçük şeylerin bunu bozmasına asla müsaade etmiyordum.

"Mükemmel."

Gülümseyerek başını iki yana salladı. Tam olarak ne demek istediğimi biliyordu. O da tüm hayatını aynı şekilde yaşıyordu.

"Ah," dedim dolu ağzımla. Ağzımdaki lokmayı hemen çiğneyip yuttum. "Bugün annemle konuştum. 4 Temmuz için hepsi bize geliyor." Annem bizi sık sık ziyarete geliyordu ama Mark ve kız kardeşim sadece birkaç kere buraya gelmişti. Tüm aileyi evimde toplamak için sabırsızlanıyordum. Geçtiğimiz üç sene içinde hepimiz çok yakınlaşmıştık. Bu parçam öyle uzun zamandır eksik kalmıştı ki ve şimdi onları görmemeye uzun süre dayanamıyordum.

Tek eksik kişi babamdı. Onu düşündüğümde kalbim sıkışıyordu. Her ne kadar bana bu kadar acı çektirmiş olsa da yine de babamdı ve ben onu affetmeye gönüllüydüm. Birden fazla sefer ona ulaşmaya çalıştım. Düğünümüz için davetiye, her gittiğimiz tatilden aile resimlerimiz olan kartlar gönderdim. Ayrıca ona sayısız mesaj bıraktım. Asla cevap vermedi.

Geçen sene ani bir kalp krizinden dolayı ölünce hiçbir zaman barışamayacağız gerçeğini kabullendim. Bu kadar gururlu ve geçmiş hatalarımızı kabul etme konusunda bu kadar gönülsüz olduğu için, ona ne kadar kızmış olsam da ölümünün üzerimde büyük etkisi olduğunu asla inkâr edemezdim.

Daniel gülümsedi ve dizimi sıktı. "Ben de onları görmek için sabırsızlanıyorum."

Daniel'ın annemi affetmesi biraz zaman aldı. Ama birbirlerine birkaç kere içlerini döktükten ve geçmişteki farklı koşullardan konuştuktan sonra her ikisi de bir diğerini incittiğini kabul etti. Bu sorunları aşınca ise inanılmaz derecede yakınlaştılar.

Yemeğin kalanında Andrew bizi bol bol eğlendirdi, her hareketiyle güldürdü. O saf dünya görüşü bizim de saf hissetmemize ve geleceğe karşı umut beslememize yol açıyordu. Yemek bitince Daniel masadaki tabakları toplayıp lavaboya götürdü. "Neden sen Andrew'a banyo yaptırmıyorsun? Bunları ben hallederim."

Başımla onayladım. Andrew'un sandalyesinin bağlarını çözdüm ve Andrew'u kucağıma aldım. "Banyo için hazır mısın, tatlım?"

Ona banyo yaptırmak benim için asla angarya olmadı. Küçük bedeni göğsüne kadar köpüklerle kaplanmış hâlde sıcak suyun içinde gülerek oynarken suratı benim için ışık kaynağıydı.

Onunla geçen her an çok kıymetliydi.

Oğlum.

Sadece kalbimin içinde tanıyabildiğim Eva'yı asla unutmayacaktım. Ama oradaydı. Hep kalbimdeydi ve sonsuza dek bir parçam olarak kalacaktı.

Ona olan sevgim asla azalmayacaktı ve Andrew onun yerini asla almayacaktı. Andrew, kendisi için açık bırakılmış bir yeri doldurmuştu. Tüm hayatım boyunca onun hasretini çekmiştim. Sadece bunu, o gelip de yerini reddedilemez biçimde isteyene kadar bilememiştim.

Şampuanı saçlarına masaj yaparak yedirdim. Sonra köpükleri itinayla duruladım. Onu bir havluya sararak kucağımda odasına götürdüm ve uyumadan önce giydirdim. Ben yorganı aşağı çekince Andrew yatağa tırmandı.

Daniel kapıda belirdi. Gülümseyerek bize bakıyordu. Yanıma sokuldu ve sırayla Andrew'a en sevdiği şiirleri okuduk. Okuduğumuz her mısra ile gözleri daha da ağırlaştı. Göz kapakları kırpışmaya başlayınca kitabı kapadım ve uzanıp onu alnından sevgiyle öptüm. "İyi geceler, hayatım."

Esneyerek minik yumrukları ile gözlerini ovuşturdu. "İyi geceler, anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Daniel aramıza sıkıştı. Burnunu Andrew'un gıdısına sokup kokladıktan sonra yanağından öptü. "İyi geceler, küçük adam."

Dalmak üzere olan Andrew yorgun dudaklarının arasından mırıldandı. "İyi geceler, baba."

İkimiz de ayağa kalktık. Daniel, gece üşümesin, diye Andrew'un üstünü sıkıca örttü. Ben odanın ışığını kapayıp gece lambasını açtım.

Daniel ile birlikte odanın kapısında oyalandık. Oğlumuzun derin, huzurlu bir uykuya dalmasını izlerken birbirimize tutunmuştuk. Her aldığı nefesle küçük bedeni kalkıp iniyordu. Daniel ile sessizce konuştum. "Öyle güzel ki."

Daniel beni kendine çekip kolunu belime doladı. "Mükemmel." İyice bana yanaşıp kulağıma fısıldadı. "Tıpkı sen."

Kelimeleri tenimi alevlendirdi. Dudakları kulaklarımdan ağzıma yol alırken ateş iyice korlandı. Vücudum temasına hemen tepki gösterdi. Her dokunuş, her gün, hep aynıydı. İhtiyacımız hiç dinmiyordu.

Geriye bir adım atıp beni koridora çekti ve duvara yasladı. Beni baştan aşağı süzerken yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri hayranlık ve hasret ile dolduydu. Arzusu, çenemin kıvrımındaki parmak uçlarında nabız gibi atıyordu.

Sesi çatallandı ve ihtiyacı arttı. "Melanie." Tüm vücu-

duyla üstüme yaslandı. Ağzı, elleri, bedeni, ruhu. Daha fazlasını arzulayarak tişörtümün yakasını çekiştirdi. Ben ise gömleğinin düğmelerini çözerken ağzının içinde mırıldanıyordum. O, beni hissetmek için ne kadar sabırsızsa ben de onu hissetmek için o kadar sabırsızdım. Aramızda hiçbir engel olmamalıydı.

İnleyerek elimi yakaladı ve beni koridor boyunca odamıza sürükledi. Hızla kapıyı arkamızdan kapadı. Tekrar bana döndüğünde öpücüğü çok kuvvetliydi. Sadece bize ait olan bu tapınak boyunca dans ederek ilerlerken kıyafetlerimizden kurtulduk.

Beni kollarına sararak ikimizi döndürdü. Sonra yatağa gömüldük. Elleri kalçalarımı kavrarken bana asla azalmayan yoğun bir aşkla dolu gözlerle bakıyordu. Bağlantımız bölünemez veya tüketilemezdi. Ellerimiz ve vücutlarımız birbiri etrafında dolanır ve birbirinin içine geçerken ruhlarımız tek bir ruh hâlini alıyordu. Bizim varlığımız tek bir oluşumdu.

Nefes alışverişinin arasında "Melanie," diye seslendi. Kendinden geçmesi cinsellikten çok öte bir şeydi. "Aşkım." Ve ben de onun adını söyledim. "Daniel." Bir bildiri, bir tanım. Hayatım.

Eşimi izledim. Bu güzel adamı. Gözleri beni ruhlarımızın buluştuğu yerde akan derin akıntılara sürüklüyordu. İyileştiğimiz yerdi orası. Özgür olduğumuz yerdi. Daha fazla ağrı, kayıp, nefesimizi kesen acılar yoktu. Şimdi hayat vardı. Huzur ve mutluluk vardı. Hepsi bu kusursuz aşkın içinde mevcuttu. Katlandığımız şeyler bize pahalıya mal olmuştu. O kadar çok ki sağ çıkabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Şimdi ise geriye baktığımda hiçbir şeyi asla değiştirmezdim. Her zaman bir sebebi vardı. Ve bu yolun beni getirdiği yerden asla pişmanlık duymayacaktım.

Burası. Bu adam tarafından seviliyordum. Vücudunun

benimkinin içinde yandığı, ruhlarımızın asla dinmeyecek bir yangının içinde kor olduğu yer.

Burası. Oğlumuzun koridorun sonundaki odada huzurla uyuduğu yer.

Burası. Evimiz olan yer.

Burası. Çekildiğimiz yer.

Melanie'ye sadece bir kere daha
üzgün olduğumu söyleyebilsem,
nihayet beni affeder miydi?
Yaptıklarımı asla geri alamazdım
ama bunun ötesini görecek ve benim
onu hak ettiği şekilde sevmeme,
ona tapmama izin verecek kadar
beni seviyor muydu? Onunla
ilgilenmeme, içine tekrar hayat
üflememe izin verir miydi? Eğer
izin verirse ben kendim de bütün
olacağımı bildiğim için, bencilce
mi davranıyordum? Eğer ona
dokunmama izin verirse, kalbim
tekrar atmaya başlayacağı için...
Tanrım, ona dokunmak istiyordum.

